

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BALDACCI, DAVID

Evadarea / David Baldacci. - București : RAO Distribuție, 2021

ISBN 978-606-006-617-0

821.111

RAO Distribuție

Str. Bârgăului 9-11, sector 1, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

DAVID BALDACCI

The Escape

Copyright © 2014 by Columbus Rose, Ltd.

Toate drepturile rezervate

Evadarea

Traducere din limba engleză de

Maria Adam prin LINGUA CONNEXION

© RAO Distribuție, 2020

Pentru versiunea în limba română

2021

ISBN 978-606-006-617-0

*În memoria lui Kate Bailey și Ruth Rockhold:
Ne va fi foarte dor de voi*

Capitolul

1

Închisoarea arăta mai mult ca un campus al unui colegiu de stat decât ca un loc unde bărbații erau ținuti în celule timp de zece ani sau mai mult pentru infracțiuni comise în timp ce purtau uniforma țării lor. Nu existau turnuri de pază, însă erau două garduri în zigzag, de trei metri și jumătate înălțime, patrule înarmate și suficiente camere de supraveghere să stea cu ochii electronici pe aproape fiecare milimetru. Aflate la capătul nordic al Fortului Leavenworth, Cazărmile Disciplinare ale Statelor Unite erau situate lângă fluviul Missouri pe aproape patruzeci de acri de coline împădurite din Kansas, precum o movilă din cărămizi și sârmă ghimpată întinsă de un ageamiu. Era singura închisoare militară de maximă siguranță pentru bărbați din țară.

Cea mai de seamă închisoare militară din America se numea CDSU sau CD, pe scurt. Penitenciarul federal Leavenworth pentru civili, una dintre cele trei închisori de pe domeniul Fortului Leavenworth, se afla la șase kilometri și jumătate spre sud. Pe lângă Institutul Regional de Corecție Comună – tot pentru prizonieri militari – exista o a patra închisoare cu conducere privată la Leavenworth, ridicând numărul total al populației de deținuți în cele patru închisori la aproximativ cinci mii. Biroul de Turism

Leavenworth, căutând, se pare, să câștige de pe urma oricărei frânturi de notorietate pentru a atrage vizitatori în zonă, inclusese închisoarea în broșurile promoționale cu expresia „Stând la răcoare în Leavenworth“.

Dolarii federali se rostogoleau prin partea asta de Kansas și treceau granița în Missouri ca un potop de lăcuste de hârtie verde, umflând economia locală și umplând cuferele afacerilor care le ofereau soldaților coaste afumate, bere rece, mașini rapide, târfe ieftine și aproape absolut orice pe lângă astea.

În CD, se aflau vreo patru sute cincizeci de prizonieri. Deținuții erau închiși într-o serie de celule de unde nu se putea evada, inclusiv o Unitate Specială de Cazare sau USC. Majoritatea deținuților se aflau aici pentru infracțiuni de natură sexuală. În cea mai mare parte, erau tineri și aveau sentințe de lungă durată.

Aproximativ zece prizonieri erau simultan la izolare, iar restul deținuților se aflau la un loc cu populația generală. Nu existau gratii la uși; erau doar din metal dur, cu o fantă în partea de jos prin care erau împinse tăvile cu mâncare. Fanta permitea și montarea cătușelor ca niște perechi de pantofi noi din fier, pentru cazurile în care un prizonier trebuia transportat undeva.

Spre deosebire de alte penitenciare de stat și federale din țară, disciplina și respectul erau cerute și oferite aici. Nu existau lupte pentru putere între cei încarcerați și supraveghetorii lor. Totul era conform legii militare și răspunsurile principale ale celor închiși acolo erau „Da, domnule“, urmate îndeaproape de „Nu, domnule“.

CD avea și o secție pentru condamnați la moarte în care se aflau în acel moment o jumătate de duzină de ucigași condamnați, inclusiv criminalul de la Fortul

Hood. Avea și o cameră de execuție. Doar avocații și judecătorii aveau să stabilească dacă vreun condamnat la moarte ajungea până la urmă să vadă acul injectiei letale, probabil la distanță de ani de zile și milioane de dolari în cheltuieli de judecată.

Ziua se transformase de mult în noapte și luminile de la avionul privat Piper care se ridica de pe Aerodromul Sherman din apropiere erau aproape singurul semn de activitate. Era liniște acum, însă o furtună violentă care se vedea pe radar de ceva vreme vâjâia dinspre nord. Un alt sistem care se stârnise în Texas gonea spre regiunea Midwest¹ ca un marfar rămas fără frâne. În curând, avea să se întâlnească cu echivalentul său nordic, cu rezultate devastatoare. Întreaga zonă se ascundea deja în așteptare.

Când cele două fronturi atmosferice furioase se ciocniră trei ore mai târziu, rezultatul fu o furtună de proporții incredibile, cu fulgere în zigzag ce străpunseră pieziș cerul, cu ploaia turnând cu găleata și vânturi ce păreau să nu aibă limită de forță și întindere.

Liniile electrice cedară primele, trosnind ca o sfoară ruptă de copacii prăbușiți. Apoi căzură liniile telefonice. După aceea, se prăbușiră și alți copaci, blocând drumurile. Aeroportul Internațional Kansas aflat în apropiere fu închis dinainte, toate avioanele erau goale. Terminalul

¹ Vestul Mijlociu al Statelor Unite ale Americii, conform [The] Midwestern United States, sau pe scurt Midwest, este o zonă a Statelor Unite care cuprinde statele central-nordice ale țării, mai exact statele următoare, Ohio, Indiana, Michigan, Illinois, Wisconsin, Iowa, Kansas, Missouri, Minnesota, Nebraska, Dakota de Sud și Dakota de Nord. (n.tr.)

era plin de călători care așteptau să treacă furtuna și-i mulțumeau în gând lui Dumnezeu că erau la sol, nu prinși sus, în vârtejuri.

În CD, paznicii își făceau rondul sau sorbeau din cafele în camera de odihnă, ori vorbeau în șoapte joase, bârfind despre nimicuri doar ca să treacă tura mai repede. Nu se gândea nimeni la furtuna de afară pentru că erau în siguranță în amestecul de cărămidă și oțel. Erau ca pe un portavion confruntat cu vânturi vijelioase și mări agitate. Poate că nu era plăcut, dar aveau să treacă ușor peste ele.

Chiar și atunci când curentul se opri, fiindcă ambele transformatoare de la centrala din apropiere au sărit în aer, aruncând închisoarea în beznă pentru o clipă, nimeni nu se îngrijoră prea tare. Generatorul masiv de rezervă porni automat, iar mașinăria aceea se afla într-o instalație rezistentă la bombe, cu propria sursă subterană de energie de gaze naturale care nu avea să rămână niciodată nealimentată. Acest sistem secundar porni atât de repede încât pana scurtă nu făcu nimic mai mult decât niște sclipiri fluorescente și câteva pârâituri pe camerele de supraveghere și monitoarele de calculator.

Paznicii își terminară cafelele și trecură la alte bârfe, iar ceilalți porniră pe coridoare și pe la colțuri, intrând și ieșind din celule, asigurându-se că totul era în regulă în lumea CD.

Ceea ce atrase atenția tuturor în cele din urmă fu liniștea deplină care se așternu când generatorul simplu de manevrat, cu sursa inepuizabilă de energie din instalația rezistentă la bombe, făcu un zgomot ca un uriaș care tușea puternic, după care se stinse pur și simplu.

Toate luminile, camerele și pupitrele de comandă se opriră, deși unele camere de supraveghere aveau baterii de rezervă, așa că rămaseră aprinse. Pe urmă, liniștea s-a transformat în strigăte speriate și sunetul făcut de oameni alergând. Stațiile de emisie-recepție păcăneau și pocneau. Lanternele fură scoase din tocurele de la curelele din piele și aprinse. Însă acestea nu luminau decât foarte slab.

Și atunci se produse inimaginabilul: toate ușile automate ale celulelor se descuiară. Asta *nu* trebuia să se întâmple. Sistemul era construit astfel încât, atunci când cădea curentul, ușile să se încuie automat. Nu era atât de bine pentru prizonieri dacă pana de curent era provocată, de exemplu, de un incendiu, dar așa stăteau lucrurile sau așa ar fi trebuit să stea. Totuși, paznicii auzeau acum sunetul ușilor celulelor deschizându-se în toată închisoarea și al sutelor de prizonieri care ieșeau pe coridoare.

În CD nu erau permise arme. Așa că paznicii nu aveau la dispoziție decât autoritatea, mintea, instruirea, abilitatea de a citi starea de spirit a prizonierilor și bastoanele grele pentru a menține ordinea. Iar acele bastoane erau strânse acum de mâini ce deveneau tot mai transpirate.

Existau PSF-uri, sau proceduri standard de funcționare, pentru o asemenea eventualitate, pentru că armata avea proceduri pentru toate posibilitățile. Armata avea de obicei două rezerve pentru toate obiectele esențiale. La CD, generatorul de rezervă cu gaze naturale era considerat infailibil. Cu toate acestea, acum *dăduse* greș. Acum totul depindea de paznici ca să mențină ordinea perfectă. Ei erau ultima linie de apărare. Primul obiectiv era să prindă toți prizonierii. Al doilea obiectiv era să

prindă toți prizonierii. Orice altă variantă ar fi fost considerată un eșec inacceptabil conform oricărui standard militar. Carierele și, alături de ele, galoanele cu dungi și stele aveau să pice ca acele uscate ale bradului de Crăciun încă împodobit la sfârșitul lui ianuarie.

Pentru că erau mult mai mulți prizonieri decât paznici, prinderea tuturor implica o serie de tactici, cea mai importantă necesitând gruparea lor în zone centrale deschise și largi, unde trebuiau puși să se întindă cu fața în jos. Acest lucru părea că mergea bine în primele cinci minute, dar apoi se întâmplă ceva care avea să-i facă pe toți paznicii să caute mai bine în manualele de armată și nu doar un sfincter – de paznic sau de prizonier – se strânse.

– S-a tras cu arma, strigă un paznic în stație. Focuri de armă, locație nedeterminată, sursă necunoscută.

Acest mesaj se repetă pe fir până când ajunse să sune în urechile tuturor paznicilor. Focuri de armă și nimeni nu știa de unde sau de cine. Și cum niciun paznic nu avea arme, asta însemna că aveau prizonierii. Poate mai mult de o armă.

Lucrurile, deja grave, se transformară acum în ceva aproape haotic.

Și apoi situația se înrăutăți și mai mult.

Sunetul unei explozii inundă interiorul celulei cu numărul trei, în care se afla USC. Situația aproape haotică trecu direct la un dezastru total. Singurul lucru care mai putea restabili ordinea era o demonstrație copleșitoare de forță armată. Și existau puține organizații în lume care puteau face demonstrații copleșitoare de forță armată mai bine decât Armata Statelor Unite. În special când

forța aceea înarmată se afla chiar lângă Fortul Leavenworth.

Câteva minute mai târziu, șase camioane verzi ale armatei pătrunseră pe porțile rămase fără curent ale CD-ului, ale căror sisteme de detectare a intrușilor, de înaltă tehnologie, deveniseră nefuncționale. Poliția militară cu echipamente SWAT și cu scuturi în mâini coborî din camioane, cu armele automate și puștile încărcate și pregătite. Polițiștii năvăliră direct în clădire, cu câmpul vizual luminos și clar datorită ochelarilor pentru vedere nocturnă de ultimă generație care făceau întunericul din închisoare să pară proaspăt și vibrant ca orice imagine de pe un Xbox.

Prizonierii încremeniră pe loc. Apoi, cei care mai stăteau în picioare se întinseră imediat pe burtă, cu mâinile la spate și membrele tremurând în fața soldaților superb instruiți și pregătiți de război.

În cele din urmă, se restabili ordinea.

Inginerii de armată reușiră să repună curentul electric în funcțiune și luminile se aprinseră, iar ușile se încuiară din nou. Între timp, polițiștii de la Fortul Leavenworth predară instituția înapoi paznicilor și plecară pe unde veniseră. Comandantul închisorii, un colonel, respiră ușurat și plin de recunoștință când toată apăsarea lumii, sau cel puțin zidul apărut brusc între el și următoarea sa promovare dispăru.

Prizonierii se întoarseră în celule târșâind picioarele.

Se făcu numărătoarea.

Lista prizonierilor găsiți fu comparată cu lista oficială a deținuților. Inițial, numerele păreau identice.

Inițial.

Dar la o inspecție ulterioară se dovedi că nu era așa.

Lipsea un prizonier. Unul singur. Dar era unul important. Fusese trimis aici pe viață. Nu pentru că ar fi omorât un ofițer cu o grenadă sau că ar fi ucis pe cineva sau mai multe persoane. Nici pentru că ar fi violat, tăiat, ars sau bombardat. Nu era condamnat la moarte. Se afla aici pentru că era trădător, își trădase țara în sfera siguranței naționale, un termen care făcea pe toată lumea să se ridice în capul oaselor și să privească peste umăr.

Cu atât mai inexplicabil, pe patul din celula prizonierului dispărut era altcineva – un bărbat neidentificat, mort, cu fața în jos, sub cuverturi. El era motivul numărării greșite inițiale.

Scotociră fiecare colț din CD, inclusiv conductele de aer și orice altă scobitură la care se mai gândiră. Alergară afară în furtuna care de acum se potolea ca să caute și acolo, mărșăluind în coloane organizate, fără să lase nimic neverificat.

Însă această porțiune de teren din Kansas nu dădu la iveală ce căutau ei.

Prizonierul dispăruse. Nimeni nu-și explica în ce fel. Nimeni nu putea spune cum ajunsese acolo mortul. Nimeni nu înțelegea nimic din toate astea.

Exista un singur lucru evident.

Robert Puller, fost maior al Forțelor Aeriene ale Statelor Unite și expert în arme nucleare și securitate cibernetică, precum și fiul unuia dintre cele mai apreciate cadre militare, locotenent-general de armată în retragere John Puller Sr., evadase din CD-ul de unde nu se putea evada.

Și lăsase în urmă un mort neidentificat în locul său, ceea ce era și mai inexplicabil decât felul în care reușise să evadeze.

Informat despre această aparentă imposibilitate transformată într-o realitate cruntă, comandantul închisorii ridică receptorul telefonului sigur din biroul său și, totodată, își luă adio de la cariera sa promițătoare.

Capitolul

2

John Puller stătea cu pistolul M11 ațintit spre capul omului.

Un Beretta-92 strălucitor – cunoscut în armată drept M9A1 – era ațintit spre el.

Era un duel al secolului XXI care promitea că nu aveau să existe învingători și prevestea doi pierzători uciși.

– Nu-mi asum răspunderea pentru asta, răcni PFC¹ Tony Rogers.

Era un negru de vreo douăzeci de ani cu înfățișare de „terrible towel”² și logoul echipei Pittsburgh Steelers tatuat pe antebraț. Avea vreo douăzeci și nouă de ani, ras în cap, lat între umeri, brațe vânjoase și coapse masive care nu se potriveau cu vocea lui ascuțită.

Puller purta pantaloni kaki și o geacă antivânt bleumarin, cu literele aurii „DIP” pe spate. Rogers purta Uniforma de Luptă a Armatei, sau ULA: pantaloni, bocanci specifici și un tricou militar, cu șapcă de patrulă pe cap. Transpira, deși aerul era rece. Puller nu transpira.

¹ Private First Class – grad militar de soldat în Armata SUA, între soldat cu cel mai mic rang și caporal (n.tr.)

² Referire la The Terrible Towels, susținători ai echipei de fotbal american Pittsburgh Steelers din Liga Națională de Fotbal American. (n.tr.)

Privirea lui Rogers era agitată. Ochii lui Puller nu se mișcau de pe fața lui Rogers. Voia să denote calm, sperând să i-l inspire și celuilalt.

Cei doi soldați se înfruntaseră pe aleea din spatele barului de la marginea orașului Lawton, Oklahoma, unde se aflau Fortul Sill și mormântul liderului indian Geronimo. Puller mai fusese în Lawton de câteva ori înainte, iar tatăl său fusese cantonat acolo o vreme în timpul carierei sale în armată. Acum se afla aici ca agent al Diviziei de Investigații Penale, încercând să aresteze presupusul ucigaș care purta aceeași uniformă ca el și care ținea acum arma aparținând armatei spre el.

– Spune-mi varianta ta, zise Puller.

– N-am împușcat pe nimeni. Ai auzit? Ți-ai pierdut naibii mințile dacă spui că asta am făcut.

– Nu spun nimic. Sunt aici pentru că asta mi-e meseria. Ai cu ce să te aperi de acuzații, foarte bine pentru tine. Folosește-te de asta.

– Despre ce vorbești?

– Vorbesc despre faptul că poți să-ți iei un avocat militar beton ca să te apere și poate scapi de acuzații. Cunoscut eu câțiva buni. Pot să-ți fac o recomandare. Dar ceea ce faci acum nu te ajută deloc. Așa că pune arma jos și dăm uitării faptul că ai fugit și pe urmă m-ai amenințat cu arma.

– Prostii!

– Am mandat de arestare pe numele tău, Rogers. Eu doar îmi fac treaba. Lasă-mă să o fac în liniște. Doar nu vrei să mori pe o alee mizerabilă în Lawton, Oklahoma. Iar eu în mod sigur nu vreau asta.

– O să mă bage la închisoare pe viață. Am o mamă de întreținut.

– Mama ta nu ar vrea să sfârșești așa. O să ai ocazia să apari în instanță. Vor asculta ce ai de spus. Poți să o aduci pe mama ta ca martor. Lasă sistemul de justiție să-și facă treaba. Puller zise toate acestea cu o voce calmă, monotonă.

Rogers îl privea evaziv.

– Auzi, ce-ar fi să te dai la o parte ca să pot ieși de pe aleea asta și din afurisita de armată?

– Purtăm amândoi aceeași uniformă și pot să încerc să te ajut, soldat. Dar asta nu pot s-o fac.

– Te împușc. Jur pe Dumnezeu că te împușc.

– Tot nu o să se întâmple.

– Eu nu ratez, omule. Am scoruri perfecte în poligonul de tragere.

– Dacă tragi tu, trag și eu. Murim amândoi. E aiurea să sfârșim amândoi așa. Știu că înțelegi asta.

– Atunci, hai să facem un armistițiu. Tu pleci, pur și simplu.

Puller scutură o dată din cap, ținând privirea și țeava armei îndreptate spre Rogers.

– Nu pot.

– De ce nu?

– Tu faci parte din artilerie, Rogers. Ai o treabă de făcut, nu? Una pentru care armata a investit timp și bani ca să te instruiască, nu-i așa?

– Da, și ce dacă?

– Ei bine, asta e meseria *mea*. Și meseria mea nu mă lasă să plec. Acum, eu nu vreau să te împușc și cred că nici tu nu vrei să mă împuști, așa că lasă arma jos. E cel mai inteligent lucru. Știi și tu asta.

Puller îl urmărise până în locul acela după ce descoperise suficiente dovezi ca să-l închidă pentru multă vreme. Cu toate astea, Rogers îl zărise pe Puller și o luase

la fugă. Fuga aceea se terminase acolo, pe alee. Nu aveau pe unde să fugă decât pe unde veniseră.

Rogers a clătinat din cap.

– Atunci o să murim amândoi.

– Nu trebuie să se termine așa, soldat, răspunse Puller.

Folosește-ți capul, Rogers. Moarte garantată sau un proces unde o să stai o vreme la CD – sau poate chiar să scapi basma curată? Ce îți sună mai bine? Ce-ar suna mai bine pentru mama ta?

Asta păru că-l atinge pe Rogers. Clipi repede și spuse:

– Tu ai familie?

– Da, am. Mi-ar plăcea să-i revăd. Spune-mi despre familia ta.

Rogers își linse buzele crăpate.

– Mama, doi frați și trei surori. În Pittsburgh. Suntem fani *Steelers*, adăugă el cu mândrie. Tata a fost acolo când Franco a făcut Intercepția Imaculată.

– Atunci, pune arma jos și poți să te mai uiți și la alte meciuri.

– Nu m-ascuți, fir-ar să fie! În niciun caz nu mă duc la vale pentru asta. Vezi tu, tipul ăla m-a amenințat cu arma. A fost autoapărare.

– Atunci prezintă varianta asta la curtea marțială. Poate reușești să scapi.

– Asta nu se va întâmpla și știi bine. Se opri și-l privi cu atenție pe Puller. Mă ai cu ceva la mână, altfel nu ai fi aici. Știi despre nenorocitele alea de droguri, nu-i așa?

– Treaba mea este să te arestez, nu să te judec.

– Suntem în mijlocul pustiului, omule. Am nevoie de ceva gaz ca să mă descurc. Sunt băiat de oraș. Nu-mi plac vacile. Și nu sunt singurul.

– Ai un istoric bun în armată, Rogers. Asta o să te ajute. Și dacă a fost autoapărare și juriul te crede, te duci acasă liber.

Rogers clătină din cap cu încăpățănare.

– Eu sunt pe fâraș. Știi asta, o știu și eu.

Puller se gândi repede la o modalitate de a detensiona situația.

– Spune-mi ceva, Rogers. Câte pahare ai băut la bar?

– Poftim?

– E o întrebare simplă. Câte pahare?

Rogers strânse paharul mai tare în timp ce o picătură de sudoare îi cobora pe obrazul stâng.

– O carafă cu bere și un păhărel cu Beam.¹ Deodată, strigă: Ce naiba mai contează asta? Te joci cu mine? Te *joci* cu mine, nemernicule!

– Nu mă joc cu tine. Doar încerc să-ți explic ceva. Nu vrei să asculți ce am de zis? Pentru că e important. E important pentru *tine*.

Puller așteaptă să răspundă celălalt. Voia să-l țină pe Rogers atent, pus pe gânduri. Oamenii puși pe gânduri rareori apăsau pe trăgaci. Cei cu mintea agitată o făceau.

– OK, ce e?

– Ai băut destul de mult alcool.

– Fir-ar, pot să beau de două ori mai mult și să conduc un Paladin.

– Nu mă refer la condusul unui Paladin.

– Atunci la ce? întrebă Rogers.

Puller continuă pe un ton calm:

– Ai vreo șaptezeci și șapte de kilograme, așa că, chiar și cu adrenalina crescută, alcoolemia ta e la 0,1%, poate și mai mare, din cauza păhărelului cu Beam. Asta înseamnă

¹ Whisky Jim Beam (n.tr.)

că legal ești prea beat ca să conduci chiar și un scuter, cu atât mai puțin un mortier de douăzeci și șapte de tone.

– Fir-ar să fie, ce legătură are asta?

– Alcoolul reduce abilitățile motrice, între care și cele necesare ca să țintești și să tragi cu arma cum trebuie. La cât ai băut tu, vorbim de o degradare serioasă a abilităților tale de țintaș.

– În mod sigur nu-ți ratez fundu' de la trei metri.

– Ai fi uimit, Rogers, chiar ai fi. După calculele mele, ai pierdut cel puțin douăzeci și cinci la sută din îndemânarea ta obișnuită într-o situație ca asta. Pe de altă parte, ținta mea și abilitățile motrice sunt perfecte. Așa că te mai rog o dată să lași arma jos, pentru că o reducere de douăzeci și cinci la sută înseamnă că în mod aproape sigur chestia asta nu se va termina cu bine pentru tine.

Rogers trase în același timp în care strigă: „Fu...” Dar nu reuși să-și sfârșească vorba.

Capitolul

3

John Puller lăsa sacul de voiaj pe podeaua dormitorului, își scoase șapca, își șterse o picătură de transpirație de pe nas și se trânti pe pat. Abia se întorsese de la ancheta de la Fortul Sill. Rezultatul fusese urmărirea soldatului Rogers pe aleea aceea.

Și când Rogers, în ciuda rugăminților lui Puller de a da înapoi, începuse să apese pe trăgaciul armei de la sold emisă de armată, Puller pășise puțin în dreapta, percepând silueta țintei sale mai îngust și trăgând în același timp. De fapt, nu-l văzuse pe Rogers începând să apese trăgaciul. Fuseseră privirea din ochii lui și înjurătura care începuse să-i iasă din gură – spusă doar pe jumătate din cauza loviturii provocate de M11. Rogers se ținuse de cuvânt – nu avea să plece de pe alee fără luptă. Puller trebuia să-l admire pentru asta. Nu era laș, deși poate vorbise influențat de paharul cu Jim Beam.

Glonțul lui Rogers se izbise de zidul de cărămidă din spatele lui Puller. Impactul desprinsese o bucată de cărămidă care ricoșă și făcu o gaură în mâneca lui Puller, dar nu-i dădu sângele. Uniformele se puteau repara cu ață. Și carnea la fel, dar prefera o gaură în uniformă decât una în propriul corp.

Ar fi putut să-l ucidă pe Rogers trăgând la cap, dar deși situația era complicată, avusese parte de unele și mai rele. Lăsă arma în jos și trase în piciorul drept al soldatului, chiar deasupra genunchiului. Un glonț în trunchi îi permitea cuiva să tragă, pentru că uneori glonțul nu îl debilita complet. O împușcătură în zona genunchiului, însă, transforma cei mai duri bărbați în copii care urlă. Rogers aruncă arma, căzu la pământ și țipă, ținându-se de piciorul rănit. Probabil avea să meargă șchiopătând multă vreme, dar măcar rămânea în viață.

Puller îl examinase pe cel împușcat, sunase paramedicii, mersese la spitalul militar cu rănitul și chiar îl lăsase pe Rogers să încerce să-i zdrobească mâna când durerea devenise insuportabilă. Pe urmă, completase documentele necesare, răspunsese la o sumedenie de întrebări și în cele din urmă urcase într-un avion militar de transport către casă.

Bărbatul pe care Rogers îl împușcase pe stradă după ce o vânzare de droguri se terminase prost avea o aparență de dreptate. Familia Rogers, aflată în Pittsburgh, avea de întreținut un fiu și un frate. Echipa Steelers avea încă un fan care să-i încurajeze, chiar și dintr-o închisoare militară. N-ar fi trebuit să fie așa. Dar se întâmplase. Puller știa că avea să fie ori el, ori celălalt. Cu toate astea, prefera întotdeauna să pună cătușele în loc să apese pe trăgaci. Și nu îi convenea deloc să împuște alt soldat, indiferent dacă era un criminal sau nu.

Una peste alta, fusese o zi destul de neplăcută la serviciu, fu concluzia lui.

Acum avea nevoie doar să închidă puțin ochii. Nu cerea decât câteva ore. Pe urmă trebuia să se întoarcă la

datorie, pentru că la DIP¹ nu erai niciodată cu adevărat liber, deși avea să fie legat de birou în timp ce se desfășura o anchetă privind incidentul acesta, fiindcă făcuse uz de forță extremă pe aleea aceea. Dar după aceea avea să meargă unde îl trimiteau ei. Infracțiunile nu respectau un program, cel puțin din câte știa el. Și din cauza asta nu înregistrase niciodată o fișă de pontaj în timpul carierei sale militare, pentru că nici luptele nu erau o meserie de la nouă la cinci.

Puller de-abia închisese ochii când îi vibră telefonul. Se uită la ecran și gemu. Era tatăl lui. Sau, mai bine zis, sunau de la spital pentru tatăl lui. Puse telefonul pe pat și închise ochii din nou. Mai târziu, mâine, poate ziua următoare, avea să se ocupe de general. Dar nu acum. Acum nu voia decât să tragă un pui de somn. Telefonul începu să vibreze din nou. Era de la spital. Din nou. Puller nu răspunse și telefonul încetă în cele din urmă să mai sune. Apoi reîncepu să vibreze.

„Imbecilii ăștia n-au de gând să se lase.”

Următorul lui gând îl trezi de-a binelea. Poate că tatăl său... Dar nu, bătrânul era prea încăpățânat să moară. Probabil avea să trăiască mai mult decât amândoi fiii săi. Se ridică și luă telefonul. Numărul de pe ecran era diferit. Nu era de la spital.

Era comandantul său, Don White.

– Da, domnule! răspunse el.

– Puller, avem o problemă. Poate nu ai auzit.

Puller clipi și făcu legătura între afirmația amenințătoare a comandantului și apelurile de la spital. Tatăl său.

¹ Departamentul de Investigații Penale (n.tr.)

Oare chiar murise? Era imposibil. Legendele luptelor nu mureau. Pur și simplu... erau acolo. Întotdeauna.

Cu vocea uscată și aspră, întrebă:

– Ce să aud, domnule? Abia m-am întors în oraș de la Fortul Sill. E vorba de tata?

– Nu, e fratele tău, zise White.

– Fratele meu?

Fratele său era în cea mai sigură închisoare militară din țară. În mintea lui se învârteau acum alte posibilități legate de fratele lui.

– A fost rănit? Puller nu înțelegea cum era posibil așa ceva. La CD nu existau revolte. Pe de altă parte, un paznic îl pocnise pe Bobby o dată, dintr-un motiv pe care nu-l împărtășise niciodată cu fratele lui.

– Nu, e ceva mai grav de atât.

Puller inspiră brusc. „Mai grav de atât?”

– E... e mort?

– Nu, se pare că a evadat, răspunse White.

Puller inspiră din nou, încercând să înțeleagă sensul acelor vorbe. Dar nimeni nu evada de la CD. Era ca și cum ai fi zburat pe lună cu o Toyota.

– Cum?

– Nu știe nimeni cum.

– Ați spus „se pare”. Există vreo confuzie?

– Am spus „se pare” pentru că asta spun acum cei de la CD. S-a întâmplat aseară. Nu cred că nu l-ar fi găsit până acum dacă mai era prin preajmă. CD e mare, dar nu e *atât* de mare.

– Mai lipsește vreun prizonier?

– Nu. Dar mai e ceva. La fel de tulburător.

– Ce-ar putea fi, domnule?

– Ar fi un bărbat neidentificat găsit mort în celula fratelui tău.

Puller, epuizat, de-abia reușea să priceapă cuvintele lui. Chiar și cu zece ore de somn, se îndoia că ar fi putut înțelege mai mult.

– Un bărbat neidentificat? Adică nu un alt deținut, un paznic sau altă persoană care lucra la închisoare?

– Corect.

– Cum anume a evadat? întrebă Puller.

White răspunse:

– Furtuna a provocat o pană de curent și generatorul de rezervă nu a mers. Au fost chemate întăririle de la fort ca să se păstreze ordinea. Au crezut că totul era în regulă până când au făcut numărătoarea. Lipsea o persoană. Fratele tău. Și apoi s-a adăugat o persoană – mortul. Secretarul Apărării, din câte mi s-a spus, aproape că a făcut infarct când a primit vestea.

Puller asculta doar pe jumătate când altă idee neplăcută îi apăru în mintea obosită.

– Tata a fost informat?

– Nu l-am sunat, dacă asta mă întrebi. Dar nu pot vorbi și în numele altora. Voiam să aflu cât mai repede. Tocmai am fost și eu informat.

– Dar ați spus că s-a întâmplat aseară.

– Ei bine, cei de la CD nu au anunțat imediat că au pierdut un deținut. S-a aflat prin alte surse. Știi cum e armata, Puller. Lucrurile durează. Fie că încerci să ataci un deal sau să dai un comunicat de presă, totul durează.

– Dar e posibil ca tata să știe?

– Da.

Puller era încă amețit.

– Domnule, aș dori să solicit o permise de câteva zile.

– M-am gândit eu că o să vrei. Consideră că am acceptat. Sunt sigur că vrei să fii alături de tatăl tău.

– Da, domnule, zise Puller automat. Dar prefera să fie implicat în dilema fratelui său. Presupun că DIP se ocupă de caz?

– De asta nu sunt sigur, Puller. Fratele tău face parte din Forțele Aeriene. *A făcut* parte din Forțele Aeriene.

– Dar CD e închisoare militară. Acolo nu se duc lupte teritoriale.

White pufni în râs.

– E vorba de armată. Se dau lupte teritoriale pentru toaleta bărbaților. Și având în vedere delictul fratelui tău, s-ar putea să fie vorba de alte interese și forțe aici care să întreacă celelalte mizerii interdepartamentale.

Puller știa ce însemna asta.

– Interese de siguranță națională.

– Cu fratele tău în libertate, s-ar putea declanșa un număr mare de reacții.

– Nu putea ajunge prea departe. CD e în mijlocul unei rețele militare.

– Dar există un aeroport în apropiere. Și autostrăzi interstatale.

– Asta înseamnă că are nevoie de acte false de identitate. De transport. De bani. De o deghizare.

– Cu alte cuvinte, ar avea nevoie de ajutor din afară, adăugă White.

– Credeți că l-a primit? Cum?

– N-am de unde să știu. Dar ceea ce știu este că e o mare coincidență că și sursa principală de curent electric, și generatorul de rezervă s-au defectat în aceeași noapte. Și modul în care un deținut a reușit să iasă pur și simplu dintr-o închisoare de maximă siguranță, ei bine, te pune

pe gânduri, nu? Pe lângă faptul că era un mort în celula lui? De unde naiba a apărut?

– Au aflat cauza morții?

– Dacă da, mie nu mi-au comunicat-o.

– Ei cred că Bob, fratele meu, l-a ucis?

– Habar nu am ce teorii au în privința asta, Puller.

– Dar credeți că a avut ajutor și din *interior*, și din exterior?

– Nu știu. Nu e cazul meu.

Don White ridică tonul.

– Fii sigur, nu va fi *niciodată* cazul tău. Așa că, în timpul permisiei, să stai naibii departe de nenorocitul ăla. Nu ai nevoie de chestia asta pe cap. Un singur Puller cu probleme e destul. M-ai înțeles?

– Am înțeles, răspunse Puller. Dar se gândi: „Nu sunt neapărat de acord“.

Puller puse telefonul jos și se uită la pisica lui grasă, AWOL, care intră în cameră, sări pe pat și-și împinse capul în brațul lui. O mângâie pe AWOL, o luă în brațe și o strânse la piept.

Fratele său se afla la CD de peste doi ani. Procesul mersese rapid și fusese condamnat de un complet format din colegii săi. Așa era în armată. Nu stătea nimeni vreodată ani de zile să judece un asemenea caz, nici nu existau apeluri nesfârșite. Iar presa fusese ținută în mare parte la distanță. Avocați civili simandicoși, mai interesați de șpăgile de milioane de dolari și vânzarea drepturilor de autor pentru cărți și filme decât de dreptate, nu aveau loc la un astfel de proces. Cei în uniforme se ocupau de tot și camioanele circulasera devreme și cu eficiență. Desigur, existau rufe murdare printre uniforme, dar nu aveau să fie niciodată înșirate pe o sfoară unde oricine să le poată

vedea și mirosi. Toate erau îngropate într-o groapă de gunoi camuflată în închisoare.

Puller nici măcar nu fusese la proces. Era la mii de kilometri distanță într-o misiune DIP în Orientul Mijlociu, unde jumătate din timp făcea pe soldatul din nou și îndrepta o pușcă împotriva dușmanilor Statelor Unite. Armatei nu îi păsa de problemele lui de familie. Avea o misiune de îndeplinit și asta avea să facă. Până să se întoarcă în țară, fratele său mai mare era deja la CD, unde urma să rămână pentru tot restul vieții.

Dar poate acum nu mai era cazul.

Puller își scoase hainele și făcu un duș, lăsând apa să cadă peste el în timp ce-și sprijinea fruntea de gresia udă de pe perete. De obicei, respira încet și regulat, ca ticăitul unui ceas. Acum era haotică și prea rapidă, ca o roată desprinsă de mașină, săltând ca nebuna pe marginea drumului.

Nu putea să accepte că fratele său evadase din închisoare dintr-un motiv covârșitor – asta însemna că era vinovat cu adevărat.

Era un lucru pe care Puller nu voise niciodată să-l creadă sau să-l accepte. Pur și simplu, nu era în ADN-ul lui să facă așa ceva. Cei din familia Puller nu erau trădători. Luptaseră, își vărsaseră sângele și muriseră pentru țara lor. Puller avea rude, încă de pe vremea lui George Washington, care încasaseră gloanțe de muschetă în piept ca să se elibereze de Anglia. Caporalul Walter Puller murise respingând atacul lui Pickett la Gettysburg. Alt strămoș, George Puller, fusese doborât în timp ce pilota un British Sopwith Camel deasupra Franței în 1918. Se parașutase și supraviețuise, doar pentru a muri patru ani mai târziu într-un accident de instrucție când pilota o

aeronavă experimentală. Cel puțin douăzeci de membri ai familiei activaseră în diverse ramuri ale armatei în al Doilea Război Mondial, mulți dintre ei fără să se mai întoarcă acasă.

„Noi luptăm. Nu trădăm.“

Opri apa și începu să se șteargă. Comandantul avea dreptate. Părea o coincidență uluitoare ca sursa principală și generatorul de rezervă să se oprească în aceeași noapte. Și cum ar fi putut fratele lui să evadeze fără ajutor? CD era una dintre cele mai sigure închisori construite vreodată. Nimeni nu mai evadase vreodată. Nimeni.

Și totuși, se părea că fratele său reușise.

Și lăsase în urma lui un bărbat mort pe care nu-l putea identifica nimeni.

Se îmbracă în haine civile și se duse la mașină, după ce o lăsase puțin pe AWOL să alerge în lumina soarelui și aerul curat.

Acum Puller trebuia să meargă undeva, un loc unde nu voia să se ducă.

Aproape că ar fi preferat să se întoarcă la luptele din Orientul Mijlociu decât în locul spre care se îndrepta. Dar trebuia să se ducă. Își închipuia starea groaznică de spirit în care avea să fie tatăl său, dacă înțelegea cu adevărat ce se întâmplase. Puller își imagina că a fi pe lângă taică-su când era nemulțumit era ca și cum ai fi fost în preajma altei legende militare, George Patton, când era cu capsă pusă. Nu avea să fie prea plăcut pentru niciunul dintre cei destul de aproape să audă.

Urcă în berlina albă dată de armată, porni motorul, coborî geamurile ca să-și usuce părul scurt și plecă la drum. Nu așa plănuia să-și petreacă prima zi după ce împușcase un alt soldat pe o alee. Pe de altă parte, în lumea

lui nimic nu era previzibil, cu excepția faptului că orice moment viitor putea fi provocarea vieții lui.

În timp ce mergea ca să-l vadă pe John Puller Sr., rezervist în Armata Statelor Unite, decise că i-ar fi plăcut foarte mult să aibă tancurile Armatei a Treia a lui Patton ca escortă. Se putea să aibă nevoie și de armură, și de putere de foc.

Capitolul

4

Ușa fixată de plafon a depozitului se ridică, șina și roțile ruginite scârțâind în același timp. Bărbatul se strecură înăuntru și închise ușa în urma lui, schimbând întunericul nopții cu obscuritatea și mai adâncă din interiorul depozitului. Întinse mâna și aprinse un bec, luminând podeaua din beton a încăperii de trei-pe-trei metri, precum și pereții și tavanul din metal.

Doi pereți erau acoperiți cu rafturi. Existau și un birou vechi din metal și un scaun la fel pe peretele opus. Rafturile erau pline de cutii ordonate. Le trase mai aproape, uitându-se la etichete. Avea o memorie bună, dar trecuse ceva timp de când fusese aici – de fapt, de peste doi ani.

Robert Puller era îmbrăcat în ținută de armată și cizme de luptă, cu o șapcă pe cap. Asta îl lăsase să treacă neobservat într-un oraș plin de soldați. Dar acum trebuia să-și schimbe complet înfățișarea. Deschise o cutie și scoase un laptop. Îl puse jos și-l băgă în priză. După mai bine de doi ani, știa că bateria era moartă, dar spera să se mai încarce. Dacă nu, trebuia să cumpere una nouă. Avea nevoie de un computer mai mult decât de o armă.

Deschise încă o cutie și scoase o mașină de tuns, o oglindă și spumă de ras, un prosop, un bidon de apă de patru litri, un castron și o lamă. Se așeză pe scaunul din

metal și puse oglinda pe birou. Băgă mașina într-o priză de pe perete și o porni. În următoarele câteva minute, își rase tot părul, până la chelie. Apoi își acoperi scalpul cu spumă de ras, turnă apă în castron și îndepărtă ultimele fire cu lama, clătind-o periodic în castron ca să o curețe. Apoi se șterse cu prosopul.

Analiză rezultatele în oglindă și se declară mulțumit. Capul uman avea nouă forme de bază. Cu capul acoperit de păr, al său avea forma lunii. Fără păr pe cap, arăta ca un glonț. Era o schimbare subtilă, dar clară.

Strecură între dinții de sus o bucată de plastic moale și pliabil. Astfel, pielea și mușchii din zona aceea s-au umflat și s-au lărgit puțin când a flexat gura și falca, schimbând forma inserției de plastic până a rămas într-o poziție confortabilă.

Lăsând oglinda, apa și prosopul, puse celelalte lucruri în cutie și o așeză la loc pe raft.

Altă cutie conținea articole de natură mai tehnică. Le scoase pe toate și le așeză în ordine pe birou ca un chirurg care își pregătește instrumentele înainte de operație. Își acoperi umerii și partea din față cu prosopul, apoi schiță pe o foaie de hârtie ce voia să facă. Își puse sub nas adeziv și îl apăsă cu degetul ca să devină lipicios. Apoi adăugă o bucățică de vată pe suprafață înainte ca adezivul să se usuce. Folosi un băț de înghețată să scoată dintr-un borcan o cantitate mică de plastilină amestecată cu ceară Derma Wax. Făcu o bilă din plastilină, încălzind-o la căldura corpului și făcând-o mai maleabilă. Puse plastilina în diferite locuri pe nas, privindu-și totodată munca în oglindă, mai întâi din față, apoi din profil. Netezi plastilina folosind lubrifiant KY Jelly. Netezirea și modelarea durară mult, dar el avea răbdare. Tocmai petrecuse doi

ani într-o celulă în închisoare. Așa ceva te învăța să ai o răbdare considerabilă, dacă nu și altceva.

După ce fu mulțumit de formă, folosi un burete ca să adauge textură și să fixeze totul. Apoi îl lăsă la uscat. În cele din urmă, își acoperi toată fața cu machiaj, aplicând nuanțe mai deschise și mai închise, apoi folosind pudră transparentă pentru finisaj.

Se lăsă pe spate și se privi în oglindă. Schimbările erau subtile, cu siguranță. Însă impactul general era semnificativ. Puține lucruri erau mai distinctive la oameni în afară de nas. Tocmai devenise de nerecunoscut față de original.

Folosi apoi adezivul ca să-și lipească de cap urechile ușor proeminente de fel. Se mai privi o dată, analizând fiecare detaliu, căutând orice greșeală sau imperfecțiune provocată de schimbări, dar se declară mulțumit.

Se mai uită la câteva cutii și apoi scoase încă una și o deschise. Înăuntru era un cioc fals. Aplică mai întâi adezivul, apoi își așază ciocul în timp ce se privea în oglindă. Când termină și cu asta, folosi un pieptene ca să netezească o parte din firele sintetice. În armată nu era permis părul facial – pentru deținuți sau soldați –, așa că era o tactică bună de deghizare.

Își scoase apoi cămașa și maioul și luă din cutie două mâneci cu tatuaje false. Și le puse pe brațe și examinează din nou rezultatele în oglindă. În mod sigur arătau naturale, conchise el.

Urmare lentilele de contact colorate, schimbându-i culoarea ochilor.

Apoi își tunse sprâncenele, făcându-le mai subțiri și mai înguste.

Se lăsă din nou pe spătarul scaunul și privi în oglindă, și de data asta mai întâi din față, apoi din stânga și din dreapta.

Se gândi că nici fratele lui nu l-ar fi recunoscut în acel moment.

Parcurse lista în gând: *păr, nas, urechi, gură, cioc, ochi, tatuaje, sprâncene. Bifat, bifat și bifat.*

Luă altă cutie și scoase hainele. Își păstrase aceeași greutate în ultimii doi ani, iar blugii și cămașa cu mâneci scurte îi veneau perfect. Își trase pe capul ras șapca marca Stetson pătată de transpirație, având grijă să nu-și desprindă urechile lipite. Căutând din nou în cutie, scoase și încălță cizmele uzate care îl făceau la fel de înalt ca fratele lui, un metru nouăzeci și trei. Își trecu prin găicile de la blugi cureaua cu catarama de cinci centimetri, înfățișând un bărbat pe un taur, și o strânse bine. Uniforma, basca și cizmele de luptă intrară în cutie și le puse înapoi pe raft.

A treia cutie conținea documentele de care avea nevoie pentru diverse lucruri în lumea de afară. Un permis valabil de conducere din Kansas, două cărți de credit active încă un an și o mie de dolari numerar, toți în bancnote de douăzeci de dolari. Și un carnet de cecuri de la un cont bancar activ cu șaptezeci și cinci de mii de dolari plus dobânda care se acumulase de-a lungul anilor.

Lăsase instrucțiuni de cumpărături automate pentru cărțile de credit cu plățile asociate cu contul bancar, care se făcuseră înainte și în timpul perioadei petrecute de el în închisoare. Așa plătise depozitul și alte plăți recurente. Cu identitatea falsă, cumpărase și trimisese cadouri și diverse lucruri azilurilor, spitalelor și străinilor despre care aflase că se aflau la ananghie. Îl costase câteva mii de

dolari, dar făcuse și puțin bine în același timp. Se asigura, de asemenea, că erau active conturile, creând astfel un istoric de creditare cu plăți serioase. Altfel, instituțiile financiare ar fi putut să considere suspect un cont latent devenit brusc activ după mai bine de doi ani. Și oamenii erau atenți, după cum știa Puller, pentru că și el făcuse parte din observatori.

Luă și ultimele lucruri. Un pistol Glock de 9 mm și două cutii cu muniție de rezervă. Și o carabină M4 cu trei cutii de muniție. Kansas era un stat în care era legal să porți armă la vedere, ceea ce însemna că atâta vreme cât arma era vizibilă, nu aveai nevoie de permis. Dar aveai nevoie de permis să porți o armă ascunsă, iar Puller avea și așa ceva, emisă de marele stat Kansas pe numele său fals. Mai era valabil încă optsprezece luni.

Puse pistolul Glock în suportul fixat la curea și îl acoperi cu o geacă de blugi pe care o luase mai înainte dintr-o cutie cu haine. Desfăcu carabina M4 și o puse într-o geantă, pe care o așeză în sacul de voiaj. Apoi își puse un ceas la mână, tot din cutia cu haine, și îl fixă la ora corectă. În buzunarul de la geacă puse o pereche de ochelari de soare.

Avea să aibă loc o adevărată vânătoare în căutarea lui. Și cu toate că acum nu semăna deloc cu cel dinainte, nu exista marjă de eroare.

Știa foarte bine ce haos era în închisoare acum. Nu era sigur cum decurseseră lucrurile, dar își dădea seama că era unul dintre cei mai norocoși oameni de pe planetă. Era cu atât mai satisfăcător cu cât în ultimii ani fusese unul dintre cei mai ghinioniști. Schimbarea majoră în norocul lui îl făcea să se simtă puțin amețit. Profitase de ocazie când se ivise. Acum depindea de el să ducă totul la

un sfârșit logic. Iar el era rațional mai presus de orice. Într-adevăr, unii ar fi spus că era *prea* rațional uneori. Și poate așa era.

Totuși, se părea că era o trăsătură de familie, fiindcă tatăl lui în mod sigur avea această caracteristică. Iar frațele său mai tânăr, John, era cel mai rațional dintre cei trei Puller.

„Fratele John, se gândi el. Ce avea să creadă el despre toate astea?”

Frați de o parte și de alta a ușii de la celulă. Acum, frați în tabere opuse. Nu era un sentiment plăcut, dar nici nu fusese vreodată. Și nu putea face nimic acum ca să schimbe acest lucru.

Puse totul deoparte și apoi deschise laptopul. Spre încântarea lui, se aprinse, deși bateria încă se mai încărca. Îl scoase din priză și puse laptopul în sacul de voiaj. Din altă cutie, mai luă niște haine și obiecte de toaletă și le puse în sac. Apoi își luă sacul pe umăr, stinse lumina și ieși, încuind ușa și îndepărtându-se în grabă.

Merse pe jos până la un restaurant care abia deschidea când intra el. Doi polițiști intrară înaintea lui. Amândoi păreau obosiți, așa că poate terminau turele în loc să le înceapă. Puller se așeză cât mai departe de ei. Se ascunse în spatele meniului dat de chelneriță și comandă cafea neagră.

Ea îi aduse cafeaua într-o ceașcă ciobită și el o bău cu sorbituri pline de satisfacție. Era prima ceașcă de cafea băută în afara închisorii din ultimii doi ani. Și asta fără a pune la socoteală perioada petrecută în arest în timp ce avea loc procesul la curtea marțială. Plescăi mulțumit din buze și se uită la meniu.

Comandă câte ceva din toate și când veni masa mănca pe îndelete, bucurându-se de fiecare înghițitură. Nu că mâncarea la CD ar fi fost groaznică. Era acceptabilă. Dar mâncarea avea alt gust când o serveai într-o celulă, după ce era strecurată printr-o fantă într-o ușa din metal.

Termină și ultima bucată de pâine prăjită și șuncă și bău încă o ceașcă cu cafea. Mâncase atât de încet încât polițiștii terminaseră și plecaseră. Era perfect pentru el. Nu voia să-i vadă pe cei doi de la poliția militară reluându-și locurile, ceea ce și făcură, exact când chelnerița îi pune nota de plată pe masă.

– Să ai o zi bună, scumpule, îi spuse ea.

– Mersi, răspunse Puller, dându-și seama că nu-și schimbase tonul sau cadența vocii.

„Fii naibii mai atent, Bobby.“

– Aveți Wi-Fi aici, dulceață? întrebă el cu accent sudist.

Ea clătină din cap.

– Scumpule, nu avem decât mâncare și băutură. Dacă vrei Wi-Fi, trebuie să te duci la Starbucks, după colț.

– Mersi, dulceață.

Își trase fermoarul la geacă până la capăt și se asigură că acoperise arma.

Când trecu pe lângă polițiști, unul din ei aruncă o privire spre el și dădu din cap.

Puller vorbi tărăgănat:

– S-aveți o zi bună, băieți. Apoi continuă cu: Hai armata! Și zâmbi strâmb.

Bărbatul îi mulțumi cu un zâmbet obosit și își întoarse privirea spre meniu.

Puller avu grijă să închidă ușa după el ca să nu se închidă cu zgomot și polițiștii să se mai uite o dată.

În mai puțin de un minut, dispărea în întunericul ce stătea să se risipească în zorii din Kansas. Era primul revărsat de zori pe care îl vedea în libertate de multă vreme.

Mai întâi, avu gust dulce, apoi se făcu oțet în gură.

După alte treizeci de secunde, dispăru după colț și din câmpul vizual.

Capitolul

5

John Puller observă că ceva nu era în regulă în clipa în care ieși din lift și ajunsese în rezerva tatălui său.

Era mult prea multă liniște.

Unde erau strigătele baritonale ale tatălui său, care explodau pe holuri ca mortierele, transformând bărbați de fier în uniformă în bucăți de terci? Nu se auzeau decât sunetele normale dintr-un spital: tălpi din cauciuc pe linoleum, scârțâitul cărucioarelor și tărgilor, șoaptele doctorilor adunați pe la colțuri, vizitatorii ce veneau și plecau, țiuitul ocazional al unei alarme de la un monitor măsurând semnele vitale.

Merse de-a lungul coridorului, grăbind pasul, când văzu trei bărbați ieșind din camera tatălui său. Nu erau doctori. Doi erau în uniforme standard de serviciu din ramura lor, iar al treilea purta un costum. Unul dintre cei în uniformă era din armată, celălalt din Forțele Aeriene. Amândoi erau generali. Tipul de la Forțele Aeriene avea o stea pe umăr. Când Puller grăbi pasul și redusese distanța, reuși să citească numele tipului de la Forțele Aeriene pe ecuson: Daughtrey. Cel de la armată avea trei stele pe epoleți și pe ecusonul său scria Rinehart. Puller recunoscu numele, dar nu reuși să-și dea seama de unde. Colecția de decorații de pe pieptul lui însuma nouă șiruri

orizontale. Era un bărbat masiv, cu părul tuns aproape de scalp. Iar nasul îi fusese rupt cel puțin o dată.

– Mă scuzați, domnilor? zise Puller, luând poziția de drepti. Nu salută, pentru că erau în interior și niciunul nu era sub acoperire, ceea ce înseamnă că nu aveau chipiele pe cap.

Toți se întoarseră spre el.

Puller se uită la generali și spuse:

– Sunt subofițer-șef John Puller Jr., în Divizia 701 DIP de la Quantico. Îmi cer scuze că nu port uniformă, dar tocmai m-am întors dintr-o misiune în Oklahoma și am primit o veste despre care trebuie să vorbesc cu tata.

– Pe loc repaus, Puller, zise Rinehart și Puller se relaxă. Nu ești singurul vizitator pe care îl primește tatăl tău azi.

– Am văzut că ieșeați din camera lui, remarcă Puller.

Bărbatul în costum dădu din cap și scoase legitimația. Puller o citi cu atenție. Îi plăcea să știe cu cine avea de-a face.

James Schindler, de la Consiliul Național de Securitate.

Puller nu mai întâlnise niciodată pe cineva de acolo. CNS era un grup politic și oamenii lor nu anchetau lucruri de obicei. Însă tot ei aveau legături directe cu Casa Albă. Erau lucruri importante pentru un biet subofițer-șef. Pe de altă parte, dacă cineva voia cu adevărat să-l intimideze, trebuia să-i lipească o țeavă de pușcă de țeastă. Și poate nici asta n-ar fi fost de ajuns.

Rinehart întrebă:

– Ai primit „vești”? Sunt sigur că sunt aceleași vești care au dus la vizita noastră de azi.

– Fratele meu.

Daughtrey dădu din cap.

– Tatăl tău nu ne-a ajutat foarte mult.

– Pentru că nu știe nimic despre asta. Și are o boală.

– Demență, după cum ni s-a spus, zise Schindler.

Puller continuă:

– Acum nu mai e sub controlul lui. Și nu a luat legătura cu fratele meu dinainte să intre în închisoare.

– Dar pacienții cu demență au momente de luciditate, Puller, remarcă Daughtrey. Și în acest caz nicio pistă posibilă nu e prea mică pentru a fi urmărită. Pentru că tu erai următorul pe lista noastră, ce-ar fi să găsim un loc liniștit unde să discutăm?

– Cu tot respectul, domnule, ne întâlnim oriunde și oricând doriți, dar numai după ce îl văd pe tata. E important pentru mine să-l văd *acum*, adăugă el, foarte conștient că era întrecut cu mult în grad de cei trei.

Cel cu o stea era vizibil deranjat de acest lucru, însă Rinehart spuse:

– Sunt sigur că se poate aranja, Puller. Nu există niciun soldat în uniformă azi care să nu-i datoreze soldatului John Puller Sr. respectul cuvenit. Spunând acest lucru, se uită aspru la Daughtrey. Există o cameră pentru vizitatori pe coridor. Ne găsești acolo când termini.

– Mulțumesc, domnule.

Puller intră în camera tatălui său și închise ușa. Nu-i plăceau spitalele. Fusese în destule când era rănit. Miroseau prea mult a curat, deși erau de fapt mai pline de microbi decât un colac de toaletă.

Tatăl său stătea pe un scaun la fereastră. John Puller Sr. fusese cândva aproape la fel de înalt ca fiul său cel mic, dar timpul îi furase aproape cinci centimetri. Totuși, la peste șaiszeci și unu de ani, era încă înalt. Purta uniforma obișnuită zilele astea – tricou alb și pantaloni albaștri cu papuci de spital. Părul, ce mai rămăsese din el, era alb ca

bumbacul și înconjura coroana capului ca un nimb. Era în formă și zvelt, iar musculatura, deși nu la nivelul din tinerețe, era încă substanțială.

– Bună ziua, domnule general, zise Puller.

De obicei, acesta era momentul în care tatăl său începea să spună că Puller era ajutorul său de comandant, venit să primească ordine. Puller acceptase iluzia tatălui său, deși nu voia s-o facă. I se părea că-l trădează pe bătrân. Dar acum tatăl lui nici nu se uită la el, nu scoase o vorbă. Continua doar să privească pe fereastră.

Puller se așeză pe marginea patului.

– Ce-au vrut oamenii aceia de la tine?

Tatăl său se îndreptă de spate și bătu în geam, făcând o vrabie să se ridice în aer și să-și ia zborul. Apoi se sprijini din nou pe imitația de piele.

Puller se ridică și merse spre el, privind pe deasupra capului său la curtea exterioară. Nu-și amintea ultima dată când tatăl lui fusese afară. Își petrecuse majoritatea carierei militare în aer liber, ținând piept foarte bine dușmanilor care făceau tot posibilul să-l învingă pe el și pe oamenii lui. Practic, niciunul nu reușise. Cine ar fi putut să prevadă că tocmai creierul lui avea să-i aducă declinul?

– Ai auzit vreo veste de la Bobby în ultima vreme? întrebă Puller, provocându-l intenționat. De obicei, numele fratelui său îl făcea pe tatăl lui să aibă crize.

Singura reacție fu un geamăt, dar tot era ceva. Puller veni în fața tatălui său, blocându-i priveliștea din curte.

– Ce te-au întrebat oamenii aceia?

Tatăl său ridică bărbia și îl privi fix pe cel mai tânăr dintre copiii săi.

– Dispărut, zise tatăl său.

– Cine, Bobby?

– Dispărut, repetă el. AWOL.¹

Puller dădu din cap. Practic, nu era corect, dar nu avea să-i impute acest lucru.

– *Chiar* a dispărut. A evadat de la CD, așa se spune.

– Rahat. Cuvântul nu era rostit cu furie. Nu pe un ton ridicat. Tatăl său o spuse simplu, ca și cum adevărul acestei afirmații era absolut evident.

Puller îngenunche lângă el, pentru ca tatăl său să coboare bărbia.

– De ce rahat?

– Le-am spus. Rahat.

– OK, dar de ce?

Îl mai prinsese pe tatăl său în asemenea momente, deși erau din ce în ce mai rare. Era așa cum spusese generalul cu o stea: luciditatea era încă posibilă.

Tatăl își privi fiul ca și cum se mira brusc că nu vorbea de unul singur. Puller se descurajă când îi remarcă privirea. Asta era tot ce avea tatăl său de spus azi?

„Rahat?“

– Asta e tot ce le-ai zis? întrebă Puller.

Așteptă tăcut un minut, două. Tatăl său închise ochii și începu să respire regulat.

Puller închise ușa după el și merse să înfrunte generalii cu stele și la costum. Erau așezați în camera altminteri goală pentru vizitatori. Luă loc lângă Rinehart, generalul de armată cu trei stele, gândindu-se că legătura cu aceeași ramură ar fi mai puternică datorită apropierii fizice.

– A fost plăcută vizita? întrebă Schindler.

¹ AWOL – abreviere de la Absent Without Leave – absent fără învoire (n.tr.)

– Având în vedere boala lui, vizitele sunt rareori plăcute, domnule, răspunse Puller. Și nu era lucid.

– Nu putem discuta aici despre asta, zise Rinehart. Poți să mergi cu noi înapoi la Pentagon. După întâlnire, te vom trimite înapoi aici să-ți iei mașina.

Plimbarea dură aproape treizeci de minute înainte să oprească într-una dintre parcurile celei mai mari clădiri de birou din lume, deși nu avea decât șapte etaje, dintre care două la subsol.

Puller fusese de nenumărate ori la Pentagon de-a lungul carierei și încă nu-și găsea drumul prea bine. Se rătăcise de mai multe ori când se îndepărtase de la ruta obișnuită. Dar toți cei care fuseseră aici se rătăciseră cel puțin o dată. Cei care spuneau și nu mințeau.

În timp ce mergeau pe un coridor larg, trebuiră să se dea repede la o parte când un cărucior cu motor trecu în viteză pe lângă ei, cărând teancuri de ceea ce păreau a fi butelii cu oxigen. Puller știa că Pentagonul avea propria rezervă de urgență de oxigen în cazul unui atac inamic sau al unei tentative de sabotaj. Atacul asupra Pentagonului de pe 11 septembrie adusesese gradul de securitate la un nivel fără precedent și nimeni nu credea că avea să mai coboare.

Dându-se din fața căruciorului, Rinehart se împiedică puțin și Puller îl prinse de braț din instinct, ca superiorul să-și recapete echilibrul. Amândoi rămaseră privind în urma căruciorului motorizat care trecea pe lângă ei.

– Pentagonul poate fi puțin periculos, domnule, zise Puller. Chiar și pentru cei cu trei stele.

Rinehart zâmbi.

– Ca și cum ai sări peste tranșee câteodată. Cât de mare e locul ăsta și totuși uneori pare al naibii de mic să încapă toate și toți.

Ajunseră în dreptul unui birou cu numele „Locotenent General Aaron Rinehart” pe ușă. Generalul cu trei stele îi conduse înăuntru, trecu de personal și intră în sala de conferințe. Luară loc și un aghiotant le turnă apă, apoi ușa se închise și rămaseră singuri.

Puller stătea față în față cu ceilalți trei și aștepta nerăbdător. Nu vorbiseră despre nimic semnificativ pe drum, așa că tot nu știa ce anume voiau.

Generalul Daughtrey se aplecă în față, părând să-i tragă și pe ceilalți după el, căci toți îi imitară mișcarea.

– N-am obținut de la tatăl tău decât un cuvânt: „rahat”.

– Înseamnă că e consecvent mai presus de orice, răspunse Puller. Pentru că și mie mi-a zis același lucru.

– Înțelegi ceva din asta? întreabă Schindler.

Puller se uită la el.

– Nu sunt psiholog, domnule. Nu știu ce a vrut tata să spună, dacă a vrut să spună ceva.

– Când l-ai vizitat ultima dată pe fratele tău la CD? întreabă Daughtrey.

– Acum vreo șase săptămâni. Am încercat să merg să-l văd cât de des posibil. Uneori, meseria mă împiedică.

– Ce-a spus la ultima vizită?

– Nimic despre evadare, pot să vă asigur.

– OK, dar *ce* a spus? insistă Daughtrey.

– Am vorbit despre tata. M-a întrebat cum îmi merge la DIP. Am vorbit despre cum e la CD. Și l-am întrebat ce mai face.

– Ați discutat despre cazul lui? întreabă Schindler. Despre ce l-a băgat la CD?

– Nu mai este un caz, domnule. E o condamnare. Și nu, n-am vorbit despre asta. Ce-ar mai fi de zis?

Rinehart întrebă:

– Ai o teorie despre ce s-a întâmplat cu evadarea fratelui tău?

– Nu mi-am format o părere pentru că nu am toate datele.

– Datele încă evoluează. E suficient să spunem că situația este foarte neobișnuită.

– Ar părea imposibil ca el să fi scăpat fără ajutor. Să nu funcționeze generatorul de rezervă? Ce șanse erau? Și cine era mortul din celula lui?

– Deci ai datele? întrebă Schindler pe un ton acuzator.

– Unele, nu pe toate. Dar cine să fi organizat așa ceva la CD?

– E tulburător, spuse Rinehart, destul de inutil.

– Fratele tău a încercat să ia legătura cu tine? întrebă Schindler.

– Nu.

– Dacă o face, bineînțeles că vei lua imediat legătura cu superiorul tău.

– Cred că asta ar fi datoria mea, da.

– Nu asta ți-am cerut, Puller.

– Aș lua legătura cu superiorul meu, da.

Schindler îi întinse o carte de vizită.

– De fapt, aș prefera să iei legătura cu mine mai întâi.

Puller puse cartea de vizită în buzunar fără să răspundă.

– Sunt convins că ai fost avertizat să stai departe de caz, nu? întrebă Daughtrey.

– Comandantul meu mi-a spus-o foarte clar.

– Dar din moment ce ești anchetator, sunt sigur că te interesează destul de mult să te implici în caz, nu-i așa?

Puller îl privi pe cel cu o stea. Era un teritoriu interesant, își zise el.

– Nu credeam că depinde de mine, răspunse el. Un ordin direct este un ordin direct. Am investit prea mulți ani ca să-mi distrug cariera pentru așa ceva.

– Pentru *fratele* tău, vrei să spui, preciză Daughtrey.

Puller se uită la el.

– Voi *vreți* să mă implic în anchetă?

– Asta ar încălca toate regulile militare aplicabile, interveni ferm Rinehart.

– Păi, asta nu prea îmi răspunde la întrebare, domnule.

– Mă întreb dacă e cel mai bun răspuns pe care o să-l primești, spuse Schindler, ridicându-se. Se ridicară toți.

– Urmează să iau concediu, zise Puller.

Schindler zâmbi.

– Ei bine, l-aș folosi cu înțelepciune dacă aș fi în locul tău.

Bătu cu palma în buzunarul unde pusese cartea de vizită a lui Schindler.

– Și nu uita să mă anunți dacă se întâmplă ceva. Interesul față de asemenea cazuri este la un nivel atât de înalt încât ai avea nevoie de oxigen să respiri.

– Încă o întrebare, Puller, zise Daughtrey.

– Da, domnule.

– L-ai întrebat vreodată pe fratele tău dacă e vinovat?

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Puller, iar lui nu-i plăcea să fie surprins.

– Da, o dată.

– Și ce ți-a spus?

– A fost evaziv.

– Dar tu ce crezi? întrebă Daughtrey. *A fost* vinovat?

Puller nu răspunse imediat. Nu conta prea mult ce credea el despre vinovăția sau nevinovăția fratelui său. Nu putea să schimbe realitatea. Însă părea că cei trei voiau foarte mult să-i afle răspunsul.

– Nu vreau să cred că fratele meu a fost trădător, spuse el în cele din urmă. Era cel mai bun lucru pe care putea să-l facă și nu avea de gând să mai spună ceva pe tema asta, deși îi erau superiori.

Daughtrey zise:

– *A fost* vinovat, Puller. Pentru că așa a decis curtea marțială. Dovezile erau covârșitoare. Poate nu ți-au fost făcute cunoscute, dar toate erau așa.

Rinehart interveni:

– Asta e tot, subofițer Puller. Ești liber.

Puller ieși întrebându-se ce naiba se întâmplase.

Capitolul

6

Trebuia să se gândească la toate astea, dar și să discute cu cineva. Și nu exista decât o singură persoană cu care putea face asta. Scoase telefonul din buzunar și tastă numărul. Ea răspunse după ce sună de două ori.

– Am aflat, zise Julie Carson imediat. Vrei să stăm de vorbă, nu?

– Da. Tocmai l-am văzut pe tata, pe urmă a fost un fel de interogatoriu din partea unui tip la costum de la CNS și doi generali, unul de la armată, altul din Forțele Aeriene.

– Cum îl chema pe tipul de la CNS?

– James Schindler. Am cartea lui de vizită. Are biroul în DC.

– Cine era tipul de la Armată? întrebă ea.

– Unul cu trei stele pe umeri, Aaron Rinehart, un tip masiv, cu nasul spart, părul ras. Avea aproape la fel de multe decorații pe piept câte are tata. Numele mi-e cunoscut.

– Sigur am auzit de el, dar nu-l cunosc personal. Dur, nu acceptă prostii, are relații foarte sus-puse și se apropie rapid de a patra stea. Se vorbește chiar și că va noul președinte al Comitetului de Șefi de Stat Major sau comandant de stat major în armată la un moment dat. Și pilotul?

– Unul cu o stea, îl cheamă Daughtrey. Nu mi-a spus și prenumele.

– OK, o să văd ce pot să aflu. Toți sunt undeva în baza de date.

– Mersi, Julie.

– Încă n-am făcut nimic.

– Ai răspuns la telefon când evident știai de ce te sunam. Ai fi putut să faci pe struțul și să eviți problema. Acum ai un nou post de comandant în Texas și sunt sigur că te ține ocupată nonstop. Așadar, mersi.

– Nu-mi plac struții prea mult. Nu le-am înțeles rostul. Și pe cei de-aici încep să-i dau pe brazdă. Te sun mai târziu.

El închise și se lăsă pe spate. Nu se gândea la fratele lui acum și la dilema lui. Se gândea la femeia care fusese la capătul firului în convorbire.

Când Puller o întâlnise prima dată, Julie Carson făcea parte din armată, cu o stea pe umeri, trimisă la Pentagon cu posibilitatea de a primi cel puțin încă una sau poate chiar două stele înainte să-și încheie cariera militară. Puller o cunoscuse în timpul unui caz pe care îl investiga în Virginia de Vest. Cei doi începuseră ca adversari, apoi, luni mai târziu, sfârșiseră împărțind un pat în timp ce Puller investiga moartea mătușii sale în casa ei de pe coasta Golfului din Florida. Iar Carson aproape își pierduse viața încercând să-l ajute. Deși grav rănită, își revenise complet. Puller încă mai avea coșmaruri.

Ea își luase a doua stea și odată cu ea un nou post de comandă la o bază a armatei din Texas. Își spusese rămas-bun la o sticlă de vin și mâncare italienească la pachet. Armata tindea să se bage în orice relație permanentă între membrii săi. El știa că se putea să nu o mai vadă la față, cel puțin o vreme. După Texas, existau șanse ca ea să

se îndrepte către nord-vestul Pacificului. După aceea, nu știa nimeni ce avea să fie. Se bucura însă că răspunsese la telefon. În momentul acesta, avea nevoie de un prieten cu stele pe umeri.

Mai târziu în aceeași zi, tocmai se întorsese în apartamentul său din apropiere de Quantico când îi vibră telefonul. Era Carson.

– Sper că nu te superi dacă mănânc în timp ce vorbesc, zise ea. Am avut timp azi să iau prânzul sau să alerg opt kilometri.

– Și bineînțeles că ai ales să alergi.

– Nu așa facem toți? răspunse ea, iar el auzi tacâmurile pe farfurie și lichidul turnat într-un pahar.

– Gătești mult acolo? întrebă el.

– Te iei de mine? răspunse ea prefăcându-se că-l muștră.

– Nu, vorbesc foarte serios, zise el, deși tonul lui nu suna a muștrare.

– Nu gătesc aproape niciodată, spuse ea. Mama ar fi foarte dezamăgită. Ei bine, ea *este* dezamăgită. Putea să umple toată casa cu ce făcea în bucătărie. Și n-ai fi crezut ce mirosuri erau acolo. Am jucat trei sporturi în liceu și cred că o parte din mine o făcea ca să pot mânca tot ce gătea mama și să nu mă îngraș. Poate de aceea n-am încercat niciodată cu adevărat să învăț cum să mă descurc în bucătărie. Știam că nu pot fi vreodată la fel de bună ca ea.

– Puțin competitivă, mi se pare?

– Arată-mi un om în uniformă care nu e așa, replică ea.

O auzi înghițind ce și-o fi pus de băut, iar tonul ei deveni serios.

– Hai să vorbim despre fratele tău.

– Nu pot să înțeleg nici acum.

– John, cum evadezi de la CD?

– Cât de mult știi despre asta?

– În mare parte, zvonuri, dar au fost foarte multe. O furtună. Generatorul de rezervă nu a funcționat. Au chemat întăriri. Au restabilit ordinea. S-a făcut numărătoare. Și Robert Puller nu a fost de găsit. Dar se vorbea de altcineva care nu ar fi trebuit să fie acolo.

– Atunci știi la fel de multe ca mine. Și acel altcineva era mort în celula fratelui meu.

– Fir-ar să fie! exclamă ea.

– Asta spune cam tot, zise el monoton.

– Asta sigur n-am auzit. Și de atunci nu e nici urmă de el?

– Se pare că nu. Don White, comandantul meu, m-a informat azi. Pe urmă m-am dus să-l văd pe tata. M-am gândit că poate a aflat și chiar și în starea lui poate s-a supărat.

– Și atunci ai dat peste generali și tipul la costum?

– Mi-au pus întrebările standard: vizitele mele, ce discutam cu el. Pe urmă, dacă ia legătura cu mine, să îi contactez. Dar apoi totul a devenit ciudat, cum ți-am zis la telefon.

– Cum adică ciudat?

– În primul rând, deși nu au spus-o clar, cred că vor să investighez cazul.

– Cum e posibil așa ceva? Sunt sigur că ți-a zis comandantul să stai departe de el.

– Așa a zis. Pe urmă, tipul de la Forțele Aeriene a vrut să știe dacă, după părerea mea, fratele meu era vinovat.

– Și tu ce i-ai spus?

Deodată, Puller își dădu seama că nu vorbise nicio dată cu ea despre fratele lui. Totodată, se părea că și Carson *voia* să știe dacă, după părerea lui Puller, fratele lui era vinovat.

– Nu i-am dat un răspuns clar, pentru că nu sunt foarte sigur ce cred despre asta.

– OK, zise ea, deși din ton se înțelegea că nu era mulțumită de răspunsul lui.

– Ai aflat ceva despre oamenii ăștia? întrebă el.

– Rinehart e la DIA. Un nivel foarte înalt. Depășește abilitatea mea de a afla mai mult de atât. E valabil și pentru James Schindler de la CNS. Nu a fost militar. A venit pe ramura civilă de la Agenția Națională de Securitate înainte de a ajunge la Consiliul de Securitate.

– Cred că are sens. Fratele meu a fost condamnat pentru încălcarea securității naționale. Asta trece prin toate ramurile. La fel și DIA. Și CNA are câte un deget băgat în toate din cauza președintelui. Dar Daughtrey?

– Timothy Daughtrey e de la STRATCOM.

– Bingo! Acolo lucra fratele meu când a fost arestat. Puller făcu o pauză. E ironic.

– Ce e?

– Bobby era staționat la centrul de sateliți STRATCOM din apropiere de Leavenworth când a fost arestat și trimis la curtea marțială. Nu a mers prea departe până la CD.

– Iar legătura cu STRATCOM se potrivește cu DIA și CNS pentru că agenții secreți umblă prin același teren de joacă, adăugă ea.

– Cred că da, zise Puller încet.

– Bineînțeles, FBI se ocupă de toate, continuă Carson. Problemele de securitate națională scot la iveală toți dulăii mari. Aș zice că fratele tău e cel mai căutat om din

America acum. Nu cred că are șanse prea mari să scape neprins.

– Mă mir că n-au venit de la FBI să mă vadă, spuse Puller.

– Mă gândesc că, dacă n-au fost, cu siguranță stau cu ochii pe tine. Dar e posibil ca Rinehart și ceilalți să fi vorbit cu ei și să le explice că ei se ocupă de problema John Puller în toată povestea asta.

– Lucruri complicate.

– Da, așa e. Am citit după-amiază despre cariera fratelui tău, adăugă ea.

– Serios? răspunse el aspru.

– Hei, nu fi țăfnos. Îmi place să fiu pregătită. O mare parte din informații erau secretizate, depășind nivelul meu de autorizare, iar unele dosare par să fi fost șterse, pentru că erau goluri. Unele pagini pe care le-am văzut pe ecran erau foarte editate, dar, din câte am văzut eu, cariera fratelui tău e al naibii de impresionantă. Adică, traiectoria lui a fost ca o rachetă. Și-ar fi luat cu ușurință steaua și chiar mai mult de atât. Ba chiar am scos la lumină o lucrare pe care a scris-o despre modelul armelor nucleare din generația următoare. N-am înțeles aproape nimic, iar eu n-aș zice că sunt proastă. Unele dintre ecuațiile matematice din lucrarea aceea păreau chineză pentru mine.

– Mereu a fost ăla deștept din familie. Stofă de ofițer. Eu am fost doar infanteristul recrutat din tranșee.

– L-ai întrebat vreodată dacă a făcut-o? întrebă ea direct.

Puller răspunse:

– O dată.

– Și?

– Și nu mi-a răspuns.

– Și acum a evadat. Nu evadezi de la CD fără ajutor. E imposibil.

– Știu.

– Așa că probabil știi și altceva.

– Da, că fratele meu era vinovat. Și poate l-a ucis pe tipul acela din celulă. Așa că e un trădător și un criminal. Spunând asta, Puller simți o durere ascuțită în piept, începu să respire întretăiat și i se acoperi fruntea de sudoare. Știa că nu avea un atac de cord.

„Oare e un atac de panică?”

Nu intrase niciodată în panică, nici măcar o dată în viață. Nici măcar când zburau gloanțele și bombele în jurul lui. Se speriasse atunci, cum ar fi făcut orice om normal. Dar nu era același lucru ca panica. De fapt, era diferența între a supraviețui sau nu.

– John, ești OK?

– Sunt bine, răspunse el tăios, deși nu era în regulă.

„Fratele meu, un trădător și un ucigaș? Nu, sigur că nu sunt bine.”

– Atunci, cred că mi-ai răspuns la întrebare, zise ea.

– Ce întrebare?

– Ai crezut că fratele tău era nevinovat, nu-i așa?

– Poate că da.

– Pot să înțeleg, John. E firesc.

– Este? întrebă el agitat. Nu mi se pare firesc. Nimic din toate astea nu pare așa.

– Și ce-ai de gând să faci? întrebă Carson.

– Comandantul meu mi-a dat puțin timp liber.

– Și ți-a spus și să stai departe de mizeria asta.

– Și mai am și un tip de la CNS și doi generali care probabil vor să mă bag în treaba asta.

– Dar nu ți-au dat un ordin direct s-o faci; oricum, nu erau autorizați să o facă. Și poate ai înțeles greșit intenția lor. Pe de altă parte, comandantul tău ți-a spus în mod explicit să stai deoparte. Așa că răspunsul e ușor. Stai deoparte.

– E fratele meu, Julie.

– Iar tu ești soldat, John. Ordinele sunt ordine. Nu ai de ales.

– Ai dreptate, nu am de ales. E fratele meu.

– De ce faci asta?

– Ce să fac?

– Să pui atât de multă presiune pe tine însuși.

Puller respiră adânc și apoi spuse mai apăsător:

– E fratele meu!

– Nu contează dacă e fratele tău. Zarurile au fost deja aruncate, Puller. E un deținut evadat. Cel mult, poți spera să fie prins în siguranță și adus de urgență înapoi la CD.

– Deci, asta e tot?

– Ce altceva ar mai fi? Uite, știu cum trebuie să te simți. Dar fratele tău a ales. Cariera și viața lui s-au terminat. Îmi spui cumva că vrei să le pui și pe altele în pericol? Și pentru ce motiv, mă rog?

– Tot ce spui este cât se poate de logic.

– Dar nu crezi nimic.

– N-am spus asta.

– Nici nu era nevoie. Ea respiră adânc. Așa că, repet, ce-ai de gând să faci?

– Nu știu. Și nu ți-aș spune chiar dacă aș ști. N-aș face decât să te pun într-o poziție delicată.

– Am mai fost în astfel de poziții.

– Și aproape ai murit, Julie. Nu o să-ți mai fac niciodată așa ceva. Niciodată.

– Am venit voluntar în Florida. Nu m-ai rugat tu să merg acolo.

– Dar nici nu ți-am spus să te întorci.

– Am supraviețuit.

– La limită.

– Și nu vreau să ți se întâmple nimic rău, John. Chiar dacă sunt în Texas acum. Încă țin la tine.

Deși nu erau față în față, Puller își imagina ce privire avea Carson în clipa aceea. Tandră și îngrijorată.

– Nu-ți faci griji pentru regulile de fraternizare?

– Nouă nu ni se aplică. Doar ofițerului și recruților. Amândoi suntem ofițeri. Eu sunt general și chiar dacă tu ai început de jos, acum ești subofițer. Și nu ești sub comanda mea.

– Deci ai verificat?

Ea ridică tonul prin telefon.

– *Da*, am verificat. Așa că poți să înțelegi dacă am un simț de proprietate în ce te privește. Nu poți să-ți distrugi cariera pentru chestia asta. Pur și simplu, nu poți!

– Nu pot să stau pe tușă. Îmi pare rău.

– John, te rog să te gândești la consecințe.

– N-am făcut nimic altceva decât să mă gândesc la ele. Dar asta nu mi-a schimbat decizia.

O auzi respirând adânc.

– Ei, atunci îți doresc mult noroc. Și presupun că nu pot să zic că mă mir. După Florida, înțeleg destul de bine că sângele Puller e mai puternic decât cel verde de armată.

– Mulțumesc că mă înțelegi.

– N-am zis că înțeleg. Doar că nu mă mir. Ai grijă de tine, Puller. Și ia-l ca pe un ordin direct de la cineva cu două stele.

– Înseamnă foarte mult, Julie. Chiar așa e.

Puller închise telefonul, se lăsă pe spate și închise ochii. Nu se gândise niciodată că Julie Carson avea să fie *aleasa*. Era general în ascensiune. El era un subofițer care nu prea mai avea unde să promoveze. Ținea la ea, dar profesional erau ca uleiul și apa. Dar puteau și aveau să rămână prieteni. Iar el avea să țină mereu la ea. Întotdeauna.

Loialitatea conta mult pentru John Puller. Apróape la fel de mult ca familia. Și uneori erau unul și același lucru afurisit.

Capitolul

7

WI-FI-ul era în funcțiune. La fel și Robert Puller. În timp ce mecanismul enorm al armatei Statelor Unite, cu tot cu caracatița și mai mare a informațiilor ce se întindea dinspre CIA și NSA, îl căuta, probabil cel mai căutat om din America sorbea o cafea Americano mare și decofeinizată, cu zahăr brun, tastând pe Apple MacBook Pro cu degete agile ca ale unui adolescent. Și fusese aici, făcând același lucru, aproape toată ziua.

Era puțin ciudat pentru că, așa cum știau majoritatea americanilor cu conexiune la internet sau telefon mobil în ziua de azi, *ei* supravegheau tot. Și *ei* aveau să vină și să te înhațe oricând voiau *ei*.

Însă Robert Puller se pricepea la computere și știa orice metodă cunoscută de a urmări, a sparge conturile sau a spiona utilizatorii. Iar laptopul său fusese programat în mod special și încărcat cu software și protecții unice, indisponibile pentru public. Nu existau uși din spate prin care NSA să se furișeze pe cale cibernetică până la el. Nu existau uși din spate, pur și simplu. În afară de cele pe care *el* le plantase în alte baze de date înainte să intre în închisoare și pe care acum le exploata la maximum. După ce fusese la STRATCOM atâția ani, rămăsese într-o poziție unică de a putea sparge contul tuturor. Și a o face

cu *stil*, recunoscu în sinea lui când termină cafeaua și se uită la ceilalți clienți din Starbucks, unde cafeaua de fițe nu era doar o băutură, ci un stil de viață. Citise deja toate știrile legate de evadarea sa. Avusese noroc, asta era sigur. Dar nu fusese vorba doar de noroc.

Știrile erau pline de date. Nu existau detalii reale despre urmărire, în afară de ceea ce era evident. Punctele de control, perchezițiile din casă în casă, aeroporturile sub pază, stațiile de autobuz și de tren, solicitările de ajutor din partea publicului etc. Peste tot pe internet erau imagini cu el. În cel mai bun caz, aminteau cât de mult se schimbase imaginea lui peste noapte. Polițiștii militari de care trecuse mai devreme la restaurant probabil aveau mutra lui în ADN. Și totuși, singurul care se uitase direct la el nici măcar nu se deranjase să arunce încă o privire.

Pe internet se găsea și tot istoricul său. Cariera academică strălucită, fiind în fruntea listei la toate școlile pe care le frecventase. Cariera militară meteorică. Degetele lungi vârâte în toate ramurile serviciilor de informații. Sistemele pe care le elaborase, software-ul pe care îl crease, viziunea de care dăduse dovadă în arene despre care publicul era doar vag conștient. Apoi căderea de pe pedestal, arestarea și acuzațiile care i se aduseseră ca o mitralieră de calibrul 50 pregătit să-l spulbere. Pe urmă, curtea marțială. Apoi verdictul. În cele din urmă, închiisoarea pe viață.

Și acum evadarea.

Citea și digera totul, dar în cele din urmă nimic nu avea sens pentru el.

Exista un unghi al poveștii care îl pocnise în moalele capului.

Tatăl și fratele lui fuseseră menționați în numeroase articole. Legenda de pe câmpul de luptă distrusă de demență. Și erau mizerii scoase la lumină și regurgitate despre motivele pentru care nu primise niciodată a patra stea și de ce Medalia de Onoare nu îi fusese pusă niciodată la gâtul gros.

Și mai era și fratele lui, veteranul cu multe decorații, devenit agent la DIP, care ajungea treptat o legendă în armată. Însă articolele vorbeau despre vizitele făcute de John Puller Jr. la CD. Despre cât de apropiați erau frații. Adeptul legii și cel care o încălca. Nu, cel care zdrobea legea, pentru că el nu era un criminal de rând – comisese un act de trădare, salvat de la pedeapsa cu moartea de cine știe ce detaliu din procesul militar.

„Dar insinuează cumva că fratele meu m-a ajutat să scap?”

Nu știa unde fusese John ieri, dar era destul de sigur că nu fusese la Leavenworth. Asta trebuia să apară în ziare. Fratele lui trebuia complet exonerat de orice implicare în evadare. Trebuia să fie! Totuși, știa că cea mai mică urmă de suspiciune putea să-l distrugă pe fratele său mai mic, oricât de puternic părea. Onoarea personală însemna totul pentru John Puller Jr.

Dar cum rămânea cu John Puller Sr.?

Ei bine, în ciuda afecțiunii sale pentru bătrân, spera doar ca tatăl său să fie atât de dus încât să nu penetreze nimic norul dens de demență ce se consolida în jurul minții sale cândva extraordinare.

Puse totul deoparte și apăsă pe tastele computerului cu o energie reînnoită. Făcuse parte din viața lui atâta vreme înainte să-i fie luat. Dar spargerea conturilor era ca mersul pe bicicletă. Nu uitase nimic. Codurile se schimbaseră.

Securitatea era mai bună. Dar nu era infailibilă. Nimic nu era. În fiecare zi se inventau tehnici noi de spargere, iar băieții buni pur și simplu nu puteau ține pasul.

Era un hacker prin natura sa, pentru că o parte dintre îndatoririle lui fusese să spargă conturi în propria tabără, să testeze sistemele de apărare la creația cărora ajutase și el. Dacă el, inventatorul, nu le putea sparge, se presupunea că nici altcineva nu putea s-o facă. Uneori, avuseseră dreptate, uneori se înșelaseră. Și uneori Puller se reținuse doar puțin, pentru că nu juca niciodată pe termen scurt.

Își luă ochii de la ecran și privi spre stradă, unde un Humvee stătea în așteptare. Înăuntru erau soldați în uniforme de camuflaj, supraveghind zona cu priviri atente.

„Așadar, ei mai cred că eu sunt încă prin zonă? Interesant.“

De fapt, nu credea asta. Armata pur și simplu își păzea fundul. CD tocmai se lovise de primul obstacol. Era de așteptat să fie prezenți pe străzi. Își întoarse privirea spre ecran și continuă să tasteze, creând propria variantă a unei simfonii, construită notă cu notă, măsură cu măsură, mișcare cu mișcare, pe ascuns.

Când conținutul ecranului dispăru și reapăru sub o formă complet nouă, închise laptopul și se ridică. Pagina la care tocmai obținuse accesul nu trebuia citită într-un Starbucks din cartier.

Deși folosisse un Wi-Fi banal care era practic accesibil tuturor, laptopul lui declanșa mecanisme de bruijă atât de puternice încât orice golan cu instrumente electronice care căuta numere de carduri de credit și PIN-urile aferente s-ar fi trezit cu ceva atât de deformat încât ar fi

arătat cu un puzzle digital dintr-un trilion de piese fără o imagine bună după care să se ghideze.

Cu toate astea, existau protocoale. Și chiar dacă nu mai purta uniforma, Puller avea de gând să respecte aceste reguli cât de bine putea. Se spunea că uniforma schimbă omul. Ei bine, chiar așa era. Dar afirmația asta nu avea nimic de-a face cu îmbrăcămintea. Totul era în sufletul tău.

Acum era momentul să exploreze și poate să facă o plimbare cu mașina. Pentru asta, avea nevoie de un vehicul. Nu voia să închirieze unul. Avea să scrie un cec pentru o camionetă Chevy Tahoe din 2004 în parcarea unui vânzător de mașini la mâna a doua aflat la distanță de un cvartal. Se uitase mai devreme la ea cât făcuse o pauză de la activitățile de hacker.

Timp de o oră, se tocmi și completă documentele. Pe urmă, se urcă la volanul noii sale mașini, o porni – un motor în opt cilindri trezindu-se glorios la viață – și plecă. Îi făcu din mână vânzătorului, care probabil obținuse un comision suficient de mare ca să se desfete cu o masă bună împreună cu soția, ale cărei fotografii i le arătase lui Puller pe parcursul negocierilor, probabil ca să-l îmbuneze.

Nu funcționase. Închisoarea nu te îmbuna. Te transforma într-o stâncă.

Următoarea misiune: să găsească o locuință. Unde să poată citi liniștit.

Și pe urmă putea să pună totul în mișcare.

Robert Puller spera din tot sufletul să fi meritat așteptarea de ani de zile.

Capitolul

8

John Puller știa că era exclus să zboare, pentru că biletele cumpărate prin card de credit puteau fi urmărite și se gândea că niște ochi computerizați erau îndreptați asupra lui. Și trenurile erau excluse din același motiv, nu că ar fi fost vreunul convenabil care să-l ducă unde trebuia să meargă în timp util. Poate autobuzul ar fi fost bun, dar avea nevoie de o mașină în locul respectiv și închirierea uneia ar fi lăsat o urmă electronică. Asta îi limita opțiunile la o singură mașină – a lui. În fine, sedanul lui de la armată.

Avea să ajungă la destinația lui din Kansas în vreo douăzeci de ore dacă se oprea pe parcurs, ceea ce avea de gând să facă pentru a-și da seama dacă-l urmărea cineva. Tipul la costum și cei cu stele pe umeri poate voiau să-l transforme în câinele lor de vânătoare din diverse motive, încercând să dea de urma unui evadat în loc de o prepeliță. Însă Puller nu voia să procedeze aiurea sau să se expună unui risc inutil.

Își pregăti sacul de voiaj și pisica și plecă la miezul nopții. Nu era ceva neobișnuit pentru el. Deseori pleca la ore ciudate, în mare parte pentru că soldații nu aveau tendința de a comite infracțiuni grave conform unui program strict. Cele mai multe, de fapt, aveau loc noaptea,

deseori după prea multe beri și prea multe insulte. Din toate manualele de armată era exclusă varianta să întorci și celălalt obraz.

Partea esențială era că oricine l-ar fi urmărit acum s-ar fi dat de gol din cauza farurilor. Nu văzu nimic în primii trei kilometri pe drumuri întortocheate și se îndreptă repede spre autostradă, începând călătoria spre vest. Se opri de două ori se mănânce, mai întâi la micul dejun la Cracker Barrel în Kentucky și apoi la cină undeva în Missouri, la un restaurant de pe marginea drumului plin de oameni, numit The Grease Bowl.

Nu purta uniforma și nu avea de gând s-o poarte cât era în concediu. Avea legitimația și autorizațiile, ca să fie sigur. Avea armele, pentru că dacă nu avea arme însemna că murise și cineva uitase să-l anunțe. Și avea niște instrumente de investigație care își găsiseră loc în sacul de voiaj, pe lângă haine curate și alte câteva lucruri esențiale pentru drum. Ceea ce nu avea era o idee clară despre ce spera să obțină mergând la locația din care evadase fratele său.

Evadarea prizonierilor dintr-o închisoare a armatei era cu siguranță de competența DIP indiferent din ce ramură făcuseră parte. Practic, fratele său nu mai era militar. Pe lângă condamnare, existase și o concediere dezonorantă din armată – procedura standard. Oamenii răi nu mai aveau voie să poarte uniforma.

Cu toate astea, pentru că Robert Puller fusese condamnat pentru încălcarea securității naționale, responsabilitatea pentru cazul lui rămânea în mare parte agenților speciali de la Serviciul de Contrainformații al armatei și FBI-ului. Cu toate astea, Puller lucrase la investigații paralele cu ambele agenții și le considera foarte capabile.

Bine pentru ele, poate rău pentru fratele lui. Dar trebuia să nu mai gândească așa. Ceea ce era rău pentru fratele lui era bine pentru el și pentru restul țării.

Ușor de gândit, greu de pus în practică, pentru că frații fuseseră neobișnuit de apropiați toată viața lor, din pricina carierei acaparatoare a tatălui lor și a mamei mai mult absente. John Puller așteptase de la fratele lui mai mare sfaturi cu privire la toate deciziile importante din viața lui, de la invitarea unei fete în oraș la postul pe care să-l ocupe în echipa de fotbal a liceului, de la ajutorul necesar la examenul la fizică în primul an de facultate până la cel mai bun mod de a-l aborda pe tatăl lor în legătură cu decizia lui de a nu merge la West Point și a deveni ofițer. Sfaturile lui Bobby, foarte bune, la subiect și bine intenționate, îl ajutaseră pe Puller să fie ceea ce era azi, cu bune sau cu rele. Și acum mentorul său îi devenise deodată dușman?

Prima dată când îl vizitase pe Bobby la CD i se păruse că se făcuse o greșeală enormă, dar că avea să fie corectată în viitorul apropiat. Cei doi frați, amândoi înalți și bine făcuți, deși John era mai înalt și mai puternic dintre cei doi, stătuseră față în față în sala pentru vizitatori. Puller vorbise și Bobby ascultase. Apoi Bobby vorbise și Puller ascultase. Pe urmă, pe măsură ce vizitele continuaseră timp de peste doi ani, iar statutul fratelui său în închisoare căpătase o permanență care părea imposibil de schimbat, Puller începu să nu mai găsească nimic de spus. Era ca și cum omul din fața lui avea fața fratelui său și nimic mai mult. Persoana pe care o cunoscuse toată viața lui nu putea fi acolo. Nu putea fi în locul acesta, condamnat pentru trădare. Și totuși era acolo.

Când se despărțiseră ultima oară, Puller îi strânsese mâna fratelui său, dar nu simțise nicio legătură cu el. Era un imitator, așa se gândise atunci. Trebuia să fie.

Pur și simplu, nu putea fi fratele lui.

Era adevărat că Bobby îl ajutase pe fratele său mai mic, prin telefon, să prevină un dezastru de proporții imense în timp ce investiga uciderea unei familii de militari din Virginia de Vest. Pentru asta, fratele său deveni singurul deținut de la CD care primea o distincție pentru serviciile aduse țării. Iar când mătușa lor fusese găsită omorâtă în Florida, fratele lui îi oferise și sprijin, și sfaturi. Asta le mai ameliorase puțin relația, dar nimic nu putea depăși faptul că unul din ei trăia în spatele gratiilor.

„A trăit în spatele gratiilor“, își aminti Puller, trecând granița în Kansas pe la ora zece în seara de după plecarea din Virginia. Era noapte și opțiunile lui erau limitate. Nu voia să se cazeze unde mergea de obicei când își vizita fratele la CD. Ar fi fost prea ușor ca alții să prindă de veste și să-l urmărească acolo.

Conduse mai departe și după aproximativ zece minute se opri la un motel care părea să fi fost construit în anii '50 și de care lumea îl uitase. Recepția mică dovedi că observația lui era corectă, până și telefonul mic cu disc, cartea groasă de telefoane și casa de marcat masivă din metal. Nu se vedea niciun ecran de calculator. Femeia de la tezghea arăta ca și cum se afla acolo din prima zi și uitase să-și mai schimbe hainele sau coafura de-a lungul anilor. Plăti numerar pentru două nopți și luă cheia mare și demodată din mâna ei îmbătrânită care tremura.

Câteva minute mai târziu, era în camera lui cu pisica AWOL ghemuită pe o saltea subțire cu cearșafuri umede pentru că aerul condiționat de pe perete era practic un

umidificator ce sufla jeturi de aer ud în atmosfera din cameră, unde cădeau în cele din urmă pe podea sau pe cearșafuri. Puller se întinse pe pat, cu cearșafurile umede cu tot, și-și verifică emailurile. Primise unul de la comandantul care îi reamintea că nu trebuia să se ocupe de caz. Nu răspunse. Ce rost avea?

Apoi făcu singurul lucru pe care îl putea face după ce străbătuse cu mașina aproape jumătate de țară – adormi. Reușise să se odihnească în mijlocul luptelor și al investigațiilor de crimă. Dar în seara aceea somnul îi era întrerupt de gânduri despre ce avea să facă a doua zi.

Când se trezi a doua zi dimineață nu era singur. O hrăni și îi dădu apă lui AWOL și apoi o lăsă pe afară. Pe urmă urcă în mașină și merse la un restaurant pe aceeași stradă cu motelul. Și acesta era tot din anii '50, însă mâncarea nu avea vârstă: clătite, șuncă, ouă nu prea tari și ceai fierbinte. Mâncă pe săturate și se întoarse la mașină, se așeză la volan și privi gânditor pe fereastră. Oriunde fusese trimis sau din orice motiv, să lupte sau să investește, Puller reușise întotdeauna să întocmească un plan, o strategie ca să-și facă treaba. Dar niciodată nu trebuise să cerceteze un deținut evadat care din întâmplare era fratele său. În multe privințe, se simțea paralizat.

Apoi, un răspuns parțial trecu chiar prin fața lui. N-ar fi trebuit să se mire și nici nu se mira. Era unul dintre motivele pentru care se afla acolo. Cafeneaua de peste stradă era frecventată de angajații de la CD. Știa asta de la vizitele lui anterioare. Îi întâlnise și discutasese cu mulți dintre ei când era aici. Nu se tutuiau, desigur, însă dată fiind statura lui Puller, era greu de ratat și chiar mai greu de uitat.

Așteptă cu răbdare în timp ce oamenii în uniforme intrau și ieșeau cu cafea și pungi cu mâncare. Uniforme pe care nu le dorea. Prea multe reguli și norme ce le apăsau ca cizmele de ciment folosite de gangsteri. Douăzeci de minute mai târziu, răbdarea îi fu răsplătită. Femeia parcase lângă trotuar și coborâse din mașină. Se apropia de cincizeci de ani, poate chiar îi împlinise, era înaltă, solidă, cu părul blond, deși nu era culoarea ei naturală, și purta pantaloni negri și un pulover roșu cu pantofi negri fără toc. Se uită la lăncișorul și legitimația de la gâtul ei, precum și la permisul de parcare USDB de pe bara din față a mașinii. O văzuse la închisoare de câteva ori.

Persoană civilă, lucra în administrația închisorii. Nu-și amintea cum o chema, dar se gândi că era un punct bun de plecare. Vorbiseră o dată sau de două ori și credea că dacă el își amintea de ea, probabil își amintea și ea de el.

Coborî din mașină și traversă strada, intrând în cafenea în timp ce ea făcea comanda. Se așeză în spatele ei și ceru o cafea mare și neagră. Când îi auzi vocea, ea se întoarse și îl privi.

– Puller? întrebă ea. Puller, nu? De la DIP?

El o privi cu cea mai inexpressivă figură.

– Da, doamnă, așa e. Ne cunoaștem?

– Lucrez la CD. La administrație.

– O, așa e. Doamna?

– Chelsea Burke. Ai fost la mine în birou cu o întrebare despre... Se întrerupse exact când bănuia Puller că avea să o facă.

El dădu din cap, expresia lui pasivă devenind posomorâtă.

– Da. De asta am venit aici, doamnă Burke.

– Te rog, spune-mi Chelsea.

– Mulțumesc, eu sunt John. Uite, dacă tot ne-am întâlnit, ai un minut liber?

Ea își luă cafea și plăți, Puller făcu la fel. Ea părea nesigură, dar el o conduse la o masă mică din fața cafenelei, cu vedere la stradă. Luară loc și Puller sorbi din cafea, în timp ce ea își ținea cafeaua în mâini și-l privea neliniștită.

– A fost un șoc, începu el. Când am aflat vestea. S-a întâmplat noaptea, așa că mă îndoiesc că erai acolo.

– Nu eram, confirmă ea.

– Au venit deja unii să mă vadă, zise Puller. Totul pe ascuns, dar eu fac parte din DIP. Pot să citesc printre rânduri. Probabil și tu poți.

– E implicat și DIP în asta?

– Mă tem că nu pot să dau un răspuns direct, îmi pare rău.

– O, sigur că nu. N-am vrut să...

El dădu repede din mână, nelăsând-o să se scuze.

– Nicio problemă, Chelsea, dar îmi place să trec imediat la treabă și s-ar putea să fi avut noroc că am dat peste tine.

– Cum așa?

– Pentru că nu ești cadru militar.

– Nu înțeleg.

– Cei în uniformă au tendința să strângă rândurile când au loc asemenea evenimente. Singura grijă a celor de la DIP este să descopere adevărul.

Era perfect adevărat, deși el spusese acest lucru ca s-o facă să creadă că DIP – prin prezența lui – investiga incidentul.

– Absolut, zise ea cu ochii mari.

Era mulțumit să vadă că, în timp ce sorbea din cafea, ea se sprijini de spătarul scaunului, părând mai relaxată și mai atentă.

– Sunt sigur că înțelegi că lucrurile par foarte stranii aici. Cade sursa principală de curent, aparent din cauza furtunii. Și apoi pică și generatorul de rezervă? Sigur îți dai seama cât de improbabil este să se întâmple așa ceva accidental.

Ea dădea din cap înainte ca el să termine de vorbit.

– Așa se zvonește, John. Există o șansă de un miliard la unu. Acum, e adevărat că a fost o furtună cumplită. Dar furtuna nu putea să aibă impact asupra generatorului. Acela funcționează cu conducte de gaze naturale îngropate în pământ.

El se aplecă în față și zâmbi.

– Îmi place că ți-ai dat seama imediat. Puller făcu o pauză. Dar probabil înțelegi că generatorul n-ar fi pornit și nu s-ar fi oprit apoi dacă n-ar fi căzut curentul întâi.

Ea se gândi puțin și făcu ochii mari, înțelegând.

– Deci crezi că cineva a umblat la sursa principală de curent?

– În clipa asta, nu am răspunsuri concrete. Dar cu siguranță e posibil.

– La CD e nebunie acum, încearcă să-și dea seama ce s-a întâmplat în realitate. Ea îl privi îngrijorată. Și cu fratele tău. Sunt sigură că ești la fel de îngrijorat ca toți ceilalți.

– Nu e ușor să ai un membru de familie în închisoare. Dar meseria mea este să investighez delikte militare grave. Și datoria e mai presus decât familie în aceste împrejurări, evident.

Ea strânse ceașca de cafea și spuse:

– Știam despre distincția pe care a primit-o. Pentru că te-a ajutat. Am văzut documentele care s-au întocmit.

– S-ar fi pierdut multe vieți fără el.

– Pare ciudat, nu? începu Chelsea.

– Ce anume?

– Un bărbat este condamnat pentru trădare, pe urmă își ajută țara și primește o distincție, dar e tot în închisoare. Apoi evadează din închisoare. Pare illogic.

– Sunt convins că au fost agenți să vă interogheze pe tine și ceilalți din personal.

– Încă n-au ajuns la noi, dar sunt sigură că o vor face. Știu că ieri au fost toată ziua la CD și sunt convinsă că o să mai stea aici o vreme.

– Mă întreb dacă fratele meu a avut vizitatori în ultima perioadă? zise Puller. Nu se uita direct la Chelsea când lăsa aceste vorbe să-i scape, însă îi urmărea reacția cu colțul ochiului.

– Nu e departamentul meu. S-ar vedea în registru, bineînțeles. CD ține o evidență meticuloasă a celor care vin și pleacă. Mă rog, știi și tu asta, la cât de des ai fost să-l vezi.

– Da, așa fac. Și sunt sigur că au verificat deja registrul vizitatorilor. Acum o privea în expectativă.

Ea se îmbujoră sub privirile lui.

– N-aș avea de unde să știu.

– Nu e totul computerizat la CD?

– Sigur că da.

– Înseamnă că există registre digitale ale vizitatorilor?

– Da, există.

El se aplecă în față și încercă să-și aleagă cu mare grijă următoarele cuvinte.

– Chelsea, mie nu-mi miroase a bine treaba asta. Acum, ce urmează să-ți spun e secret, OK? Ea dădu repede din cap și el continuă. Am fost abordat recent de vreo doi generali și o persoană de la CNS...

– CNS? Consiliul Național de Securitate? O, Doamne!

– Da, de la nivel foarte înalt. În orice caz, m-au abordat cu o mulțime de întrebări, iar eu n-am avut răspuns la niciuna. Dar cred că ei vor să obțin răspunsuri. Și pentru asta am nevoie de informații. Puller reluu în gând tot ce spusese, încrezător că nu-i servise nicio minciună directă. Nu că asta l-ar fi ajutat prea mult dacă se ajungea la represalii. Cu toate astea, se simțea vinovat că îi cerea femeii să-l ajute. Însă următoarele ei cuvinte îl făcură să uite de griji.

– Nu văd cum te-aș putea ajuta, John. Nu am acces la prea multe lucruri.

El se lăsă pe spătar.

– Știi pe cineva care ar putea și ar fi dispus să discute cu mine?

– E un paznic. De fapt, mi-a spus că ar vrea să intre la DIP. Poate o mână ar putea s-o spele pe cealaltă.

– Poate că da. Cum îl cheamă?

– Aubrey Davis, PIC¹. Tip de treabă. Tânăr, burlac. Îi cam place berea, dar aud că are intenții serioase să avanseze în carieră.

Puller scoase cartea de vizită din buzunar și i-o întinse.

– Spune-i să mă sune pe mobil, OK?

Ea luă cartea de vizită și dădu din cap.

– Așa o să fac. Dar nu pot să-ți garantez că o să te ajute.

– Nu, nimeni nu poate garanta asta. Majoritatea pistelor se dovedesc false. Eu doar încerc să le cercetez pe cele pe care le am și sper să ducă la altele noi. Mulțumesc încă o dată.

O lăsă acolo și se întoarse la mașină. OK, avea să dureze ceva timp ca lucrurile să se pună în mișcare în

¹ Programul de instruire corecțională (n.red.)

direcția asta, știa bine, dacă aveau să se pună vreodată. Dacă era cu adevărat ghinionist, acest PIC Aubrey Davis putea raporta cercetările lui și totul avea să ajungă tot mai sus cu viteza caracteristică armatei, ajungându-se la un telefon primit de Puller de la comandant sau poate de la cineva la nivel mai înalt. Dacă era catastrofal de ghinionist, nu avea să fie un telefon, ci un camion plin de poliție militară care să-l ducă direct la audierea acuzațiilor ce i se aduceau pentru neascultarea ordinului. Însă, între timp, avea alte lucruri de verificat. În special, cum pierduse CD-ul ambele surse de curent în aceeași noapte, lăsând un deținut foarte important să iasă pur și simplu din închisoare.

Și să lase un om mort, care nici nu trebuia să fie acolo, în urma lui.

Era imposibil, așa cum o spusese. Așa că trebuia să o fi spus greșit cumva.

Și singurul mod de a descoperi adevărul era să înceapă săpăturile.

Cu o lopată foarte mare. Fără ca altcineva să știe.

Era o treabă dificilă, știa asta.

Dar aici era vorba de familie, ceea ce însemna că nu prea avea de ales.

Capitolul

9

Puller o luă pe un traseu ocolit care îl făcu să înconjoare întreg perimetrul de la CD și Fortul Leavenworth. Se uită la liniile de înaltă tensiune. Nu avea cum să vadă configurația generatorului cu gaze naturale pentru că se afla în spatele zidurilor din bolțari și liniile erau sub pământ.

Remarcă o echipă de electricieni care lucrau după un gard de sârmă ce împrejmuia ceea ce păreau a fi transformatoare duble care ar fi putut fi conectate la închisoare. Probabil că era stația secundară unde se defectaseră transformatoarele. Dar nu putea să-i întrebe nimic oficial. Bătu cu degetele în volan, gândindu-se ce era de făcut. Și atunci observă Hummerul care opri în spatele lui.

Venise poliția militară. Puller oftă, scoase legitimația din buzunar și așteptă.

Doi bărbați în uniformă și înarmați coborâră din mașină. Își puseră șepcile și se apropiară, de o parte și de alta a mașinii. Puller țină mâinile la vedere și nu făcu nicio mișcare bruscă. Apăsă butonul de coborâre a geamului cu cotul când polițistul din stânga ajunse în dreptul lui.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă el. Am legitimația aici. Sunt...

– Știm cine sunteți, domnule. Și am primit instrucțiuni să vă ducem la Fortul Leavenworth pentru o întâlnire.

Puller puse încet legitimația deoparte.

– Vreți să vă urmez cu mașina? Sau preferați să merg cu a voastră?

– Cu a noastră, dacă nu vă deranjează, domnule. Parcați-o pe a dumneavoastră mai în față, pe drum. Avem noi grijă să fie aici când vă întoarceți.

„Ei bine, măcar nu au spus *dacă* mă întorc.“

Puller se așează pe bancheta din spate cu un polițist alături. Amândoi erau tineri, douăzeci și ceva de ani, drepti ca bradul, cu bărbii încăpățânate, gâturi groase și ochi care nu vedeau nimic dincolo de ordinele primite. Puller nu încercă să discute cu ei. Erau doar câinii de vânătoare care îl duceau înapoi vânătorului.

Conduseră spre Fortul Leavenworth, unde îl lăsară în grija unei femei locotenent, îmbrăcată elegant în uniformă ei albastră de Clasă B.

Se salutară și ea spuse:

– Vă rog să mă urmați, subofițer Puller.

Ei bine, se părea că toți știau cine era.

Merseră pe un coridor lung în timp ce viața de armată se desfășura de jur împrejurul lor. Centrele militare erau locuri unde activitatea continua nonstop; totuși lui Puller nu-i distrăgea nimic atenția. Habar nu avea dacă se îndrepta spre moartea profesională sau spre o vreme petrecută la răcoare. Sau spre ceva cu totul diferit. Întrebări de acest fel ajutau omul să se concentreze.

Ea deschise o ușă, îl conduse înăuntru, o închise în urma lui și el auzi tocurile păcănind pe coridor. Apoi uită cu totul de locotenent. În fața lui, la o masă mică, erau aceiași trei agenți ca înainte: generalul de armată

Rinehart, Schindler, oficialul de la CNS, și Daughtrey, tipul cu o stea de la Forțele Aeriene. „Schindler, Daughtrey și Rinehart“, se gândi Puller. Suna ca o firmă de avocatură, ceea ce nu-l făcea deloc să se simtă mai bine.

– Te bucuri de vizita în Kansas? începu Schindler.

– M-am bucurat până acum vreo zece minute, domnule.

– Ce-ar fi să iei loc și o să-ți spunem noi ce vei face, zise Daughtrey înțepat.

Puller se așeză în fața lor.

Schindler își îndreptă cravata o clipă și se dădu cu balsam pe buzele crăpate. Apoi spuse:

– Am înțeles că ai ignorat un ordin direct al comandantului tău.

– În ce fel, domnule?

– Ai condus toată noaptea până aici cu scopul de a investiga evadarea fratelui tău din închisoare.

– A investiga?

– Păi, deocamdată ai stat de vorbă cu o femeie care lucrează în administrația închisorii, Chelsea Burke. Și sperai să discuți cu PFC Davis, care ar fi putut să-ți ofere câteva piste. Apoi ai ieșit să studiezi centrala electrică secundară conectată la CD.

Puller privi peste lățimea mesei, mirându-se în tăcere cât de repede reușiseră să afle toate astea.

– Știi tot ce scrie în documentele despre spionajul NSA și tot restul, Puller? întrebă Daughtrey cu un zâmbet minuscul pe buze.

– Am citit câte ceva.

– E doar vârful aisbergului, dar nouăzeci la sută din el stă ascuns sub apă. Ai folosit cardul de credit să pui benzină și să cumperi mâncare. Așa te-am urmărit.

– E bine de știut, domnule, zise Puller sarcastic.

Schindler spuse:

– Informațiile ne țin pe toți în siguranță.

– Deci spionatul propriilor oameni ne ține în siguranță?

întrebă Puller mai apăsător decât intenționase probabil.

Schindler dădu disprețuitor din mână auzind comentariul lui.

– Nu crezi că există americani care lucrează cu dușmanii noștri? Unii dintre cetățenii noștri ar face orice pentru bani. La naiba, unele dintre cele mai mari bănci și concerne de fonduri fiduciare din țara asta au spălat banii cartelurilor și au sprijinit terorismul decenii întregi, totul pentru atotputernicul dolar.

– Vă cred pe cuvânt. Și acum ce facem?

– Ei bine, acum ai de luat o decizie, Puller, spuse Schindler.

– Care anume?

– Practic, lucrezi pentru noi sau suporti consecințele.

– Și în ce fel aș lucra pentru voi, mai exact?

Schindler se uită la colegii săi înainte de a continua.

– Făcând exact ceea ce vrei să faci, ceea ce ai venit aici să faci, de fapt. Să investighezi evadarea fratelui tău. Dar diferența e că noi suntem informați permanent. Dacă pășești dincolo de limită, s-a zis cu cariera ta.

Rinehart adăugă:

– Decizia e a ta, Puller. Și o vom respecta orice vei alege să faci. Dar dacă alegi să nu lucrezi pentru noi, îți urcăm fundul în primul avion de transport marfă. Și ca să ne asigurăm că nu te întorci în timpul liber să dai târcoale, următoarea ta misiune va fi peste ocean, începând de mâine. Avem vreo două crime nerezolvate la două baze diferite, una în Germania și una în Coreea de Sud.

Armata nu a decis încă la care vei fi trimis. Eu aş vota pentru Coreea şi votul meu cântăreşte mult.

Puller se gândi la toate astea, dar nu răspunse imediat. Îl strângeau cu uşa, o ştiau şi ei, şi el.

– De ce eu? întrebă într-un târziu. Aveţi multe resurse la îndemână. DIP. Serviciul Militar de Informaţii. Nu aveţi nevoie de mine.

– La suprafaţă, Puller, e o afirmaţie corectă şi precisă, răspunse Rinehart. Dar tu ai ceva ce nu are nicio altă resursă.

Puller credea că ştie răspunsul, dar aşteptă cu răbdare să-i fie dat.

Rinehart continuă:

– Tu eşti fratele lui. Aţi crescut împreună. Aţi făcut stagiul militar împreună, deşi în ramuri diferite. Ştim că te-a ajutat în investigaţia aceea din Virginia de Vest. Ştim că îl vizitai frecvent la CD. Ştim că vorbeşti la telefon. Îl cunoşti mai bine ca oricine. Aşadar, credem că ai cea mai mare şansă de a-l aduce înapoi.

– Viu, preciză Puller.

– Absolut.

– Dacă accept oferta, când pot să încep investigaţia?

– Imediat.

– Fără obligaţii? Fără condiţii?

– În afară de cea menţionată, de a ne da raportul.

– Şi cum rămâne cu ceilalţi care investighează cazul?

Nu-i puteţi opri să-şi facă treaba. Sub nicio formă nu vor lăsa cazul pe mâna unui singur agent DIP.

– Va trebui să te descurci în ciuda prezenţei lor. Lăsăm asta în seama ta.

– Şi din partea voastră nu primesc ajutor în privinţa asta?

– Vom vedea ce putem face. Dar în mare parte depinde de tine, Puller.

– Și comandantul meu?

Schindler spuse:

– O să primești o directivă în scris din partea lui prin care confirmă totul, bineînțeles, cu toate autorizațiile necesare. Nu ne așteptăm să ne crezi pe cuvânt.

– OK, accept. Și o să încep investigația interogându-vă pe voi.

Cei trei schimbă priviri între ei, apoi se uitară din nou la Puller.

– Noi nu avem nicio legătură cu acest caz în afară de interesul pentru securitatea națională și de a-l aduce pe Robert Puller înapoi în închisoare, zise Schindler.

– Ați spus fără obligații și condiții în afară de cea menționată. Vă luați cuvântul înapoi?

– Nu, dar...

– Pentru că eu sunt un anchetator profesionist și instruirea și experiența mea au dovedit că cineva poate să creadă că nu are informații valoroase de oferit, dar de fapt are. Însă dacă eu nu pun întrebările și nu obțin răspunsurile, informația aceea nu iese niciodată la lumină.

Schindler dădu încet din cap.

– OK, ce vrei să știi?

– Ați spus că e un caz legat de securitatea națională. De ce?

– Știi în ce era implicat fratele tău la Forțele Aeriene?

– STRATCOM.

– Exact! Comandamentul Strategic al Statelor Unite. Înainte era limitat doar la apărarea nucleară. Acum, misiunea sa include operațiunile spațiale, apărarea pe bază de rachete, război cibernetic și informatic, arme de

distrugere în masă, control și conducere globală, supraveghere, recunoaștere, grevă globală... lista e nesfârșită. Nu-mi vine în minte alt comandament militar mai important pentru țara asta. Fratele tău lucra atât la Centrul de coordonare antirachetă în complexul din Munții Cheyenne, cât și la sediul STRATCOM de la Baza Aeriană Offutt din Nebraska.

– Știam toate astea, domnule. De fapt, l-am vizitat pe fratele meu când lucra la STRATCOM în Offutt. Pe urmă, a fost trimis la un birou-satelit de aici, din Leavenworth, nu? întrebă Puller.

Daughtrey încuviință.

– STRATCOM a devenit prea mare pentru Offutt. Noul centru nu va fi complet gata decât peste câțiva ani. Leavenworth era una dintre numeroasele lor locații concesionate. Dar totul era raportat la comandament.

– Înțeleg, zise Puller.

Daughtrey adăugă:

– Practic, nu exista niciun aspect al Comandamentului Strategic în care să nu fie implicat. Era unul dintre cei mai inteligenți oameni pe care i-au avut vreodată. Pentru el, nu exista limită. La propriu. Îl pregăteau să conducă toată povestea la un moment dat. Era pe punctul de a fi promovat din nou, când a sărit totul în aer.

– Știu că sunteți de la STRATCOM, zise Puller. Ați lucrat cu el?

Daughtrey clătină din cap.

– Eu am fost numit la STRATCOM *după* ce l-au trimis pe fratele tău la CD. Evaluarea pe care tocmai i-am făcut-o se bazează pe toți cei care l-au cunoscut și au lucrat cu el. Ca om, soldat și antreprenor, era unul dintre cei mai buni.

– Nu mă îndoiesc, zise Puller. A fost în fruntea oricărei clase. De la liceu până la Academia Forțelor Aeriene și mai departe.

– În afară de mica problemă de trădare, interveni Schindler. Să nu uităm de asta.

– N-am uitat, spuse Puller, întorcându-și privirea spre oficial. Și sunt destul de sigur că nici fratele meu n-a uitat. Dar ce legătură are fostul lui serviciu cu toate astea?

Rinehart răspunse:

– Pentru că a fost plecat de mai puțin de trei ani, Puller, o mare parte din datele strict secrete din mintea lui sunt încă viabile și importante. Codurile de securitate și alte asemenea lucruri s-au schimbat, desigur. Dar tehnologia de bază, strategiile și tacticile sunt aceleași. Știi cum e în armată. În sfârșit, îi facem pe toți să fie de acord cu ceva și Congresul trebuie să aloce banii. Toți trag pe partea lor, oamenii în uniforme pentru bucățița lor de comandă și promovările ulterioare, antreprenorii pentru partea lor de bani. După ce se pregătește totul, începe procesul de ani de zile de implementare și executare. Avem multe calități, dar nu suntem și rapizi. E ca și cum ai schimba direcția unui portavion din clasa *Nimitz* folosind o cârmă manuală: durează. Așa că multe proiecte cu care avea legătură fratele tău sunt încă în faza de implementare sau sunt în funcțiune. El are cunoștințe secrete detaliate despre unele dintre cele mai importante programe de securitate din țara asta care, la rândul lor, se ocupă de unele dintre cele mai critice provocări pe care le întâmpinăm.

Puller se gândi la tot și întrebă:

– Așadar, ar fi foarte valoros pentru dușmanii acestei țări.

– Fără îndoială, zise Reinhart.

Puller se uită la fiecare în parte și spuse:

– Înseamnă că e posibil să nu fi evadat.

Schindler părea nedumerit, o expresie pe care o împărtășea cu ceilalți doi colegi.

– Nu prea înțeleg ce spui, Puller. El *chiar* a evadat. A dispărut.

– Nu spun că nu a dispărut de la CD.

– Atunci ce spui? întrebă Schindler bătând nerăbdător cu degetul în masă.

– Că toată întâmplarea de la CD a fost înscenată și că în loc să evadeze poate a fost *răpit* de dușmanii țării.

Capitolul

10

Cazare.

Robert Puller nu putea nici acum să spună cameră, apartament sau locuință. Era o *cazare*. Limbajul militar îi era băgat în cap de cei în uniformă ca niște urme de degete apăsate în ciment ud care se păstrau permanent.

„Cazarea” lui era o cameră de motel la marginea orașului Kansas City, în Kansas. Lăsase Leavenworth în urmă fără alt motiv decât că...

„Am putut.”

Fusesse un drum în unghi drept, cu acele de ceasornic la orele douăsprezece și trei, adică drept spre sud și apoi drept spre est pe I-70, două laturi perfect egale ale unui triunghi dreptunghic, ce aștepta doar ipotenuza care să-l completeze, ceea ce ar fi putut să facă mergând pe o rută alternativă, dar nu mai puțin dreaptă și directă înapoi spre Leavenworth, dacă era necesar. Întotdeauna gândise lucrurile în acești parametri, cu o referință la matematică sau știință sau ceva adiacent acestora, punându-le într-o perspectivă care îi amuza pe unii, îi bulversa pe alții, dar îi descuraja pe cei mai mulți, după cum remarcase.

Și care pe el nu-l deranja deloc.

Erau un pat, un scaun, o masă, un birou și un televizor pe comodă cu multe canale mai degrabă inutile. Baia era

ca un gând uitat, mai mult o nișă în perete cu cabină de duș, atât de înghesuită încât semăna mai mult cu o cămașă de forță decât cu un spațiu adecvat de baie.

Însă, după o celulă de închisoare, nu-l deranja deloc.

Sacul de voiaj era pe jos, laptopul pe birou. Își cumpărase un telefon cu cartelă pre-plătită de pe drum, precum și un hotspot mobil, le instalase pe toate, programase câteva funcții interesante și acum făcea săpături în baza de date militară pe care o spărsese încă de la Starbucks.

Era o bază de date specială, la care nu ar fi trebuit să aibă acces decât personalul autorizat. Securitatea computerului era la fel de bună ca programatorul. Cel care protejase prin firewall această bază de date fusese bun – dar nu grozav.

Puller cumpărase și o mică imprimantă wireless, hârtie perforată și caiete cu spiră și bibliorafturi, pe lângă pixuri. Deși își petrecuse aproape toată viața profesională în lumea digitală, unde predomina limbajul cifrelor 1 și 0, aprecia importanța hârtiei, pixului și gândirii deliberative pe care asemenea obiecte demodate păreau să o inspire. De asemenea, gândea mai bine scriind de mână. Scrisul cursiv părea să-i stimuleze gândirea asociativă.

Printă documentele, le puse în biblioraft, ieși din baza de date, apoi luă pixul și caietele cu spiră. Lucră cu migală câteva ore. Nu se opri să bea, să mănânce sau să meargă la baie. Nu băga de seamă nimic din ce se întâmpla în lume sau cel puțin în Kansas. Nu mai era, măcar în mintea lui, cel mai căutat om din America. Era un analist, un vizionar, o persoană care făcea pronosticuri și parcurea o mulțime de date, mutând piesele, răsucindu-le, verificându-le, renunțând la unele,

adăugând altele, transformând încet informațiile dispartate în ceva care să aibă sens.

După șase ore de concentrare neobosită, când lumea lăsase loc întunericului, forțându-l să se oprească o clipă ca să aprindă veioza, puse pixul jos și se lăsă pe spate, încrucișându-și brațele pe piept și sprijinindu-și bărbia tot acolo. Închise ochii, își încetini respirația și numără bătăile inimii până când ajunseră la aproape șaiszeci pe minut. Deschise ochii și se uită la mânecile cu tatuaje, expuse acum, de când scosese haina.

Erau creație proprie. Arătau ca niște tatuaje tipice, dar dacă te uital mai atent, vulturii, dragonii și celelalte creaturi aflate acolo alcătuiau de fapt mici imagini geometrice: pătrate, triunghiuri, dreptunghiuri și alte figuri complexe, de exemplu dodecaedrul, care atunci când îl vedeai plat – ca pe un solid – avea douăsprezece fețe și făcea parte din solzii dragonului.

Puller știa că nimeni în afară de el nu avea să observe. Dar așa fusese viața lui în mare parte – el observase, alții nu.

În afară de fratele lui. Și tatăl lui. Ei erau curioși. Remarcau. Își aminteau. Își dădeau seama cum stăteau lucrurile. Tatăl lui condusese numere uriașe de oameni, corpuri și divizii întregi odată, în luptă la o scară și o dimensiune la fel de complexe ca orice văzuse vreodată pe o tablă de șah, pe lângă presiunea miilor de vieți omenești puse în joc. Fratele lui îi găsea pe răufăcători cu un simț al dreptății și o atenție la detalii care îi făcea de răs pe alții din același domeniu.

Bărbații Puller, copii-minune ai propriilor domenii, dar ale căror abilități aveau în comun atributul esențial al...

„Observației“.

Merse la pagina şaizeci şi şase din documentele printate, pentru că îi dăduse ceva prin gând. Se uită la ce era scris acolo şi compară cu informaţiile de la pagina douăzeci şi patru. În mod curios, nu se potriveau. Nu se potriveau deloc. Dar trebuiau să se potrivească, dacă rezultatul oferit oficial era să aibă sens.

Nu era proba directă. Dar era ceva. Şi ceva, după cum spunea deseori fratele lui, ducea de obicei la altceva.

Genial în simplitatea sa elegantă, iar el ştia exact ce voia să spună fratele său. Duse firul până la concluzia logică.

De fapt, ceva duce întotdeauna la altceva.

Scoase o foaie albă de hârtie şi invocă imaginea omului din mintea lui. Nu era uşor, pentru că fusese întuneric. Însă existase o sursă de lumină. Lanterna celuilalt.

Puller puse pixul pe foaie şi se concentră din nou, transferând imaginea din mintea lui pe fibrele din bumbac, lăsând cerneala să sângereze pe ele, să umple ceea ce încerca să facă. Nu era doar important: era esenţial. Pentru că era ceva.

Şi ceva ducea întotdeauna la altceva.

Era un artist bun, un lucru pe care nu mulţi îl ştiau despre el. Se apucase cu ani în urmă de asta ca să se relaxeze după o slujbă ale cărei mize şi presiuni erau imense.

De aici şi schiţele, liniile care se uneau, se intersectau şi tăiau în două alte linii pentru a forma ceva ce nu existase înainte. Din nou era vorba de matematică, geometrie transformată în artă, o confluenţă care îi făcuse pe pictorii ca Picasso nişte icoane pe altarul istoriei. Era cubism ridicat la rang de capodopere născute din altă sferă de gândire şi experienţă.

Se opri, reîncepu şi mototoli hârtia, luând-o de la început de mai multe ori. În cele din urmă, imaginea

căpătă dinamism, sistemul de bază fixându-se, iar tră-săturile începură să crească, precum o plantă ce se înalță căutând lumina. Plantele nu puteau supraviețui fără lumină; într-adevăr, fotosinteza era cheia supraviețuirii lor.

Ei bine, Puller nu avea să mai trăiască mult dacă imaginea asta nu se desăvârșea.

Lucră mai departe încă o jumătate de oră și ajunse în punctul în care partea mai grea se terminase. Acum trebuia doar să umple contururile.

Se lăsă pe spate, puse pixul jos și ridică hârtia la nivelul ochilor.

De pe foaie îl privea un bărbat. Un bărbat pe care Puller nu-l văzuse decât de curând. Un bărbat pe care nu-l cunoștea nici acum.

Era destul de sigur că acel bărbat zăcea acum la morgă în Fortul Leavenworth, în timp ce anchetatorii încercau să-și dea seama cine era. Și ce făcea la CD în noaptea în care evadase Robert Puller. Și de ce era mort acum. Erau întrebări bune, pertinente.

Puller era destul de sigur că știa ce făcea bărbatul acela acolo. În mod clar, știa *exact* cum murise.

Însă nu știa nimic mai mult de atât. Și *trebuia* să știe. Trebuia să afle tot. Acest puzzle nu putea să rămână neterminat. Nu, dacă voia să supraviețuiască.

Și pentru că ceva duce întotdeauna la altceva.

Capitolul

11

John Puller avea ordinul de luptă. Le mai pusese lui Daughtrey, Schindler și Rinehart câteva întrebări și obținuse alte câteva răspunsuri care ar fi putut duce sau nu la ceva. Dar măcar avea autoritatea să acționeze liber. Promise un e-mail de la comandantul său care îi permitea să investigheze cu tot cu urmele electronice necesare ale semnatarilor mai sus-puși. Oficialul și cei cu stele pe umeri cu siguranță aveau puterea pe care pretindeau că o au. Se simțea de parcă tocmai fusese repus în funcție.

Nu-i plăcea să se furișeze, încercând să nu fie observat. Voia ca oamenii să știe că se ocupa de caz. Voia să intimideze. Oamenii intimidați cu conștiința vinovată făceau deseori greșeli. Singura diferență era că ținta investigației era fratele său. Robert Puller era genial. Avea să comită greșeli? Nu-l cunoștea pe John Puller Jr. mai bine ca oricine?

„Știe cum gândesc. Ce mă stârnește.

Dar și eu știu aceleași lucruri despre el.”

Totuși, aceste gânduri nu-l făceau să se simtă bine. Îl făceau să-i fie rău.

Trecu de controalele de la CD și urcă scările până la camera vizitatorilor. Ceru să-l vadă pe ofițerul de serviciu, arătându-și legitimația și spunându-i în ce scop se afla acolo.

Femeia îl primi pe Puller în biroul ei. Era căpitan Lenora H. Macri, trecută de treizeci de ani, scundă, cochetă, cu părul grizonant prins în coc. Părea încordată ca o bobină de sârmă și expresia ei nu părea nicidecum cooperantă. Nu era foarte bine pentru el, pentru că acum era comandantul interimar de la CD.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, subofițer Puller? începu ea tăios.

– Investighez evadarea lui Robert Puller.

– Da. Fratele *dumneavoastră*... Lăsa afirmația să plutească în aer, cu toate complicațiile și insinuările ei. Apoi adăugă: Mi se pare extraordinar că sunteți implicat în acest caz în orice fel. Mi-am transmis îndoielile pe filierele cuvenite.

– Ceea ce aveți dreptul să faceți.

– Ceea ce n-am nevoie să mi-o spuneți, răspunse ea. Sângele apă nu se face și noi avem nevoie de obiectivitate. Nu reușesc să văd cum puteți avea o perspectivă nepărtinitoare în ancheta asta.

Puller se foi pe scaun.

– Eu sunt agent DIP. Misiunea mea e clară, doamnă căpitan Macri. Să-l aduc înapoi, indiferent că e fratele meu. Am fost autorizat s-o fac. Dacă aveți o problemă să cooperați cu mine, trebuie s-o aflu acum.

Ea îi susținu privirea.

– Nu am nicio problemă, domnule Puller. Cred că orice probleme posibile sunt în mare parte ale dumneavoastră. Acum, cu ce vă pot ajuta?

„O făcuse destul de curat“, se gândi Puller. Nu doar că-și acoperise fundul față de „filierele cuvenite“, ci îi și dăduse sarcina de a-i infirma părerea despre implicarea lui, părând totodată cooperantă. Poate că acum

era doar căpitan, dar sigur trăgea tare pentru următoarea promovare.

„Nu așa fac toți?”

Puller relatează faptele așa cum le înțelegea și o rugă să le confirme.

– Sunt corecte, zise Macri. În afară de focurile de armă și de explozie.

Puller se uită la ea.

– Focuri de armă și o explozie? Nu a pomenit nimeni de asta.

– Ei bine, poate nu ați pus întrebările potrivite. Eu vă ofer informația asta pentru a face dezvăluiri complete. Focurile de armă și explozia au făcut necesare chemarea întăririlor de la fort.

– Ați aflat sursa focurilor de armă?

– Nu.

– Și explozia?

– Am spus explozie pentru că așa a sunat la început, răspunse Macri.

– Erați de serviciu?

– Da, eram. Dar mulți oameni au auzit zgomotele. Au fost destul de clare.

– Deci nu a fost o explozie, de fapt?

– După cum am spus, *la început* așa ni s-a părut. Totuși, nu am găsit nicio dovadă că ar fi explodat ceva.

– Atunci, poate același lucru s-a întâmplat și cu focurile de armă.

– Probabil că da, pentru că nu am găsit dovezi că s-ar fi tras.

– Atunci, poate doar niște efecte sonore?

– De fapt, e singura explicație potrivită. După cum probabil știți, paznicii nu au arme în interiorul închisorii.

De aceea, nu puteau fi ei cei care au tras. Toți prizonierii au fost percheziționați. Nu s-au găsit arme sau mărfuri de contrabandă.

– În afară de evadat. Pe el nu l-ați putut cerceta, pentru că a dispărut.

– Corect, încuviință Macri.

– Înseamnă că un aparat trebuie să fi scos acele sunete.

– Sunt de acord. Doar că n-am descoperit ce era. Însă investigația, după cum știți, continuă.

– Paznicii au fost percheziționați?

Macri îl privi inexpressiv.

– Paznicii?

– Dacă deținuții nu au făcut-o, poate unul dintre paznici? Puller o privea cu nerăbdare.

– De ce ar face asta un paznic?

– Păi, dacă ar fi fost verificați și s-ar fi găsit dispozitivul, ați fi putut pune direct întrebarea asta.

– Refuz să cred că cineva din personal a fost implicat în asta. E de neconceput.

– Ei bine, doamnă căpitan Macri, dacă nu s-a găsit nimic asupra deținuților și nici în închisoare și dacă nu lăsați la întâmplare oamenii să intre și să planteze dispozitive ca să stârnească panica, trebuie să fi fost un paznic.

Ea se zbârli auzind asta, dar nu spuse nimic.

– Și ce se întâmplă cu comandantul dumneavoastră?

– Colonelul Teague este în concediu.

– Adică el trage ponoasele pentru asta? întrebă Puller.

– Adică este în concediu.

– Ați făcut o anchetă pe cont propriu, doamnă căpitan?

– S-a desfășurat o anchetă preliminară. După cum bine știți, sunt și alții aici în acest moment care anchetează: MI,

DIP, în afară de dumneavoastră. Unii de la Washington. Sunt mulți bucătari în bucătărie.

– Și ce s-a aflat în urma anchetei „preliminare“?

– Că Robert Puller a evadat într-un mod încă necunoscut, răspunse Macri.

– Și mortul?

– Ce-i cu el?

– A fost identificat?

– Încă nu, răspunse ea.

– Lipsește cineva din închisoare? Dintre paznici, personalul auxiliar, civili? Și cum e cu Fortul Leavenworth? Toți ies la numărătoare?

– S-a făcut o numărătoare meticuloasă. Nu lipsește nimeni din personal în nicio locație.

– Dar aici e și un penitenciar federal. Și Centrul Comun Regional de Corecție din Midwest. Toți sunt prezenți în locurile astea?

Ea părea surprinsă de întrebare.

– Nu văd ce relevanță are personalul acelor centre. Dacă un deținut ar fi evadat de acolo, am fi aflat. Și nu e ca și cum paznicii de la acele instituții pot să intre pur și simplu în CD.

El o privi cu atenție.

– Faceți parte din Brigada a Cincisprezecea de Poliție Militară.

– Știu.

– Alcătuită din Batalioanele de Poliție Militară 40 și 705.

Ea întrebă nerăbdătoare:

– Care este ideea?

– Cei din Brigada a Cincisprezecea sunt responsabili de funcționarea CD-ului și a Centrului Regional Midwest.

Colonelul Teague a fost comandant al brigăzii. Polițiștii din cadrul brigăzii au reacționat față de situația de la CD și au restabilit ordinea. În plus, Batalionul 40 a fost creat în mare parte pentru că 705 a fost trimis în Orientul Mijlociu ca să se ocupe de deținuții de acolo. Așadar, închisoarea *este* păzită de Brigada a Cincisprezecea și de ambele batalioane. Vreți să spuneți că nu se suprapun în rotația paznicilor? Că niciun paznic de la CD nu lucrează vreodată la închisoarea regională? Sau viceversa?

Ea părea fâstăcită.

– Nu, nu spun și nici nu insinuez asta.

– Înseamnă că personalul acelor instituții *este* relevant pentru investigația mea, nu-i așa?

Ea dădu din cap în cele din urmă.

– Presupun că e corect. Îmi pare rău dacă am interpretat greșit cererea dumneavoastră.

– Cum vă explicați cadavrul din celula fratelui meu?

– Nu pot să explic. De aceea continuă anchetele.

El decise să schimbe direcția.

– Trebuie să văd cadavrul.

Ea strânse din buze. Puller știa că, în ciuda oricărei animozități pe care o avea față de el, Macri nu putea să-l refuze. O crimă întotdeauna aducea după sine un cadavru. Și pentru ca el, agent autorizat al DIP, să investigheze crima asta, era întotdeauna necesară examinarea cadavrului și accesul nu se refuza niciodată.

– Voi face pregătirile. Îl țin la Fortul Leavenworth.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere, zise ea scurt.

– Va trebui să verific și echipele care au repus în funcțiune curentul electric și au reparat generatorul de rezervă.

– Pot să aranjez asta.

- Trebuie să văd și filmările de pe camerele de supraveghere din seara cu pricina.
- Am avut pană de curent.
- Dar camerele au baterii de rezervă.
- Cele de pe coridoare și din spațiile comune au. Nu și cele din celulele deținuților.
- De ce nu?
- Sistemul nu a fost creat așa. Pot doar să-mi imaginez că dacă ar ceda sursa principală și rezerva de curent electric, singura problemă ar fi că prizonierii ar încerca să fugă din locurile unde camerele îi pot monitoriza. Nu și-au făcut griji că ar rămâne în celulele lor într-un asemenea caz. După cum probabil știți, la CD fiecare deținut are celula lui.
- Știu asta. Dar tot e un unghi mort, dacă te gândești puțin.
- Niciun model nu e perfect. Și mă gândesc că, din acest moment, camerele din celule vor avea la rândul lor baterii de rezervă.
- Credeam că sistemul a fost programat astfel încât, dacă e pană de curent, ușile celulelor să se închidă automat. Dar a trebuit să chemați poliția militară. De ce? Trăsăturile lui Macri părură deodată chinuite.
- Se pare că sistemul a fost spart.
- Spart? Cum?
- Așa cum ați spus, sistemul nostru este programat ca ușile celulelor să se închidă automat în cazul unei pene de curent. Nu s-a întâmplat așa. Ușile celulelor s-au *descuiat*.
- Și un hacker a făcut asta? Cum a fost posibil?
- Din păcate, o parte din angajații noștri vin cu propriile dispozitive, telefoane, iPad-uri și pe computerele lor de aici se încalcă uneori protocolul când oamenii se

loghează la rețele externe. Nu ar trebui să se întâmple astfel, dar așa sunt oamenii.

– Lăsând deschisă o cale prin care hackerul să pătrundă și să rescrie codul așa încât ușile celulelor să se deschidă la o pană de curent.

– Da.

– Vreo pistă în direcția asta?

– Nu.

– Dar ați confirmat spargerea sistemului?

– Practic, totul e încă la nivel de speculație, dar nu văd cum s-ar fi putut întâmpla altfel.

„O, eu văd cel puțin încă un mod prin care s-ar fi putut întâmpla“, își zise Puller.

– Trebuie să văd toate filmările pe care le aveți, ceru el. Ea strânse din nou din buze.

– Pot aranja și asta.

– Și polițiștii care au venit ca întăriri de la Leavenworth?

Trebuie să discut cu oamenii care au fost implicați.

Ea dădu scurt din cap.

– Ca să fie clar, sunteți sigură că nu v-ați făcut o idee, doamnă căpitan, despre ce s-a întâmplat?

– Nu, nu mi-am făcut.

– Nici măcar o bănuială?

– Nu-mi plac bănuielile, domnule Puller. Deseori, acestea duc la greșeli. Iar greșelile deseori pun capăt carierelor militare.

– Ei bine, vă las să vă vedeți de cariera *dumneavoastră*, atunci, de îndată ce faceți aranjamentele de care am discutat.

Macri îl privi cu atenție și puse mâna pe telefonul de pe birou.

Capitolul

12

O oră mai târziu, Puller se sprijinea de un butoi de motorină de o sută nouăzeci de litri într-un atelier din apropiere de CD. Cel cu care stătea de vorbă, Al Jordan, fusese șef de echipă pentru grupul care reparase transformatoarele arse. Abia trecut de cincizeci de ani, avea părul alb-murdar, pieptul bombat și picioare subțiri.

– Deci în mod sigur furtuna a prăjit transformatoarele?

Jordan se șterse cu o cârpă pe mâini și își ridică șapca pentru a-și șterge transpirația de pe frunte.

– În mod sigur, mie așa mi s-a părut. Cele două transformatoare făceau parte dintr-o centrală secundară mică. Înconjurată de un gard de sârmă și încuiată. Centrala avea multe dispozitive de siguranță integrate, însă furtuna a fost destul de puternică încât să facă aproape orice voia. Nu poți s-o întreci pe Mama Natură.

– Și transformatoarele erau conectate la CD? întrebă Puller.

– Da. Și la toate celelalte instituții de pe aici. Le-am reparat și le-am repus în funcțiune cât de repede am putut. Nici măcar n-am așteptat să se oprească furtuna.

Puller înțelegea. Pentru militari, misiunea era pe primul loc, nu siguranța.

– Ați remarcat ceva neobișnuit?

Jordan se gândi puțin.

– Nu pot să spun că da. Transformatoarele s-au ars, pur și simplu. Probabil lovite de fulger. Erau arse complet.

– Nu e neobișnuit că au ars *amândouă*?

– Păi, sunt conectate. Dacă unul e lovit, o să-l afecteze și pe celălalt. Dacă e prea mult curent, se poate întâmpla orice.

– Ați spus că aveau integrate multe sisteme de securitate. Nu le împământează?

– Ba da, pe lângă alte protecții, printre care un descărcător de protecție contra supratensiunii, dar niciunul nu e perfect. Dacă ești lovit de suficientă electricitate, nu are importanță ce-ai făcut ca să eviți stricăciunile. Panarama aia e pe ducă. Un fulger poate să aibă încărcătură de o sută douăzeci de milioane de volți sau mai mult. Dacă îi izbești pe toți într-un transformator într-o milisecundă, poți să zici „bum“?

– Adică, o explozie?

– Seamănă foarte mult cu una.

– Ar fi putut să fie o bombă?

Jordan se uită surprins la el.

– O bombă? Într-un transformator?

– Da. Le-ar fi putut distruge pe amândouă.

– Pentru ce, ca să oprească curentul în toată închisoarea, adică?

– Da.

– Dar au generatoare, protestă Jordan.

– Nici acelea nu au mers. Și un deținut a evadat. E singurul motiv pentru care sunt aici.

Jordan se scărpină în obraz.

– Nu știu dacă a fost o bombă. Cred că pot să verific ce se pricepe la bombe.

– Au făcut-o?

– Nu știu.

– Ați mai discutat cu cineva care investiga povestea asta?

– Da. Au pus același fel de întrebări ca dumneata.

– Dar nu despre o posibilă bombă?

– Ce vă face să spuneți asta? întrebă Jordan bănuitor.

– Păi, v-ați mirat când v-am întrebat despre varianta unei bombe. Dacă v-ar fi întrebat și ei, nu cred că v-ați mai fi mirat când am întrebat eu.

– O, așa e. Păi, nu m-au întrebat despre o bombă, de fapt.

– Unde sunt transformatoarele care s-au ars?

– Le-au luat de aici.

– Cine le-a luat?

Jordan se fâstâci puțin.

– Niște oameni.

– Oamenii ăștia aveau nume sau acreditări?

– Aveau grad mai mare ca mine. Asta e tot ce-a contat.

– Așadar, fără nume? insistă Puller. Fără consimțăminte semnate? Trebuia să vă acoperiți fundul cumva.

Jordan ridică din umeri.

– Presupun că am mers pe încredere.

Puller îl privi neîncrezător.

– Poate ar trebui să vă mai gândiți în cine să aveți încredere.

Puller se opri apoi la generatorul de rezervă. Era instalat într-un buncăr din beton la vreo sută de metri în spatele CD-ului. Conductele de gaz care îl alimentau treceau pe sub pământ. Și buncărul era parțial sub pământ și înconjurat cu un gard de trei metri cu sârmă ghimpată

în spirală în vârf. Era un paznic acolo. Puller sunase dinainte și doi bărbați îl așteptau.

Coborî din mașină și se apropie. Cei doi purtau uniformă și aveau grad E-4 de specialiști. Cu ochelarii și statura sfrijită, arătau ca niște tocilari care se jucau de-a soldații. El le explică în detaliu de ce se afla acolo, iar ei îl conduseră în buncăr și coborâră niște trepte până ajunseră la trei generatoare mamut.

– Credeam că e unul singur, remarcă Puller.

– Necesarul de încărcătură electrică pentru CD este substanțial, spuse unul din specialiști. Aceste generatoare funcționează în paralel, dar cu elemente de control sofisticate. Asigură necesarul de energie, dar nu mai mult de atât, așa că risipa e minimă.

– Ce a provocat avaria? întrebă Puller.

Unul dintre specialiști se uită la celălalt, care își dres glasul.

– A fost o problemă cu combustibilul.

– Combustibilul? Credeam că funcționează pe bază de gaze naturale.

– Sunt sisteme bicomponente, răspunse celălalt specialist. Gaze naturale și motorină.

– De ce două tipuri de combustibil?

– Cu gazele naturale, noi controlăm funcționarea. Armatei nu-i place chestia asta. Dacă se întâmplă ceva cu fluxul de gaze, ne-am dus dracului. Sistemul funcționează în așa fel încât, dacă pică sursa principală de electricitate, componenta de motorină a generatorului intervine și controlează sistemul inițial. Apoi regulatorul sistemului introduce alimentarea cu gaze naturale în amestecul de combustibil după ce se verifică anumite criterii – de exemplu, recepția încărcăturii electrice

necesare. Motorina servește și ca martor pentru gazele naturale, care au o temperatură de aprindere de aproximativ 648°C. În acest fel, dacă fluxul de gaze naturale este întrerupt, avem combustibil local sub controlul nostru. Sistemul funcționează în mod obișnuit cu un amestec de combustibil de șaptezeci și cinci la sută gaze și douăzeci și cinci la sută motorină.

– Și de ce s-a avariat? Ați spus că a fost o problemă cu combustibilul?

– Din câte îmi dau eu seama, a fost o problemă de degradare a oxidării motorinei sau de contaminare cu microorganisme.

– Pe înțelesul meu? întrebă Puller răbdător.

Specialistul explică:

– Motorina se poate degrada în timp. Oxidarea poate să apară în primul an de depozitare, formând sedimente și reziduuri. Când pătrund în sistem, acestea înfundă filtrele de combustibil și injectoarele, la fel ca mizeria dintr-un motor de mașină. Acum, microorganismele pătrund prin condensarea apei în conductele de combustibil, ceea ce dă naștere bacteriilor și ciupercilor. Acestea se hrănesc cu combustibil. Pot forma colonii care blochează, de asemenea, conductele.

– Dar presupun că aveți protocoale stabilite care să împiedice astfel de probleme.

Când cei doi nu spuseră nimic, Puller exclamă brusc:

– Armata are proceduri pentru folosirea hârtiei igienice. Vreți să spuneți că nu are protocol pentru întreținerea unui sistem de electricitate pentru cea mai importantă închisoare militară?

Același specialist spuse în grabă:

– Ba da, ba da, are. Multe protocoale. Dar tot s-ar fi putut întâmpla. A plouat mult anul ăsta și am avut niște

infiltrații subterane în buncăr. Ar fi putut să se creeze o acumulare de condens în exces. Și aceste generatoare sunt foarte aproape de sfârșitul duratei de utilizare. De fapt, ar fi trebuit înlocuite acum vreo doi ani.

– Reducerile bugetare au oprit proiectul, sublinie celălalt specialist. Iar armata a cumpărat niște motorină de slabă calitate care a tot funcționat în sistem.

– OK. Așadar, ați verificat generatorul și ați găsit conductele... cum... pline cu reziduuri, cu microorganisme, sedimente?

– Da, cam asta am găsit, domnule.

– Și din cauza asta s-a defectat generatorul?

Amândoi dădură aprobator din cap. Unul adăugă:

– Și fără motorina care să funcționeze ca un martor de avertizare, nu poți aprinde gazele naturale. Așadar, nu aveau legătură cu sursa de combustibil. Asta înseamnă că nu exista electricitate.

– Și o închisoare fără uși încuiate, zise Puller uitându-se la cei doi. Și voi doi sunteți principalii îngrijitori ai echipamentului?

– Da, domnule, răspunseră ei.

– Ei bine, poate ați vrea să vă faceți și alte planuri pentru viitorul vostru.

– Ce anume vreți să spuneți, domnule? întrebă unul dintre ei neliniștit.

– Armata, în nemărginita ei înțelepciune, trebuie să dea vina pe cineva pentru nenorocirea asta. Și voi doi sunteți cea mai convenabilă soluție pe care am văzut-o eu până acum.

Specialiștii se priviră șocați unul pe altul, în timp ce Puller ieșea din buncăr înapoi la lumină.

Capitolul

13

Puller stătea în cameră și se uita la filmările de pe camerele de supraveghere care surprinseseră evenimentele din noaptea dispariției fratelui său de la CD. Se compilară mai multe cadre ale camerelor pentru ca el să vadă practic o filmare cuprinzătoare. Ceruse să se micșoreze lumina în cameră ca să se poată concentra pe ecranul din fața lui. Filmarea integrală nu era lungă, poate vreo două ore în care înregistrase tot ce se petrecuse. Timpul era explicat și de dublarea filmărilor de pe camere diferite. Dacă s-ar fi uitat la o singură cameră, evenimentele ar fi durat mai puțin de treizeci de minute în total. Era remarcabil faptul că lucruri atât de importante se întâmplaseră într-un timp atât de scurt.

Puller se uită inițial la filmări ca să se obișnuiască cu parametrii spațiului. Coridoare, camere, intrări. Când se opri curentul în timpul filmării, se aplecă mai aproape de ecran și folosi comenzile ca să vadă cadru cu cadru.

Beznă. Nimic de văzut.

Se aprinseră luminile din nou, pâlpâind, apoi se stinseseră iar. Camerele aveau lumini integrate, așa că se distingeau siluetele persoanelor care alergau și razele de la lanternele în mișcare. Exista și înregistrare audio, pe care el o izolă. Ascultă fiecare voce în parte. Se îndoia că fratele lui ar fi vorbit, dar nu putea să ignore posibilitatea.

Cadrele se succedau, dar nu-l zări pe fratele lui nici măcar o dată. O problemă era că în celula fratelui său camera de supraveghere era amplasată departe de ușa. Puller văzuse oamenii alergând în sus și în jos pe coridor, dar nu recunoștea pe nimeni. Poate s-ar fi putut mări cadrele sau lumina mai bine, dar probabil asta necesita timp.

Apoi se auziră împușcăturile, care sunau ca și cum ar fi fost reale. Următorul sunet fu atât de puternic încât Puller tresări puțin – o explozie declanșată în CD? Pe urmă, veniră întăririle de la Fortul Leavenworth. Străbătură coridoarele și preluară controlul deținuților ieșiți din celule. Cel puțin, din câte vedea el.

Se lăsă pe spate și bău restul apei din sticlă. Nu ajungea nicăieri. Avea transformatoare care se arseseră de la un fulger în timpul unei furtuni și nimeni n-ar fi crezut că avea să distrugă sursa primară de electricitate a închisorii. Pe urmă, potrivit lui Al Jordan, „oamenii” veniseră acolo și luaseră rămășițele transformatoarelor. Avea un generator care se umpluse cu reziduuri și doi specialiști E-4 care probabil aveau să fie concediați sau să suporte consecințe profesionale severe pentru că lăsaseră totul să se întâmple.

Avea împușcături și o explozie, sau cel puțin sunetul acestora, pe care nimeni nu putea încă să le explice. Nu avea ocazia, nici motivul, nici vreo pistă și nici suspecti. Nu avea absolut nimic. Și totuși fratele lui era undeva în libertate, făcând cine știe ce, poate cu dușmanii țării. Pentru că era imposibil să fi evadat de la CD fără ajutor, din interior, din exterior sau, mai probabil, din ambele părți.

Mai apăsă câteva taste și deschise o imagine foarte clară. Fusese captată înainte de pana de curent. Se îndreptă de spate și se uită la fratele lui.

Robert Puller stătea pe patul fixat în podea din celula lui. Pereții erau din bolțari, podeaua din beton neted. Exista o singură fereastră. Mai erau o comodă și o chiuvetă alături, ambele încadrate în perete. Erau o masă și un scaun din metal, și acestea montate în perete. Robert Puller era îmbrăcat în salopeta portocalie din închisoare și purta adidași fără șireturi. Șireturile puteau fi transformate în funie, pe care o puteai folosi ori ca armă, ori ca să te sinucizi. Fratele lui citea o carte. Cu spatele sprijinit de perete, cu picioarele lungi întinse în față. Când se auziră sunetele furtunii, Robert Puller ridică ochii din carte, dar apoi se întoarse la paginile lui. Apoi curentul se opri și în celulă se făcu întuneric. Pe urmă, porni generatorul și luminile se reaprinsă, odată cu camera de supraveghere din celula lui Robert.

Robert Puller era tot pe pat, dar nu mai citea. Stătea cu picioarele pe podea și se uita la ușă. În scurt timp, generatorul avea să cedeze și bezna avea să se întoarcă.

Înainte ca asta să se întâmple, Puller se opri la imaginea fratelui său, se apropie de ecran și se uită cu atenție la trăsăturile lui Robert, încercând să descifreze ce gânduri treceau prin mintea lui complicată.

„Vorbește cu mine, frățioare. Arată-mi ceva. La ce te gândești? Aștepți să se întâmple ceva? Te aștepți să se întâmple ceva? Sau nu?”

Puller observă, nu pentru prima dată, cât de mult se mănă cu fratele lui mai mare. Amândoi erau înalți. Aveau același nas și fălcile ascuțite ale tatălui lor. Ochii erau duși în fundul capului, dându-le un aspect îngândurat, indiferent la ce s-ar fi gândit pe moment. Pe de altă parte, toți cei trei Puller tindeau spre îngândurare.

Se gândi din nou la copilăria lor. Bobby, din cauza inteligenței, fusese liderul copiilor de militari la orice

bază s-ar fi aflat împreună cu tatăl lor. Fratele lui fusese cel mai sensibil, mai onorabil om pe care îl știa Puller, atât de sensibil, de fapt, încât bătrânul începuse să se ia de el din cauza „slăbiciunii” lui presupuse. De fapt, o făcuse atât de des încât Puller memorase discursul tatălui lor.

„Nu poți să conduci oamenii în luptă dacă te *plac*, Bob, spusese tatăl lor. Trebuie să le fie frică de tine și să te respecte în egală măsură. Iar eu aș zice că frica e chiar mai importantă decât respectul. Respectul te duce doar până la un punct. Frica te poate trece peste orice obstacol afurisit pregătit de dușman. Oamenii te urmează și în iad dacă se tem de tine. Pentru că le va fi mai frică să te dezamăgească decât de orice altceva ar avea de înfruntat pe câmpul de luptă. Ține minte asta, fiule. Ține minte asta, chiar dacă uiți tot ce ți-am spus vreodată.”

Bobby nu trecuse niciodată peste „slăbiciunea” lui. Probabil de aceea alesese Forțele Aeriene în loc de armată. Și își dirijase cariera spre tehnologie în loc de arme și boașe de mărimea statului Nebraska.

Când Puller aflase de la căpitanul Macri că sistemul computerizat al închisorii fusese spart, se gândise inițial că o făcuse fratele lui, care se pricepea la calculatoare mai bine decât oricine. Pe de altă parte, nu-l lăsaseră niciodată pe fratele lui să se apropie de un calculator la CD. Iar el stătuse în celula lui și păruse cu adevărat surprins când se oprise curentul. Așadar, dacă nu fratele lui, atunci cine?

Puller se gândea la toate astea când ușa se deschise și intră o femeie cam de vârsta lui. Era înaltă, zveltă, cu umerii lați și șolduri înguste, îmbrăcată într-un costum negru cu pantalon și o bluză albă, cu gulerul întors într-un fel pe care chiar și Puller, care habar nu avea de moda pentru femei, îl considera șic. Avea părul arămiu

până la umeri, fața pistruiată și nasul ascuțit. Arăta ca și cum ar fi fost sportivă în facultate și avea o atitudine încrezătoare în sine.

– Agent Puller?

Derutat un moment de salutul neobișnuit, se ridică și spuse:

– Sunt subofițerul John Puller, din unitatea 701 DIP din Quantico.

Ea întinse mâna.

– Veronica Knox. El îi strânse mâna și ea arată acreditările care atârnau la gâtul ei de un lănțișor. INSCOM, spuse ea, referindu-se la Comandamentul de Securitate și Informații al Armatei Statelor Unite.

– Unde aveți baza? întrebă el.

– Sunt mobilă, călătoresc în zonele cu probleme. De asta sunt aici.

– OK. Și gradul?

– De ce?

– E o chestie standard de știut.

– Căpitan.

– OK, doamnă. Antenele lui Puller vibrau.

– DIP e deja aici și investighează.

– Știu că e, zise el.

– Nu faci parte din echipa aceea.

– Știu și asta, doamnă.

– Nu e nevoie să-mi spui „doamnă“.

– În regulă.

– Și evadatul e fratele tău, preciză ea.

– Mă tem că la a treia greșeală ieși din joc¹, căpitan Knox.

¹ Expresie uzuală preluată din jocul american de baseball (n.tr.)

Ea ignoră comentariul, se așeză și se uită la imaginea blocată pe ecran a lui Robert Puller. Întinse un deget spre ecran.

– Omul momentului. Ai găsit vreun indiciu?

– Încă nu.

– Știu că ai autorizație să fii aici. Am primit ordinul acela. Dar de ce *ești* aici?

– Din același motiv ca tine. Încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat.

– DIP are suficienți agenți disponibili ca să dubleze echipa pentru asta?

– Nu, suntem cam la limită, ca orice alt element din armată.

– Și? întrebă ea, în expectativă.

– Și ce?

– De ce *ești* aici? repetă ea întrebarea.

Puller spuse:

– Am primit ordin să investighez. Sunt soldat, așa că urmez ordinele.

– Și eu la fel. Și am fost pusă să lucrez cu tine.

– De cine? întrebă Puller tăios.

– Trebuie doar să știi că asta s-a întâmplat. Dacă vrei să descoperi sursa, n-ai decât.

– Și pur și simplu nu poți să-mi spui de ce?

– Nu te cunosc. Așa că nu pot ști dacă să am încredere în tine. Încă nu.

– Nu porți uniformă.

– Nici tu.

– Eu o să port. La un moment dat.

– Poate și eu o să port. Ea se uită la ecran din nou. Ești sigur că nu ți-a atras nimic atenția?

– Nimic.

– Să sperăm că putem trece dincolo de asta.

Felul în care vorbise îl făcu pe Puller să se uite ciudat la ea.

– Am cercetat transformatoarele de la centrala secundară și la generator.

Ea clătină indiferent din cap.

– Supraîncărcare de la fulger și microorganisme și vreo doi specialiști tâmpiți care o să fie făcuți bucăți de comandantul lor.

– Exact așa am văzut și eu lucrurile, răspunse el, uitându-se din nou cu atenție la ea. Așadar, suntem o echipă?

Ea ridică din umeri.

– Doar pentru că spune armata. De obicei, lucrez singură.

– La DIP lucrăm în grupuri.

– Fiecare cu ale lui, răspunse ea.

– Ce părere ai despre dispozitivul care a produs sunetele? Focurile de armă și explozia?

Ea se uită la ecran.

– Poate îl avea fratele tău.

– De unde să ia așa ceva? Și celula lui e chiar acolo. Vezi așa ceva înăuntru? Pentru că eu nu văd.

Ea i-o întoarse:

– Sunt sigură că îl cunoști mai bine ca mine. Poate mai bine decât oricine, motiv pentru care ești aici.

Puller se uită la ușă.

– Ai verificat registrul vizitatorilor?

– E următorul pe listă?

– Mergem?

Ea îi ținu ușa deschisă să treacă.

– După tine.

Capitolul

14

În timp ce mergeau pe coridor, Puller întreabă:

– Ai vorbit cu Al Jordan, tipul care a înlocuit transformatoarele?

– Da, răspunse Knox.

– Și?

– Și ce?

– A spus ceva care ți-a atras atenția?

– De exemplu? întreabă ea.

– De exemplu, despre oamenii care au venit și au luat transformatoarele arse?

– Nu, nu mi-a spus.

– Ai cerut să vezi transformatoarele?

– Nu, zise ea.

– OK.

Ea se opri, ceea ce făcu și el după câțiva pași. Se întoarse cu fața spre ea.

– Încotro bați, Puller?

– Doar pun întrebări și sper să obțin niște răspunsuri care să aibă puțin sens.

– Ce e cu transformatoarele?

– Toată lumea crede că le-a ars furtuna.

– Și tu nu crezi că e așa? întreabă ea.

– Nu cred nimic. Doar urmăresc dovezile. Dar o examinare destul de simplă a resturilor rămase din transformatoare ar fi arătat dacă a fost vorba de o bombă.

– O bombă? zise ea sceptică.

– O bombă, repetă el. Nu poți să arunci ceva în aer fără câteva elemente esențiale. Explozibilul, detonatorul, cronometrul sau o telecomandă de la distanță.

– Asta știu. Dar teoria ta este că cineva a aruncat în aer transformatoarele și a sabotat generatorul de rezervă ca să-l scoată pe fratele tău din închisoare? Făcu o pauză, încruntându-se. Nu mi-ai spus că ești adeptul teoriilor conspiraționiste.

– Iar tu crezi că a venit furtuna, a prăjit sursa principală, generatorul a cedat printr-o coincidență și fratele meu a ieșit de unul singur, profitând de ocazia care i s-a oferit în doar câteva secunde, în timp ce o companie de polițiști militari de la Fortul Leavenworth năvălea înăuntru? Și din cine știe ce motiv sunetul de împușcături și de explozie a coincis întâmplător cu tot ce se petrecea? Iar un cadavru neidentificat a fost lăsat în urmă? El înclină capul și o privi cu mai multă atenție. Îmi dau seama, după expresia ta, că te-ai gândit la asta, ceea ce înseamnă că tot ce s-a întâmplat între noi doi a fost teatru din partea ta.

Ea părea surprinsă.

– Serios? Pe baza unei expresii?

– Meseria mea e să interoghez oamenii, răspunse el. Să le citesc fețele face parte din asta. Oamenii mint cu vorbe, dar fața lor, mai ales ochii lor îi dau de gol. Așa se întâmplă întotdeauna. Și ochii tăi au făcut la fel. Așadar, ce anume se întâmplă aici?

Ea bătea în podea cu tocul, cu brațele încrucișate pe piept.

– Este o situație delicată, zise ea. Foarte delicată.

El se apropie mai mult.

– Asta se vede. Dar poți să dezvolti puțin subiectul.

– Știu doar că am primit ordin să fiu cu băgare de seamă. Și să lucrez cu tine. Și asta am de gând să fac.

– Nu mai ai nimic de adăugat? întrebă el.

– Nu în clipa asta. Mergem să vedem registrul vizitatorilor?

Registrele cu vizitatorii veniți la CD erau ținute pe suport electronic. Puller și Knox primiră acces la ele pe un calculator într-un birou deschis de lângă camera pentru vizitatori. Puller se hotărâse să caute în urmă cu până la șase luni și poate mai mult dacă nu ieșea nimic în evidență. Stăteau unul lângă altul, atingându-și ocazional genunchii din cauza picioarelor lungi și a spațiului mic din birou.

După o vreme, Knox zise:

– Îl vizitai destul de regulat pe fratele tău.

– Ai frați sau surori?

– Nu.

– Atunci, poate îți vine greu să înțelegi.

– OK, dar nu văd pe nimeni altcineva care să-l fi vizitat, Puller. Adică, în afară de tine.

– Nici eu.

– Și acum? Registrul nu arată că l-ar fi sunat altcineva în afară de tine.

Puller se uită la ecran.

– Dar asta nu ne spune toată povestea.

– Ce vrei să spui?

– Calculatoarele nu scot la iveală decât ceea ce pune altcineva în ele.

El se ridică în picioare.

Ea ridică privirea spre el și întreabă:

– Încotro?

– Să facem puțină muncă adevărată de investigație.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi să vorbim cu oamenii.

Le luă aproape tot restul zilei și fură nevoiți să vorbească cu mulți oameni, să se uite la dosare pe hârtie și să discute cu ofițerii supraveghetori, apoi să se întoarcă la cei pe care îi interogaseră la început. Când terminară, era nouă seara.

– Ți-e foame?

Ea dădu din cap.

– A trecut ceva timp de la micul dejun.

– Cunoști Fortul Leavenworth?

– Nu prea bine.

– Ei bine, eu îl cunosc. Haide.

Merseră cu mașina lui la un restaurant de pe strada principală, unde toată mâncarea din meniu era prăjită în untură probabil la fel de veche precum clădirea, pe al cărui zid scria la intrare „1953“. Amândoi comandară de mâncare. Puller luă o bere, în timp ce Knox sorbea dintr-un ceai cu multă gheață.

– Ceea ce urmează să mâncăm va însemna încă opt kilometri la alergarea mea de dimineață, spuse ea prefăcându-se că se strâmbă.

– Ai spațiu de rezervă, remarcă el. Luă o gură din berea rece. Ai vâslit sau ai jucat baschet în facultate?

– Ambele.

– Impresionant. Sporturi multiple în facultate, greu de făcut în ziua de azi.

- Păi, a fost în urmă cu peste cincisprezece ani și era o universitate mică. Și vâsleam la un club sportiv la Amherst.
 - Amherst. O școală grozavă.
 - Da, așa e.
 - Și ce te-a adus în armată?
 - Mama.
 - A fost în armată? întrebă Puller.
 - Nu, tata. A ajuns la gradul de colonel. Și-a încheiat cariera la Fortul Hood.
 - OK, atunci nu înțeleg referința la mama ta.
 - Mi-a spus că orice putea tata să facă, eu puteam să fac mai bine. Sunt divorțați, adăugă ea, poate în mod inutil.
 - Să înțeleg că nu te înțelegi cu tatăl tău?
 - Înțelegi bine. Ea bău ceaiul rece cu paiul, apoi se jucă cu hârtia în care fusese înfășurat paiul. Am făcut cercetări despre tine, bineînțeles. Tatăl *tău* este John Puller Sr. *Soldatul* John Puller.
 - Așa i se spune.
 - O adevărată legendă.
 - Și așa i se spune.
 - Am auzit că e într-un spital pentru veterani.
 - Așa e.
 - Este bine?
- Puller întoarse privirea, apoi se uită direct la ea.
- Doar este. Toți îmbătrânim, nu?
 - Dacă trăim atât de mult. Ea se uită la cicatricea care se întindea pe gâtul lui, până în punctul în care îi cobora pe spate. La Fallujah? întrebă ea, arătând spre semn.
 - Mosul. Suvenirul din Fallujah e pe gleznă.
 - Am făcut un stagiu și acolo. Nimic pe liniile de front. Apoi adăugă cu fermitate: Nu are nimic de-a face cu mine. Totul are legătură cu armata.

– Am mai auzit și asta, zise Puller. Nu ajungeai o țintă dacă nu te-ar fi lăsat să lupți pe front.

– Tot o țintă este, Puller.

– Dar lucrurile se schimbă. Și încă repede.

– Lucrurile *trebuiau* să se schimbe. Secolul douăzeci și unu. Era imposibil altfel.

El ridică sticla de Coors în semn de salut.

– De acord. O parte din cei mai duri soldați lângă care am luptat vreodată au fost femei.

Rămaseră tăcuți până veni mâncarea și nu vorbiră cât luară masa. După ce li se strânseră farfuriile, Puller reveni la motivul pentru care se aflau acolo.

– Ai văzut ce am văzut și eu în interviuri și în documente? întrebă el.

– Spune-mi ce ai văzut tu și o să-ți răspund.

– Să presupunem că registrul vizitatorilor este corect și că eu sunt singurul care l-a vizitat pe fratele meu în ultimele șase luni.

– OK.

– Dacă nu a vorbit cu nimeni altcineva din afară, atunci trebuie să cercetăm în interior.

– Cineva de la CD?

Puller dădu din cap.

– Nu ar fi prima dată când un deținut a fost ajutat de cineva de cealaltă parte a ușii de la celulă.

– Sunt destul de sigură că ar fi prima dată la CD.

– Iar sistemul pe computer a fost spart, asigurându-se că ușile se deschideau dacă se oprea curentul. Asta pare, categoric, să fi fost făcută din interior.

Era cealaltă perspectivă la care se gândea Puller când Macri îi spusese despre posibilitatea ca sistemul să fi fost spart.

– Are logică, încuviință Knox.

– Trebuie să vorbim cu fiecare gardian care era de serviciu în noaptea aia.

– Asta înseamnă mulți gardieni.

Se lăsă pe spătarul scaunului, simțindu-se descurajat.

– Mai ai și altceva de făcut cu timpul tău?

– Nu. Și ce anume am căuta?

– Un răspuns, o privire, o ezitare nelalocul ei. Și trebuie să le cercetăm trecutul, să vedem dacă iese ceva în evidență.

– Asta ar dura multă vreme.

Puller bătu în masă cu palma.

– Nu-mi pasă cât de mult durează, Knox. Nu-mi pasă decât să rezolv situația asta.

– Și ce anume înseamnă asta pentru tine? Să rezolvi situația? Să-l prinzi pe fratele tău și să-l aduci în siguranță înapoi la închisoare?

– La ce altceva m-aș putea referi? Întrebă el încet.

Ea îl privi cu atenție.

– Mă întreb. Dar dacă a fost o lovitură din interior, s-ar putea să fie mai mult decât un singur gardian. Și asta, pentru mine, e puțin exagerat.

– Nu e exagerat dacă se dovedește a fi adevărat. Poate că imaginea de ansamblu e mult mai mare decât credem noi că e.

– Și poate nu e așa.

– Ai fost informată despre fratele meu?

– STRATCOM.

Puller dădu din cap.

– Și știi ce presupune asta. Chiar acesta ar putea fi motivul. Dușmanii noștri îl înhață pentru mintea lui, folosesc împotriva noastră ceea ce știe el.

– Deci acum ai trecut la spioni? întrebă ea cu scepticism. Un informator la CD?

– Ai tu altă explicație? zise el tăios.

– Nu, recunosc ea. Nu am.

– Nu știm nici acum cine era mortul sau ce făcea acolo.

Am pregătit totul ca să văd cadavrul mâine-dimineață.

– Asta dă de gândit, recunosc ea. Adică, cum intri într-o închisoare și ajungi ucis, însă nimeni nu vede și nu aude nimic?

– S-ar putea să fie mai ușor decât crezi, zise Puller.

Knox îl privi așteptând să continue, dar el nu mai adăugă nimic. În schimb, spuse:

– Și cine ți-a dat ordin să-mi fii dădacă?

– N-am primit ordin să fiu dădaca ta! spuse ea aspru.

Puller o ignoră.

– A fost Schindler... Daughtrey... sau Rinehart?

Fața ei zvâcni auzind ultimul nume.

– Așadar, locotenent-general Rinehart. Cele trei stele au tendința să capteze atenția unui căpitan. Mai ales dacă vrei să avansezi și să-l întreci pe tatăl tău în grad. Ar fi o scurtătură frumoasă în cariera ta.

Ea întoarse privirea.

– Puller, nu știi despre ce vorbești. Greșești mult în toată povestea asta.

El puse niște bani pe masă pentru partea lui din nota de plată.

– Sunt sigur că Rinehart o să te despăgubească pentru cina din seara asta. La urma urmei, erai încă de serviciu. Puller se ridică în picioare. Ține-te bine.

– Tu unde te duci?

– La culcare.

Ea nu spuse nimic pe moment, doar îi susținu privirea. În cele din urmă, îl întrebă:

– Oare de ce nu te cred?

Fiecare merse pe drumul său. Puller nici măcar nu întrebase unde se cazase Knox. Se îndoia că era vorba de același motel. Nu erau mulți oaspeți acolo; probabil ar fi văzut-o. Trase în parcare și opri motorul, coborî din mașină și privi în jur. Mai erau două mașini în parcare, însă niciuna nu fusese acolo când plecase el dimineață. Erau niște rable, ambele cu numere înmatriculate în alte state. Asta nu-l deranja – și el venea din alt stat. Probabil era un motel unde se opreau oamenii care călătoreau spre est sau vest, nord sau sud, ca să doarmă o noapte înainte de a-și vedea de drum. Fiind în mijlocul țării, știa că în Kansas era mult trafic de acest fel.

Urcă treptele spre camera lui de la etajul al doilea și merse pe coridorul exterior până la ușa camerei sale.

În clipa următoare, scosese revolverul M11 și apăsă cu degetul pe piedică.

Ușa era deschisă, nu mult, dar suficient. Își amintea foarte bine că o încuiase în dimineața aceea după ce lăsase lumina aprinsă pentru pisică.

Iar motelul nu avea servicii zilnice de curățenie. Nu vedeai niciodată femeia de serviciu, pentru că nu apărea decât atunci când plecai de la motel, dacă venea și atunci.

Se furișă aproape de ușă și se uită la deschizătură. Nu era destul de mare ca să vadă ceva. O împinse încă puțin cu piciorul. Strânse arma cu ambele mâini și în clipa următoare era în cameră, ghemuit, desenând cercuri

defensive prin aer cu revolverul în timp ce căuta o țintă în care să tragă.

Nu găsi niciuna. Dar văzu două lucruri.

În primul rând, AWOL stătea ghemuită pe pat. Respirația lentă și mișcarea leneșă din coadă dovedeau că pisica era în regulă.

Nu putea spune același lucru despre persoana aflată lângă ea pe pat.

Puller se uită spre ușa băii și se asigură că era goală, la fel verifică și debaraua mică, după care se întoarse lângă pat și privi în jos.

Generalul de brigadă Tim Daughtrey din Forțele Aeriene era mort de-a binelea.

Capitolul

15

În motelul vechi nu fusese probabil niciodată atât de multă agitație. Polițiștii locali erau peste tot, vorbind, mișcându-se, observând și în general stând în calea altora.

O echipă de la Biroul pentru Investigații Speciale, sau BIS, venise cu avionul ca să conducă ancheta. Era pentru Forțele Aeriene ceea ce era Puller pentru DIP. Forțele Aeriene nu mai pierduseră un general în acest fel până acum și, în timp ce se uita la ce se întâmpla acolo, Puller înțelese că fiecare agent avea mare grijă să acționeze ca la carte.

Fusese interogat de patru ori până atunci: o dată de polițiștii locali pe care îi chemase sunând la 911, apoi de o echipă trimisă de la Fortul Leavenworth, pe urmă de o echipă de agenți FBI cu gecii și șepci albastre, care păreau posomorâți și puneau întrebări directe, și, cel puțin din câte i se părea lui Puller, nu-l crezuseră în întregime și erau foarte curioși dacă fratele lui încercase să ia legătura cu el sau nu. Când răspunse că nu, neîncrederea din ochii unui agent deveni evidentă. În cele din urmă, fu interogat de personalul de la BIS, după ce dăduseră buzna acolo și pretinseseră că erau agenția de investigație care prelua controlul situației. Polițiștii locali și echipa de la armată dăduseră repede

înapoi, deși tipii de la FBI se opuseseră puțin. Puller știa că cei din Birou nu dădeau înapoi din fața nimănui.

Declarația lui nu se schimbase deloc. Se întâlnise cu Daughtrey, împreună cu alte două persoane din guvern cu grad foarte mare. Fusesse trimis să investigheze evadarea lui Robert Puller de la CD. Lucrase la anchetă de dimineață până seara. Ajunsese în camera lui pe la unsprezece și un sfert și-l găsisse pe general împușcat în patul lui.

Puller fusese considerat suspect pentru scurtă vreme, până când apăruse Veronica Knox și confirmase că fusese împreună cu ea până cu câteva minute după ora unsprezece în seara aceea. Informațiile preliminare despre OD, ora decesului, indicau că Daughtrey fusese ucis în jur de ora opt în seara respectivă. Asta se putea schimba puțin, în plus sau în minus, dar pentru moment Puller era exonerat.

Puller primise un mesaj de la Schindler la o oră după ce se aflase vestea despre Daughtrey. Oficialul de la CNS voia să se întâlnească cu el. Puller amânase cererea lui pentru că oamenii îl tot interogau, însă nici nu voia să părăsească locul crimei. Nu o investiga, din motive evidente – fusese eliminat ca suspect doar pentru moment, iar acest statut se putea schimba. Iar BIS anunțase că era agenția principală, pentru că Daughtrey fusese pilot. Dar el voia totuși să urmărească desfășurarea lucrurilor.

Puller văzuse cu ochii lui că Daughtrey fusese împușcat o dată direct în mijlocul frunții. Nu se găsisse nicio armă. Nici urme de intrare forțată, deși încuietorea de la ușa camerei de motel nu era complicată. Pe pat sau pe corpul lui Daughtrey erau puține urme de sânge, ceea ce îi spunea multe lui Puller. În perioada

aceea din an, soarele apunea puțin după ora șapte. Se întuneca de tot după vreo treizeci de minute.

Puller ajunsese pe la unsprezece și un sfert. Pe baza presupusei ore a decesului, aproximativ opt, asta însemna că existase o fereastră de circa trei-patru ore în care Daughtrey fusese ucis și lăsat aici. Pentru că fusese lăsat, nu împușcat aici.

– Văd cum se întorc roțițele.

Ridică privirea și o văzu pe Knox lângă el.

– O seară palpitantă, spuse ea, uitându-se la agitația din încăpere.

– Ceva mai mult decât îmi doream. Da, spuse Puller.

– Tu ce părere ai?

– Nu a fost ucis aici. A fost împușcat în altă parte și cadavrul lăsat aici.

– Lipsa sângelui, a lichidelor corporale și alte urme lăsate de armă? întrebă Knox și Puller dădu din cap.

– Și avea o rană mare la ceafă, pe unde a ieșit glonțul. Dar perna nu a fost avariata de glonț și pe fața de pernă era foarte puțin sânge. Așa că inima nu mai bătea de multă vreme înainte să fie aruncat aici. Iar camera era curată în rest.

– Și-au dat seama și cei de la BIS? întrebă Knox.

– Da, din puținul pe care mi l-au spus și mie. Din motive evidente, nu pot împărtăși prea multe informații.

– Declarația mea ar fi trebuit să te exonereze.

– Așa a făcut. Deocamdată. Mulțumesc că ai dat-o.

– N-am făcut decât să spun adevărul. Dar de ce să lase cadavrul în camera ta?

– Să pună o piedică în investigația mea? Să-mi trimită un mesaj pe care încă nu-l înțeleg? Doar să-mi facă necazuri? Alege ce vrei.

– Am vorbit cu mulți oameni ieri. Toți știu că te ocupi de caz. Poate ai deranjat pe cineva.

El ridică din umeri.

– Poate așa am făcut. Întrebarea e: pe cine și de ce?

Knox se uită cum îl ridicau pe Daughtrey de pe pat, îl puneau într-un sac mortuar și-l transportau pe targă. Echipa BIS era adunată într-un colț, studiind notițele, din câte vedea Puller. Nu prea erau probe de adunat, în afară de cadavru. Polițiștii locali, neavând ce face, se luară după targă și ieșiră din cameră.

Unul din echipa BIS se apropie de Knox și Puller.

– Subofițer Puller, aș dori să aflu mai multe despre relația ta cu generalul Daughtrey.

– Nu aveam o relație. Aveam o misiune.

– El a fost singurul care ți-a impus misiunea asta?

– Așa cum am mai zis, au fost și alții, dar nu am permisiunea să le dezvălui numele.

– Ei bine, trebuie să insist s-o faci. Este o anchetă penală, Puller. Te-am verificat. Faci parte din DIP. Știi cum merg lucrurile. Crima le întrece pe toate.

– Nu neapărat, zise Knox și tipul de la BIS își îndreptă atenția spre ea.

Ea își arată legitimațiile.

– Tu i-ai oferit un alibi lui Puller.

– Nu, am spus adevărul. Și erau mulți oameni în restaurantul în care am mâncat. Poți să le iei declarații.

– Lucrez deja la asta. Nu întâlnesc angajați de la INSCOM în fiecare zi.

– Sper că nu.

– Se petrece aici ceva ce eu nu știu? Și oare are legătură cu un deținut important care a dispărut de la CD și care a fost tot în Forțele Aeriene? Bărbatul se uita încruntat la

Puller. Și care are din întâmplare același nume ca tine? El clătină din cap, aparent față de absurdul situației.

– Nu vreau să pun piedici investigației, zise Puller, pentru că m-ar scoate din sărite dacă cineva ar pune piedici investigației mele. Lasă-mă să dau niște telefoane și apoi o să-ți spun tot ce pot. Dar primesc și ordine. De la o autoritate mai mare decât oricare dintre noi.

Agentul BIS îl privi fix și dădu din cap.

– Aștept cu nerăbdare să mă suni. Puse mâna pe umărul lui Puller. Și nu ai planuri să pleci din zonă?

– Nu chiar acum, răspunse Puller. Dar asta s-ar putea schimba.

– Să nu se schimbe fără să iei legătura cu mine, spuse bărbatul cu hotărâre.

După ce se îndepărtă, Knox spuse:

– Ar trebui să dai telefonul acela, pentru că tipul de la BIS nu pare să fie răbdător din fire.

Puller scoase telefonul și ieși.

Treizeci de minute mai târziu, Puller stătea față în față cu Schindler și Rinehart la o bază de lângă Leavenworth. Schindler părea iritat. Rinehart arăta calm, dar tăcut.

Puller le dăduse un raport succint despre investigația lui până în acel moment, dar lăsase deoparte, din motive personale, partea în care transformatoarele arse fuseseră luate de „niște oameni“.

– OK, v-am informat. Acum trebuie să-mi spuneți ce vreți să fac, zise Puller. BIS vrea nume. Numele *voastre*.

Rinehart clătină din cap.

– Asta nu se va întâmpla, Puller. Mă ocup eu de asta. O să dea înapoi.

– Da, spuse Puller, fără să pară convins. Aveți datele. Tipul vostru a fost împușcat altundeva și lăsat în camera mea. Dacă s-a făcut așa ca să încerce să mă incrimineze, a fost treabă de amator, pentru că am un alibi infailibil.

– Pentru Dumnezeu, putem să ne concentrăm pe cine l-ar vrea mort pe Daughtrey? interveni Schindler.

Puller observă că avea cravata strâmbă, părul vâlvoi și trăgea întruna de unghii. Se așteptase la mai multă tărie de la cineva din CNS.

– OK, spuse el. Când l-ați văzut ultima dată?

Schindler și Rinehart se uitară unul la altul. Rinehart spuse:

– Curând după ce ne-am despărțit de tine, s-a despărțit și Daughtrey de noi.

– Deci, ieri pe la unsprezece dimineața? Puller se uită la ceas. Era unsprezece dimineața și el încă nu ajunsese la culcare.

– Corect, răspunse Rinehart.

– A spus unde se ducea? Ce avea de gând să facă? Dacă se întâlnea cu cineva?

– Nu, spuse Schindler. Am venit cu avionul ieri-dimineață, am avut întâlnirea cu tine și apoi fiecare a mers pe drumului lui.

– Unde era cazat? La Leavenworth?

– Nu. La Hilton, în centru. L-am auzit spunând că voia să meargă până la McConnell AFB în următoarele două zile.

– Baza Forțelor Aeriene de lângă Wichita? întrebă Puller, iar Schindler dădu din cap aprobator. Avea o stea pe umeri... nu călătorea cu personal după el? Un anturaj? Pază?

– Dacă da, au venit separat, zise Schindler, iar Rinehart dădu din cap a încuviințare. Am zburat împreună cu un avion militar. Generalul Rinehart avea oamenii săi alături. El stă în camera unui ofițer la Leavenworth. Și eu stau la Leavenworth ca oaspete al generalului.

Puller dădu din cap și notă totul.

– Și atunci cine ar vrea să-l omoare pe Daughtrey? Vreo idee?

Niciunul nu răspunse.

– Asta înseamnă că nu aveți idee sau că nu vreți să-mi spuneți ce idei aveți?

– Toți cei cu gradul său își fac dușmani la un moment dat, a spus Rinehart. Dar nu aș crede că într-o măsură atât de mare încât să-i facă cineva o gaură în cap.

– A fost trimis la STRATCOM? întrebă Puller sugestiv. Poate motivul vine de acolo.

– O să fac cercetări, zise Schindler.

Rinehart adăugă:

– La urma urmei, STRATCOM este motivul pentru care noi trei am fost interesați de chestia asta de la început.

– BIS va urmări aceeași direcție. Puteți fi siguri de asta, zise Puller.

– Cum spuneam, o să mă ocup eu, promise Rinehart.

– O altă ramură a serviciilor secrete, sublinie Puller, dând carnetul deoparte.

– Am și eu puțină influență acolo, spuse Rinehart. Iar președintele Comitetului Șefilor de Stat Major a fost cavalerul meu de onoare la nuntă când am ieșit de la West Point.

Schindler zise:

– Puller, misiunea ta e să-l găsești pe fratele tău. S-ar putea ca evadarea lui să nu aibă legătură cu moartea generalului Daughtrey.

- Sau s-ar putea să fie motivul morții lui, îi dădu replica Puller.
- Sau, zise Schindler, s-ar putea ca fratele tău să-l fi ucis.

Capitolul

16

Puller se cază la alt motel la aproape un kilometru de celălalt Puller. Încuie ușa și puse un birou în ușa, trase draperiile, își trecu telefonul pe silențios, închise toate luminile, se întinse pe pat complet îmbrăcat și adormi buștean timp de peste șase ore, cu AWOL lângă el torcând și lingându-și labele.

Când se trezi, era ora cinei și avea un mesaj vocal în telefon.

Era Knox. Voia să se întâlnească cu el. Nu o sună, cel puțin nu încă, pentru că nu știa dacă voia să se întâlnească cu ea. Și mai avea și câteva telefoane de dat.

Mai târziu, își făcu duș și își puse o pereche de blugi, o geacă și o cămașă cu guler alb. Încălță pantofii și în sfârșit o sună pe Knox în timp ce stătea încă pe pat.

– Unde naiba ai fost? întrebă ea după două apeluri.

„Deja mă are în lista de contacte. Interesant“, se gândi el.

– Am dormit, răspunse.

– Drăguț.

– Da, a fost, mersi. Ce e?

– Noutăți.

– Ce noutăți?

– Să vorbim față în față, propuse ea.

Se întâlniră la același restaurant unde luaseră cina în seara precedentă. El comandă coaste cu sos de Jack Daniel's, salată de varză plină de maioneză, cu garnitură de cartofi prăjiți sărați și o legumă care părea verde, dar altminteri era de nerecunoscut. Le udă pe toate cu o bere Budweiser.

Knox comandă salata bucătarului, cu sosul alături și apă.

Ea se uită la mâncarea lui și spuse:

– Știi, ai putea să ai mai multă grijă ce mănânci.

– Da, și cu siguranță carnea procesată din salata aceea și chimicalele din sos nu o să te îmbolnăvească de cancer peste zece ani.

Ea se sprijini de spătarul scaunului și se uită abătută la salată. El îi aruncă o privire scurtă. Purta pantaloni albaștri, bluză crem și un sacou asortat. Nu părea deloc să fie din armată. Se gândise la asta și mai devreme.

„INSCOM. INSCOM doar pe legitimații.”

Își zise că erau mistere la ambele capete ale poveștii, ba chiar și la mijloc.

Termină de mâncat, dădu pe gât ultima înghițitură de bere și se uită la ea, așteptând.

– OK, să vorbim de noutăți, spuse el pe un ton încurajator.

– Am informații despre oamenii care au luat transformatoarele arse.

El se șterse la gură cu șervețelul și se lăsă pe spate.

– Cum ai făcut asta? întrebă încet.

– Am dat câteva telefoane și am urmărit niște piste în timp ce tu îți făceai somnul de frumusețe.

– Aha. Și?

– Nu erau din armată.

– Mi-ai captat atenția, Knox. Ușile sunt larg deschise, dă drumul bombei.

– Asta e tot ce știu. Nu erau din armată. Nu știu cine sunt. Încă.

– Al Jordan a spus că îl „depășeau în grad“. Asta sună a armată.

– L-am întrebat. Era doar o expresie. Tipii purtau costume.

– Nu i-au arătat nicio legitimație?

– A spus că erau foarte intimidanți.

– Aha, zise Puller cu scepticism. Apropo, o întrebare de natură tehnică: INSCOM e organizație *militară* sau nu?

Ea îl privi cu asprime.

– Ce anume insinuezi?

– Nu insinuez nimic. Doar pun o întrebare.

– INSCOM e cu siguranță o organizație militară. Are baza la Fortul Belvoir. E o bază a armatei, în caz că nu știi.

– O știu bine. Grupul meu de la DIP era acolo înainte să fie trimis la Quantico.

– Și atunci? întrebă ea, stârnindu-l să mai facă vreo remarcă provocatoare.

El decise să accepte provocarea. Poate era de la alcoolul din sosul de Jack Daniel's de pe coaste sau de la ches-tiile mici și verzi cu pretenții de legume care se agitau inconfortabil acum în stomacul lui.

– Am dat și eu câteva telefoane în seara asta.

– Telefoane către cine? întrebă ea cu răceală.

– Am fost destul timp în armată ca să am o agendă plină cu contacte. INSCOM a fost înființat în 1977 la Baza Arlington Hall din Virginia. Informații, securitate, război electronic, toate la niveluri superioare, cu o amprentă destul de mare.

– Da, așa e.

– Sunteți împărțiți în opt brigăzi și diverse servicii de informații, operațiuni, grupuri de sprijin și companii, cu un comandant cu două stele, același grad ca tipul care conduce acum DIP-ul.

– Cunosci ierarhia comandamentului, Puller. Simte-te liber să sari peste lecția de istorie militară.

– O, și mai aveți o funcție. Puller făcu o pauză. Serviciul Central de Securitate.

Ea clipi, dar continuă să-l privească inexpressiv.

– Serviciul Central de Securitate, repetă el. Așa sunt numiți INSCOM și echivalenții săi din Marină și Forțele Aeriene la ANS. Pentru că Agenția Națională de Securitate face parte din INSCOM sau INSCOM face parte din ANS, oricum ai vrea să privești lucrurile. Nostim, ai neglijat să-mi spui că ești de la Serviciul Central de Securitate.

– Mi-ar fi foarte greu să cred că cineva din „agenda” ta ar ști dacă sunt sau nu.

– Ești?

– Ce să fiu?

– De la ANS?

Ea întinse lănțișorul cu legitimațiile.

– Scrie INSCOM chiar aici, Puller.

– Știu ce *scrie*, răspunse el, fără să mai adauge ceva.

Ea lăsă lănțișorul să cadă și se sprijini de scaun.

– Și de ce contează pentru tine dacă sunt de la ei sau nu? ANS, INSCOM, Armata Statelor Unite? Ridică din umeri. Suntem toți americani, Puller. Toți suntem în aceeași tabără.

El nu zise nimic. Rămase doar privind-o cu o expresie care o făcu în cele din urmă să-și întoarcă privirea din nou.

El lăsă câteva bancnote pe masă pentru nota de plată și se ridică.

– Iar mă lași singură? întrebă ea. Începe să devină jenant. Oamenii o să bârfească, cu siguranță, comentă ea, dar avea o privire aproape panicată.

– Ai grijă de tine, Knox.

– Puller, ultima dată când ne-am despărțit așa ai găsit un cadavru în cameră.

– Vrei să spui că ești implicată în asta?

– Nu, sigur că nu. Dar am fost trimisă să lucrez cu tine la caz.

– Ei bine, *eu* nu am fost trimis să lucrez cu *tine*. Acum, presupun că nu pot să te împiedic să vii și tu. Dar aici se încheie parteneriatul nostru. Cel puțin în ceea ce mă privește.

– Trebuie neapărat să te mai gândești.

– Iar tu trebuie să te gândești dacă lipsa de sinceritate e cea mai bună opțiune.

– N-am fost nesinceră cu tine, spuse ea aspru.

– Dar n-ai fost nici cinstită, așa că tu cum ai numi-o?

Ea își încrucișă brațele pe piept și se uită în altă parte. Părea să fie o caracteristică a ei, remarcă el, deși nu știa dacă într-adevăr ea nu-și dădea seama sau o folosea ca să obțină un avantaj cât căuta altă minciună.

Ea ridică ochii spre el.

– Putem să discutăm într-un loc mai puțin public?

– Nu, dacă nu o să faci decât să te învârți în cerc. Nu am timp de așa ceva.

– Voi fi cât de sinceră pot. Cum ți se pare?

– Presupun că vom afla. El se întoarce și plecă.

Ea sări de pe scaun, lăsă o bancnotă de douăzeci de dolari pe masă și se grăbi să-l ajungă.

Afară, el stătea deja lângă portiera mașinii lui.

– Eu conduc, tu vorbești, zise el.

Ea acceptă, deschizând portiera pasagerului de lângă șofer și urcând în mașină.

Puller făcu stânga la prima intersecție și se îndepărtă de oraș. Leavenworth nu era prea mare și în curând ieșiseră din districtul central de afaceri și treceau pe străzile rezidențiale unde casele presărau peisajul întunecat.

– Trebuie să știu, începu ea, dacă am fost identificată de cineva cu care ai stat de vorbă ca angajată la SCS.

– De ce?

– De ce crezi? Nu e ca și cum îmi fac reclamă cu funcția mea.

– Deci ești de la Serviciul Central de Securitate?

– M-a identificat *cineva*? insistă ea.

– Nu.

– Deci doar ai ghicit?

– Nu în întregime.

– Ce vrei să spui?

– Toți cei în uniformă pe care i-am cunoscut vreodată își anunță automat gradul și unitatea din care fac parte. Dacă mă duc la Pentagon sau la cumpărături și văd alt soldat la casă, spun „Hei, eu sunt subofițer la unitatea 701 din DIP cu baza la Quantico. Înainte de asta, eram sergent cu gradul întâi la Batalionul al 3-lea, Regimentul Ranger 75 de la Fortul Benning“. Gradul plus detașamentul, plutonul, compania, batalionul, brigada, divizia, corpul, totul face parte din ADN-ul nostru. Toți suntem atașați undeva. Și vrem ca lumea să știe unde anume. E o chestiune de mândrie, de apartenență. Așa e când ești soldat. Nu ai cum să scapi de asta.

– Iar eu nu ți-am spus ce grad am până când m-ai întrebat și ți-am răspuns, zise ea resemnată. Și nu am specificat o unitate anume.

– Iar când ne-am cunoscut prima dată mi-ai spus „agent Puller“. Sunt subofițer. Oricine poartă uniformă mi s-ar adresa automat cu „Domnule“ sau „Domnule subofițer“. Niciodată cu „agent“.

– A doua greșeală, spuse ea vizibil iritată.

– Și mie pur și simplu nu-mi pari ca făcând parte din armată, Knox.

– Așa este? întrebă ea pe un ton ușor ofensat, încordându-se toată.

– O, pari să fii în formă bună. Dar nu asta e problema.

– Și ce m-a dat de gol?

– Sunt în armată de cincisprezece ani. Înainte, am fost copil de militar din ziua în care m-am născut. Simt mirosul de uniformă pe sub orice strat cu care încearcă oamenii să se acopere. Iar în privința ta n-am simțit mirosul acela. Făcu o pauză. Chiar ai fost în Irak?

– Da, răspunse ea încet. Dar nu în uniformă. Obțineam informații.

El îi aruncă o privire.

– Deci *nu* ai fost pe linia de front. Ea nu răspunse nimic. Knox, am zis...

– Trage pe dreapta, îi tăie ea vorba.

– Ce e?

– Doar trage pe dreapta!

El opri mașina pe marginea drumului și parcă.

Ea aprinse lumina de interior, își desfăcu bareta de pe umăr, își scoase cămașa din betelie, trase de pantaloni și de lenjerie pe partea stângă până aproape de partea de jos a șoldului stâng. Puller scoase un icnet, întrebându-se ce naiba se întâmpla.

Până când o văzu.

În mijlocul pielii albe și catifelate era o cicatrice lungă și urâtă de pe șoldul stâng șerpuind până la marginea

cărnoasă a fesei stângi. Cicatricea era de un roșu-închis, urmele de sutură încă evidente. Deși rana care o provocase se vindecase probabil de mult, tot arăta dureroasă.

– Am rămas cu asta de la un șrapnel cu mortiere și RPG-uri.¹ Eram într-o coloană de mașini și mergeam spre Basra. Rebelii încercau să-l captureze din nou. Eram mai aproape și mai bine înarmați decât credeam. Au murit cinci oameni de-ai mei. Nu eram sigură că o să mai merg vreodată. Șrapnelul a fost foarte aproape de coloana mea vertebrală și nu mi-am simțit picioarele timp de vreo două săptămâni. S-a dovedit a fi paralizie provocată de contuzie din cauza inflamării. În cele din urmă, a trecut după ce am trăit cu prednison² și chirurgii au reușit să scoată tot metalul, iar eu am muncit mai mult ca nicio dată în viața mea. Până la urmă, m-am recuperat integral. În afară de zilele când plouă. Atunci am dureri groaznice de șold și de fesă. Per ansamblu, mă consider cea mai norocoasă persoană din lume. Mult mai norocoasă decât restul echipei mele.

Puller rămase tăcut câteva secunde, apoi spuse:

– Ca să știi, deși aveam îndoieli despre proveniența ta, nu m-am îndoit niciodată de patriotismul tău. Sau de curajul tău.

Ea își trase la loc pantalonii și lenjeria și își așeză cămașa.

– Nu-mi vine să cred că am făcut chestia asta. La naiba, m-am întâlnit cu tipi luni de zile care *niciodată* n-au văzut *asta*. Se opri și se uită pe fereastră. Doar că... N-am vrut să crezi că nu pot să mă descurc, Puller. Pentru

¹ Rocket-propelled grenade – grenadă propulsată de rachetă (n.tr.)

² Medicament antiinflamator (n.tr.)

că pot. Știu că partea asta de lume este încă o lume a bărbaților. Dar sunt a naibii de bună la ceea ce fac.

– La fel ca în cazul patriotismului și curajului tău, nu m-am îndoit niciodată nici de asta, Knox.

Ea se întoarce spre el.

– În domeniul meu, uneori trebuie să înșel lumea. Dar nu-mi place să amănesc oameni ca tine.

– OK, zise Puller. Mai e ceva ce trebuie să-mi spui? Sau *poți* să-mi spui?

– Am avut un scop dual când am venit aici.

– Primul a fost să lucrezi cu mine.

– Al doilea a fost să te urmăresc îndeaproape.

– De ce? întrebă el.

– Credeam că e evident.

– Șefii tăi chiar cred că sunt implicat în evadarea fratelui meu?

– Nu, nu despre asta e vorba. Dar cred că s-ar putea să încerce să ia legătura cu tine la un moment dat.

– Și de ce crezi că ar face asta?

– Pentru că, având în vedere situația tatălui tău, tu ești singurul membru din familie pe care îl mai are. Și toate rapoartele arată că sunteți foarte apropiați.

– Așa că sperai? Că o să te conduc direct la el?

Ea își puse la loc hamul pe umăr și prinse catarama.

– N-am crezut niciodată că va fi atât de ușor sau de simplu, dar nu puteam ignora pur și simplu posibilitatea asta. Toți aleg prima dată soluția mai ușoară.

– Fratele meu e mult prea deștept ca să facă o greșală atât de prostească.

Puller băgă în viteză și porni la drum.

– Încotro mergem? întrebă ea.

– Să vedem cadavrul mortului rămas în celula fratelui meu. Trebuia să merg azi-dimineață, dar după cum știi, a intervenit alt cadavru.

– E cam târziu.

– Da, dar dacă mai așteptăm, s-ar putea să dispară cadavrul, cum au dispărut și transformatoarele.

Merseră mai departe câteva minute în liniște.

– Suntem în regulă? întrebă ea, punând capăt tăcerii.

– Deocamdată, Knox.

– Știi, poți să-mi spui Veronica.

El îi aruncă o privire.

– Îmi place mai mult Knox. Pare să ți se potrivească.

Ea se încruntă.

– În ce fel?

El apăsă pe accelerație și Chevroletul sări înainte.

– Seamănă cu *Fortul* Knox.

Când o privi din nou, ea zâmbea cu adevărat.

Capitolul

17

Existau posibilități numeroase, iar Robert Puller știa asta. Stătea în cameră la alt motel, uitându-se la computer.

Aritmetica însăși a provocării era copleșitoare.

Oficial, existau șaptesprezece agenții americane de informații.

Oficial.

Deși recent o mare parte din atenția presei se concentrase, din motive plauzibile, pe ANS și pe celebrul sau notoriul – în funcție de poziția în care te aflai – Edward Snowden¹, adevărul era că ANS era doar o rotiță într-o oală mereu în creștere cunoscută drept CI, adică „comunitatea de informații”.

Numărând aproape o mie trei sute de organizații guvernamentale și două mii de companii private în cele peste zece mii de locații din toată țara, cu aproape un milion de angajați, o treime dintre ei fiind antreprenori privați, toți având acces la documente strict secrete sau chiar mai sus de atât, CI avea ca angajați în Statele Unite

¹ Informator american, fost angajat al Agenției Naționale de Securitate, exilat în prezent la Moscova și acuzat în Statele Unite de înaltă trădare deoarece a copiat și a furnizat date secrete revistei britanice *The Guardian*. (n.tr.)

echivalentul a două treimi din numărul de persoane angajate de Wal-Mart.

Prin Ordinul Executiv 12 333, CI avea șase obiective principale. Acestea erau imprimare în creierul lui Puller. Însă exista unul anume asupra căruia se concentra acum. Era ceva ce dădea o putere titanică ramurii executive.

Puller îl recită în gând: „Alte activități referitoare la informații pe care le poate coordona președintele din când în când“.

În cele cincisprezece cuvinte era cuprinsă o discreție aproape incalculabilă, singura restricție fiind nivelul ambiției președintelui în funcție. Când venea vorba de restricții legale, avocații guvernului foloseau această porțiță de scăpare ca o manevră prin care să ocolească instanțele. Și cum Congresul supraveghea foarte puțin această zonă, manevra funcționa de obicei.

Când era la STRATCOM, Puller nu se gândise dacă acest lucru era bun sau rău. Munca lui beneficiase de toate aceste tactici legale. Acum avea o perspectivă puțin diferită asupra lor. Ei bine, poate mai mult decât puțin diferită. ANS făcea parte din CI. În mod legal, ANS, care era cunoscută ca „urechile“ informațiilor americane, nu putea să asculte conversațiile cetățenilor americani fără o hotărâre judecătorească. Dar acum o mare parte din ceea ce colectau ANS și restul comunității de informații era în format digital. Iar dispozitivele globale de stocare din lume nu aveau granițe naționale. Google, Facebook, Verizon, Yahoo, Twitter și altele aveau centre de date, cabluri cu fibră optică, switch-uri¹ și clădiri cu servere și

¹ Dispozitiv care realizează interconectarea datelor diferitelor segmente de rețea (n.tr.)

alte asemenea infrastructuri în toată lumea. Și pentru că multe „tranzacții” exclusiv americane le treceau prin această infrastructură cu baza în străinătate, erau numai bune de exploatat.

Instrumentele sofisticate de verificare puteau descărca și decoda cantitățile de date folosite de furnizorii globali de internet, iar filtrele integrate analizau conținutul și selectau informația bună de braconat, dirijându-le către un buffer pentru trei sau cinci zile de examinare înainte de a fi predate, pentru a se elibera spațiul de stocare. Și pentru că datele colectate de CI în străinătate erau în mare parte nereglementate, exista o colecție masivă de conținut și metadate de la cetățenii americani, inclusiv adresele de e-mail ale expeditorului și destinatarului, fișiere video, fișiere audio și fotografii. Așa că, ori de câte ori trimiteai date pe internet, acestea ajungeau de fapt în mâinile unor oameni cărora nu intenționai să le trimiți. Iar ei ce făceau cu ele? Ei bine, nu aflai niciodată până când într-o bună zi îți băteau la ușă, îți vârău sub nas legitimațiile și-ți spuneau că dreptul tău la viață, la libertate și la căutarea fericirii nu mai exista oficial.

Puller se aplecă deasupra hărții de pe computer și analiză posibilitățile.

Nebraska, Colorado, Wyoming, Virginia, Maryland. Dacă voia cu adevărat să fie all-inclusive, putea să adauge statele Texas, Washington și Arizona. Aceea era amprenta elementelor interne CI-ului, cel puțin cea mai evidentă. Ceea ce știa sigur că nu avea să facă era... să rămână în Kansas.

Lăsă deoparte pentru moment această problemă și se concentra pe bărbatul din celula lui. Avea o schiță a lui, dar o schiță nu avea valoare dacă voia să-l găsească. Nu puteai să introduci cu succes o schiță într-o bază de date.

Sau puteai?

Ieși din cameră, merse la camionetă și porni la drum.

Două ore mai târziu, era înapoi în camera de hotel cu câteva lucruri: o tabletă Samsung Galaxy cu cameră inclusă, hârtie lucioasă, o imprimantă multifuncțională pentru printat și scanat și câteva cutii cu materiale de pictură.

Desfăcu instrumentele și se apucă să transforme schița în ceva mai substanțial. Trebuia să o transforme într-o față. O față cu culoare, textură și puncte pe care o scanare digitală le putea recunoaște mai bine.

Era întuneric afară când terminase imaginea. Îi era atât de foame încât merse pe jos până la un McDonald's din apropiere și înfulecă un Big Mac și cartofi prăjiți, plus o Coca Cola dietetică uriașă ca să echilibreze grăsimea și sodiul pe care tocmai le înghițise, înainte de a se întoarce în cameră și a trece la partea a doua din sarcina lui.

Făcu o poză cu desenul cu ajutorul tabletei Galaxy și o descărcă în imprimantă. O examinează cu atenție la lumină.

Apoi făcu o poză hârtiei lucioase printate cu camera de la tabletă. Descărcă fotografia de pe tabletă pe laptop și o deschise pe ecran. Acum arăta mai mult ca o fotografie, pixelată, pe fundalul lucios. Apoi începu să lucreze la poză, adăugând culoare pielii, părului și ochilor. Când termină, se sprijini de spătar și o privi din nou. Și de această dată, era mulțumit.

Dar dovada despre cât de bună era avea să apară în pasul următor.

Folosind programul de pe laptopul său, sparse prima bază de date și o compară cu fișierele păstrate acolo. Îi luă treizeci de minute, dar nu găsi nimic care să se

potrivească. Își petrecu restul nopții verificând toate bazele de date pe care reușise să le spargă.

Era patru dimineață când se dădu bătut. Pentru moment.

Bărbatul necunoscut avea să rămână necunoscut. Tot pentru moment.

Își asuma un risc făcând asta. Accesul la bazele de date era monitorizat. Deși reușise să pătrundă pe ușa din spate, breșa avea să lase urme. Ar fi putut încerca să urmărească firul până la el. Era posibil să reușească. Dacă învățase ceva petrecându-și aproape toată viața de adult în lumea cibernetică, acel lucru era că avea să fie întotdeauna cineva mai bun decât tine pe ruta digitală. Existau hackeri amatori de paisprezece ani și jucători pe Xbox ale căror abilități puteau rivaliza cu cei mai buni angajați ai ANS-ului. Pur și simplu, așa funcționa acest domeniu. Dacă așa îți era programat creierul, puteai să faci aproape orice. Și dacă nu îți era frică, așa cum erau majoritatea puștilor, puteai să spargi conturile de la Pentagon sau de la băncile elvețiene. Totul era la îndemână, pentru că aproape toți oamenii erau conectați la universul digital într-un fel sau altul.

Puller se întinse pe pat, cu stomacul ghiorăind în timp ce digera încă mâncarea fast-food. Trebuia să doarmă pentru că trebuia să fie odihnit și la cel mai înalt nivel de acum înainte. Dar încă se mai gândea la bărbatul acela.

Trebuia să fie cineva. Și știind cine era acel cineva avea să ducă la cineva sau la altceva. Bărbatul venise la închiisoare cu un scop anume.

Din fericire pentru Robert Puller, acel scop nu fusese îndeplinit.

„Pentru că, își zise el, eu încă trăiesc.“

Capitolul

18

Luminile se aprinseră, puternice, aspre și directe. Puller și Knox clipiră ca să se obișnuiască și așteptară cât se deschise ușa și cadavrul fu scos pe un pat din metal din frigider.

Legistul militar era un bărbat trecut de cincizeci de ani, cu părul grizonant, statură zveltă și brațe masive și musculoase. Părea puțin deranjat pentru că telefonul lui Puller îl făcuse să coboare din pat, să se îmbrace și să vină aici.

Ținea într-o mână o fișă, iar cu cealaltă trase cearșaful, dezvăluind trupul unui bărbat înalt de vreo treizeci de ani, cu părul tuns scurt, corpul lucrat și niciun fir de păr pe față. Puller remarcă incizia în formă de Y de pe pieptul său și urmele de sutură care cususeră la loc această tăietură post-mortem, cu organele așezat cu grijă la loc în cavitatea toracică.

– Cauza decesului? întrebă Puller.

Legistul arată la baza gâtului.

– În termeni profani, are gâtul rupt.

– Modul în care a murit? întrebă Puller.

– L-a rupt cineva.

– Deci nu a căzut, nu s-a lovit la cap?

– Nu. Nu a fost o rană de compresie, în care vertebrele se zdrobesc unele de altele, o rană pe care o asociezi cu genul acela de căzătură. Nici nu a fost o rană pe care o vezi la spânzurare, când vertebrele sunt separate vertical. Aici arată ca și cum gâtul a trosnit orizontal.

Pe Puller l-a intrigat imediat observația lui.

– Orizontal? De pe o parte pe alta? Ridică mâinile ca și cum ținea un cap în mâini și trase o mână în dreapta și una în stânga. Așa?

Legistul se gândi puțin.

– Da, destul de asemănător. Cum v-ați dat seama?

– Mai sunt și alte răni?

– N-am găsit altele și am căutat multă vreme.

Puller se uită la cadavru, centimetru cu centimetru, începând de la cap și ajungând la picioare. Se aplecă și examinează brațele a doua oară.

– Ce crezi că sunt acelea? întrebă el.

Legistul se uită la locul arătat de Puller. Erau trei adâncituri ușoare în piele. Erau uniforme și la intervale egale.

– Le-am remarcat. S-ar putea să fi fost un articol de îmbrăcăminte sau altceva ce purta care să fi lăsat urmele. Sau o fi fost legat cumva, deși nu sunt sigur cum s-ar fi putut întâmpla. Cu siguranță nu a fost găsit legat în celulă.

– Cu ce era îmbrăcat?

– Blugi, bluză cu mânecă lungă și pantofi de pânză.

– Deci a intrat într-o închisoare militară de maximă siguranță îmbrăcat așa? întrebă Knox. Glumești?

– Treaba mea e să verific cadavrul și să scriu raportul privind cauza, ora și modul în care a murit, răspunse legistul, înăbușindu-și un căscat. Voi sunteți cei care se joacă de-a Sherlock Holmes.

– Și care a fost ora? întrebă Puller.

– Pe mine m-au sunat exact când au găsit cadavrul. Era mort de cel mult două ore.

– Ați reușit să-l identificați? zise Puller.

– Nu am descoperit nimic pe baza amprentelor sau a bazelor de date cu recunoaștere facială și de obicei asta se face pentru gradați. Am luat un mulaj dentar și mostre de ADN. Vor fi trimise la AFDIL în Dover, zise el, referindu-se la Laboratorul de Identificare ADN al Forțelor Armate.

– Poți să ceri să se rezolve de urgență? întrebă Puller. Altfel, ar putea să dureze săptămâni. Chiar dacă primim răspuns urgent, ne așteptăm să dureze între una și patru zile.

– Pot să cer. Dar sunt restante zilele astea.

– Nu atât de grave ca atunci când Afganistanul și Irakul trăgeau cu arme de calibru mare, preciză Knox.

– Nu, slavă Domnului pentru asta, zise legistul.

– Pot să văd și spatele? întrebă Puller, arătând spre bărbatul mort.

Îl ajută pe legist să întoarcă pe burtă cadavrul. Puller începu din nou de sus până la tălpi. Încă o dată, se aplecă mai aproape, de data asta când ajunse la pulpe. Urmele abia dacă se vedeau, dar erau tot trei la număr și la intervale regulate.

– Pe astea le-ai văzut? întrebă el.

Legistul se aplecă și folosi o lanternă cu lupă atașată. Arată către o linie ștearsă.

– M-am gândit că asta ar putea fi elasticul de la șosetă. Dar nu le-am văzut pe celelalte două, adăugă el pe un ton neliniștit. Deși are picioarele foarte păroase. Cred că ai o vedere excelentă.

Puller se îndreptă de spate.

– Le-am văzut pentru că le căutam. Pe baza celor văzute pe brațe. Îl ajută pe legist să întoarcă trupul înapoi în poziția inițială.

– Ce vrei să spui? întrebă Knox.

Puller nu-i răspunse. Se uită la legist.

– Ne dați de știre când îl identificați pe tipul ăsta? Pare a fi militar, dar s-ar putea să nu fie. Mai ales dacă nu apare în bazele de date.

Legistul dădu din cap.

Puller se aplecă și se uită cu mai multă atenție la trăsăturile mortului.

– Pare a fi est-european. Linia fălcii, nasul, obrajii, fruntea. Îi ridică o mână. Bătăături, una groasă pe vârful arătătorului drept.

Knox se aplecă și se uită la deget.

– De la frecarea cu un trăgaci?

Puller încuviință.

– Posibil. Pot să văd dinții?

Legistul folosi un instrument să-i deschidă gura și să-i dea buzele la o parte. Puller se uită în interiorul gurii.

– Tipul n-a fost niciodată la dentist. Dinți stricați, dar fără metal.

Dădu din cap spre legist, care lăsă gura să se închidă.

– Poți să faci o analiză toxicologică pentru izotopi pe părul lui? Asta ne poate spune de unde e sau măcar pe unde a fost recent, nu?

Legistul răspunse:

– Așa e. Izotopii de hidrogen și oxigen transferați în păr din mâncarea și apa ingerate de o persoană, precum și din aerul pe care îl respiră. Are părul destul de scurt, așa că nu am un spectru larg cu care să lucrez. Părul de pe cap crește cu aproximativ un centimetru sau un centimetru

și jumătate pe lună. Cu părul atât de scurt ca al lui, orice răspuns va dovedi unde a fost recent.

– Cred că ar putea fi suficient.

– Trebuie să înțelegi că deși Statele Unite au o hartă a izotopilor destul de bună în privința diferențelor de apă și aer, nu e și cazul altor țări. Dacă vine din vreo națiune obscură din lumea a treia, s-ar putea să nu găsim nimic.

– Nu vom ști dacă nu încercăm. Dacă vă puteți ocupa cât mai repede de asta, aş aprecia foarte mult.

– Am înțeles, subofițer Puller.

– Doctore? întrebă Puller. Legistul se uită la el. Deocamdată, să rămână între noi doi ce-am discutat, OK?

Legistul încreți fruntea.

– Dar am de întocmit rapoarte și...

– Doar deocamdată, OK? Din multe motive. Unul dintre cele importante este că nu văd cum s-ar fi întâmplat toate astea fără ajutorul cuiva din interior. Asta înseamnă că s-ar putea ca vreo persoană să joace împotriva noastră, deși noi *credem* că e de partea noastră.

Legistul căscă ochii la el, apoi închise gura. Dădu scurt din cap.

– În regulă.

Puller se îndepărtă pe coridor atât de repede încât Knox trebui să se grăbească să-l ajungă.

– Unde te duci?

– Să mă uit la filmările de pe cameră.

– La ora asta?

– De ce, ai vreo întâlnire cumva?

– Dar am văzut deja filmările din închisoare.

– Dar nu le-am văzut pe cele din *afara* închisorii.

– Pune pauză aici, zise Puller, și Knox apăsă pe tastă ca să fixeze cadrul.

Stăteau într-un birou deschis la CD, uitându-se din nou la imaginile de pe camera de supraveghere de la intrarea în închisoare.

Puller aruncă o privire la camioanele care tocmai opriseră la porțile din față ale închisorii.

– Acum ruleaz-o cu încetinitorul.

Ea făcu întocmai și Puller începu să numere, scriind numere pe caiet. O rugă să dea filmarea înapoi și să repete de două ori. După ce termină, spuse:

– OK, să vedem și ieșirea.

Ea porni filmarea și apăsă pe taste ca să o deruleze încet. Se uită la imagini în timp ce Puller începu iar să numere. La fel ca înainte, o puse să deruleze filmarea de două ori. Și își notă câteva numere. Când termină, ea opri imaginile și se lăsă pe spate, uitându-se la el și așteptând.

– Ei bine? întrebă ea.

– Fortul Leavenworth a chemat o companie întreagă de polițiști militari ca să preia controlul CD-ului. Au venit cu șase camioane grele. Patru plutoane, în total o sută treizeci și doi de oameni, plus elementul de conducere, un căpitan și sergentul său major.

– OK, și...?

– Cei șase șoferi au rămas în mașini, dar am numărat o sută treizeci și trei de persoane în echipament de intervenție care au coborât din camioane. Pe lângă căpitan și sergent-major.

– Așadar, o sută treizeci și cinci de oameni în total.

– Când ar fi trebuit să fie doar o sută treizeci și patru.

– Deci, a fost unul în plus?

– Și am numărat o sută treizeci și cinci care au ieșit din închisoare în echipament de intervenție. S-au urcat în camioanele acelea și au plecat.

– Deci numerele se potrivesc? Dar tot avem unul în plus.

– Dar dacă mortul era unul dintre membrii plutonului care au *intrat*?

Ea îi aruncă o privire uimită.

– Poftim?

– Urmele de pe cadavru? Cred că cele de pe braț erau de la protecțiile dure pentru antebrațe și coate. Iar urmele paralele de pe pulpe erau de la baretele protecțiilor pentru tibie.

– Dar, Puller, acelea sunt echipamente de *intervenție*. El dădu din cap.

– Același echipament pe care l-am văzut acum pe filmare. Asta înseamnă că e posibil ca mortul nostru să fi făcut parte din întăririle trimise de Fortul Leavenworth.

– Însă nu a mai ieșit, evident.

Puller remarcă:

– Dar avem *același* număr de soldați care au intrat și au ieșit. Ce-ți spune chestia asta?

Knox se gândi câteva clipe la asta, apoi făcu ochii mari.

– Fir-ar, fratele tău i-a luat locul?

Puller dădu aprobator din cap.

– Ar fi putut să-i rupă gâtul tipului ăluia, să se îmbrace cu hainele lui și să fugă în felul acela, ca parte din grupul de polițiști militari. Era întuneric, haos. Nu ar fi verificat nimeni identitatea unui tip în echipament de intervenție. Așa că se urcă într-un camion, care se întoarce la fort. Patru plutoane de soldați coboară, fiecare merge pe drumul lui și el o șterge de la bază.

Ea îl privea vizibil impresionată.

– Puller, ai făcut o muncă de deducție a naibii de bună. Eu nu m-aș fi prins niciodată de numărul polițiștilor care intrau și ieșeau.

Puller părea îngândurat.

– Dar ar fi fost greu să faci toate astea pe întuneric. Amintește-ți că nu era lumină în închisoare. Fratele meu ar fi trebuit să ucidă un tip înarmat și probabil blindat fără ca vreo persoană să vadă sau să audă ceva. Pe urmă, a trebuit să-i scoată tot echipamentul și să și-l pună, totul pe întuneric. O mulțime de goluri posibile în teoria asta.

– Mai era și mult zgomot care să acopere ceea ce făceau. Cu siguranță mortul avea o lanternă în rucsac. Dacă ușa celulei era închisă sau dacă echipa lui l-a văzut verificând celula, nu mai era nevoie să mai între și altcineva. Cred că ai descoperit cum s-a petrecut totul.

Puller nu răspunse nimic.

Knox, care fusese încordată până atunci, se relaxă.

– Ascultă, știu că trebuie să fie greu pentru tine.

– De ce, pentru că e fratele meu?

– Nu, pentru că e sora ta. Normal, pentru că e *fratele* tău!

– Te înșeli. Nu e fratele meu. În momentul ăsta, e doar un pușcăriaș evadat care s-ar putea să fi fost implicat sau nu în uciderea unei persoane neidentificate.

– Păi, cred că tocmai ai răspuns la o întrebare foarte importantă. Cum a ieșit.

– Da. Și am dat naștere la o altă duzină de întrebări.

Capitolul

19

Puller era la volan și Knox stătea lângă el, privind abătută pe fereastră.

– Ce părere ai de felul în care i-a fost rupt gâtul? întrebă ea, întorcându-se spre el. O ruptură orizontală? I-ai arătat legistului cum s-ar fi putut produce.

– Poc-trosc-bum. Cel puțin, așa îi spunem noi. E o tehnică pe care o înveți la Jandarmerie sau la Pușcașii Marini. E folosită să ucizi repede, de obicei în perimetrul de securitate al unei ținte pe care încerci s-o dobori. Mâna și antebrațul cuprind creștetul capului. Cealaltă mână și antebrațul se așază la baza gâtului. Pui presiune cu forța necesară în direcții diferite, iar gâtul se rupe în două. Curat, rapid, tăcut.

– Dar nu te învață și în Forțele Aeriene?

– Nu știu ce te învață în Forțele Aeriene în afară de a le spune oamenilor să nu sară dintr-un avion cât se poate de bun. Asta o lasă în seama noastră, a soldaților de rând, care cărăm puști și rucsacuri de treizeci și cinci de kile.

– OK, dar l-ai învățat din întâmplare pe fratele tău manevra asta?

Puller se uită la ea.

– Mă interoghezi?

– Nu, doar pun o întrebare simplă.

– Nu-mi amintesc. Țsta e răspunsul meu simplu.

Ea privi din nou pe fereastră.

– Pare că se apropie furtuna, observă ea.

– Atunci poate o să avem încă o pană de curent și altă evadare din închisoare, răspunse Puller.

Ea îi aruncă o privire.

– Nici măcar să nu glumești cu așa ceva.

– Trebuie să-l identificăm pe tipul ăla.

– Știu.

– Și nu vreau să aștept cine știe cât până o fac tipii din Dover. Și pentru că nu cred că e american, probabil nu vor găsi nimic.

– Iar legistul a spus că nu a găsit nimic în baza militară de date cu amprente sau recunoașterea facială. Așa că mă îndoiesc că e militar.

– Cel puțin, nu militar de-al *nostru*. Ceea ce duce la altă întrebare.

– Care anume?

– Patru plutoane.

– Da, dar acum credem că fratele tău a luat locul mortului. După ce l-a ucis, insistă ea, poate doar ca să vadă reacția lui Puller.

El nu o băgă în seamă.

– Cum a intrat mortul în Fortul Leavenworth? Și cum a reușit să se alăture unei companii de soldați care mergeau să rezolve o criză la CD?

– Ei bine, trebuie să fi intrat în bază cumva. Și a fost haos. Dacă era îmbrăcat în echipament de intervenție, mă îndoiesc că a stat cineva să facă apelul.

– Ceea ce înseamnă că totul a fost plănuț, Knox. Transformatoarele care s-au ars. Generatorul de rezervă pe gaze care s-a defectat. Sunetele de explozie și focuri de

armă. Manualul armatei e clar în privința asta. Chemi întăriri. Oricine a plănuit totul, știa cum va reacționa armata și avea un om la Leavenworth gata să intre în acțiune.

– Dar de ce, Puller? Ce spera să obțină?

– Poate să-l ajute pe fratele meu să evadeze?

– Dar tipul a sfârșit mort.

– Poate s-a schimbat planul, răspunse Puller. Poate l-a ucis altcineva, nu fratele meu.

– Cum avea de gând să-l scoată pe fratele tău? Nu există vreo dovadă că avea încă un set de echipament de protecție la el. De fapt, e singurul mod în care ar fi putut să iasă. Așa că tipul *trebuia* să moară. Și erau cam de aceeași statură. Ea se uită la Puller. Fratele tău are cam un metru nouăzeci? Și vreo nouăzeci de kilograme?

– Cam așa.

– La fel era și mortul.

– Dar de ce să mergi într-o asemenea misiune dacă știi că e sinucidere curată?

– Poate nu știa că e sinucidere curată, răspunse Knox.

– Păi, dacă nu știa, sigur credea că intră acolo cu un motiv care includea posibilitatea ca el să scape cu viață. Și trebuie să aflăm cine a venit și a luat transformatoarele acelea. O privi cu atenție când continuă să vorbească. Asta a declanșat tot firul evenimentelor. Defectarea transformatoarelor.

– Puller, nu știu cine a făcut asta. Îți spun adevărul.

– Am citit câte ceva online. INSCOM conduce operațiuni pentru comandanți militari.

– Nu e mare secret.

– Dar aveți și sarcina de a face același lucru pentru „factorii naționali de decizie“. Termenul ăsta e și sugestiv,

și maleabil. Ar putea include oameni ca președintele, secretarul de stat, președintele Camerei Reprezentanților.

– Nu mă aflu aici în numele vreunuia dintre ei, pot să te asigur.

– Iar șeful ANS conduce și Comandamentul Cibernetic al SUA.

– Știam asta.

– Interesant.

Ea ridică din umeri.

– Sunt multe aspecte care se suprapun. Unii susțin că fiecare e imaginea în oglindă a celuilalt. Deși ANS acționează conform Capitolului 50, iar Comandamentul Cibernetic intră la Capitolul 10 sub aspectul autorității.

– E o diferență importantă?

– Poate da, poate nu. Se spune că entitățile vor avea lideri diferiți pe viitor. Realitatea e că acum ambele sunt slujbe cu normă întreagă. Dar vor fi mereu legate din punct de vedere operațional.

– Și ambele au baza la Fortul Meade.

– Da.

– Sunt de aceeași teapă.

– Nu aș folosi termenul ăsta, spuse ea, părând puțin ofensată.

– Cineva a venit și a luat transformatoarele, Knox. Și tipul de la care le-au luat a spus că-l depășeau în grad. Dar asta e tot ce-a fost dispus să zică. Iar eu înțeleg din asta că a fost instruit să nu spună mai multe. Chiar și anchetatorilor oficiali.

– Și asta ce-ți spune?

– Că sunt mai multe anchete – oficiale și neoficiale – care se desfășoară aici, pe lângă diferite planuri ascunse. E destul de greu să rezolvi o crimă fără tot bagajul ăsta

din spate. Și bagajul ăsta sigur vine direct de la agenții secrete. O simt în chiloții mei de armată.

– Păi, ce anume vrei să fac eu în privința asta?

– Suntem o echipă. Sau cel puțin asta m-ai făcut să cred. Așa că, pe baza asta, răspunsul la întrebarea ta ar trebui să fie destul de evident.

– Vrei să aflu dacă cineva din serviciile de informații a avut de-a face cu dispariția transformatoarelor?

El se forță să zâmbască.

– Până la urmă, scot eu un anchetator din tine, Knox. Ignorându-i remarca sarcastică, ea spuse:

– Poate de asta mă tem. Vorbind de agenți secrete, ai vreo idee în privința lui Daughtrey?

– De ce?

– Amândoi lucrau la STRATCOM.

– Și crezi că ei sunt la mijloc?

– Habar n-am. Tu știi mai multe ca mine despre lumea aceea. Și e una mare. Mult mai mare decât își imaginează majoritatea oamenilor.

– Comandamentul Cibernetic e condus, practic, de STRATCOM, știi?

El o privi întrebător.

– Dar cum funcționează asta cu ANS?

– Totul e foarte incestuos, Puller. ANS acționează de sub sute de platforme de informații. Nu se știe niciodată unde vor ajunge tentaculele.

– Atunci cum naiba poți să înțelegi ceva din toate astea?

– Cred că asta e și ideea. Vor ca nimeni să nu știe destule încât să înțeleagă ceva. Pentru că atunci ar fi nevoiți să înceapă să răspundă la câteva întrebările grele.

– Face ca supravegherea Congresului să fie a naibii de dificilă.

– Ba chiar imposibilă, îl corectă Knox. Ceea ce, din nou, e ideea centrală.

El o privi curios.

– Sunt niște observații încurcate venind de la o persoană din sectorul de informații.

– Doar pentru că lucrez acolo nu înseamnă că mă las dusă de nas. Și te-ai mai gândit la o chestie?

– La ce?

– Motivul pentru care fratele tău a fost băgat în închisoare.

– A fost acuzat de încălcarea siguranței naționale. Trădare.

Ea spuse pe un ton muștrător:

– Și nu ai fost curios să afli care au fost circumstanțele *exacte*? Asta e surprinzător pentru un *anchetator*.

– Ba m-am întrebat. M-am întrebat multă vreme. De cum m-am întors din misiunea de peste ocean, am început să fac verificări. Fratele meu era deja în închisoare. Dar am investigat.

– Și?

– Și dosarul era secretizat. N-am reușit să conving pe nimeni măcar să-mi răspundă la telefon sau să ne întâlnim. Totul a fost complet mușamalizat. Nici presa nu a aflat prea multe. Nu a apărut în niciun ziar și am văzut un singur reportaj la CNN, apoi totul a dispărut ca praful într-o gaură neagră din spațiu.

– Deci nu știi de ce a fost condamnat?

El se uită deodată la ea.

– De ce? Știi ceva despre asta?

– Cred că poate vrem să aflăm.

Puller conducea, gândindu-se la vorbele ei.

– Sau nu vrei să știi dacă fratele tău e vinovat sau nu? întrebă ea.

- A fost condamnat.
- Și în experiența ta o persoană nevinovată nu a fost niciodată condamnată?
- Nu atât de multe.
- Și *una* înseamnă prea mult, zise Knox.
- Dar dacă dosarul despre cazul fratelui meu e secretizat?
- Tu ești anchetatorul. Trebuie să ai niște idei despre cum să aflăm lucruri. Și dacă o să-mi risc pielea pentru transformatoarele alea care lipsesc, poți să faci și tu la fel pentru cazul fratelui tău.

Ea nu a mai adăugat nimic cât și-au continuat drumul spre furtuna ce se apropia și care ar fi putut la fel de bine să izbucnească în mașină, nu doar afară.

Capitolul

20

Se trezi la prânz și privi încet în jur.

Robert Puller visase că evadase de la CD. Când se trezi, crezu că avea să vadă interiorul celulei sale din închisoare.

„Dar am evadat. Sunt liber. Deocamdată.“

Câteva minute mai târziu, își făcu duș, având grijă să nu dea cu apă și săpun pe fața modificată, apoi își puse celălalt rând de haine. În curând trebuia să meargă la cumpărături dacă reușea să-și păstreze libertatea. Se uită în oglindă, mai mult ca să confirme că nu semăna deloc cu el însuși. Trebuia doar să evite arestarea, pentru că amprente nu și le putea schimba, nici ADN-ul, nici retina. Pentru că îi ghiorăia stomacul din nou, merse cu mașina la un restaurant deschis nonstop și mâncă la teighea. În timp ce se ospăta cu ouăle, șunca și biscuiții cu unt, citea ziarul local, un număr al acestuia aflându-se pe teighea. Articolul peste care dădu din întâmplare nu ajunsese pe prima pagină și se întrebă de ce.

„General din Forțele Aeriene găsit mort într-o cameră de motel în Leavenworth, Kansas.“

Citi mai departe. Timothy Daughtrey, în vârstă de patruzeci și trei de ani, general cu o stea în Forțele Aeriene, vizitase zona cu treburi militare. Nu se cazase la motel. Și

nu existau informații despre cum putuse să ajungă acolo sau motivul morții sale, nici dacă exista vreun suspect. Era un număr la care oamenii puteau suna dacă aveau informații.

Puller își scotoci amintirile. Daughtrey. Timothy Daughtrey. Nu-și amintea numele, dar pe de altă parte Forțele Aeriene erau o entitate destul de mare. Poate că nu avea nicio legătură sau poate avea o legătură directă cu ceea ce i se întâmpla lui.

Își termină micul dejun și luă ziarul cu el la motel. Intră pe internet și caută informații despre generalul mort. Erau numeroase referințe despre el, inclusiv o pagină pe Wikipedia. Aruncă o privire pe pagină.

„Aici e.

Făcea parte din U.S. Cyber, o componentă de comandă a STRATCOM.“

Daughtrey fusese trimis acolo cu doar patru luni mai devreme, mult după ce Puller ajunsese la CD.

Cariera lui părea destul de obișnuită. Există chiar și o filmare pe YouTube cu el vorbind despre probleme militare la o emisiune obscură pe care probabil doar oamenii în uniformă, și numai unii dintre aceștia, s-ar fi deranjat să o urmărească. Părea inteligent și sincer în filmare. Oamenii proști nu ajungeau la STRATCOM. Însă el cu siguranță nu era sincer. Nici genul acesta de oameni nu ajungeau la STRATCOM. De fapt, citind printre rândurile interviului filmat, Puller rămase cu impresia că Daughtrey aflase mai mult despre cel care îi lua interviu decât aflase jurnalistul despre el sau, mai important de atât, despre STRATCOM.

Însă acum era mort și nu aveau nicio pistă. Ucis la Leavenworth în timp ce era acolo cu treburi militare. Și

ce treburi puteau fi? Comandamentul Cibernetic al SUA avea sediul la Fortul Meade în Maryland. Cea mai apropiată bază a Forțelor Aeriene de aici era McConnell în Wichita. Dar dacă avea o misiune dată de STRATCOM în partea asta a țării probabil s-ar fi dus la Offutt AFB în Nebraska. Biroul-satelit în care lucrase Puller în Kansas se închisese și operațiunea fusese consolidată la Offutt, parțial renovat.

Atunci, ce căuta la Leavenworth, Kansas? Răspunsul păru deodată evident.

„Pentru că de acolo am evadat.“

Uitându-se la figura mortului în filmarea de pe YouTube, Puller dădu din cap. Trebuia să existe o legătură. *El* trebuia să fie legătura.

Se uită din nou la articolul din ziar. Motelul unde fusese găsit cadavrul era la o distanță scurtă de parcurs cu mașina. Nu făcea niciun progres căutând în bazele de date persoana decedată în închisoare. Încă se mai gândea când să plece din Kansas și să găsească altă locație care să-i ofere niște răspunsuri. Dar avea timp pentru altă călătorie. De fapt, în unele privințe, avea tot timpul din lume.

Ieși din cameră, se urcă în mașină și conduse înapoi spre Leavenworth. Găsi motelul, trecu de el și remarcă paznicii militari postați în față, ca să păzească locul crimei. Motelul era asemănător cu cel în care stătea el acum în KC.¹ Ieftin, dărăpănat, dar și departe de rutele principale.

O indemnizație de călătorie pentru un general cu o stea ar fi plătit pentru un loc mult mai frumos. Puller știa

¹ Kansas City (n.tr.)

și că Daughtrey ar fi putut să stea, conform etichetei profesionale, în apartamentele pentru ofițeri de la Fortul Leavenworth. Diferitele ramuri ale armatei erau în primul rând ospitaliere unele cu altele, măcar ca să se laude cu ce aveau.

Parcă pe stradă și se întoarse, trecând încet prin fața motelului înainte de a merge mai departe. Ajunse la colțul străzii și intră parțial pe o alee, continuând să urmărească locul. Simțea că îi bătea inima mai repede și înțelese că era încă ceva nou pentru el să stea așa, liber pe afară. La CD, fusese la douăzeci și trei cu una: la izolare timp de douăzeci și trei de ore, având voie să iasă din cușcă o singură oră. Era o schimbare amețitoare să fie acum liber să se plimbe pe străzi și să-și umple burta cu cina printre zeci de persoane. Se concentrează din nou asupra motelului și câteva clipe mai târziu decizia de a veni aici se dovedea a fi corectă într-un mod pe care Robert Puller nu și l-ar fi imaginat niciodată.

O berlină albă Chevrolet opri lângă trotuar, în fața motelului. Puller se uită cu atenție pentru că marca, modelul și culoarea păreau a fi militare. Din mașină coborâră un bărbat și o femeie.

Când Robert Puller îl văzu pe fratele lui ieșind din mașină, încremeni, dar numai pentru o secundă. Apoi se retrase mai în spate pe alee, rămânând cu privirea fixată pe prezența fizică înaltă și impunătoare a fratelui său.

Ce naiba căuta el aici?

Nu era un caz pentru DIP. Și chiar dacă ar fi fost, armata nu i-ar fi permis niciodată lui John Puller să lucreze la el, măcar pentru că avea legătură cu cazul fratelui său. Celor din armată nu doar că nu le plăcea aparența de incorectitudine, ci o disprețuiau.

Însă iată-l acolo, în carne și oase, și trecu pe lângă paznici după ce își arată legitimațiile. Femeia care era alături de el era înaltă, zveltă, cu părul arămiu, însă Puller nu îi văzu fața prea bine.

„Deci fratele meu investighează acest caz. Și mă întreb, oare ce mai investighează? Oare armata chiar ar lăsa un frate să-l urmărească pe celălalt?”

Robert Puller se gândise mult la fratele lui și la ce ar fi crezut el despre faptul că fratele său mai mare evadase de la CD și lăsase în urmă un cadavru. Dar nici măcar o dată, cu toată inteligența lui și paranoia firească după ce lucrase atât de mult în domeniul informațiilor, nu-și imaginase că fratele lui ar lucra la o anchetă al cărei scop era să-l aducă înapoi pe Robert Puller, mort sau viu, oricât de melodramatic ar suna.

„Și unii oameni cu siguranță ar prefera să fiu mort.”

Așteptă ca fratele lui să dispară din câmpul vizual și ieși de pe alee, întorcându-se în grabă la mașină. Avea încredere în noua lui față și înfățișarea schimbată. Dar învățase că reușita de observare a fratelui său mai mic depășea cu mult orice limită. Uneori, era de-a dreptul de speriat. Așa că nu își asuma niciun risc.

Ajunse la mașină, urcă și rămase acolo.

Acum se gândea doar la un lucru și nu avea nicio legătură cu mortul din celulă.

Fratele lui era *aici*.

Iar Robert Puller nici nu voia să se gândească la modul în care s-ar fi putut termina totul.

Lucrurile erau deja destul de complicate.

Iar acum? Ceea ce încerca să facă părea imposibil.

Pentru că fratele său mai mic ar fi putut să-i stea în cale.

Capitolul

21

John Puller stătea în camera lui de motel, uitându-se la pereți. El și Knox dormiseră până târziu după seara trecută care se prelungise. Apoi se întorseseră la motelul unde fusese găsit Daughtrey. Puller nu știa ce se aștepta să găsească acolo a doua oară. Până la urmă, nu descoperise nimic nou sau util. Apoi, el și Knox își petrecuseră toată ziua urmărind alte piste, însă nu ieșise absolut nimic de pe urma lor. Acum se înnoptase din nou, iar ancheta lor nu progresase deloc.

În plus, ceva ce spusese Knox i se fixase în minte ca un cuțit Ka-Bar înfipt în cap.

„Sau nu vrei să știi dacă fratele tău este vinovat sau nu? Vreau să știu? Sau nu?”

Își scoase telefonul din buzunar. Parcă era o cărămidă.

Derulă lista de contacte până ajunse la cel pe care îl căuta. Se uită la ceas. Era târziu, chiar mai târziu pe Coasta de Est, însă persoana asta era pasăre de noapte. Puller cunoștea multe astfel de păsări; avea tendința să fie și el la fel.

Ascultă cum suna telefonul. La a treia sonerie, auzi o voce aspră.

– Da?

– Shireen?

– Cine naiba e? Răgușeala se transformase în iritare.

– John Puller.

Puller auzi o bufnitură, ca și cum ar fi scăpat telefonul, și un clinchet, ca un pahar cu gheață înăuntru care tocmai fusese pus pe masă. Cunosând-o pe Shireen, paharul acela nu era plin cu apă. Mai degrabă gin cu un strop de apă tonică și cuburi de gheață, pentru că, așa cum îi spusese ea o dată, era important să rămâi răcorit și hidratat.

După câteva clipe de tăcere, se auzi:

– John Puller? Cu ce te mai ocupi în ultima vreme?

Shireen Kirk – numele ei complet, din câte știa Puller, era Cambrai Shireen Kirk – era procuror al Curții Marțiale sau procuror JAG. Intrase în profesia asta de aproape douăzeci de ani și fusese implicată în numeroase cazuri investigate de Puller. Toate acele cazuri se încheiaseră cu o condamnare. Acum avea patruzeci și patru de ani, minionă și slabă, cu părul blond-roșcat tuns bob cu breton, lăsând la vedere mulțimea de pistrii – punctișoare irlandeze, cum le spusese ea o dată. Avea baza în D.C. și reputația că era genială, scrupulos de sinceră, muncitoare, nepărtinitoare și o femeie care te pune la punct dacă o mințai, indiferent ce grad militar aveai. Și putea să bea de băga sub masă orice om pe care-l cunoștea Puller – inclusiv mulți băutori masivi de bere cu o capacitate generoasă.

– Una, alta, Shireen, răspunse Puller.

– N-am mai lucrat la un caz de ceva vreme.

– Poate era și timpul.

– Stai o secundă, parcă abia ai împușcat pe cineva în Nebraska, nu?

– Oklahoma.

– Da, unul dintre statele acelea peste care se zboară. Am văzut azi ceva pe biroul meu. Ești bine?

– Sunt în regulă. Celălalt nu e. Nu l-am ucis, dar o să meargă șchiop o vreme. Nu așa am vrut să iasă, dar nu mi-a dat de ales.

– Acum unde ești?

– În Kansas.

A urmat un lung moment de tăcere. Puller aproape îi auzea mintea organizând lucrurile și analizând datele, concluzia urmând să apară în scurt timp.

– CD, zise ea.

– Într-adevăr, CD-ul e aici.

– Pari puțin surprins, zise ea cu precauție, de parcă era înregistrată cu un microfon ascuns și suspecta o capcană juridică.

– Am fost. Dar totul e oficial și autorizat.

Ea întrebă pe un ton neconvins:

– Doar nu-mi spui că anchetezi evadarea?

– Ba exact asta spun.

– Fugi de-aici! Faci mișto de mine.

– Nu.

– Și-au pierdut mințile cei din armată?

– Nu prea pot să răspund la asta.

– Atunci, ți-ai pierdut *tu* mințile?

– Sper că nu.

– Ei bine, *sper* că autorizațiile tale ajung la cel mai înalt nivel, altfel s-ar putea să te acuz de vreo duzină de încălcări ale legii militare, Puller.

– N-aș fi aici dacă nu ar fi așa, Shireen.

– În scris. Uneori, memoria unui comandant e de rahat când se împrut lucrurile.

– Le am în scris. De la generali de armată cu trei stele și CNS în jos pe lanțul ierarhic până la comandantul meu e suficient de bine pentru tine?

– Să fiu a dracului, nu se mai termină odată cu minunile? De ce mă suni? Dacă ești în Kansas, ești prea departe să bem o bere împreună.

– Te sun în legătură cu fratele meu.

– Ce să știu eu despre el? În afară de faptul că aparent a evadat de la CD? Și tu ești acolo, aparent investighezi o infracțiune de care n-ar trebui să te apropii nici cât să fiți pe același continent?

– Iar cuvântul acela, „aparent“.

– Ce-i cu el?

– Nu ești prima care-l folosește când vorbește despre ce s-a întâmplat.

– Păi, desigur, Puller. Gândește-te puțin. Nimeni nu evadează de la CD. Iar tu crezi cumva că armata vrea să recunoască așa ceva? Ția sus-puși probabil încă se mai roagă că s-a blocat într-o gură de ventilație și că totul a fost o mare neînțelegere.

– Și fratele meu?

Ea nu spuse nimic, dar Puller auzi foșnetul hârtiilor și i se păru că distinge sunetul unui pix deschis. Părea gata să-și ia notițe. Nu era prea sigur dacă acesta era un lucru bun sau nu.

– Trebuie să aflu despre cazul lui.

– Cazul lui? Întrebă ea.

– De la curtea marțială.

– Ce să afli?

– Totul, de fapt.

– Nu știi deja despre el?

– Nu.

– De ce nu?

– A fost secretizat, presupun că din pricina problemelor de acolo.

– Siguranța națională, spuse ea și Puller parcă o și vedea dând din cap și încruntându-se. Aflase că lui Shireen Kirk nu-i plăceau secretele de nicio parte a unui caz. Semănau mult în privința asta.

– Bine. Dar de ce trebuie să știi despre cazul lui?

– Încerc să-l gălesc. Dacă aș ști de ce a ajuns la CD, s-ar putea să apară niște piste pentru mine.

– OK, spuse ea încet, iar scepticismul se scurgea printre silabe.

– Cred că ești de acord că evadarea de la CD este destul de remarcabilă.

– Cred că suntem de acord aici.

– Și poate a avut ajutor s-o facă.

– Deci crezi că cei cu care era implicat înainte l-au ajutat să evadeze?

– E o teorie.

– De cât timp era la CD?

– Peste doi ani.

– E mult de așteptat să scoți pe cineva din închisoare.

– Nu chiar. Nu dacă trebuie să faci rost de instrumentele cu care s-o faci.

– Ajutor din interior, adică?

– Țsta n-ar fi ușor sau ieftin de obținut. Cel puțin, așa sper, pentru că s-ar putea să implice niște oameni în uniformă.

– Ei bine, dacă dosarul e secretizat, nu sunt sigură că pot să fac prea multe. Și dacă tu ai primit autorizație să investighez cazul, ar trebui să poți să-l desecretizezi dacă parcurgi treptele cuvenite.

– Poate da, poate nu. Dar în momentul de față prefer să nu le folosesc. Și mă gândeam că poate cunoști oameni care l-ar putea desecretiza.

– Ar fi nevoie de un ordin judecătoresc, Puller, spuse ea cu asprime. Pentru că probabil a fost *secretizat* printr-un ordin judecătoresc.

– Ei bine, îmi amintesc de la ora de științe din liceu că orice acțiune are o reacție egală și opusă.

– Da, iar eu îmi amintesc de la drept că un prost se desparte curând de licența de profesare.

– Nu te rog să faci nimic lipsit de etică, Shireen, pentru că știu că n-ai face-o. Nu-ți cer decât să vezi dacă există vreun mod prin care să pot afla despre caz. Ceva ce pot să citesc. Cineva cu care pot să vorbesc. Orice e mai mult decât ce am acum. Armata nu aruncă niciodată nimic. Trebuie să fie ceva scris pe undeva.

A urmat încă o pauză și Puller începu să se întrebe dacă nu închisese cumva.

– Shireen?

– Da, da, sunt aici. Stau un minut să-mi scot capul din fund pentru că m-am gândit să te ajut.

– Dar *chiar* te gândești? remarcă Puller optimist.

– O să dau niște telefoane. Dacă aflu ceva, o să primești vești de la mine. Dacă nu, nu. E suficient?

– Destul de bine. Mersi, Shireen.

– Nu-mi mulțumi. Rahatul ăsta pute atât de rău încât e mare minune că mai respiri.

– Știu că e neobișnuit.

– Nu e doar neobișnuit, e inimaginabil. Faptul că te lasă să lucrezi la cazul ăsta încalcă toate regulile armatei. Și ai face bine să-ți scoți și *tu* capul din *fund* și să te gândești de ce te lasă s-o faci. Pentru că nu mă pot gândi la niciun motiv care să-ți aducă *ție* vreun beneficiu, indiferent ce autorizații ai de la generali și de la CNS.

Ea închise și Puller puse telefonul înapoi în buzunar.

Nu era avocat, dar petrecuse destul timp pe lângă ei ca să știe că erau capabili să simtă o problemă și posibilul dezavantaj din celălalt capăt al lumii. Cu siguranță vedeau partea goală a paharului. Iar în momentul acesta poate și el trebuia să facă la fel.

„De ce vor, de fapt, să lucrez la cazul ăsta?”

Schindler, Daughtrey și Rinehart îi dăduseră niște motive. Păreau corecte și plauzibile. Dar după ce-i spusese Shireen, nu mai păreau nici la fel de corecte, nici la fel de plauzibile. Și acum Daughtrey era mort.

Încă se mai gândea la asta când o auzi pe femeie tipând.

Capitolul

22

Puller duse mâna automat la suportul de armă și scoase revolverul M11.

Fusese țipăt de femeie, era convins de asta. Se duse la singura fereastră din cameră și privi afară. Erau patru siluete acolo. Erau trei bărbați și o femeie, cea care țipase. Nu făcuse speculații. Ea țipa chiar acum.

Se uită la bărbați. Nu le vedea fețele. Lumina de afară era slabă și erau cu spatele la el. *Vedea*, însă, că doi dintre ei erau cam de statura lui. Celălalt era mai scund. Femeia era cea mai mică dintre toți. Și o mână o ținea de gât în timp ce o trăgea în jos pe scări.

Puller tastă 911 pe telefon și raportă ce văzuse. Apoi deschise ușa și ieși la timp ca să vadă grupul dispărând pe o alee de lângă motel.

Coborî pe furiș scările, deschizându-și drum cu revolverul, apoi traversă curtea în fugă. Se opri la intrarea pe alee și trase cu ochiul după colț. Ceva mai departe pe aleea întunecoasă, o auzi pe femeie țipând. Și zbatându-se.

Trebuia să mai fie o ieșire de pe alee. Poate aveau o mașină care îi aștepta. Grăbi pasul.

Și apoi căzu lat la pământ, iar arma îi zbură din mână.

Se întoarse și privi în sus. Cei trei se uitau la el. Purtau măști de schi. Femeia nu era nicăieri.

Era o ambuscadă și fata era momeala.

„Iar eu sunt un prost pentru că am mușcat-o.“

Trei arme stăteau ațintite spre el, așa că nu avu de ales decât să ridice încet mâinile deasupra capului.

Îl puseră să meargă pe alee până într-un loc unde aștepta un SUV. Îl împinseră înăuntru, îl legară la ochi, îi puseră căluș la gură și-i legară mâinile cu o brățară autoblocantă. SUV-ul porni din loc.

Calculă în gând vreo treizeci de minute de mers cu mașina. Asta nu-l ajută prea mult să afle direcția sau destinația, pentru că vehiculul ar fi putut să întoarcă pentru a-l încurca. Pentru că era atât de târziu în noapte, sunetele obișnuite ale orașului nu erau la fel de evidente. Însă nu credea că se mai aflau în oraș.

Când opriră, portiera se deschise și fu împins afară. Atinse pietrișul cu picioarele. Îl conduseră pe câteva trepte, intrară pe o ușă și o auzi închizându-se după el. Îl așezară pe un scaun și-i scoaseră călușul.

Așteptă. Nu avea de gând să deschidă el discuția, pentru că presupunea că de asta se afla aici. Altfel, ar fi fost mort.

Când vocea începu să vorbească, suna spart, ca și cum vorbitorul stătea într-o groapă. Puller își dădu seama că persoana nu era în cameră. Totul era făcut de la distanță.

– Foarte dramatic, trebuie să recunosc, spuse vocea, care evident fusese modificată electronic.

Parcă era Darth Vader, numai că pe buget de film independent. „Dar ar putea să fie semnificativ, se gândi Puller, pentru că probabil nu voia să-i fie recunoscută vocea.“

Rămase tăcut, așteptând. Orice spunea celălalt, aveau să fie informații pe care nu le avusesese până atunci. Și dacă scăpa cu viață din asta, putea să ducă la ceva.

– Nu sunt aici să ameninț, agent Puller. Sunt aici să fac apel la patriotismul tău.

– Asta puteai să faci și la telefon.

– Ar fi putut fi stânjenitor. Prefer metoda asta.

– Răpirea?

– Să-i spunem o convocare agresivă la o ședință.

– Cu trei arme îndreptate spre mine, presupun că poți să-i spui cum vrei.

– Investighezi evadarea lui Robert Puller din închisoare. Speri să-l aduci înapoi, viu sau mort.

Puller își ținu gura.

– Vreau să știu ce ai aflat până acum. Știi unde este?

– Nu.

– Ai vreo pistă promițătoare?

– Trebuie să-mi fi scăpat partea care îmi ordona să dau raportul unei voci.

– Ar fi în interesul tuturor dacă ai coopera.

– Nu așa merg lucrurile în lumea mea. Eu sunt soldat. Respect o ierarhie. Nu trec dincolo de asta.

– Deci nu vrei să împărtășești rezultatele investigației?

– Va trebui să discuți cu Armata Statelor Unite despre asta.

– Speri să-l aduci înapoi în viață pe fratele tău. Eu îți spun că e imposibil.

– De ce?

– E imposibil, repetă vocea. Dacă nu vrei să cooperezi, atunci îți cer să te retragi.

– Am primit ordin să investighez. Eu urmez ordinele.

– Există multe porțițe de ieșire pentru tine în privința asta, spuse vocea. Comanda de a participa la investigația

asta încalcă toate protocoalele armatei. Nu ar trebui să faci parte din asta. Vei cere să te retragi din motivele astea. Obiectivitatea ți-a fost compromisă și e și firesc să fie așa. La urma urmei, e fratele tău. Armata Statelor Unite înseamnă multe lucruri, Puller. Dar chestia asta e nerezonabilă.

– Și de unde știi tu?

– Retrage-te, agent Puller. E tot ce trebuie să faci.

– Investigația o să continue indiferent dacă iau parte la ea sau nu.

– Asta nu e grija ta. O să te retragi?

– Nu.

– Te mai întreb o dată. O să te retragi?

Puller nu răspunse nimic, pentru că nu mai avea nimic de adăugat la ce spusese deja.

– Nu pot să adaug ca stimulent decât faptul că toată povestea asta e mai mult mare decât evadarea unui simplu deținut din închisoare.

– Vrei să-mi explici?

– Ca să-ți răspund, ar fi nevoie să fac dezvăluiri pe care nu sunt pregătit să le fac. E suficient să spun că ai cuvântul meu că sunt un patriot. Mă gândesc doar la binele țării pentru orice măsuri s-au luat în trecut sau se vor lua în viitor.

– Nu ai spus care țară. Mă îndoiesc că e a mea.

– Mi s-a spus că ești încăpățânat, dur și onorabil. Toate acestea sunt atribute ideale pentru cei în uniformă. Dar mă tem că aceasta e excepția care dovedește *netemeinicia* acelei reguli. Încă o dată, o să te retragi?

– Nu.

– Atunci, mă tem că nu mai depinde de mine.

– *Acum* mă ameninți?

– Măcar de-ar fi fost o amenințare, agent Puller. Acum, din păcate, este un *fapt*.

Vocea se opri și se făcu liniște din nou.

Și atunci auzi pași apropiindu-se. Și auzi o armă căreia i se băga primul glonț pe țeavă. Puller se încordă imediat, cvadricepșii și pulpele pregătindu-se de ce urma să se întâmple.

Fu dezlegat la ochi și clipi repede ca să se obișnuiască cu lumina de deasupra capului.

O clipă mai târziu, Puller simți țeava în lateralul capului.

Pe urmă, focurile de armă sparseră fereastra și becul.

Puller și celălalt încremeniră, apoi bărbatul cu arma se întoarse spre fereastra de unde se trăsesese cu arma. Era singura șansă de care avea nevoie Puller.

Sări într-o parte, împingându-se cu umărul în pieptul celui cu arma. Oasele, mușchii și cartilagiile se loviră de ale celuiilalt. Puller era mai solid, având un avantaj de aproape douăzeci de kilograme față de celălalt. Amândoi căzură pe spate în direcția din care atacase Puller.

Când Puller îl lovide cu umărul, își trecuse un picior pe după coapsa acestuia și celălalt picior pe după pulpa superioară. Acum trase de coapsă într-o parte și de pulpă în cealaltă parte, ascultând cum bărbatul urla când părți vitale ale genunchiului se făcură praf. El și bărbatul rănit căzură la pământ, iar inerția îi împinse de-a lungul scândurilor netede. Bărbatul se lovi cu capul de peretele opus și rămase inconștient în urma impactului.

Puller încă avea mâinile legate la spate. Foarte flexibil pentru un bărbat masiv, se rostogoli din alunecare și-și trecu mâinile legate pe sub picioare, așa că îi ajunseră în față. Apucă scaunul răsturnat, îl învârti și-l izbi în pieptul

celui de-al doilea bărbat care dăduse buzna în camera întunecoasă. Acesta reușise să tragă două focuri în gol înainte ca să fie lovit în piept de scaun și să cadă în direcția opusă peste o masă. Rămase acolo gâfâind și gemând de durere.

Puller îngenunche lângă primul, îi scotoci prin buzunare și își găsi revolverul M11 și telefonul. Luă scaunul din nou și-l aruncă în fereastră. O secundă mai târziu, sări prin sticla spartă și ateriză afară. Se ridică în picioare imediat, privi în față, apoi alese o direcție în mai puțin de trei secunde. Când nu știai ce să faci pentru că unii încercau să te omoare, nu exista un răspuns perfect. Puteai doar să acționezi.

Alergă în direcția aceea și căută repede o cotitură în drum ca să nu poată fi văzut din casă.

După un minut, doi bărbați ieșiră clătinându-se din clădirea unde fusese ținut Puller și priviră în jur după fostul lor captiv. Cum nu-l văzură, alergară la SUV, urcară și șoferul porni. Plecară în viteză, însă vehiculul începu să se clatine cu putere. Șoferul parcă mașina și săriră toți uitându-se uimiți la cele patru cauciucuri tăiate.

Robert Puller urmări totul din tufișurile de pe partea dreaptă a casei. Trăsese cu arma pe fereastră, spărgând becul. Ar fi fost dificil să tragă cu pistolul prin geam, dar arma automată pe care o avea era devastatoare și incredibil de precisă de la mică distanță. Cu lumina stinsă, știa că fratele său era în avantaj. Totuși, se uitase până când scaunul și apoi fratele său zburaseră prin fereastra spartă înainte de a se retrage în locul unde se afla acum. Tăiase cauciucurile SUV-ului, după care se postase la fereastră.

Se retrase în tăcere spre locul unde parcase camioneta. Lăsase motorul pornit, pentru că era mai multă liniște așa decât dacă încerca mai târziu să-l pornească. Dăduse cu spatele pe loc, așa că acum putea să iasă direct. Urcă în mașină, băgă în viteză, eliberă frâna, porni încet și lăsă mișcarea din inerție a mașinii să-l ducă unde voia să meargă. După ce ajunse destul de departe, apăsă pe accelerație și plecă în viteză.

Robert Puller îl urmărise pe fratele său de la motelul unde fusese găsit generalul Daughtrey. Apoi continuase să-l urmărească tot restul zilei, ajungând apoi unde stătea fratele său. Îi văzuse pe bărbații aceia forțându-l pe John să urce în SUV și-i urmărise până aici. Nu știa ce se întâmplase în casă. Auzise frânturi dintr-o voce, dar nu înțelesese ce spunea. Nu știa cine erau bărbații aceia. Făcuse o verificare rapidă a SUV-ului, dar nu existau documente de înmatriculare sau de alt fel pentru a-l identifica.

Ar fi putut să dea buzna în casă, dar chiar și cu arma de o eficiență brutală pe care o avea credea că avea șanse prea mici ca să câștige lupta. Și nu voia să pună în pericol libertatea lui sau viața fratelui său când șansele erau mici.

Știa că fratele său putea să alerge un kilometru și jumătate în mai puțin de șase minute și să termine cursa standard din armată de 3,2 km în mai puțin de douăsprezece minute. Se uită la ceas. John Puller trebuia să ajungă în scurt timp la autostradă. Trebuia să fi găsit un mod de a scăpa de legături. Avea armă. Era în siguranță.

Robert Puller opri pe marginea drumului. O făcu din două motive. Voia să vadă dacă îl urmărea cineva pe fratele lui. Și mai voia să-i dea lui John timp să ajungă la drumul principal. Dacă trecea de el cu camioneta, instinctele de membru DIP ale fratelui său s-ar fi activat,

adică ar fi memorat numărul de înmatriculare al mașinii, modelul și marca și orice trăsătură a șoferului pe care o putea vedea în condițiile date. Iar Robert încă se simțea paranoic că fratele său era în stare să vadă dincolo de deghizarea lui elaborată.

Așteptă opt minute și conduse cu viteză mică până ajunse la drumul principal. Când intră pe șosea, întoarse privirea în toate direcțiile. Îl văzu după vreo cincisprezece secunde. Și îl privi nespus de mândru pe fratele lui care mergea în lungul drumului cu mâinile libere.

Pe unii oameni te puteai baza pe deplin. Iar fratele lui era unul dintre ei.

Când Robert Puller trecu încet pe lângă el, îl văzu cum își scotea telefonul și începea să tasteze. Apoi ieși de pe șosea, trecu peste o bermă și dispăru pe cealaltă parte.

„Cu plăcere, frățioare. Și ține capul la cutie de acum înainte. Nu o să fie mai ușor. O să fie tot mai rău. Ai încredere în mine. Dacă mai poți.“

Robert Puller apăsă accelerația și porni la drum.

Capitolul

23

John Puller schimbă încă o dată motelul.

În ritmul acesta, credea că avea să epuizeze toate cazările accesibile din Leavenworth mult mai repede decât anticipase. Petrecu puțin timp cu AWOL, care suportase mutarea mai bine decât el. Dacă felinele ar fi putut vorbi, căci AWOL fusese singura în afară de Daughtrey care-l văzuse pe ucigașul generalului din Forțele Aeriene.

Nu știa dacă venise poliția după apelul său la 911, nu că ar mai fi contat. Nu avea de gând să raporteze răpirea. Polițiștii locali nu aveau cum să descopere ce se întâmplase, iar Puller voia să-și joace toate cărți primite.

O sună pe Knox și o rugă să se întâlnească a doua zi dimineață la același restaurant unde luaseră cina.

La șapte dimineața, stătea în același separeu când ușa se deschise și intră ea, îmbrăcată ca de obicei cu un costum negru cu pantaloni și o bluză albă. O văzu zărindu-l și mergând spre el. În timp ce picioarele ei lungi mâncau pământul, Puller înțelese că trebuia să facă una sau alta: să aibă sau să nu aibă încredere în ea. În urma modului aparent sincer și dramatic în care își etalase rănilile de război, el nu putea avea încredere în cineva. Asta pentru că de multe ori încrederea lui fusese ori acordată cui nu trebuia, ori înșelată, ori ambele.

Ea se așeză și comandă cafea de la chelnerița care aștepta, iar când femeia în vârstă se duse să îi aducă ceea ce ceruse, Puller se aplecă spre ea și-i povesti ce se întâmplase. O privi cu atenție ca să vadă dacă mirarea ei era autentică.

Ajunse la concluzia că așa era. Însă Puller știa și că situația în care se afla era plină de amăgiri și pericole, așa că cel mai mic pas greșit putea fi dezastruos. De asemenea, începea să se îndoiască de judecata lui, de obicei vrednică de încredere.

După ce îi veni cafeaua și chelnerița se îndepărtă, Knox vorbi. Și prima ei întrebare îl luă prin surprindere.

– Cine a tras glonțul care a spart becul? întrebă ea. Pentru că cel care a făcut-o probabil ți-a salvat viața.

– Gloanțele, o corectă Puller. Cel puțin șase. Mă gândesc la un M4A1. M4 are o opțiune de maxim trei gloanțe odată. Am tras cu destule ca să știu ce sunet scot. Dar ai dreptate. Cel care a tras mi-a salvat viața. Și oricine ar fi fost ne-a urmărit până acolo.

– Atunci... persoana asta te supraveghea sau ceilalți tipi?

– Bună întrebare. Dar nu am răspuns.

– M4 este o armă standard a armatei, remarcă ea.

– Era arma obișnuită în Forțele Speciale. Aveam și eu una când eram brigadier. Toate unitățile de infanterie o folosesc foarte mult.

– Crezi că tipii ăștia sunt cei care l-au ucis pe Daughtrey?

– Nu știu. S-ar putea. Dar ceva la vocea aia m-a pus pe gânduri.

– La ce te gândești?

– Că nu e pur și simplu un criminal, zise Puller.

– Pentru că a vorbit despre faptul că se gândește la binele țării?

– Dar ce țară, Knox? Poate e în domeniul informațiilor.

– Puller, agențiile americane de informații nu răpesc și nu încearcă să ucidă agenții federali.

– Ești sigură?

– Nu pot să cred că mă întrebi așa ceva.

– Serios? După tot ce s-a întâmplat?

Ea se uită în jos, părând că nu poate să-l privească în ochi. Bătea cu lingurița în ceașca de cafea.

– Dacă persoana *este* din domeniul informațiilor, poate e pentru unul dintre dușmanii noștri, cum ai sugerat tu.

– Posibil.

– Este un lucru pe care ar trebui să-l știi.

– Ce anume? întrebă el, citind în vocea ei că ceea ce urma să spună nu era o veste bună.

– Al Jordan, tipul de la întreținere care avea transformatoarele arse?

– Da, ai vorbit cu el? Ai aflat cine le-a luat?

– Am încercat să vorbesc cu el.

– Cum adică ai „încercat“?

– A fost transferat.

– Transferat! Unde?

– Nu reușesc să obțin un răspuns clar în privința asta.

– Lucrează la întreținere. E aici de cincisprezece ani. I-am verificat dosarul. Ar fi un singur motiv ca să-l transfere, Knox.

– Ca să-l dea la o parte și să nu poată spune nimănui ce știe – de exemplu, cine a luat afurisitele de transformatoare! termină era furioasă. Și am verificat centrala secundară. Toate resturile fuseseră curățate. Chiar dacă mergem acolo, nu mai găsim nimic.

Puller se lăsă pe spate și aruncă o privire prin restaurant înainte de a o privi pătrunzător.

– Și tu te iei de *mine* că sunt paranoic?

Acum, ea ridică privirea.

– Poate n-am vrut să cred că e posibil, spuse ea încet.

– Credeam că în domeniul informațiilor aliații devin zilnic dușmani.

– E un lucru foarte exagerat de presă, în filme și la televizor.

– Cred că trebuie să te cred pe cuvânt.

– Cred că da. Cum procedăm mai departe?

– Fortul Leavenworth.

– Și ce căutăm acolo?

– Cum un tip fără legătură cu Armata Statelor Unite a ajuns să facă parte din echipa de intervenție la incidentul de la CD și a fost găsit mort în celula fratelui meu. Și nu plec de acolo până nu obțin un răspuns.

– Și oamenii care te-au răpit și aproape te-au ucis?

– Nu mă pot lua prin surprindere decât *o dată*, Knox. Dacă mai vin după mine, cineva nu scapă cu viață.

– Ei bine, sper să nu fii tu acela.

El o privi.

– Și pot să contez pe tine că-mi ții spatele?

– Mai e nevoie să întreb?

– Nu te-aș întreba dacă n-aș crede că e.

– Da, îți țin spatele. Dar tu pe al meu?

– Ți-am ținut spatele de când ai apărut, Knox.

Capitolul

24

Cum Puller și Knox aveau amândoi autorizație de la Departamentul Apărării, puteau să pătrundă în fort prin porțile de est sau de vest, numite Hancock și respectiv Sherman, după generalii de armată morți de mult, în timpul Războiului Civil, în loc de poarta principală, prin care intrau vizitatorii, nou-veniții și traficul comercial.

Fortul exista din 1827, când a fost întemeiat de colonelul Henry Leavenworth ca bază înaintată care să protejeze Ruta Santa Fe, fragilă și foarte periculoasă. Fusesse numită Fortul Leavenworth după generalul de brigadă Leavenworth în 1832. Fortul nu fusese niciodată atacat de o forță inamică, nici măcar în timpul Războiului Civil. Aflându-se chiar în mijlocul țării, nu avea să fie niciodată atacat decât dacă Statele Unite se destrămau.

Intrară prin poarta Hancock. Puller aranjase să se întâlnească cu un reprezentant al Brigăzii a Cincisprezecea de Poliție Militară, care era responsabilă cu paza fortului.

Knox privi în jur în timp ce conduceau de-a lungul străzii.

– Aproape douăzeci și trei de kilometri pătrați de armată, spuse ea. Șase sute cincizeci de mii de metri pătrați de spațiu, o mie de clădiri.

– Cincisprezece mii de angajați la post, mii în afara postului, peste optzeci de mii de vizitatori pe an, adăugă Puller.

– Adică un ac în carul cu fân, conchise ea.

– Un ac pe care o să-l găsim.

– Cum poți fi așa de sigur?

– Pentru că nu avem opțiunea de a da greș.

El arată cu mâna la o clădire pe lângă care treceau. Colegiul de Subofițeri. Acolo am mers când am fost promovat. Face parte din Centrul de Arme Combinate.

– Fortul Leavenworth, centrul inteligent al armatei, zise Knox.

– Aici îi instruiesc pe aproape toți majorii din armată. Toți cei din perioada modernă cu cinci stele, de la Eisenhower la Bradley, au trecut pe aici.

Ea arată către o clădire pe lângă care treceau.

– Aici se află Grupul de Informații Militare 902 – serviciul de protecție al contrainformațiilor pentru agenții armatei în zona celor șase state.

– Vreo legătură cu ANS? întrebă Puller uitându-se la ea.

– Trebuie să știi asta?

– Dacă nu trebuia, n-aș fi întrebat, răspunse el.

– Mă tem că nu pot să-ți răspund, zise ea. Cu cine ne întâlnim de la Brigada a Cincisprezecea?

Puller se încruntă și spuse:

– Comandant sergent-maior Tim McCutcheon, subofițer superior.

– CSM-ul? Credeam că o să-și trimită cel mai mare câine pentru noi.

– Ei bine, comandantul brigăzii a fost concediat când a evadat fratele meu și cred că înlocuitorul lui era ocupat.

– OK. Și ce speri să realizezi aici?

– Prioritatea numărul unu este să identificăm cadavrul. Prioritatea numărul doi este să aflăm cum a ajuns în celula fratelui meu la CD.

– Ceri cam mult.

Câteva minute mai târziu, se opriă în fața sediului Brigăzii de Poliție Militară a Cincisprezecea, după care fură conduși pe un coridor până în biroul CSM-ului McCutcheon.

Acesta se ridică de la birou, îmbrăcat în uniforma de camuflaj ACU¹ cu UCP-ul standard sau modelul universal de camuflaj, care, privite prin ochelarii pentru vedere nocturnă, păreau pur și simplu negre. Uniforma era de înaltă tehnologie. Minimaliza siluetele în infraroșu și avea simboluri prin care puteau fi identificate trupele proprii în zonele de luptă când erau privite cu echipamentul de vedere nocturnă și care se puteau acoperi când nu era necesar. În ciuda tuturor acestor aspecte, uniforma fusese un adevărat dezastru. Soldații o numeau „pija-male” pentru că nu stătea bine pe nimeni, oricât de în formă ai fi fost. Culoarea gri ieșea în evidență în mai toate mediile de luptă în afară de o parcare din beton – locuri unde se dădeau de obicei luptele –, iar scaiul era prost făcut și se agăța de obiecte în timp ce soldații patrulau, un defect posibil fatal. Fusese o greșeală de cinci miliarde de dolari făcută de armată, care plănuia să înlocuiască UCP-ul care nu avea nici zece ani. Dar deocamdată, până venea ziua aceea, armata purta uniforma UCP, chiar dacă era de rahat. Doar nu aveau să umble dezbrăcați.

Pe brațul stâng al lui McCutcheon se afla un petic simplu pe care scria „MP” cu litere negre. Simbolul

¹ Army Combat Uniform – Uniforma de Luptă a Armatei (n.tr.)

unității erau două pistoale aurii încrucișate ce reprezentau modelul Harpers Ferry 1805, primul pistol militar american. Însemnul distinctiv al unității avea mottoul „Datorie, Dreptate și Loialitate“.

McCutcheon era abia trecut de patruzeci de ani, aproape la fel de înalt ca Puller și avea cu vreo zece kilograme în plus, toate numai mușchi. Era tuns până aproape de scalp și arăta ca și cum putea să ridice greutatea la bara Stryker și să-l întreacă la genuflexiuni și pe Bradley.¹ Dădură mâna și Puller arătă spre insigna lui.

– Mereu am crezut că sunt cuvinte bune de respectat în viață.

McCutcheon dădu din cap și zâmbi.

– Am înțeles că ai urcat treptat în grad. Le făcu semn să ia loc și se așează la birou. Cu ce vă pot ajuta?

Puller îi explică problema și McCutcheon dădu din cap.

– Desigur, am fost informat. Echipa care a intervenit era alcătuită doar din polițiști militari. Am adus de la diviziile 40 și 705. Era o companie întreagă, plus comandantul și sergentul-major.

– O sută treizeci și doi de soldați? întrebă Puller.

– Plus căpitanul Luis și sergentul-major Draper, adăugă McCutcheon.

– Da, în total o sută treizeci și patru de persoane. Puller se aplecă în față. Dar dacă v-aș spune că pe filmările din noaptea aceea am numărat o sută treizeci și *cinci* de polițiști militari urcându-se în camioane?

McCutcheon părea șocat.

¹ Autorul se referă la Bradley Martyn, vedetă americană în mediul social, participant la multiple concursuri de fitness, un adevărat guru al fitness-ului la nivel mondial. (n.tr.)

– Nu văd cum ar fi posibil. Am solicitat patru plutoane. La Leavenworth, un pluton de polițiști militari are treizeci și trei de soldați. Niciun polițist nu s-ar prezenta la o misiune dacă nu ar fi chemat. Era o potențială criză la CD, dar nu am cerut o intervenție la care să participe toată lumea. Patru plutoane, o companie. Așa funcționează lucrurile în armată. Știi asta.

– Și totuși, a mai fost un soldat care a apărut la CD, insistă Puller.

– E posibil să fi numărat greșit, subofițer Puller?

– Am reluat totul de zeci de ori cu încetinitorul. Și Knox, aici de față, a făcut la fel.

McCutcheon se uită la ea și dădu aprobator din cap.

– E adevărat, domnule sergent-major.

– Așadar, poate că în circumstanțele date nu s-a făcut apelul sau numărătoarea, zise Puller. Patru plutoane în șase camioane diferite în miezul nopții... cine ar fi remarcat dacă un tip în plus, îmbrăcat din cap până în picioare în echipament de intervenție, urca și el în mașină? Și sunt sigură că toți au fost supuși unei presiuni imense de a duce poliția militară la închisoare.

– Au fost, încuviință McCutcheon. Eu nici măcar nu eram de serviciu și am fost sunat imediat. Se străduiau să completeze echipa de intervenție.

– Cine a dat ordin ca patru plutoane să formeze echipa? întrebă Knox.

– Colonelul Teague.

– Comandantul Brigăzii a Cincisprezecea, până când a fost trimis în concediu, comentă Puller.

– A fost și șef la CD, adăugă Knox. Și era de serviciu în noaptea aia, nu?

– Da. Când a cedat generatorul de rezervă și toți au auzit explozia și focurile de armă, a sunat aici pe linia directă și a solicitat o companie de poliție militară.

– Și zgomotele acelea s-au auzit doar în unitatea trei? întrebă Puller și McCutcheon confirmă. Și nu s-a găsit nicio sursă a acelor zgomote?

– Nu, răspunse McCutcheon.

– Când am întrebat-o pe căpitanul Macri, ea a spus că a ales să nu percheziționeze gardienii de la CD în căutarea vreunui dispozitiv care să fi fost sursa exploziei și a focurilor de armă.

McCutcheon nu spuse nimic; Puller tăcu și el. Dacă comandantul sergent-major voia să se ia la întrecere de-a cine se holba mai mult până clipea primul, Puller cu siguranță era pregătit să-l înfrunte. Când Knox dădu să spună ceva, Puller o înghionti cu genunchiul. În cele din urmă, vorbi McCutcheon:

– Nu arăt pe nimeni cu degetul. Așteptă ca Puller să dea din cap a încuviințare. Însă sunt sigur că dacă ar avea ocazia să facă totul de la capăt, căpitanul ar face o alegere diferită.

– Adică ar percheziționa toți gardienii? întrebă Puller.

– Da.

– De acum, a trecut, spuse Knox. Nu putem s-o facem din nou. Dar e posibil ca un tip în plus să fi fost la mijloc?

McCutcheon se sprijini de scaun.

– Dacă numărătoarea voastră e corectă, atunci da. Pot să verific dacă s-a prezentat cineva în plus la datorie, dar e foarte puțin probabil. Deci voi credeți că decedatul neidentificat a fost tipul în plus? O persoană ostilă la mijloc?

– În momentul ăsta, nu văd altă explicație, răspunse Puller. Dacă nu aveți dumneavoastră una.

– Nu am, recunosc McCutcheon.

– Trebuie să discutăm cu Lewis și Draper, remarcă Knox.

– Cred că a vorbit căpitanul Macri cu ei despre voi. O să mă asigur că vă întâlniți azi.

Puller spuse:

– Macri mi-a mai spus că nu există aici persoane neluate în evidență.

– Așa este.

– Dar ați avut angajați care au plecat de curând? întrebă Puller.

McCutcheon răspunse:

– Asta e o bază activă, domnule. Angajații sunt trimiși în noi misiuni tot timpul. Alți oameni vin și pleacă. Avem soldați, antreprenori civili de la Departamentul Apărării, studenți străini din academiile militare, rezerviști, schimburi cu Forțele Aeriene...

Puller îl întrerupse.

– Să revenim la studenții străini. Am uitat că aveți aici aceste elemente.

– Da. La Biroul de Studii Militare pentru Străini.

– Câți studenți aveți în momentul ăsta?

McCutcheon se uită la calculator și apăsă câteva taste.

– În dimineața asta, aveam patruzeci și cinci.

– Vreunul plecat recent? întrebă Knox.

McCutcheon se uită din nou la ecran. După câteva clicuri, spuse:

– Unul din Croația a plecat în ziua când s-a produs incidentul la CD. E singurul recent.

– Croația? întrebă Puller.

– Țara e membră NATO și de anul trecut face parte și din Uniunea Europeană. Iar Croația a trimis soldați în Afganistan. E aliatul nostru într-o zonă cu probleme. Așa

că beneficiul pe care îl primesc în schimb este că vin aici și învață de la cei mai buni. Armata lor e subfinanțată și echipamentul și personalul lor nu sunt în cea mai bună formă. Așa că îi ajutăm.

– Și numele croatului?

– Ivo Mesic.

– Cât timp a fost aici?

– O lună.

– Îl cunoașteți din vedere?

McCutcheon dădu din cap.

– L-am întâlnit de câteva ori. Am băut o bere cu el.

Părea un tip foarte de treabă.

Puller scoase o poză din buzunar și i-o arătă sergentului-major.

– Și nu e el? Era o fotografie cu bărbatul mort de la morga din Fortul Leavenworth.

– Nu, sigur nu e el.

– Ar trebui să fie în baza de date a fortului, spuse Knox. Ceea ce înseamnă că ar fi trebuit să-l găsim pe tipul mort dacă ar fi fost inclus în ea.

McCutcheon confirmă:

– Absolut. Cu trecutul verificat și tot tacâmul. Angajații militari străini primesc autorizații de acces. Nu sunt la nivelul de CCA, spuse el, referindu-se la Cardul Comun de Acces, dar acestea sunt emise pentru cei care trebuie să aibă acces regulat la post. Cum avea Mesic.

– Deci ar fi putut să intre pe porțile Hancock sau Sherman și nu pe poarta principală? întrebă Puller.

– Așa e. Calea de identificare a celor din Departamentul Apărării.

– Și știm dacă Mesic a ajuns înapoi în Croația? întrebă Knox.

– Nu cunosc răspunsul la întrebarea asta, dar pot să aflu. Arată spre fotografie. Dar cu siguranță nu e el. În-
toarse computerul ca să vadă și ei ecranul. Acolo era poza
unui bărbat.

– Acesta e Ivo Mesic.

Puller citi informațiile din dosar și dădu din cap.

– În mod clar, nu e omul nostru, zise Knox. Și dosarul
arată că e trecut de cincizeci de ani.

– Avea grad de colonel în armata croată, spuse
McCutcheon.

– Data de plecare a fost stabilită cu mult timp înainte?
întrebă Knox.

McCutcheon se uită la ecran.

– Toate sunt, dar acum că întrebați, se pare că a plecat
cu câteva zile mai devreme. Dosarul spune că a primit
ordin să se întoarcă.

– În ce zi?

– În ziua în care a plecat.

– Deci chiar înainte de incidentul de la CD? întrebă
Puller.

– Așa e, subofițer.

Puller și Knox se priviră cu subînțeles.

– Cum a plecat? întrebă Puller.

– Poftim?

– A fost condus la aeroport sau a plecat singur cu
mașina?

– O, avea o mașină închiriată.

Knox spuse:

– Probabil putem verifica dacă a fost returnată.

– Dar decedatul nu e Mesic, zise McCutcheon. Așa că
ce rost are să-l urmăriți?

Puller îl privi cu atenție.

– Când asigurați o casă în Kabul căutând dușmanii, câte camere verificați?

– Pe *toate*, bineînțeles, subofițer Puller, răspunse McCutcheon imediat.

– Același principiu e valabil și în meseria mea, domnule sergent-major, spuse Puller.

Capitolul

25

Puller și Knox stăteau la intrarea în Fortul Leavenworth pe poarta Sherman. Fuseseră deja la poarta Hancock și nu găsiseră nimic. Mesic nu plecase pe acolo. Totuși, cei doi gardieni postați la poarta Sherman își aminteau bine de ofițerul croat.

Primul gardian zise:

– Nu părea prea bucuros. Când l-am întrebat ce s-a întâmplat, a spus că-i părea rău că pleca. Îi plăcea aici.

– Dar de ce a vorbit cu voi? întreabă Puller. Avea autorizație de acces. Ar fi putut s-o fluture și să treacă mai departe.

– Ar fi putut, spuse al doilea paznic. Dar noi l-am mai văzut la bază. Chiar am jucat biliard cu el la un bar din zonă. Era un tip de treabă. Așa că a oprit mașina și am discutat puțin. Nu era nimeni în spatele lui. E puțin trafic la ora aia.

– La ce oră, mai exact? întreabă Knox.

Primul gardian se încruntă.

– Aș zice că în jur de ora opt seara. Majoritatea celor care plecau din post erau duși deja. Toți ceilalți terminaseră cina și probabil se întorseseră în barăci. A spus că are de prins avionul în KC. Avea să ajungă înapoi în

Croația după câteva opriri pe drum. Cel puțin, asta ne-a spus nouă.

– Nu sunt zboruri fără oprire între KC și Zagreb, spuse celălalt gardian zâmbind. Era un tip de treabă, n-am avut niciodată vreo problemă cu el, adăugă el.

– Vi s-a părut ceva neobișnuit la el când a plecat? întrebă Puller.

– La ce vă referiți? întrebă primul gardian.

– Ceva ciudat, adăugă Knox.

– Nu, nimic ciudat. Adică, a făcut ca de obicei.

– Ce anume? întrebă Puller.

– A uitat ceva, spuse primul gardian. Mereu uita lucruri.

– Și ce făcea când uita lucruri? întrebă Knox.

– Se întorcea în viteză aici, spuse al doilea paznic care zâmbea.

– Și în seara aia a uitat ceva? întrebă Puller.

– Tocmai pașaportul, răspunse primul gardian. Arăta de ziceai că o să vomite. Nu putea ieși din țară fără pașaport, nu?

– Și l-ați lăsat să intre din nou? întrebă Knox.

– Sigur. Avea cardul de acces.

– Cât de departe s-a dus până să se întoarcă? zise Puller. Primul gardian se uită în lungul drumului.

– Probabil până la curbă. Se opri și-și mângâie bărbia cu degetele. Adică, a dispărut din vedere. Nu-mi amintesc să-l fi văzut până să se întoarcă în grabă aici. A zis că și-a uitat pașaportul. Îl lăsase în baracă. S-a dus să și-l ia.

Puller se uită la cotitura din drum. Orice mașină care lua curba dispărea din raza vizuală a postului.

– Nu i-ați verificat mașina, nici la intrare, nici la plecare? întrebă Puller.

– Nu. Vehiculele fără autorizații sunt verificate la poarta Grant, la intersecția Metro cu Seventh. Nu aici. Poarta principală e locul unde fac perchezițiile. Majoritatea oamenilor cu CCA nu folosesc poarta principală.

– Și când s-a întors a doua oară a fost ultima dată când l-ați văzut?

– Da, răspunse primul gardian, iar colegul său încuviință.

– Mersi, spuse Puller și o luă pe șosea, spre curbă.

Paznicii se uitară curioși la Knox.

– Despre ce e vorba? întrebă al doilea gardian.

– Când o să aflăm, sigur *nu* vă vom spune vouă, răspunse ea și plecă grăbită după Puller.

Îl ajunse din urmă după vreo treizeci de metri și picioarele lor lungi mâncară distanța dintre ei și curbă.

– Ce părere ai, Puller? întrebă ea.

El nu răspunse până când ajunse la curbă și o privi. Apoi se întoarse și privi în urmă.

– E complet în afara razei vizuale a postului de pază. Și ar fi fost destul de întuneric.

– Adică?

– Adică omul nostru ar fi putut să aștepte acolo. Când a ieșit Mesic prima dată, s-a urcat în mașină și Mesic îl introduce în bază. El coboară și stă ascuns cu echipamentul de intervenție până se dă apelul de la CD. Apoi se alătură celor patru plutoane, merge acolo și sfârșește mort în celula fratelui meu.

– Unde anume ar sta ascuns într-o bază militară fără să-l observe nimeni? Mai ales dacă purta echipament de intervenție.

– Probabil avea echipamentul într-un sac de voiaj. Baza asta are mii de soldați. Într-o anumită măsură, toți

seamănă între ei, mai ales în uniformă. Și sunt multe locuri în care să te ascunzi. Și sunt sigur că Mesic găsisese unul pentru el și probabil l-a dus direct acolo. Poate la o biserică din interiorul bazei. La ora aceea s-ar putea să fi fost goală.

Knox nu părea convinsă.

– Forțează mult logica. Nici măcar nu știm dacă tipul ăsta, Mesic, a fost implicat.

– A plecat mai devreme? Cu ordine de acasă? Ce putea fi atât de important în Croația încât să-l cheme mai devreme acasă? Ca o coincidență, în aceeași zi în care s-a prognozat furtuna și s-a dezlănțuit haosul la CD.

– Și dacă tipul chiar s-a infiltrat în echipa de intervenție, de ce a făcut-o? Care era motivul lui să intre la CD?

– M-am tot gândit la asta.

– Și? întrebă Knox.

– Și mi se pare că misiunea lui era să-l omoare pe fratele meu.

– Uau, de unde naiba ai scos-o pe asta? Și ai spus *misiune*?

– Exact. Totul a fost plănuțit cu grijă și cu multe piese în mișcare. Tipul nu s-a băgat în asta pur și simplu. A fost trimis aici să-l omoare pe fratele meu.

– Dar a sfârșit mort.

– Pentru că fratele meu l-a ucis pe el.

– Nu văd unde bați cu toate astea.

Puller continuă:

– Înainte să se ia curentul, fratele meu stătea în celulă și citea o carte. I-am citit limbajul trupului. Nici nu era greu. Pentru el, era o seară ca oricare alta pe care o petrecuse acolo. Nu era încordat. Nu se aștepta la altceva decât să adoarmă după ce termina de citit.

– Și atunci s-a luat curentul, spuse Knox încet.

– Și s-a dezlănțuit iadul. Sunet de împușcături și o bombă care explodează, când de fapt nu s-a întâmplat nimic.

– Și fratele tău?

– E mai mult decât inteligent. Cred că și-a dat seama ce se întâmplă și a fost pregătit când tipul s-a năpustit în celula lui să-l omoare.

– Poc-trosc-bum, zise Knox. Deci *chiar* l-ai învățat manevra aia.

– Da, așa e.

– Dar dacă ceea ce spui tu e adevărat, fratele tău a evadat de bunăvoie de la CD. A luat hainele mortului, s-a urcat în camion, s-a întors la Leavenworth și pe urmă a plecat.

– Privește totul din punctul lui de vedere. Tocmai a ucis pe cineva. Nu știe că respectivul nu face parte din poliția militară. Dar cumva știe că tipul încerca să-l omoare. Dar cine să creadă așa ceva? Dacă rămâne la CD și mortul e descoperit, fratele meu probabil are pedeapsa cu moartea garantată. Și cu toate că nu au executat pe nimeni din anii 1960, cred că ar face o excepție pentru asemenea faptă.

– Dar ei ar ști că mortul nu era din poliția militară, sublinie Knox.

– Cui îi pasă? Tot mort rămâne. Și poate nu știi, dar sunt unii membri ai comunității militare care credeau că fratele meu ar fi trebuit condamnat la moarte pentru trădare de curtea marțială. Am auzit destule zvonuri pe urmă. Asta le-ar da ocazia perfectă să insiste din nou.

Knox se gândi la vorbele lui și spuse într-un târziu:

– Recunosc, nu găsesc o eroare evidentă în logica ta, dar sunt încă o mulțime de lucruri care nu au sens pentru mine. Și cum se leagă asta de moartea lui Daughtrey?

– S-ar putea să nu se lege.

– Și de ce ar fi implicat un militar croat în infiltrarea unui asasin într-o bază americană?

– Mi-aș dori să fie Mesic prin preajmă ca să-l întreb. Dacă o mai fi în viață.

– Crezi că nu a ajuns înapoi în Croația?

– O, cred că nici măcar nu se ducea în Croația. Acum hai să facem o plimbare. Vreau să-ți arăt ceva, Knox.

– E important?

– Foarte.

Capitolul

26

Puller stătea pe capota mașinii în parcare de la Cimitirul Național al Fortului Leavenworth. Imediat la est se găsea fluviul Missouri, iar pe cealaltă parte a apei se afla statul Missouri. Puțin mai la nord, fluviul începea cotitura lungă, cu o formă asemănătoare cu linia curbă a unui clopot. În interiorul curbei se aflau Aerodromul Sherman și drumul Chief Joseph Loop.

Knox stătea lângă mașină și-l privea curioasă.

– Ce căutăm aici? întrebă ea, privind în jur la pietrele albe de mormânt sub care zăceau peste treizeci de mii de morți.

– Lincoln a înființat cimitirul în 1862, când Uniunea pierdea Războiul Civil. A fost primul dintre cele douăsprezece cimitire naționale pe care le-a înființat.

– OK, și care e motivul pentru lecția asta de istorie?

Puller se lăsă să alunece de pe capotă și atinse pământul cu picioarele.

– Știa că avea să fie un conflict lung și înverșunat. Însă cei care pierd nu înființează cimitire naționale. Un președinte care conduce o țară dezbinată nu înființează nimic național dacă nu crede cu adevărat că va câștiga războiul și țara se va reuni.

– Lincoln a fost încrezător mai presus de toate, cred, zise Knox, care încă părea nedumerită de cuvintele lui Puller.

– Oamenii lipsiți de încredere rareori câștigă ceva, remarcă el.

O luă prin cimitir și ea îl urmă. Trecu printre șirurile de pietre funerare înainte de a se opri și a arăta spre unul.

– Citește inscripția, ceru el.

Knox privi în jos.

– „Thomas W. Custer. Două Medalii de Onoare. Căpitanul Regimentului 7 de Cavalerie din Ohio“.

Puller spuse:

– A fost primul care a primit două medalii de onoare în Războiul Civil și unul dintre cei nouăsprezece din istoria Americii. A primit ambele medalii pentru că a atacat poziții inamice și a capturat steagurile regimentelor confederate. La al doilea atac, a fost împușcat în față, dar a luat culorile steagului regimentului și le-a adus înapoi la linia lui plin de sânge.

Ea ridică ochii spre Puller.

– Stai puțin. Custer? El a...

Puller s-a lăsat pe vine în fața mormântului.

– A fost fratele mai mic al lui George Armstrong Custer. A murit la treizeci și unu de ani la Little Big Horn, lângă fratele lui mai mare și un batalion din Regimentul 7 de Cavalerie. A murit și fratele lor mai mic, Boston Custer. Din punct de vedere tactic, George Custer a greșit. Și-a împărțit soldații în mod conștient și a refuzat să primească soldați și muniție în plus. A înfruntat o forță rivală care depășea cu mult nivelul și armele lui, pe lângă faptul că aveau o poziție mai bună. Dar fratele său, Tom, a câștigat două medalii de onoare. A fost un soldat bun.

Poate chiar grozav. Luase parte la nenumărate bătălii și vedea ceea ce vedea și fratele său. Și mai mult de atât.

Knox se încruntă, gândindu-se la toate astea.

– Dar tot s-a dus la luptă cu fratele său... deși știa că aveau să... piardă, spuse ea șovăind.

– Deși e posibil să fi știut că aveau să fie *masacrați*, o corectă Puller.

– Adică familia e mai presus de minte? întrebă Knox.

– Este familia, pur și simplu, răspunse Puller.

– Vrei să spui că tu ești Tom și Robert Puller e George? Îl urmezi orbește pe fratele tău mai mare spre un dezastru? Ea ridică tonul în timp ce vorbea.

El ridică ochii spre ea, dar nu dădu niciun răspuns afirmației sale.

Ea îl privi cu asprime.

– Și obiectivitatea ta? Rolul tău de anchetator care caută doar adevărul, indiferent unde te-ar duce? Sau indiferent de cine va fi tras la răspundere în final?

Puller se ridică brusc, înălțându-se deasupra ei. Ea făcu un pas în spate în timp ce el îi arunca o privire feroce de sus.

– Am făcut un jurământ când am îmbrăcat uniformă, Knox. Bobby e familia mea, dar la fel e și Armata Statelor Unite. O să continui ancheta cu obiectivitate și o să trag oamenii la răspundere. *Toți* oamenii.

– Și atunci, cu ce scop m-ai adus aici? întrebă ea, părând uluită.

– Ca să-ți amintesc că sunt dispus să-l sacrific pe fratele meu sau pe oricine altcineva dacă asta înseamnă că-mi fac meseria și se face dreptate. Se opri, însă doar pentru o clipă. Dar *tu* ce ești dispusă să sacrifici?

Ea făcu ochii mari.

– Despre ce naiba vorbești? Cum ai întors totul spre mine?

– Ești dispusă să sacrifici loialitatea ta față de INSCOM, ANS? Și pentru cine mai lucrezi tu?

– Puller, credeam că am discutat deja despre asta. M-ai făcut de două parale și eu am zis c-o să lucrez cu tine. Atunci, care e problema?

Cu o voce de sergent de instrucție, el se răsti:

– Te-am întrebat dacă Grupul de Informații Militare 902 cu baza aici are legătură cu ANS. Și răspunsul tău a fost „Mă tem că nu pot să spun“.

– Ascultă, ești supărat și poate ai dreptul să fii, dar e puțin melodramatic să mă aduci într-un cimitir, nu crezi?

Puller îi tăie vorba.

– Așa că te întreb pentru ultima oară: mă susții în orice condiții? Pentru că dacă nu, atunci nu-mi ești de niciun folos, Knox. Și o să mergem fiecare pe drumul lui.

A urmat un moment lung de tăcere înainte ca ea să vorbească.

– Puller, ți-am spus că nu-mi place să înșel oameni ca tine. Și am vorbit serios.

– Țsta nu e un răspuns.

– Ce vrei de la mine?

– Nu vreau decât un răspuns la întrebarea mea. E foarte simplu.

– Pot să-ți dau un răspuns, numai că nu cel pe care e evident că-l... vrei, spuse ea cu vocea stinsă spre final.

– Ei bine, zise el, e un răspuns suficient.

Se întoarse pe loc, se îndreptă spre mașină și plecă, lăsând-o să stea lângă locul odihnei de veci a lui Thomas Custer, un frate extraordinar și loial.

Capitolul

27

Robert Puller stătea în camera de motel și se uita la imaginea pe care o desenase, fotografiase și apoi o transferase pe hârtia lucioasă. Era mortul din celula lui. Puller nu găsisese nicio potrivire în nicio bază de date pe care reușise s-o spargă. În cele din urmă, renunțase să mai încerce. În mod sigur, bărbatul nu făcea parte din armată. Nici din birocrăția federală. Nu era contractor guvernamental cu autorizație de securitate. Nu făcea parte din forțele de poliție. Nu era pe lista teroriștilor. Toți ar fi fost într-o bază de date undeva. În zilele noastre, toată lumea apărea într-o bază de date, undeva.

„Atunci, cine naiba era? Și cum a ajuns în celula mea?”

Puller se apropie mai mult de fotografie. Petrecuse ani de zile din viață examinând cele mai mici detalii, căutând ceva de valoare, uneori doar un punctișor într-un munte de date digitale. Era un căutător de aur din secolul XXI, având ca echipament doar un computer și o lățime de bandă cât New Jersey.

Atunci, privirea lui surprinse ceva, transmise informația la creier și creierul obținu informația necesară din memorie. Se uită iar la imagine cu o energie înprospătată și o nouă perspectivă.

„Am greșit linia fălcii. Era întuneric în celulă, dar asta nu e o scuză. Tot am greșit-o și nu-mi permit greșeli. Era mai ascuțită. Și ochii erau mai duși în fundul capului, frunte puțin mai bombată, nasul un pic mai ascuțit.“

Pe un bloc de desen, făcu ajustările necesare. Când termină, se lăsă pe spate și se uită la noua imagine.

„Nu-i de mirare că nu a apărut în nicio bază de date. Nicio bază de date americană.“

Puller examinase multe astfel de fețe de-a lungul carierei sale. Devenise expert în depistarea originilor oamenilor prin trăsăturile lor. Acesta era din Europa de Est. Poate chiar din regiunea balcanică. Dar în mod clar nu era grec, turc sau albanez. Trebuia să fie slav. Putea fi bosniac, croat sau sârb. Așadar, cum a ajuns un slav în cadrul unei echipe de intervenție a poliției militare într-o situație de criză în cea mai sigură închisoare din America?

Se lăsă pe spate și închise ochii. Cu ochii minții, făcu o plimbare prin Fortul Leavenworth, un loc în care fusese deseori în cariera lui. Deși făcea parte din Forțele Aeriene, specialitatea lui însemna că era obligatoriu să lucreze cu celelalte forțe armate. Iar Grupul de Informații Militare 902 avea baza acolo.

În timp ce memoria lui fotografică se pornea înainte, Puller derulă totul mental până descoperi răspunsul. Deschise ochii.

Școala militară pentru străini de la Leavenworth. Bărbatul trebuia să fi venit de acolo. Se mai gândi puțin. Dar nu putea fi așa. Nu auzise nimic la știri despre o persoană moartă rămasă neidentificată. Dacă ar fi fost înscris la școala de la Leavenworth, fața și amprentele lui ar fi fost undeva în baza de date. Ori fusese identificat în acest fel și informația nu fusese publică, ori rămăsese

neidentificat, ceea ce însemna că deducțiile lui Puller rataseră un amănunt.

Închise ochii din nou. Nu, mai exista o posibilitate. Studentul militar străin ar fi avut card de acces în fort care să-i permită să evite poarta principală. Asta însemna că mașina nu era verificată. Asta însemna că studentul ar fi putut fi transportat în interiorul bazei de cel care sfârșise mort în celula sa.

Cel care fusese trimis la CD ca să-l ucidă. Puller o știuse de cum se deschisese ușa celulei. Era întuneric, adevărat. Dar bănuise că ceva nu era în regulă încă de la început. Sursa principală de electricitate putuse să cadă din cauza unei furtuni. Însă și generatorul? Știa că se alimenta din conductele de gaze naturale îngropate adânc sub pământ și astfel erau invulnerabile față de puterea furtunii.

Nu, șansele ca ambele sisteme să cedeze în același timp erau extrem de mici. Și mai fuseseră și acțiunile acelui bărbat. Intrase în celulă și închisese ușa după el. Era primul semn suspect. Al doilea era că bărbatul scoase un cuțit. Puller îl văzuse în lumina becului fixat pe casca bărbatului.

Însă Puller nu-i dăduse ocazia să-l înjunghie. Îl dezarmase, îl apucase de gât.

Și, ei bine, sfârșitul veni repede.

Datorită învățăturilor primite de la fratele său.

Se părea că slavii nu auziseră niciodată de poc-trosc-bum.

„Am avut noroc că era aproape de aceeași înălțime și constituție ca mine, însă ei nu s-au gândit deloc la posibilități. Nici măcar o secundă. Sunt convins de asta. Nu și-au imaginat niciodată că eu îl voi ucide pe el și-i voi lua locul ca să evadez.“

Întrebările, însă, erau multe la număr și Puller nu găsea niciun răspuns clar.

„De ce să măucidă acum? Cine ar vrea s-o facă? Și cine ar fi putut să organizeze un asemenea eveniment la CD?”

Puller se lăsă pe spate, simțindu-se îngrijorat. Știa că partea din creier care declanșa emoțiile provocate de durere era girusul cingulat anterior. Destul de interesant, acesta nu făcea diferența între durerea fizică și emoțională. Astfel, putea fi declanșat de o inimă frântă la fel de ușor ca de un membru rănit.

Închise ochii și începu să se concentreze, transformând undele alfa lente în unde beta care circulau prin mintea lui de două ori mai repede decât cele alfa.

Europa de Est.

Student militar străin.

Tentativă de asasinat la Leavenworth la peste doi ani de când fusese închis acolo.

Ce anume fusese catalizatorul? Doar timpul necesar întocmirii planului? Se îndoia de asta. Era nevoie de timp pentru asta, dar cu siguranță nu mai mult de douăzeci și patru de luni. Ce se întâmplase între timp?

Toate celelalte, pana de curent, sunetul de arme și de bombe, chiar și omul trimis să-l ucidă, toate făceau parte din „efectul” din legătura între cauză și efect. Restul erau de umplutură. Acum trebuia să treacă dincolo de nebulose și să găsească rădăcina tuturor lucrurilor.

Instinctul său inițial fusese să caute o locație legată de fosta sa funcție la STRATCOM. Și acum avea aceeași tendință, însă nu avea luxul de a se plimba prin diverse locuri. Trebuia să se limiteze.

Deci, ce declanșase toate astea? Dacă afla acest lucru, putea să reducă numărul locurilor în care trebuia să meargă.

Când era la izolare, avusese acces la știri. Citise cât de multe ziare îi puteau oferi. Se uitase la televizor. Nu avea acces la internet, dar ascultase discuțiile gardienilor. Și fratele lui îi aducea vești când venea în vizită.

Daughtrey venise la STRATCOM cu patru luni în urmă. Bărbatul murise acum. Faptul că venise la STRATCOM fusese motivul pentru ce se întâmplase la CD?

Se mai vorbea și despre faptul că aveau să se producă niște schimbări structurale radicale în comunitatea de informații, aducând mai multă ordine și o abordare funcțională într-un sector care era foarte deficitar în aceste privințe. Acesta era motivul pentru evenimentele de la CD care aproape îl costaseră viața? Dar el nu mai avea legătură cu lumea aceea.

Continua să atace problema cu cicluri de unde beta.

Cinci minute mai târziu, izbi cu pumnul în perete de frustrare. Creierul său, singurul care nu-l dezamăgise niciodată, tocmai o făcuse.

Capitolul

28

John Puller se întorsese și plecase de la motel. Planul său era să-și petreacă restul zilei urmărind piste, apoi să o ia înapoi spre est, să se cazeze undeva și apoi să le raporteze noilor „șefi” ce descoperiri făcuse. În timp ce conducea pe străzile supraterane de la Fortul Leavenworth, în stânga lui era fluviul Missouri, cunoscut și ca „Marele Noroios”. Știa că avea curenți înșelători și lumea se îneca frecvent acolo. Unii dintre ei nu în mod accidental. Cu câțiva ani înainte, un sergent de pluton aruncase trupul soției sale inconștiente în râu noaptea târziu după ce ea descoperise aventura lui cu o subordonată. Nu se știa dacă biata femeie își recăpătase cunoștința înainte să se înece, însă trupul ei fusese recuperat până la urmă de parte în aval, unde se agățase de un copac scufundat. Puller fusese trimis să investigheze cazul și lucrase o lună de zile la el. Sergentul se afla acum la CD pentru tot restul vieții și cei doi copii aveau să crească fără ambii părinți.

Cazul fusese rezolvat. Însă cu actualul părea să fie încă la început.

Opri lângă trotuar și parcă mașina. La vreo opt sute de metri mai în față era CD-ul. Castelul – vechea închisoare – avusese propria fermă și vite pentru produse lactate, unde lucrau deținuți „de încredere în sistem”. Totul

dispăruse odată cu demolarea unor părți mari din Castel și finalizarea și deschiderea CD-ului. Nu mai erau necesare vacile de lapte. Și cine spunea că Departamentul Apărării nu știa cum să-și reducă cheltuielile?

Deși nu erau ugere de muls sau tractoare de condus, deținuții de la CD puteau să ridice greutate, să joace softball sau fotbal sau să alerge pe pista de afară. Puteau juca baschet în sala din interior, care era numită după un sergent-major care se prăbușise pe teren și murise. Puteau primi vizite de la familie și prieteni. Puteau să aibă slujbe și să învețe lucruri noi la spălătorie, la frizerie, la centrul de sudură și table din metal, la tâmplărie, în secția de reparații textile, în studioul de artă grafică și chiar în atelierul de broderie unde se făceau ecusoane pentru diverse scopuri militare.

Ca deținut la izolare, însă, Robert Puller nu putea să ridice greutate, să joace baschet sau să lucreze într-un atelier. Era considerat de maximă siguranță, la capătul de sus al zonei restricționate. Existența lui la CD era solitară. Și adevărul era că probabil prefera să fie așa. Intelectul său era prea avansat încât probabil ar fi considerat că discuțiile cu ceilalți deținuți și rigiditatea rutinelor din închisoare erau mai degrabă dăunătoare decât benefice. Puller nu se îndoia că fratele său se putea pierde în propria minte. Și că acesta era cel mai bun mod ca el să supraviețuiască în închisoare.

Când Puller îl vizitase prima dată pe fratele lui la CD, vizita se desfășurase în zona pentru vizitatori fără contact, rezervată în mod obișnuit pentru deținuții condamnați la moarte. Acolo, un perete de sticlă groasă îl despărțea pe vizitator de deținut și se folosea un sistem telefonic pentru comunicare. Robert Puller fusese în general un

deținut-model, așa că vizitele mai recente avuseseră loc în zona pentru vizitatorii obișnuiți, care era deschisă și destul de drăguță pentru o închisoare.

Puller știa că nu avea să mai pună vreodată piciorul în zona pentru vizitatori obișnuiți la CD dacă fratele său era prins și readus aici. De fapt, probabil că nu avea să-l mai poată vizita vreodată pe Bobby.

Coborî din mașină și privi înapoi în direcția în care o lăsase pe Knox. Se dovedea a fi o adevărată problemă. Începuse rău, situația se îmbunătățise și, după ce îi arăta-se lui Puller ce cicatrici avea din război, credea că ajunseseră la un nivel de relaxare. Dar pe urmă îl luase cu rahatul acela – „Nu pot să discut despre asta” –, motivul pentru care îi dăduse ciomăgeala aceea verbală în cimitir.

Așa că acum lucra de unul singur. Se sprijini de capota mașinii și se gândi la notițele mentale pe care și le luase despre situația sa actuală în cadrul investigației.

Trebuia să continue cercetările în cazul croatului Ivo Mesic. Încă mai trebuia să-i interogheze pe căpitan și pe sergentul-major care condusesse echipa de intervenție la CD. Trebuia să facă niște incursiuni în privința surselor de sunete de explozii și împușcături din unitatea trei de la CD. Dacă nu avea să primească vești de la Shireen Kirk, contactul său JAG, până în seara aceea, urma să o sune. Deși ea îi spusese că, în cazul în care nu auzea vești de la ea, acela era sfârșitul. Când Puller avea un fir pe care să-l urmeze, nu-i mai dădea drumul.

Mai era și asasinarea lui Daughtrey. Și, în cele din urmă, la un moment dat trebuia să stea de vorbă cu generalul Aaron Rinehart și James Schindler de la CNS. Era limpede că multe lucruri erau neclare la ambele capete ale cazului, iar el nu credea motivele oferite de Rinehart

și Schindler pentru interesul lor față de caz. De altfel, nu credea pe nimeni care avea legătură cu cazul, în nicio privință.

Mai exista și problema celor care îl răpiseră. Și cine trăsese cu arma și-i salvase viața.

În timp ce privea spre CD de la distanță, se întreba dacă fratele lui avea să se întoarcă acolo vreodată. Poate nu avea să fie găsit niciodată. Sau poate avea să fie ucis, nu prins.

„Și dacă eu sunt cel care-l găsește? Ce fac dacă nu vrea să se întoarcă la CD? Ce fac dacă se împotrivește?”

Gândurile lui Puller se întoarseră la confruntarea de pe aleea din spatele barului din Lawton, Oklahoma. Rezultatul era că el scăpase cu viață și PFC Rogers rămăsese cu un membru distrus.

„Aș putea să trag asupra lui Bobby? El ar putea să tragă asupra mea?”

„Nu” și „Nu, la naiba” erau răspunsurile care îi apăruă de îndată în minte. Dar, pe de altă parte, fratele lui fusese în închisoare timp de peste doi ani. Cel mai probabil, omorâse un om când evadase. Dacă era prins din nou, era posibil să-l condamne la moarte pentru crimă, chiar dacă se dovedea că fusese autoapărare. În acest scenariu, poate fratele lui ar fi ales să lupte până la capăt. Sau putea să-l lase pe fratele lui să-l omoare. Puller nu știa cum era mai rău.

Clătinând din cap ca să-și alunge gândurile înfiorătoare, Puller decise să facă ce știa mai bine. Să meargă înainte. Fie că era pe câmpul de luptă, fie în timpul unei investigații, dacă nu mergeai înainte, la ce bun mai erai? Se urcă iar în mașină și plecă.

Petrecu două ore cu căpitanul Lewis și sergentul său major. Niciunul nu numărase soldații când alcătuiseră

echipa de intervenție. Pur și simplu, chemaseră plutoanele și le trimiseseră să restabilească ordinea la CD. Amândoi păreau cu adevărat surprinși că existase un om în plus la bord. Odată ajunși în închisoare, polițiștii se împrăștiaseră în fiecare unitate, executând ordinele primite anterior.

Puller întrebase de unitatea trei, unde fusese celula fratelui său. Niciunul nu reuși să-i spună ce se întâmplase în unitatea aceea. Nu aflaseră despre cel decedat decât mult după ce se întâmplase. Niciunul dintre oamenii lor nu raportase că ar fi văzut ceva neobișnuit și cu siguranță nu știau că Robert Puller ar fi ieșit din închisoare în uniformă de polițist, îmbrăcat cu echipamentul de intervenție. De fapt, erau uluiți de varianta asta. Însă, când Puller le explică în ce fel s-ar fi putut întâmpla, amândoi încuviințară că nu puteau demonstra că *nu* se întâmplase.

Puller examinează zona unde se organizase echipa de intervenție. Era mare, în spațiu deschis, unde fusese o noapte furtunoasă, probabil plină de haos. Cercetă camera în care fusese cazat Mesic, însă o echipă de curățenie trecuse pe acolo ca să o pregătească pentru următorul oaspete, așa că Puller nu găsi nicio amprentă utilă. Stabilise deja că mașina închiriată folosită de croat fusese închiriată din nou și acum era pe undeva prin Montana. Alt drum înfundat.

Puller trecu apoi pe la CD. Stătu în celula fratelui său, pe patul unde acesta citea cartea înainte de pana de curent. Privi în jur la camera mică unde fratele lui petrecuse douăzeci și trei de ore din fiecare douăzeci și patru din viața lui. Cameră mică, minte mare. Era o minune că una nu o putea cuprinde pe cealaltă. Se uită la ușă, încercând să-și imagineze la ce se gândea fratele lui când se stinse-seră luminile.

Știa ce avea să se întâmple? Era pregătit când se deschise ușa? Nu avusese decât câteva secunde la dispoziție să-și dea seama de ce se întâmpla. Cum ar fi putut fi sigur că soldatul care intrase pe ușă venise să-l omoare? Poate nu știuse sigur. Poate o văzuse ca pe o ocazie de a evada. Poate ar fi încercat să omoare pe oricine ar fi intrat în noaptea aceea pe ușă.

Puller încercă să se întâlnească cu căpitanul Macri, dar nu era de serviciu. Mike Cardarelli, ofițerul care era la pupitrul de comandă, acceptă să răspundă la câteva întrebări. Nu spuse nimic folositor până când Puller puse o ultimă întrebare despre locul în care se afla Cardarelli în seara în care evadase Robert Puller.

Acesta răspunse:

– De fapt, trebuia să fiu de serviciu în seara aceea, dar căpitanul Macri a făcut schimb de tură cu mine.

Puller deveni foarte atent.

– De ce?

– Ea trebuia să fie de serviciu în seara următoare, dar avea ceva programat în familie care se schimbase. Așa că am schimbat turele. Cred că ar trebui să mă consider norocos. Toți cei care au fost aici în seara aia au avut de suferit profesional.

– Despre ce eveniment de familie era vorba? întrebă Puller.

– Poftim? întrebă Cardarelli.

– Evenimentul din familia lui Macri care s-a schimbat? Ce anume era?

– Eu... nu știu. Adică, n-am întrebat.

– Căpitanul Macri are familie aici?

– Nu cred. Am presupus că veneau ei din altă parte.

– Ea locuiește la bază?

Cardarelli clătină din cap.

– Nu. Are o casă în afara bazei.

– Am nevoie de adresă.

Cardarelli i-o dădu lui Puller. Când se ridică în picioare, Puller spuse:

– S-a mai aflat ceva despre dispozitivul acela care a simulat sunetul de armă și de explozie în unitatea a treia în seara aia?

– Eu n-am auzit să se fi aflat. A fost un lucru tare ciudat.

– Da, zise Puller. Tare ciudat.

Câteva minute mai târziu, se întoarse în grabă la mașină și accesă baza de date militară de pe laptop.

Fotografia și dosarul Lenorei H. Macri apărură alături de istoricul personal. Puller îl parcurse repede. Nu-i sărea nimic în ochi. Avea un dosar curat, fără pată. Când trecu la paginile despre istoricul personal, însă, lucrurile deveniră mai clare sau mai tulburi, depindea de cum le priveai.

Părinții ei erau decedați și era unicul lor copil. Deci, care fusese evenimentul de familie care se schimbase?

Iar Macri îi spusese că nu dăduse ordinul de a fi percheziționați gardienii pentru dispozitivul care făcuse zgomotele. I se păruse ciudat și poate o gafă profesională. Dar tot realizase ceva nefăcând percheziția. Astfel, sute de suspecti ar fi putut aduce dispozitivul în închisoare pe ascuns și era imposibil de dovedit acum care dintre ei ar fi făcut-o. Astfel, Macri, dacă *ea* fusese cea care adusese dispozitivul acolo, era pierdută într-o mare de potențiali suspecti. Și poate avusese suficientă îndemânare și acces pentru a anula sistemul de securitate al închisorii, făcând

ca ușile celulelor să se deschidă în loc să se închidă în timpul penei de curent.

Puller porni mașina și o luă spre adresa oferită de ofițer. Îl avertizase insistent pe Cardarelli să nu o sune pe Macri și să discute despre ce vorbiseră ei. Adevăratul motiv pentru care îl avertizase era să se asigure că Macri nu era prevenită și să încerce cumva să fugă.

Încurajat de faptul că probabil găsisse în sfârșit o pistă valabilă în acest caz, tură motorul și ajunsese într-un cartier din suburbiile Leavenworth în timp-record. Parcă pe un loc de unde vedea locuința ei de la capătul șirului de case. Opri motorul și așteptă. Era o mașină parcată în fața casei. Luă un binoclu din sac și-l îndreptă spre mașină. Într-adevăr, de oglinda retrovizoare atârna un permis de parcare pentru CD. Era mașina ei, un model vechi argintiu de Honda Civic.

Planul său era să-i acorde puțin timp și să vadă dacă ieșea, apoi să o urmărească. Dacă nu ieșea, avea să o mai interogheze și în același timp să o îngrijoreze cât mai mult posibil.

Așteptă o oră, însă Macri nu ieși din casă. Era cât pe ce să coboare când altă mașină parcă exact lângă mașina lui Macri.

Puller făcu ochii mari când văzu persoana care coborî din mașină și urcă treptele spre casa lui Macri.

În mod clar, Veronica Knox nu mai stătea în așteptare la cimitir.

Capitolul

29

Puller se uită cum Knox bătuse la ușă și apăsă soneria când văzu că nu-i răspunde nimeni. Ea privi în jur și Puller observă că-și ducea mâna la sacou. Scoase un obiect pe care el nu-l văzu, dar presupuse că era un șperaclu. Ea băjbâi cu mâinile în jurul clanței câteva secunde, apoi deschise ușa și intră.

De cum o închise după ea, Puller coborî din mașină și se apropie în grabă pe stradă. Trecu pe lângă casa lui Macri și ajunse în spate. Era o structură pe trei niveluri cu terasă deasupra și o ușă prin care se ieșea din subsol. Ușa era glisantă. Nu avea draperii, așa că Puller vedea înăuntru. Nu era amenajată; pereții din beton ai fundației se holbau la el alături de cutiile de carton aliniat.

Broasca de la ușă era simplă, așa că Puller intră și urcă primele trepte în câteva secunde. Auzi pași deasupra lui, probabil ai lui Knox, care umbla pe acolo. Și unde era Macri? Avea mașina în față. Dar nu răspunsese la ușă. Era aici sau nu?

Pocniturele familiare ale împușcăturilor îl făcură pe Puller să scoată revolverul M11, să se ghemuiască și să aștepte, ascultând. Fuseseră două focuri de armă, dar și alte sunete. Auzise prima împușcătură, apoi o bufnitură când ceva se lovise de altceva, pe urmă a doua împușcătură,

urmată de un țipăt și de un zgomot înfundat. Cineva căzuse. Era Knox? Sau Macri, dacă era aici?

Urcă treptele câte trei odată. Era o ușă în capătul treptelor. Puller o deschise încet și aruncă o privire.

Nu văzu pe nimeni. Verifică din priviri camera din spatele lui și merse mai departe. Ieși de după colț cu arma ațintită în față.

Apoi se opri.

Knox stătea în genunchi deasupra lui Macri care era întinsă pe podea, cu sângele curgând dintr-o rană în piept.

Knox încă ținea arma în mâna dreaptă.

– Nu mișca, Knox! strigă Puller, pregătit să se miște repede, în caz că ea se întorcea și trăgea.

Dar ea ridică arma, luă degetul de pe trăgaci și îndreptă țeava în jos. Se preda.

– Pune-o pe podea și împinge-o cu piciorul spre mine, îi ordonă Puller.

– Are nevoie de ambulanță.

– Sunt sigur că da. Aruncă arma spre mine și o să chem ambulanța.

Knox făcu după cum îi ceruse. El ridică arma de țeavă și o puse pe masa din hol. Tastă 911 pe telefon și chemă o ambulanță.

– Pleacă de lângă ea, spuse el. Întinde-te pe jos, cu mâinile la ceafă și picioarele desfăcute.

– Puller, a încercat să mă omoare!

– Sunt sigur că vom lămuri situația. Dar deocamdată fă așa cum îți spun.

Knox se întinse pe podea cu mâinile la ceafă și picioarele desfăcute.

Puller îngenunche lângă Macri, care era întinsă pe spate pe jos, lângă un scaun, cu brațele în jurul capului.

Observă o gaură mică de glonț în bluza neagră și zări sângele îmbibat în material. Îi luă pulsul la gât. Nimic. Avea ochii deschiși și ficși. Mâinile începeau să i se răcească puțin.

– E moartă, Knox. Se pare că ai nimerit-o drept în inimă.

– Am crezut că e moartă.

– Ce s-a întâmplat? De ce ești aici, de fapt?

Ea dădu să se ridice, dar el strigă:

– La pământ. Nu mai repet.

Ea încremeni și se întinse la loc pe podea.

– Am venit s-o interoghez. Voiam să fac asta cu tine, dar, mă rog, știi ce s-a întâmplat până la urmă. A trebuit să mă întorc pe jos la mașină de la cimitir din cauza ta.

– De ce să o interoghezi?

– Pentru că nu a percheziționat gardienii.

– Explică-mi.

– Aseară am citit notițele tale de la interogatoriu. Ți-a spus că nu i-a percheziționat pe gardieni ca să găsească dispozitivul care a făcut zgomotul. A spus că nu a făcut-o pentru că nu credea că ar fi fost implicat vreun gardian. Dar desigur că ar fi trebuit s-o facă, indiferent de asta. N-ar fi existat niciun motiv să nu facă așa. În afară de unul. Ea întoarse capul într-o parte și se uită la el.

– Care anume? întrebă el.

– Dacă nu era găsit asupra gardienilor, atunci suspiciunea ar fi căzut asupra ei. Dar dacă nu-i percheziționa, atunci...

– Își crea singură un alibi, spuse Puller.

– Deci te-ai gândit și tu la asta, zise Knox. De asta ai venit aici?

– Te-am văzut spărgând broasca și intrând. Am intrat prin subsol. Pe urmă am auzit împușcături. Două.

– Ea a tras prima spre mine, răspunse Knox. Uită-te la peretele de acolo. Arată cu mâna dreaptă la peretele opus.

Puller se uită în direcția aceea. Glonțul lovise tencuiala și intrase în perete, scoțând la iveală stâlpul din spate.

Knox vorbi mai departe.

– Am tras la o fracțiune de secundă după aceea. Și n-am ratat.

– De ce ai intrat aici? Ai mandat?

– Nu.

– Atunci, nimic din ce-ai găsit nu va fi acceptat în instanță.

– Nu mă preocupă scrupulozitatea legală, Puller. Am o treabă de făcut.

– Așa că ai intrat pur și simplu și ea a tras în tine. A avut avantajul surprizei. Era soldat. Cum a ratat de la distanța asta?

– Pentru că am văzut cu o secundă înainte să tragă. Am împins scaunul spre ea, m-am trântit la podea și am tras de acolo. Când vor face analiza, vor confirma traiectoria.

Puller se uită la scaunul răsturnat de lângă cadavrul lui Macri.

Din depărtare, auziră amândoi sirenele care se apropiau.

– Așadar, dacă ai fi intrat primul în locul meu, continuă Knox cu o asprime aparte în glas, tu ai fi pe burtă pe jos explicându-mi *mie* cum s-a petrecut totul. Sau poate ai fi mort.

– Nu, eu n-aș fi intrat prin efracție.

– Ei, nu pot să schimb nimic acum.

Când sirenele se apropiară, Puller se duse la fereastră și privi afară. Erau o ambulanță și două mașini de poliție.

Knox spuse:

– Tu controlezi jocul, Puller. Cum joci mai departe?

Puller bombăni:

– Rahat! Apoi adăugă: Ridică-te, Knox!

Ea se ridică încet și se uită la el. Puller îi dădu pistolul înapoi.

– Trebuie să spun că sunt surprinsă, zise ea. Credeam că o să-i lași să mă ia ca la carte.

– Încă s-ar putea s-o fac.

– Ce le spunem polițiștilor? întrebă ea. Am intrat prin efracție. Eram înarmată. S-ar putea să pară că Macri se apăra pe ea și casa ei. Și eu am tras în ea.

– Le spunem adevărul.

– S-ar putea să ne salte că suntem aici.

– Dar tu ai bătut la ușă și ai sunat mai întâi. Și te-ai identificat și aveai autorizațiile la vedere?

– Absolut. Știa cine sunt. Și tot a tras.

– OK. Ia-te după mine!

Polițiștii fură sceptici la început, însă atitudinea și declarația lui Puller fură complet profesionale, la fel ca ale lui Knox. Autorizațiile lor erau foarte influente pentru polițiștii locali, care cunoșteau foarte bine ce se întâmplase la CD. Le luară declarații agenților. Apoi un polițist zise, uitându-se în jos spre Macri:

– Și cu cadavrul cum rămâne?

– E căpitan activ în armată, împușcată în propria casă. Fără excepție, cazul trebuie anchetat de DIP. Ne ocupăm noi de locul crimei. Totul va fi păstrat intact.

– Nu sunt singur că-mi convine chestia asta, spuse polițistul mai în vârstă.

– Atunci puneți-vă superiorii să-i sune pe superiorii mei și o să *înceapă* să le convină. Deocamdată, cadavrul nu iese din casă și locul crimei rămâne neatins.

Polițistul dădu din cap în cele din urmă și scoase mobilul.

– Nu merită, la salariul meu.

O oră mai târziu, polițiștii pleacă și apar echipa de criminaliști de la DIP din Leavenworth, examinează locul și cadavrul, apoi pusează cadavrul într-un sac cu fermoar și-l scoaseră pe o targă.

Puller îi ajută pe agenții DIP cu analizarea locului, în timp ce Knox, după ce dăduse declarația – respectând ordinele stricte ale lui Puller –, stătea în cealaltă cameră.

Când agenții DIP terminară, pleacă. Puller și Knox rămaseră singuri în casă.

– Criminaliștii vor confirma că tot ce ți-am spus era adevărat, Puller.

– Criminaliștii pot face multe lucruri, dar asta nu, Knox. Nu în întregime.

– Aproape mi-a zburat capul de pe umeri, spuse ea enervată. Era ori ea, ori eu. Ce altceva ar fi putut să fie?

– Faptul că ai venit aici s-o vezi pe Macri pentru că știa ceva incriminant. Și ai ucis-o ca s-o reduci la tăcere.

– O, deci crezi că sunt și implicată în orice o fi chestia asta? Și că sunt o criminală?

– Nu te cunosc, Knox. Ai apărut pur și simplu la ușa mea. În mod sigur nu mi-ai câștigat încrederea.

– Ei bine, nici tu nu ai câștigat-o pe a mea, răspunse ea.

– Așadar, faptul că nu i-am lăsat pe polițiști sau DIP-ul să te aresteze nu are nicio importanță pentru tine? Că ți-am dat arma înapoi? Că ți-am susținut declarația în fața lor? Că nu ți-am pus cătușele? Nimic din toate astea nu m-a făcut să câștig un dram de încredere din partea ta?

Mânia dispăru repede de pe fața ei, făcând loc stânjenelii.

– Apreciez ce-ai făcut, Puller, chiar apreciez. N-ar arăta bine să fiu arestată.

– În mod sigur, nu pentru *tine*. Și oricine altcineva de la INSCOM se ascunde în spatele tău. Și asta ar putea să includă *mulți* oameni, zise el provocator.

Ea se trânti pe un scaun.

– M-am gândit mult la ce ai spus la cimitir. Ea îi aruncă o privire strâmbă. Analogia ta cu fratele lui Custer a fost originală, trebuie să recunosc.

Puller se sprijini de perete și așteaptă ca ea să continue.

– Ce știi despre cazul fratelui tău la curtea marțială?

– Nimic. Ți-am spus deja. Dosarul e secretizat. Și eu eram în străinătate când s-a întâmplat. A fost acuzat și condamnat pentru trădare, asta e tot ce știu.

– Evadarea fratelui tău a neliniștit foarte mulți oameni din domeniul informațiilor, Puller.

– De asta mi-am dat seama și singur.

– N-ar trebui să-ți spun nimic din toate astea.

– Oamenii n-ar trebui să facă multe lucruri.

– Am venit aici nu doar datorită notițelor tale, ci și din alt motiv.

– Care motiv? întrebă el.

– Am urmărit o serie de depuneri însumând un milion de dolari într-un cont din Insulele Cayman pe care l-a deschis căpitanul Macri acum o lună.

– Plata ei pentru ce-a făcut?

Knox dădu aprobator din cap.

– De unde au venit banii?

– Imposibil de depistat, chiar și de către noi. Am avut noroc să-i găsim în contul ei, dar originea lor rămâne un mister.

– Cum ați ajuns la ea?

– La INSCOM se auzeau vorbe, nimic sigur, dar cu siguranță ciudat, ceea ce i-a făcut să se concentreze asupra CD-ului. Am făcut o verificare a personalului.

Câțiva oameni au stârnit motive de îngrijorare care să ne determine să-i punem sub urmărire. Macri era una dintre ele.

– Ce motive de îngrijorare? Eu n-am găsit nimic neobișnuit în dosarul ei.

– Era singură, nu avea familie în zonă și era ambițioasă.

– Așa sunt mulți militari.

– Și avea o datorie personală considerabilă.

– Era ofițer. Armata i-a plătit educația la West Point.

– Intra și pe bursa de valori. Opțiuni pe conturi în marjă. Era în gaură cu vreo optzeci de mii de dolari. Plata ei ar fi acoperit datoria aceea și i-ar fi rămas o mulțime ca să se pună iar pe picioare.

– Nimic din toate astea nu apărea în dosarul ei.

– Nu, nu apărea. Ceea ce face cu finanțele personale nu este treaba armatei. Și sumele datorate nu i-au fost încă cerute înapoi.

– Dar voi ați aflat despre ele.

– Da, răspunse Knox.

Puller se încruntă.

– Și de ce naiba nu mi-ai spus?

– Îți spun acum, deși probabil o să rămân fără serviciu dacă află superiorii mei. Ea își încrucișă brațele pe piept și se sprijini de spătarul scaunului, expirând prelung. Noi am urcat în ierarhie pe trasee diferite, Puller. Eu am fost educată pentru servicii sub acoperire. Asta înseamnă că nu avem încredere în nimeni din afara cercului nostru și păstrarea secretelor și minciuna sfruntată fac parte din meseria noastră. Așa cum tu ai fost instruit să investighezi locul unei crime, eu sunt instruită să înșel și să amănesc. Am petrecut ani de zile îmbunătățind abilitățile astea și dacă ei ar ști ce-ți povestesc, ei bine, nu sunt sigură ce mi-ar face.

Puller se relaxă puțin.

– Atunci, *de ce* îmi povestești?

Ea râse, dar râsul i se stinse în gât și Knox redeveni serioasă.

– Pentru că sinceritatea ta și, mă rog, noblețea asta afurisită a ta m-au făcut *de răs*. Mi-a fost rușine că te duceam de nas. Sincer, a fost umilitor. Când eu credeam că am depășit de mult sentimentul ăsta. Alături de multe altele, adăugă ea, cu vocea foarte blândă.

– Atunci, unde ne situăm? întrebă Puller încet după o pauză lungă.

– Îți cer a doua șansă sau care mai e acum, a *treia* șansă din partea ta. Și chiar dacă îmi acorzi o șansă, nu te învinuiesc dacă nu mă crezi de data asta.

El se uită la șoldul ei.

– Cicatricea e destul de reală și rana de sub ea la fel. Șchiopătai când ai intrat aici și te-am văzut cum te strâmbai când te-ai așezat. El se uită prin cameră. Când te-ai aruncat la podea ca să nu fii împușcată, cred că ai aterizat pe șoldul acela. Probabil te doare al dracului de tare.

– Da, așa e, recunosc Knox. Mai mult decât al dracului, de fapt. Aș ucide pentru o pastilă de Percocet în clipa asta.

– Așadar, Grupul de Informații 902 de la Leavenworth e sub controlul ANS-ului?

– ANS-ul e aproape peste tot, Puller. Și 902 nu face excepție.

El dădu din cap.

– Înțeleg cât de greu trebuie să-ți fi fost să spui asta.

– Instruirea e instruire, răspunse ea. Dar tot mai am un pic de liber arbitru și am de gând să-l exercit.

– OK. E un început.

Sună telefonul lui Puller. Era Shireen Kirk.

– Bună, Shireen. Pot să te sun în câteva minute? Sunt un pic ocupat.

Ea răspunse:

– Nu, nu poți să mă suni. Unde ești?

– La Leavenworth.

– Și eu la fel.

– Poftim?

– Abia am aterizat și sunt în taxi. Vin la tine.

– Ce naiba cauți în Kansas?

– Nu vreau să discut la telefon. Ne putem întâlni undeva?

Puller se uită la Knox, care îl privea atentă.

– Da, e un restaurant. Îi dădu adresa. Am o agentă de la INSCOM cu mine. Aș vrea să vină și ea.

– Aș prefera să vorbesc doar cu tine, Puller.

– Trebuie să vorbești cu amândoi, Shireen. Am încredere în ea și poți avea și tu.

– Ajung în treizeci de minute, zise Kirk aspru, și închise.

– Cine era?

– Shireen Kirk. Contactul meu JAG.

– De unde a venit?

– Din D.C.

– De ce să vină până aici?

– Voia să discutăm față în față. Trebuie să fie important.

– Apreciez că vrei să fii de față. Dar, dacă o stânjenește, pot să mă retrag.

– Nu, Knox. Acum suntem o echipă. Rămânem împreună.

– Ești sigur?

– Să mergem.

Capitolul

30

Merseră fiecare în mașina lui înapoi la Leavenworth și se întâlniră la același restaurant la care mâncaseră înainte. Puller îi deschise ușa lui Knox, care mergea țeapăn din cauza șoldului rănit.

– Ai luat Percocet? întrebă el.

– Nu, spuse ea scrâșnind din dinți. Dar am înghițit patru tablete de Advil. Aștept să-și facă efectul afurisitele.

Puller o zări pe Kirk într-un separeu din spate și merse spre ea.

Kirk purta pantaloni și sacou, ambele șifonate și încrețite. Avea ochii umflați de nesomn, părul creț era vâlvoi, mirosea a fum de țigară și avea o ceașcă goală de cafea dinainte.

Puller le făcu prezentările. Kirk o măsură din priviri pe Knox și dădu scurt din cap.

– Nu te cunosc, Knox, dar dacă Puller garantează pentru tine, atunci e în regulă.

– Apreciez.

– Nu-mi mulțumi pentru că nu o fac pentru tine. Se întoarse spre Puller. Am plecat aseară. A trebuit să zbor la Chicago, unde mi s-a anulat legătura. Am dormit în aeroport și am petrecut ziua încercând să obțin alt zbor, până am înhățat un loc într-un avion de curse scurte. Aș

fi ajuns mai repede cu mașina. Ale naibii companii aeriene inutile.

– Un telefon ar fi fost mult mai rapid.

– Mi-e foame, vreți să comandați? Eu vreau.

Comandară de mâncare și după puțină pălăvrăgeală

Kirk se aplecă spre ei și vorbi încet.

– Înțeleg că știți cum funcționează lucrurile la curtea marțială, nu?

Puller răspunse:

– Din fericire, n-am trecut încă prin așa ceva, dar da, știu cum funcționează. Sunt curți legislative în baza Articolului 1, ceea ce înseamnă că sunt controlate de Congres.

Kirk dădu din cap.

– Comandantul deține autoritatea. El creează curtea marțială și alege membrii comisiei.

– Asta e problema, zise Puller. Comandantul creează curtea și alege jurații.

– Există principii stricte cu privire la influența ilegală a comandanților. Regula 104 a procesului la curtea marțială este foarte explicită. Comandantul nu are voie să pedepsească sau să influențeze membrii în niciun fel. Sistemul a supraviețuit tuturor atacurilor peste două secole.

– Asta nu înseamnă că e corect. Dar cine ar vrea să tulbure lucrurile?

Kirk desfăcu brațele.

– Nu spun că e un sistem ideal, dar e cel pe care îl avem. Și în cea mai mare parte funcționează.

– Nu cred că a funcționat pentru fratele meu.

Kirk sorbi din cafea și aruncă o privire prin restaurant, în timp ce Puller privea îngândurat în altă parte și Knox se uita când la unul, când la celălalt.

Veni și mâncarea câteva minute mai târziu și așteptară să plece chelnerița ca să-și reia discuția.

– O să mănânc și-o să vorbesc, zise Kirk. Îmi cer scuze pentru gura plină. După ce turnă foarte multă sare pe farfurie sub privirile dezaprobatore ale lui Knox, Kirk continuă: Nu există juriu în impas, ca în instanțele civile. Este nevoie de acordul a trei sferturi din comisie pentru o sentință de zece ani sau mai mult și comisia, nu judecătorul, stabilește și sentința.

– Dar înțeleg că unanimitatea comisiei este necesară pentru pedeapsa cu moartea, spuse Puller.

– Nu întotdeauna. Dacă a fost condamnat pentru spionaj în baza Articolului 106, atunci stabilirea pedepsei nu mai este sarcina comisiei. Spionajul implică o sentință capitală *obligatorie*. Nu există excepții dacă se îndeplinesc condițiile. Judecătorul doar anunță sentința.

Puller se lăsă pe spate.

– Asta nu știam. Care sunt condițiile?

– Destul de simple și clare. Geneza formulării datează de fapt din perioada colonială, deși a fost modificată din când în când de-a lungul anilor. Trebuie să fie din timpul războiului, situație în care eram cu siguranță când a fost el arestat.

– Însă Congresul nu a declarat oficial niciodată război Afganistanului sau Irakului, remarcă Puller.

– Ai fi un avocat bun, Puller. Apărarea a susținut ideea asta. Dar, deși ceea ce spui e practic adevărat, *eram* în război. Iar fratele tău a fost acuzat că a ajutat dușmanii. Când ai de-a face cu așa ceva, apărarea pierde de mai

multe ori decât câștigă. Și asta s-a întâmplat când avocatul fratelui tău a susținut ideea aceea. A pierdut.

– OK, continuă, spuse Puller.

– Acuzatul trebuie să acționeze ca un spion într-un loc aflat în jurisdicția și sub controlul forțelor armate sau în orice alt loc care lucrează în sprijinul războiului respectiv. Există și alte elemente: faptele clandestine, încercarea de a obține anumite informații cu intenția de a le transmite dușmanilor etc.

– Dar a fost acuzat conform Articolului 106? întrebă Knox. Apoi adăugă repede: Dar cred că nu avea cum să fie. A fost condamnat, dar nu a primit sentința capitală.

Kirk răspunse:

– Se pare că *inițial* Articolul 106 a fost luat în discuție, dar pe urmă s-a renunțat la el. În schimb, a fost condamnat conform Articolului 106a de spionaj. E un mod de a despica firul în patru, pentru că implică multe cerințe secundare de spionaj, deși nu spune că trebuie să se întâmple pe timp de război. Include și pedeapsa capitală când crima cu pricina implică anumite elemente precum arme nucleare, sateliți și transmitere de informații.

– Toate lucrurile în care era implicat fratele meu, spuse Puller încet.

– Exact, dar spre deosebire de o condamnare pentru spionaj, pedeapsa cu moartea nu e obligatorie. Depinde, de asemenea, de orice altă pedeapsă pe care vrea curtea marțială să o dea. Și, după cum ai spus, atunci membrii comisiei trebuie să voteze în unanimitate pentru a impune pedeapsa cu moartea. Asta e marea diferență față de sentința capitală *automată*.

– Și nu au avut unanimitate? întrebă Puller.

– Nu. Altfel, ar fi fost condamnat la moarte sau chiar mort. În schimb, a primit închisoare pe viață.

– Deci trebuie să fi fost niște circumstanțe atenuante, spuse Knox.

– Presupun că da, au fost, însă întreaga imagine a fost puțin neclară din perspectiva procesului.

– Doar n-ai aflat asta doar pe baza documentelor, Shireen? întrebă Knox.

Kirk întoarse privirea spre Knox.

– Prenumele meu nu e Shireen, e Cambrai. Dar ar putea la fel de bine să fie „Pământ Pârjolit“. I-am găsit pe procuror și pe avocatul apărării și am vorbit cu amândoi. Au fost surprinzător de sinceri. Surprinzător...

Lăsa cuvântul să plutească în aer.

– Și de ce crezi că au fost atât de cooperanți? întrebă Puller.

– Ei bine, e greu de spus, începu Kirk cu prudență. Amândoi își aminteau bine de caz, deși sunt sigură că amândoi s-au mai ocupat de zeci de cazuri de atunci. Știi că a existat un PTA, însă fratele tău l-a respins.

– Ce un PTA? întrebă Knox.

– Acord înainte de proces. Acuzatul poate să pledeze vinovat în schimbul unei sentințe mai mici. Se pare că el nu a vrut. Și-a susținut permanent nevinovăția în cei mai clari termeni cu putință.

– Cine era autoritatea? întrebă Puller.

– Comandantul de la STRATCOM, general-maior Martin Able.

– Știu că Puller a fost condamnat pentru spionaj, dar care au fost acuzațiile exacte? întrebă Knox.

– După cum mi-a spus Puller mai devreme, dosarul procesului a fost secretizat. Și pe bună dreptate, pentru că

era plin de informații confidențiale. RMP 505 e foarte detaliat în privința asta.

Knox întrebă:

– RMP? Doar n-o fi vorba de mese gata pregătite, nu?

– Mai degrabă Regulile Militare privind Probele, îi sugeră Kirk.

– Dar n-ai bate atâta drum dacă nu l-ai fi desigilat, comentă Puller.

– După cum v-am spus mai devreme, ar fi nevoie de un ordin judecătoresc. Ceea ce nu aveam cum să obțin, cu siguranță, nu de când am discutat ultima oară.

– Dar? insistă Puller.

– Dar, cum ziceam, avocații au fost cooperanți. Avocatul apărării, Todd Landry, în special. Mi-a spus confidențial care erau acuzațiile.

– Nu te-a întrebat de ce voiai să afli? întrebă Knox.

– Sigur că da. Am zis ceva despre evadarea lui Robert Puller de la CD, despre care știau amândoi. Se vorbește peste tot prin canalele militare.

– Și au presupus că faci parte din grupul care investighează? întrebă Knox.

– Dacă asta au presupus, eu n-am făcut nimic care să sugereze că presupunerea lor nu era corectă, zise Kirk monoton.

– Și care au fost acuzațiile? întrebă Puller.

– Se știe în general că ANS are înțelegeri active cu marile companii de tehnologie și furnizorii de telefonie mobilă care să le permită accesul pe ușa din spate la acele platforme. Ei bine, se pare că Robert Puller a creat o ușă din spate în platforma de informații a STRATCOM care, apropo, este legată la aproape toate celelalte canale de informații, inclusiv ANS, CIA și Serviciul de Informații

al Armatei. Și că vindea codurile de acces pentru ușa aceea dușmanilor țării. Ar fi fost o catastrofă.

– Să vândă secrete? Astea-s prostii! exclamă Puller. Lui nu-i păsa de bani. De ce să facă așa ceva?

– Se pare că motivul au fost datoriile făcute la jocurile de noroc online. De ordinul milioanei.

– Jocuri de noroc online? exclamă Puller uluit. Fratele meu nu era împătimitul jocurilor de noroc.

– Ei bine, se pare că au găsit probe care dovedeau asta în computerele sale personale și pe telefonul mobil. Juca sub diverse nume fictive.

– Fratele meu este un tocilar super-deștept. Ar ști că jocul de noroc se bazează pe noroc, nu pe îndemânare. E prea inteligent ca să parieze.

– Exact asta am întrebat și eu.

– Și? întreabă Knox.

– Și procurorul Doug Fletcher m-a informat că din câte se pare fratele tău crease un algoritm elaborat pentru jocuri care a avut foarte mare succes la început.

– La început? întreabă Puller.

– Înainte să nu mai aibă succes. De acolo provin pierderile de milioane de dolari. A tot jucat, încercând să iasă din gaură prin pariuri. Mulți pariori fac așa. E o adevărată dependență. Și jocul online nu face decât să facă dependența asta disponibilă pentru milioane de potențiali de împătimiți.

– Și ei aveau dovezi pentru toate astea? întreabă Knox.

– Da. Se pare că sunt solide.

– Atunci..., începu Puller, dar Knox îi tăie vorba.

– Atunci, de ce își aminteau ambii avocați cazul atât de bine? întreabă ea.

– Landry, în special, părea să creadă că totul era prea clar și curat. Fără îndoială, fratele tău avea cunoștințe solide de tehnologie. Și totuși au descoperit toate dovezile astea pe dispozitivele sale personale fără mare efort.

– Înseamnă că s-a gândit că au fost plantate. Dacă e așa, a folosit chestia asta ca să se apere?

– Ar fi făcut-o, spuse Knox, numai că fratele tău a declarat că dispozitivele sale personale nu puteau fi sparte de nimeni. Că orice se găsea pe ele ar fi venit de la el.

Puller bătu cu palma în masă, făcându-le pe amândouă să tresară.

– Prostul. A fost mai mult mândru decât eficient. Nu voia să admită că l-a întrecut cineva. Așa era și în copilărie. Puteai să-l bați o dată la ceva, dar avea să fie singura dată.

Knox zise:

– Un om vinovat n-ar fi făcut niciodată așa ceva. S-ar fi agățat de orice ca să se apere.

– Alt motiv pentru care Landry își amintea foarte bine cazul. De fapt, nu a avut niciodată parte de un acuzat care să-și torpileze propria apărare în felul acesta. Și totuși fratele tău a făcut-o fără să clipească, din câte se pare.

– Poate nu a crezut niciodată că avea să fie condamnat, spuse Knox.

– Păi, s-a înșelat.

– Dar a existat un apel, nu? întrebă Knox.

– De câte ori pedeapsa este concedierea unui ofițer din rândurile armatei, Curtea de Apel pentru cazuri penale – în acest caz, cea pentru Forțele Aeriene – introduce un apel în mod automat. Cazul lui Robert Puller a fost reanalizat și a fost confirmată hotărârea din instanța inferioară. Nu s-a mai întreprins nicio acțiune în numele

lui. Orice alt apel ar fi necesitat ceva muncă, ceea ce el nu a făcut niciodată.

Puller trecea cu degetul pe ceașca de cafea.

– Deci și-a susținut cu tărie nevinovăția. Mie nu mi-a spus asta niciodată. Mă întreb de ce oare.

Knox ridică din umeri.

– Ar putea fi multe motive.

– Nu pot să cred că fratele meu ar vinde vreodată secrete.

– Dar *a fost* în poziția de a transmite secrete dușmanului. Și dacă ar face-o, poate n-ar fi făcut-o pentru bani, în ciuda poveștii cu jocul de noroc, sublinie Knox.

– Adică e ca tipul ăla, Snowden, și vrea să transforme ceea ce el consideră un sistem prost scoțându-l la lumină de la distanță sigură?

– Păi, în mod evident nu a făcut-o ca Snowden, zise Kirk. Instanța a decis că a făcut-o pentru bani.

Puller lăsă ceașca pe masă.

– Dar nu putem pierde din vedere faptul că s-ar putea ca o persoană să fi fost trimis la CD să-l omoare pe fratele meu. De atunci, un general din Forțele Aeriene la STRATCOM a fost ucis și Knox aici de față a trebuit să împuște un căpitan de armată care s-ar putea să fi fost implicat în tentativa la asasinare a fratelui meu. Dacă era vinovat și stătea în siguranță la închisoare, de ce toată atenția asta acum?

Kirk fu cât pe ce să se înece cu cafeaua. Se holbă la Knox.

– Ce-ai făcut?

– Ea m-a împușcat prima. M-am apărat. Ea a murit, eu nu.

– Dar care a fost motivul?

– Am aflat că avea probleme financiare și, ce să vezi, își deschide un cont în Insulele Cayman sub alt nume și cineva bagă milioane de dolari în el.

– Ce-a făcut să câștige banii ăștia? întrebă Kirk.

Puller răspunse:

– Un dispozitiv care simula sunete de împușcături și o explozie a jucat rolul principal în haosul de la CD. Părerea mea e că l-a adus chiar ea acolo. De asta nu i-a percheziționat pe gardieni mai târziu. În felul ăsta, nu putea fi acuzată de nimic. Și poate tot ea a sabotat sistemul de închidere a ușilor.

Kirk ridică o mână.

– OK, dar hai să ne întoarcem la ultima ta întrebare: de ce toată atenția asta acum?

Puller se uită la Knox și din nou la Kirk.

– Nu sunt sigur că poate vreunul din noi să răspundă la asta.

Kirk dădu din cap.

– Sunt de acord că totul pare dubios. Și că mai e nevoie de investigații. Dar trebuie să înțelegeți că se complică și mai mult situația acum, că fratele tău a evadat de la CD.

– Ei bine, poate nu a avut de ales. Să evadeze sau să moară? Date fiind opțiunile, și eu aș fi rupt-o la fugă.

– Problema cu răspunsul ăsta este că oamenilor care-l vânează nu o să le pese de motivele lui.

– Și altă problemă este că s-ar putea să fie oameni care-l caută și care nici măcar nu fac parte din mașinăria oficială, răspunse Puller.

Knox spuse:

– După ce ți s-a întâmplat ție, cred că probabil așa e. Faptul că te-au răpit, apoi au încercat să te omoare

sugerează cu siguranță implicarea unor persoane neoficiale.

Uluită, Kirk îi aruncă o privire lui Puller.

– Mai întâi ea împușcă taman un căpitan de armată, acum îmi spui că tu ai fost răpit și aproape ucis?

– În linii mari. Niște tipi înarmați au sărit pe mine folosindu-se de schema cu domnița la ananghie și am mușcat momeala. M-au dus într-un loc, m-au legat, mi-au pus niște întrebări, eu n-am răspuns la niciuna și pe urmă au vrut să mă omoare.

– Și cum de n-ai murit?

– Am avut un înger păzitor pe acolo. A făcut destul cât să-mi permită să scap singur de acolo.

– Și cine e îngerul ăsta? întrebă Kirk.

– Sper să aflu într-o zi ca să pot să-i mulțumesc în persoană.

El se întoarce spre Knox și vorbește mai încet ca înainte.

– Și poți să-mi garantezi că nu știi cine sunt oamenii ăștia sau de unde ar fi putut să vină?

Knox răspunse:

– Dacă mă întrebi dacă-s oameni de-ai mei, pot să te asigur că nu. Poate că noi înșelăm lumea, mai fragmentăm adevărul, ascundem lucruri. Dar nu facem mizerii din astea. Avem comisii de supraveghere, Puller. Și dacă am încerca asemenea lucruri și s-ar afla, ei bine, toată lumea și-ar putea lua adio de la viață, pensie și libertate. Și nu sunt sigură că e un motiv suficient de bun pentru asta. Avem destui dușmani adevărați fără să ne războim între noi.

El o studiază cu atenție un moment, apoi întoarce privirea.

Kirk se uită la Knox.

– Spune-mi despre schimbul de focuri cu căpitanul de armată. Cum o chema?

Răspunse Puller.

– Lenora Macri. Și trebuie să fi fost destul de disperată ca să tragă în tine, Knox. Crezi că te-a văzut intrând?

– Am ciocănit și am sunat la ușă înainte să sparg broasca. Nu încercam să o fac pe ascuns.

– Știu că așa e. Te-am urmărit. Așadar, ca să se lămuirească și Shireen, povestește-ne din nou cum s-a întâmplat.

– Pas cu pas, adăugă Kirk.

Knox oftă și-și adună gândurile.

– Am închis ușa după mine și am strigat-o pe nume. Nu mi-a răspuns. Am strigat din nou și m-am identificat, cu grade și tot restul. În clipa următoare, venea spre mine de după colțul livingului. Avea arma scoasă și îndreptată spre mine. Aveam legitimațiile în mână și le-am ridicat ca să le vadă, dar știam că nu contau. Privirea de pe fața ei mi-a spus tot ce trebuia să știu. Cred că am avut o secundă la dispoziție. Voia să mă împuște.

– Zi mai departe, o încurajă Puller când Knox se opri.

– Am scăpat legitimațiile, am apucat scaunul și l-am aruncat spre ea, apoi m-am aruncat la podea. Ea a tras. Am simțit cum a trecut glonțul pe deasupra mea și a lovit peretele în spate. Când a tras, a lovit-o scaunul și i-a deviat direcția. Eu m-am lăsat la pământ, am dat din picioare, am ațintit pistolul și am tras în sus, direct în pieptul ei. Ea a căzut pe loc. S-a prăbușit și nu s-a mai mișcat după aceea.

– Toate astea coincid cu ce am auzit eu de jos, zise Puller privind-o pe Kirk.

– Păi, din întâmplare ăsta e adevărul, răspunse Knox hotărâtă.

– Dar să încerce să te împuște așa cu sânge rece..., zise Kirk.

– E o reacție extremă. De unde să fi știut de ce erai acolo? Putea fi un interogatoriu de rutină. Dacă te omora, o aștepta pedeapsa cu moartea. Și cum plănuia să scape?

– Avea un alias. Același nume pe care l-a folosit ca să deschidă contul în Insulele Cayman, dar l-am urmărit până am dat de ea. Cu aliasul acela și-a cumpărat niște bilete numai dus cu destinație finală Sankt Petersburg.

– Nu există tratat de extrădare între Rusia și SUA, spuse Kirk.

– Exact. Și mă îndoiesc că Rusia era destinația ei finală. Se ducea acolo doar ca să dispară. După aceea, Dumnezeu mai știe. În mod sigur nu se mai întorcea. De asta m-am dus acolo.

Puller o privi atent pe Knox, iar ea îi întoarse privirea. Kirk observă căutăturile lor și se uita când la unul, când la celălalt, ca la un meci de tenis.

– Știu ce-o să spui, zise Knox într-un târziu.

– Serios? răspunse Puller. Ce-ar fi să-mi spui ce voiam să zic.

– Că suntem o echipă și ar fi trebuit să-ți spun toate astea. Și ai avea dreptate. Și poate că dacă nu m-ai fi lăsat în cimitirul acela, ți-aș fi spus. Dar m-ai lăsat acolo și habar nu aveam unde ești. Și trebuia să rezolv.

Puller se mai uită o vreme la ea, dar păru mulțumit de explicația ei.

– Mă mir, spuse el, că n-ai trimis o echipă SWAT cu toate dovezile pe care le aveai împotriva ei. Armata ar fi trimis echipa.

– Poate așa procedează armata, nu noi. Ceea ce voiam cu adevărat era să coopereze cu noi și să ne ducă la cei cu

care lucra. În schema mare a lucrurilor, ea era un nimeni. Noi îi voiam pe ceilalți. De asta m-am dus singură, ca să vorbesc cu ea, s-o fac să înțeleagă.

– Și aproape ai fost împușcată pentru efortul tău.

– Trebuie să-ți spun, nu m-am așteptat la asta. Nu era nimic în profilul ei care să ne facă să credeam că ar fi reacționat atât de violent.

– Ei bine, profilurile pot fi înșelătoare, comentă Kirk.

– Și acum am pierdut-o ca posibil martor și sursă de informații. Și totul din vina mea, adăugă Knox abătută.

Puller spuse:

– Deci te-a văzut în casa ei, și-a dat seama cine erai pentru că ai strigat-o. Știa că s-a terminat jocul pentru că probabil era sus și-și făcea bagajele pentru plecarea în Rusia și s-a panicat.

– Ei bine, mă bucur că n-a avut țintă.

– Pentru că ai aruncat cu scaunul.

– Tot am avut noroc, Puller.

– Ca atunci cu șoldul.

– Ca atunci cu șoldul, încuviință ea în timp ce Kirk o privea nedumerită. Knox observă și spuse: E o poveste lungă. Sorbi din cafea, părând căzută pe gânduri.

– Ce e? întrebă Puller, văzând privirea ironică din ochii ei.

– Mă întrebam când o să rămân fără noroc.

– Toți rămânem fără noroc, răspunse Puller.

– Ei bine, din păcate pentru voi doi, se pare că răspunsul va fi mai degrabă mai curând decât mai târziu, remarcă Kirk.

Capitolul

31

– Poți să mă duci la hotel, Puller? întrebă Kirk când ieșeau din restaurant.

Avea o valiză mică cu role la ea.

Knox se uită la Puller.

– Eu mă duc să dau raportul, pe urmă te sun. Sunt sigură că superiorii mei au multe întrebări pentru mine după incidentul cu Macri. Și întotdeauna sunt hârtii de completat. Însă nu pare mare lucru după ce iei viața cuiva, adăugă ea, părând deprimată.

Puller zise:

– I-ai luat viața pentru că ea încerca s-o ia pe a ta.

Se uită după Knox în timp ce se îndrepta spre mașina ei.

– Ai încredere în ea? întrebă Kirk. Adică, *chiar* ai încredere în ea?

– Da, am.

– Ei bine, eu n-am. De asta n-am spus unele lucruri.

Puller îi aruncă o privire și spuse:

– Mașina mea e acolo.

Merseră la berlina lui și urcară. Puller întrebă:

– OK, ce-ai de zis?

– Două lucruri, unul de la Todd Landry și unul de la Doug Fletcher, procurorul. Pe care vrei să-l auzi primul?

– Pe cel de la procuror.

– În afară de dovezile obținute din computer, au mai fost doi martori care au depus mărturie împotriva fratelui tău la proces.

– Martori? Cine erau?

– Oameni care au lucrat cu el la STRATCOM.

– Ce-au spus?

– Unul a declarat că l-a văzut pe fratele tău întâlnindu-se într-o mașină cu un bărbat care a fost identificat apoi drept agent al guvernului iranian.

– Asta e imposibil.

– Și celălalt martor a declarat că l-a văzut pe Robert Puller copiind ceva pe un DVD dintr-o zonă sigură a instituției satelit al STRATCOM în Kansas și încercând să-l ia cu el.

– Și de ce ți-a atras procurorul atenția asupra acestor lucruri? Par destul de incriminante și cu siguranță nu l-ar ajuta pe Bobby.

– La curtea marțială, *au fost* foarte dăunătoare. Nu, Fletcher le-a adus în discuție din cauza unui aspect din mărturiile scrise ale ambilor martori.

– Ce anume? întrebă Puller uitându-se fix la Kirk.

– Ce au spus, ce au spus *amândoi* în declarații. Ea își dresese glasul și recită: „Mi-a fost clar în acel moment că Robert Puller se comporta foarte misterios“.

Puller se uita în continuare la ea.

– *Amândoi* au spus asta?

– Cuvânt cu cuvânt. Care crezi că sunt șansele să se întâmple în mod natural?

– Mici spre nule. Și ce-a făcut procurorul în privința asta?

– Declarațiile au fost arătate avocatului apărării, bine-înțeles, conform regulilor la curtea marțială privind aducerea la cunoștință. Dar nu e treaba procurorului să facă treaba adversarului. Așa că nu a făcut nimic în privința asta. Însă doi ani mai târziu se pare că treaba asta i-a devenit insuportabilă.

– Iar Landry n-a făcut nimic?

– Nu știu. Eu n-am fost la proces și procurorul nu a spus mai multe despre asta. Și cine știe dacă s-ar fi ales ceva din povestea asta. Celelalte probe pe care le aveau erau destul de concludente. Probabil că asemănările din declarațiile martorilor n-ar fi adus victoria.

– Și Fletcher a crezut că martorii mințeau? Că li s-a spus să declare acele lucruri?

– N-a mers atât de departe. Nici eu n-aș fi făcut-o dacă aș fi fost în locul lui și m-ar fi întrebat cineva. Dacă mințeau, a fost puțin neglijent din partea lor să spună exact același lucru. Oricine ar fi în spatele poveștii, e un obsedat de control, dar sigur nu e avocat. Tocmai de asta se compară declarațiile martorilor. Ea făcu o pauză. Și citind printre rânduri, Puller, cred că de asta cazul unui spion încadrat la Articolul 106 a devenit un caz de spionaj încadrat la Articolul 106a. Cred că procurorul și avocatul apărării au căzut de acord în privința asta pentru că amândoi credeau că se întâmplă ceva ciudat. Dacă fratele tău era condamnat la moarte, acest lucru nu se mai putea rectifica. Dacă era în viață, chiar și în închisoare, atunci poate într-o zi ieșea la lumină altă explicație. Cel puțin, asta cred eu că s-a întâmplat.

– Ai spus „oricine ar fi în spatele poveștii”? Deci crezi că fratelui meu i s-a înscenat totul?

– Să-ți spun ce mi-a zis avocatul apărării. Și te avertizez că o să-ți vină greu să auzi. E motivul principal pentru care am zburat până aici. Voiam să-ți povestesc față în față.

Puller se încordă puțin:

– OK.

– Spre sfârșitul procesului, Landry a vrut ca fratele tău să depună mărturie în beneficiul lui. Procesul nu mergea bine și Landry s-a gândit că Robert ar fi un martor bun. Era incredibil de inteligent, patriot și vorbea bine. Landry credea că s-ar fi prezentat bine în comisie.

– Și a depus mărturie?

– Nu.

– De ce nu?

– A refuzat.

– De ce? Ce avea de pierdut dacă lucrurile oricum erau împotriva lui?

– A lăsat să-i scape ceva în fața lui Landry, iar partea cu „a lăsat să scape“ e observația avocatului, nu a mea.

– Ce-a spus fratele meu?

– Că nu voia să riște.

– Să riște? Se lupta pentru viața lui!

– Se pare că nu pentru el își făcea griji.

– Atunci, pentru cine? întrebă Puller.

– Asta a fost partea cu „a lăsat să-i scape“. A spus că nu voia să riște pentru că, dacă era declarat nevinovat, familia lui avea de suferit.

A urmat un moment lung de tăcere în mașină, până când Puller spuse:

– Eu și tata suntem singura familie pe care o are. Deci vorbea despre noi? Că *noi* am fi în pericol dacă el scăpa?

– Da.

– Cineva l-a amenințat. Dacă nu ieșea vinovat, noi eram uciși?

– Landry a spus că fratele tău s-a schimbat în timpul procesului. Din încrezător și indignat a devenit, ei bine, speriat.

– Și nimeni n-a făcut ceva?

– Ce puteau face? Fratele tău nu a spus niciodată clar că a fost amenințat. Sau că cineva avea să-i atace familia. De fapt, când Landry a insistat pe subiect, el a amuțit, n-a mai vrut să scoată o vorbă despre asta și l-a pus să jure că păstrează secretul. Asta însemna că Landry nu putea să-i spună nici procurorului sau instanței.

Puller se așează pe scaun. Simțea că cineva îl lovise cu barosul în cap și apoi parcase un tanc Abrams pe pieptul lui. Se răcise până-n măduva oaselor.

„Fratele meu putrezea în închisoare ca să mă protejeze?”

Kirk spuse:

– N-ar trebui să te simți vinovat, Puller. Nu știai nimic despre asta.

Puller se uită pe fereastră la un cuplu de tineri care treceau ținându-se de mână.

– Poate n-am vrut să știu. Aș fi putut să aflu. Cu asta mă ocup.

– Mai bine mai târziu decât niciodată, răspunse Kirk. Ce-o să faci acum?

– Am nevoie de numele martorilor. Le ai?

– Da. Dar ce-o să faci cu informația asta?

– O să aflu adevărul. Asta fac eu de fapt, Shireen. Aflu adevărul. Și poate de data asta pot să-l salvez pe fratele meu dacă-l aflu.

– Ei bine, s-ar putea să afli mai mult decât te aștepți.

Capitolul

32

– Apreciez că mă ții la curent cu asta, Puller, zise Knox.

Stăteau la barul din holul hotelului unde era cazată Shireen Kirk. Ea era în cameră, trăgea un pui de somn. Puller se întâlnise aici cu Knox la un pahar, apoi el îi povesti tot ce aflase de la Kirk în mașină.

– Trebuia să știi.

Ea sorbea dintr-un pahar cu Prosecco în timp ce el bea o bere.

– Însă înțeleg că doamna Kirk nu a vrut să-mi spună.

A așteptat până ați rămas singuri.

– Ea nu-și dezvăluie niciodată planurile.

– Ei bine, în cazul ăsta, nu pot să spun că o condamn.

Knox aruncă o privire prin bar. Era animat, cu mulți clienți, unii la întâlniri, alții căutând companie cel puțin pentru o noapte.

– Ce-ai de gând să faci acum?

Puller scoase o bucată de hârtie.

– Am de gând să vorbesc cu acești doi oameni.

Knox se uită la hârtie.

– Cei doi martori?

Puller termină berea și dădu din cap.

– Susan Reynolds este încă angajata guvernului, însă lucrează la Fortul Belvoir în Virginia. Niles Robinson

lucrează pentru un antreprenor privat al guvernului și are baza la Fairfax, în Virginia.

– Și o să faci asta de la distanță sau față în față?

– Nu intervievez oamenii de la distanță dacă pot s-o fac altfel.

– Să intervievezi sau să interoghezi? întrebă ea.

– Asta depinde de ei în mare parte.

– Și ce speri să afli, de fapt?

– Răspunsuri.

– Când vrei să pleci?

– Mâine-dimineață. Este un zbor la opt și ajunge pe Reagan National după vreo două ore.

El plăti nota și se ridicară. O luă de braț când erau pe punctul de a ieși.

– Martorii nu știu că vin, Knox. Aș vrea să fie o surpriză.

– Dacă te temi că o să-i sun, n-ai decât să dormi în camera mea de hotel în seara asta și să mă supraveghezi. Am luat o cameră aici înainte să ne vedem la bar.

El o privi tăcut, analizând fiecare element al expresiei sale care merita analizat.

– Am încredere în tine, Knox.

Ea răspunse furioasă:

– Nu, nu cred că ai. Așa că, dacă nu vrei să-ți petreci noaptea în camera mea, vin eu în camera ta. Și pe urmă mergem pe Coasta de Est și vedem ce-i de văzut.

– Nu ești nevoită s-o faci.

– Nu, greșești. Am văzut cum te-ai uitat la mine adineuri. Așa că *trebuie* s-o fac.

– Ascultă, o să-mi iau o cameră.

– Credeam că *aveai* o cameră.

– Am plecat după ce te-am lăsat la cimitir. Planul meu era să verific câteva piste și apoi să mă întorc în D.C.

Evident, având în vedere ce s-a întâmplat cu Macri și venirea lui Shireen, lucrurile s-au schimbat. Ne putem întoarce mâine-dimineață. O să iau o cameră aici.

– Puller...

Dar el ieșise deja din bar și se îndrepta spre recepție, în timp ce Knox, cu brațele încrucișate pe piept, privea îngândurată. Puller petrecu multă vreme cu reprezentanta hotelului și femeia dădu mai multe telefoane, în vreme ce el părea din ce în ce mai frustrat. În cele din urmă, femeia închise telefonul pentru ultima dată, clătină din cap și spuse:

– Îmi pare foarte rău. Am încercat chiar și în centru la Y. Nimic.

– Mersi, spuse Puller încordat.

Se întoarse la Knox. Ea întrebă:

– Ce se-aude?

Puller avea o figură împietrită.

– Se pare că e un fel de convenție a crescătorilor de vite în oraș. Tocmai au închiriat ultima cameră din hotel acum zece minute.

– Crescători de vite? întrebă Knox, cu un rânjel pe buze. Nu știam că țin convenții. Despre ce discută? Cele mai bune metode să răstorni vacile?

Puller continuă ca și cum n-ar fi auzit-o.

– Ceea ce înseamnă că nu există nicio cameră de hotel pe nicăieri.

– Aici greșești, Puller. Există camera *mea*. Să mergem.

În camera lui Knox, Puller ieși din baie îmbrăcat în trening.

Knox trecu pe lângă el și-i întinse telefonul ei.

– Poți să-l verifici. N-am sunat, n-am trimis mesaje sau e-mailuri cât te-ai schimbat. Și dacă vrei, poți să-l păstrezi până ajungem la D.C.

– Exagerezi prea mult.

– Nu cred, spuse ea scurt. Cred că exagerez atât cât trebuie, de fapt.

Ea trânti ușa de la baie după ea. Un minut mai târziu, el auzi dușul pornind.

Puller privi prin cameră. Era un singur pat. Și un scaun. Se strâmbă. Nu-i surâdea deloc să-și sucească trupul de aproape un metru și nouăzeci și cinci într-un scaun.

Se uită la podea. Parchet. *Minunat.*

Sună la recepție și întreabă de un pat extensibil. Nu aveau niciunul disponibil. Se părea că erau mai mulți „crescători de vite” care stăteau câte doi în cameră.

– Avem un pătuț de copii, zise femeia.

– Da, spuse Puller înainte de a închide.

„Faci pe deșteapta.”

Se așează pe scaun și se uită la telefonul ei. Ea anulasese blocarea automată pentru că el nu trebui să tasteze un cod. Nu dăduse și nu primise apeluri. Îi verifică mesajele și e-mailurile. Nimic. Exact cum spusese Knox. Verifică apoi arhivele ascunse de fișiere șterse. Nici acolo nu găsi ceva.

Puse telefonul la loc pe noptieră, își întinse mâinile și picioarele și așteaptă. Și în timp ce aștepta asculta apa curgând la duș, apoi o auzi pe Knox cântând. Și înainte să-și dea seama ce face, gândurile i se întoarseră spre cea mai neașteptată persoană.

Mama lui.

Fusese o relație extrem de zbuciumată între părinții lui. Ea era o femeie blândă, dar cu o voință de fier când era

prinsă la colț, un loc în care John Puller Sr. o forțase deseori să ajungă. Însă ea se devotase băieților, până într-o zi când, pe neașteptate, dispăruse din viața lor.

Își făcuse duș. Asta îi trezise acum amintirea. Puller auzise apa curgând și pe mama ei cântând deseori. Apoi apa se oprise. Ușa de la baie se deschisese și se închisese apoi. Puller ieșise în curtea din spate să se joace. Își amintea că privise spre casa de la baza unde era staționat tatăl său. Maică-sa fusese la fereastră, înfășurată în prosop și cu părul lung încă ud. Se uita la el. Zâmbi și-i făcu din mână. Iar el îi răspunse la fel.

Atunci o văzuse pentru ultima dată. Când se întorsese în casă câteva ore mai târziu, ea dispăruse. Se organizase o căutare, dar nu o găsisese nimeni. După aceea, tatăl său nu-i mai pomenise numele niciodată.

Jacqueline Puller fusese Jackie pentru prietenii ei, mai mulți decât avea să aibă vreodată tatăl său. Oamenii se temeau de el. Oamenii o iubeau pe maică-sa. Nu trecea zi să nu se gândească la ea. Nici măcar o zi.

Își aminti figura aceea de la fereastră. Zâmbetul, gestul cu mâna. Toate pline de iubire și încurajare, nimic nu prezicea un sfârșit catastrofal și misterios.

Imaginea începu să se estompeze când vocea întrepruse reveria.

– Puller? Puller?

Ceva îl trăgea de braț.

Reveni din visare, deschise ochii și ridică privirea. Pentru o clipă nespus de tulburătoare, Puller avu impresia că mama stătea chiar în fața lui.

Însă Knox era cea care se afla acolo înfășurată în prosop, cu părul adunat în coc și umed.

– Ești OK? întrebă ea, părând cu adevărat îngrijorată pentru el.

El își dresese glasul, își recăpătă stăpânirea de sine și dădu din cap când se ridică brusc, făcând-o să sară înapoi, căci fu aproape s-o calce pe piciorul desculț.

– Scuze, doar că am multe pe cap.

– Hm, mă întreb ce-ar putea fi.

Ea zâmbi și se forță și el să zâmbească. El luă telefonul ei și i-l dădu înapoi.

– Cred că e al tău.

– Ești sigur că nu vrei să-l păstrezi?

– Sunt sigur că nu e nevoie.

Ea puse telefonul pe noptieră și ochi scaunul, podeaua, apoi patul.

– Cred că ar fi bine să discutăm despre cum dormim.

– Știi, eu pot să dorm în holul hotelului. E o canapea acolo.

Ea spuse pe un ton prefăcut jucăuș:

– Ce, nu ai încredere că poți petrece noaptea în camera de hotel a unei femei? Cum rămâne cu autodisciplina legendară a brigadierilor?

El privi silueta ei înfășurată în prosop. Apoi ridică ochii brusc.

– Ba am încredere în mine. Adulmecă aerul. Părul ei mirosea a vanilie. O senzație ciudată i se furișa pe șira spinării. Se scutură cu greu de ea.

– Atunci care e problema?

– Pot să dorm pe scaun sau pe podea.

– Poți să dormi în pat, o să dorm eu pe scaun.

– Knox, e camera ta.

– Iar tu ești mult mai masiv ca mine. Iar eu am dormit în locuri mult mai rele de atât, crede-mă.

Ea își luă câteva lucruri din valiză și se întoarse în baie. După un minut, ieși în pantaloni scurți și un maiou, cu părul lăsat pe umeri. Luă perna de pe pat și o pătură din dulap. Se ghemui pe scaun și se înveli cu pătura.

– Ești sigură? întrebă Puller, care o urmărise stânjenit.

– Pentru ultima dată, da. Poți să stingi lumina?

Puller apăsă întrerupătorul. Apoi se urcă în pat, se întinse pe pernă și ridică cearșaful pe piept.

Knox se ridică în scaun.

– La cine te gândeai când am ieșit din baie? întrebă ea.
La fratele tău?

– Nu. La altcineva din familie.

– Tatăl tău?

– Nu, răspunse el tăios.

– OK, am priceput mesajul. Nu mai întreb.

Rămaseră tăcuți câteva minute; doar respirația lor se mai auzea.

– Era mama. La ea mă gândeam.

Aruncă o privire spre ea. Knox se uita la el.

– Mai trăiește? întrebă ea.

– Nu știu, răspunse el.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

– A dispărut când eram mic. Îmi făcea cu mâna de la fereastra casei când eram afară și mă jucam. Era acolo și deodată a dispărut. N-am mai văzut-o niciodată.

– Puller, îmi pare foarte rău.

– N-am... n-am povestit nimănui despre asta. Cel puțin, de când s-a întâmplat.

– Pot să înțeleg.

– Aș aprecia dacă nu ai...

– Puller, dacă e ceva ce pot să fac, este să păstrez un secret. N-aș spune nimănui. Jur.

– Mersi, Knox.

– Dar de ce ai început să te gândești la ea acum? Din cauza fratelui tău?

– Nu. Pentru că erai la duș. Și cântai.

Ea părea stânjenită.

– Cântam la duș? Iisuse, uneori nici nu-mi dau seama că fac asta. Îmi pare rău. Nici măcar nu am voce.

– Nu, ai cântat bine.

Pe urmă, Puller tăcu. Ea spuse:

– Asta e ultima ta amintire despre mama ta, în afară de faptul că ai văzut-o la fereastră? Cum cânta la duș?

Puller dădu din cap, pentru că nu putea vorbi chiar atunci.

– Habar nu aveam, Puller. Niciodată n-aș fi...

– Știu, îi tăie el vorba. E în regulă. Făcu o pauză. Ce mai familie, nu? Fratele e dat în urmărire. Mama a dispărut. Și tatăl stă într-un spital pentru veterani și încă mai crede că e la conducerea trupelor de soldați.

– Bunicul meu a avut Alzheimer..., spuse ea. E o... boală îngrozitoare. Șterge tot ce e important din interior.

– Da, așa face, zise el brusc, apoi se lăsă iar tăcerea.

– Noapte bună, Puller.

– Noapte bună, Knox.

Capitolul

33

A doua zi dimineată, coborâra deasupra D.C.-ului acoperit de nori și aterizară cu câteva minute mai devreme. Înainte să plece, Puller o dusesse pe AWOL la Fortul Leavenworth și o lăsase în grija unui veterinar care avea un adăpost acolo. Puller aranjase ca o mașină de la armată să-l aștepte la aeroport în D.C. Își urcară bagajele înăuntru și plecară de la aeroport.

– Doi martori, zise Puller.

– Doi martori, repetă Knox.

– Ai aflat ceva? întrebă el.

– Am verificat în baza de date INSCOM pe drumul spre aeroport. Susan Reynolds a lucrat la Fortul Belvoir timp de vreo patru luni. Când fratele tău a fost arestat, ea lucra la STRATCOM în Kansas City.

– Unde a lucrat cu fratele meu sau cel puțin îl cunoștea din vedere, comentă Puller.

Knox scoase un caiet din geantă și răsfoi paginile.

– Shireen Kirk a spus că Reynolds a declarat că fratele tău a copiat ceva de pe un computer pe un DVD.

– Presupun că asta e interzis la STRATCOM.

– E interzis în majoritatea instituțiilor de securitate.

Dar Reynolds a spus că l-a văzut pe fratele tău făcând

asta, apoi a pus DVD-ul în buzunar și a ieșit cu el din clădire.

– Mă întreb dacă au aflat până la urmă ce fișiere a accesat și a descărcat el? Sau *se presupune* că a accesat? adăugă Puller.

– Aș zice că probabil au verificat dacă le-au introdus ca probe împotriva lui la proces.

– Și mă întreb ce s-a întâmplat cu DVD-ul? Dacă a existat vreodată?

– Ar fi de mare folos să obținem stenogramele procesului de la curtea marțială, zise Knox.

– Shireen a spus că ar fi nevoie de un ordin judecătoresc. Și că ar trebui să fie mai presus de siguranța națională motivul pentru care au secretizat dosarul de la început.

– Ei bine, fratele tău a evadat din închisoare. Așa că dacă acceptăm argumentul hotărâtor că este cu adevărat vinovat, atunci faptul că e în libertate cu toate secretele pe care le are în cap constituie o problemă de siguranță națională. De exemplu, agentul iranian cu care se presupune că s-a întâlnit. Dacă reușim să dăm de el, s-ar putea să ne ducă la fratele tău.

– Nu e vinovat, Knox!

– Înțeleg asta. Dar ideea e că avem nevoie de un mod de a obține dosarele, Puller. Și dacă trebuie să ne folosim de siguranța națională, ei bine, la naiba, hai să profităm.

Puller îi aruncă o privire admirativă.

– E o idee inspirată, de fapt. Cum se pot împotrivi la așa ceva, nu? Trebuie să ne dea orice au, să ne lase să-l prindem înainte să apuce să facă vreun rău țării.

– Poate reușește Kirk să depună o moțiune?

– Nu, ar dura prea mult. Avem nevoie de o scurtătură.

– Cum?

Puller scoase telefonul. Bărbatul răspunse la al doilea apel. James Schindler de la Consiliul Național de Securitate spuse:

– Alo?

– Domnule Schindler, sunt John Puller. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnule. Și am nevoie de ajutor chiar acum.

Capitolul

34

Puller și Knox parcaseră în fața casei lui Susan Reynolds în Springfield, Virginia.

Knox se uită la ceas.

– A ieșit de la serviciu acum treizeci și cinci de minute. Poate s-a oprit pe drum. Fortul Belvoir nu e prea departe de aici.

Puller dădu din cap, dar nu spuse nimic, continuând să se uite când la casa lui Reynolds cu etaj, aflată într-un cartier mai nou și foarte elegant din Springfield, când la intrarea în zona rezidențială.

– Ce funcție are la Fortul Belvoir? întrebă Puller.

– Lucrează la Centrul de Combatere a Armelor de Distrugere în Masă.

– Aștia nu colaborează cu DTRA? zise Puller, referindu-se la Defence Threat Reduction Agency.¹

– Da, există un parteneriat acolo, răspunse Knox. De fapt, centrul se află în sediul DTRA și o mare parte din misiunea DTRA susține munca desfășurată la centru.

– Și misiunea lor e să distrugă ADM-urile?

– Cel puțin pe cele ale băieților răi.

¹ Agenție subordonată Departamentului Apărării din Statele Unite cu scopul de a combate armele de distrugere în masă. (n.tr.)

– A ieșit ceva în evidență din dosarul ei personal? întrebă el.

– Nu. A intrat în altă componentă STRATCOM la Baza Forțelor Aeriene de la Bolling cam în aceeași perioadă în care a avut loc procesul fratelui tău. Și de acolo a mers la centru. Dar trebuie să fie ceva dacă a mințit despre faptele lui.

– Ei bine, suntem pe punctul de a afla, pentru că iat-o că apare.

Un model vechi de Lexus cu patru uși trase pe alea casei lui Reynolds. O femeie înaltă, în formă și atrăgătoare, cu o coamă bogată de păr blond vopsit, coborî din mașină ținând în mână o servietă și o pungă din plastic de cumpărături.

Puller știa din dosarul ei că avea doi copii mari care nu mai locuiau cu ea.

Se îndreaptă spre treptele din față și până să ajungă la ele, Puller și Knox o ajunseseră din urmă.

– Despre ce e vorba? întrebă ea când îi arătară legitimațiile.

– Robert Puller, zise el direct și o privi cu atenție pe Reynolds ca să-i surprindă reacția.

Însă ea doar se uita la el. „În anii de tinerețe, trebuia să fi fost o adevărată frumusețe“, se gândi el. Încă te făcea să întorci capul după ea și silueta ei zveltă și înaltă era impresionantă. Era clar că femeia se păstra în formă.

– Am auzit că a evadat de la CD. Vă temeți că ar putea veni după mine pentru că am depus mărturie împotriva lui?

Puller o măsură din nou din priviri și părerea lui despre femeie se schimbă. Nu avea să cedeze pur și simplu și să mărturisească. Trebuia să fi anticipat că cineva i-ar

putea apărea în prag după ce fratele său fugise de la CD. Și era pregătită.

– Putem intra să discutăm? întrebă Puller.

– În regulă. Reynolds se uită la Knox. INSCOM? Deci și tu ești de la Fortul Belvoir.

– Da, dar nu lucrez de acolo. Și nu am aproape nicio legătură cu centrul sau cu DTRA.

Reynolds dădu din cap.

– Ei bine, nu e ca și cum aș avea cum să te remarc pe acolo. Locul e imens.

Ea descuie ușa din față. Casa avea alarmă și ea le blocă vederea panoului de comandă în timp ce tasta codul de dezactivare.

– Trebuie să pun cumpărăturile în frigider. Mă lăsați câteva minute?

– Pot să fac mai mult de atât, zise Puller. Pot să te ajut în timp ce partenera mea își studiază notițele.

El înclină din cap spre Knox și dădu din cap spre living. Ea se așeză acolo și își scoase caietul în timp ce Puller o urma pe Reynolds pe un hol scurt până în bucătăria mare.

– DIP? întrebă ea. Presupun că investighezi evadarea. Dar Puller era de la Forțele Aeriene.

– CD este o închisoare militară.

– Am văzut că aveți același nume de familie.

– Sunt mulți Puller, zise el destul de sincer.

El goli punga de cumpărături și i le întinse una câte una, fără să se grăbească.

– Așadar, îți place să lucrezi la centru? întrebă el.

– E provocator. Și ce scop ar putea fi mai important? Să luăm ADM-urile din mâna teroriștilor.

– Sau să-i oprim de la început să mai pună mâna pe ele.

– Și mai bine.

– Cât de bine îl cunoșteai pe Robert Puller?

– Nu prea bine. Adică, lucram împreună în sediul din Kansas City când era deschis. Acum au consolidat totul la Offutt.

– Ce părere aveai despre el?

– Era incredibil de deștept și inteligent. Toți știau că avea să conducă instituția într-o bună zi. De aceea a fost cu atât mai greu de crezut că a făcut ce-a făcut.

– Să facă datorii la jocuri online.

Reynolds termină de pus deoparte cumpărăturile și închise frigiderul.

– Așa s-a aflat la proces. Cred că, dacă ești dependent de ceva, ajunge să te distrugă. Așa s-a întâmplat la el. Foarte trist. A fost greu de înlocuit.

– Ai declarat că l-ai văzut copiind ceva pe un DVD.

– Așa e, l-am văzut.

– Ceea ce este interzis la STRATCOM?

– Absolut.

– Cum verificau?

– Păi, îți era foarte greu să faci asemenea lucruri. Ca la DTRA, computerele noastre erau dezactivate pentru folosirea unui flash drive, așa că nu puteai fura datele în acest fel. Dar poți folosi un DVD, cum a făcut Robert. Trebuiau să permită chestia asta ca să ne putem face treaba. Cea mai bună măsură de siguranță este să-ți verifici angajații și să te asiguri că nu lucrează pentru tabăra adversă, pentru că nu poți elimina în totalitate riscul ca vreo persoană să fure informații importante. Uită-te la Snowden. Se fac verificări aleatorii și au scanere, dar dacă ai legitimație nu mai treci prin scanere. Bănuiesc că au

alte măsuri de siguranță pe care nu ni le spun nouă, doar în cazul în care avem un trădător printre noi.

– Probabil că știa și el asta și nu-și putea asuma riscul de a-și strecura un DVD în buzunar în speranța că va scăpa. Cum a scos dispozitivul în ziua în care l-ai văzut?

– A declanșat alarma de incendiu. Clădirea a fost evacuată. După cum poți să-ți imaginezi, nu a existat ocazia de a verifica oamenii. Și presupun că orice măsuri ascunse aveau activate au fost anulate de posibilitatea unui incendiu.

– Dar ai raportat ce ai văzut?

– Imediat? Până să ajungă paza, alarma de incendiu a fost declanșată. L-au prins înăuntru. I-au găsit DVD-ul în buzunar.

– Atunci a fost arestat?

– Da. Pe urmă a fost eliberat în baza recunoașterii personale. Dar apoi s-a raportat faptul că a fost văzut și înainte întâlnindu-se cu o persoană ce s-a dovedit a fi un spion al guvernului iranian. Abia atunci a fost băgat în arest Puller, până la începutul procesului.

– Despre ce interval de timp vorbim?

– Nu sunt sigură. Nu foarte mult. Poate o săptămână.

– Surprinzător că nu l-au închis de tot după ce i-au găsit DVD-ul în buzunar.

– Așa m-am gândit și eu. Dar poate i-a dus cu vorba. Putea fi foarte convingător.

– Dar ai spus că nu-l cunoșteai prea bine.

– Nu-l cunoșteam. Dar l-am auzit ținând numeroase prezentări la STRATCOM. Era coerent, un vorbitor foarte bun și avea replică la orice i s-ar fi spus. Probabil pentru că era mai deștept decât toți cei din cameră.

Puller își lua notițe între timp. Apăsă capătul pixului de vreo două ori în timp ce se gândea la ultima ei afirmație. Detectase o notă de gelozie acolo?

– N-ai remarcat nimic deosebit pe aici? întrebă el.

– Vrei să spui, dacă l-am văzut pe Robert Puller pândind prin curtea din spate? Nu, n-am văzut. Mă îndoiesc că sunt suficient de importantă pentru asta. A fost incredibil că a evadat de la CD. Aș fi zis că a plecat deja din țară.

– Destul de riscant pentru el să se întâlnească cu un spion iranien.

– Poate ar trebui să ne întoarcem la partenera ta. Probabil se întreabă ce s-a întâmplat cu noi.

Puller o luă înainte pe hol. Knox stătea pe același scaun lângă șemineul din piatră. Se uită la Puller cu trăsăturile indescifrabile.

– Foarte drăguță casă, îi spuse ea lui Reynolds. Îmi place cât de deschis e și cum e decorat.

– Mersi. E un cartier drăguț. Mulți oameni interesanți din toate clasele sociale.

Knox arată la un șir de fotografii de pe măsută.

– Aici ești tu?

Reynolds dădu din cap și zâmbi.

– Aceea a fost făcută când eram în echipa olimpică de biatlon.

– Schiat și tras la țintă? întrebă Puller.

– Exact.

– Cum te-ai descurcat?

Zâmbetul ei se transformă în încruntare.

– N-am mai apucat să concurez. O problemă medicală.

– Cred că ai fost dezamăgită, spuse Knox.

– Ce înseamnă viața fără dezamăgire? Te face mai puternic.

Knox arată la altă fotografie.

– Copiii tăi?

Reynolds dădu din cap.

– Fiul meu e avocat și fiica mea are un magazin de haine.

– Probabil i-ai făcut când erai tânără, remarcă Puller.

– Eu și Adam ne-am întâlnit în facultate și ne-am căsătorit în anul doi.

– Nu văd o poză cu el aici, zise Knox.

– Acum aproape douăzeci de ani, un șofer l-a lovit și a fugit de la locul accidentului, spuse Reynolds direct. E prea dureros pentru mine să-i văd fața.

– Au prins vreodată persoana care l-a accidentat? întrebă Puller.

Reynolds clătină din cap.

– Eu eram în misiune, plecată din țară, în perioada aceea. Adam era agent FBI și încă unul foarte bun. Lucra la un caz în D.C. legat de un cartel de droguri. Cred că diavolii aceia sunt vinovați, însă Biroul l-a tratat ca pe un simplu accident.

– Aveai vreo dovadă care să arate contrariul? întrebă Knox.

– A fost demult, zise Reynolds, așa că ce mai contează? Nimic nu-l mai aduce înapoi.

– Îmi pare rău, zise Knox, apoi arată spre încă o fotografie. Era una mult mai veche, alb-negru. Ești tu?

Puller se uită la fotografie. Era un bărbat mai vârstnic în costum de magician, cu tot cu joben și frac. Într-o mână ținea o baghetă și în cealaltă o bucată lungă de material. Lângă el era o adolescentă înaltă și slabă.

Reynolds dădu din cap.

– Tata era magician profesionist. Eu eram asistenta lui. Era foarte bun. M-a învățat multe. Un tip grozav. Mi-e dor de el. L-a răpus cancerul acum zece ani. Ea adăugă brusc: Vă mai pot ajuta și cu altceva?

Puller se uită la Knox și spuse:

– Mie mi-a răspuns la întrebări când puneam cumpărăturile la rece. Așadar, cred că asta e tot. Se întoarce din nou spre Reynolds. Evident, dacă remarci ceva suspect, te rog să ne suni. Îi întinse o carte de vizită.

Ea se uită la cartea de vizită și ridică ochii spre el.

– Ca să știi, pot să am grijă de mine. Dacă aș fi concurat la olimpiadă, sigur luam bronzul și cu puțin noroc nici aurul n-ar fi fost de neatins. Am multe arme și știu să le folosesc. De fapt, mă duceam cu Adam la poligonul de tragere FBI și mă luam la întrecere cu toți. Nu pierdeam niciodată. Iar la vârsta mea, n-am avut niciodată nevoie de ochelari. Doctorii spun că e remarcabil. Eu zic că e doar noroc. Așa că, dacă cineva intră prin efracție în casa mea, mă îndoiesc că mai iese de aici. Întotdeauna îmi apăr spațiul. Și nu ratez.

Puller o privi îndelung, apoi dădu din cap afirmativ:

– Sunt sigur. Să ai o zi bună.

El și Knox ieșiră și urcară în mașină. Dar Puller nu porni motorul. Rămase acolo, uitându-se la casă.

– Ai găsit ceva cât am ținut-o în bucătărie?

– Un Smith and Wesson de calibru 45 ascuns în bibliotecă. Și ferestrele au alarme. Are senzori de mișcare în toată casa. Și are o ușă mare de seif în dormitor, adică prin ușă pe dreapta din holul principal. E încuiată, dar presupun că acolo ține puștile și celelalte pistoale. Și poate toate trofee ei *tari* de la trasul la țintă.

– Ai aflat multe într-un timp scurt.

- Fac tot ce pot.
- Altceva?
- Nicio armă fumegând, scuză-mi jocul de cuvinte.
- Poate chiar la asta ne uităm, spuse el.
- Ce vrei să spui?
- Ea a venit din KC, explică el. A fost la Bolling în

Anacostia.

- Așa...
- Șocul cumpărătorului. Costul vieții în Kansas e mult mai mic decât aici. Cât crezi că a costat casa aia?

Knox privi clădirea, apoi se uită la casele din jur.

- De ordinul milioaneilor.
- La asta mă gândeam și eu. Și cel mai bun model de Lexus din gamă probabil i-a scos din buzunar vreo șapte-zeci de mii sau mai mult.

– Și are doi copii și un soț care a murit când erau încă tineri. Asta înseamnă că a fost singura sursă de venit din casă.

– I-ai văzut dosarul. Ce salariu crezi că avea acum, să zicem, vreo douăzeci de ani?

– Vreo treizeci de mii pe an, răspunse Knox.

– Iar colegiul și facultatea de drept nu sunt ieftine. Chiar dacă și-au făcut împrumuturi. Probabil a trebuit să contribuie și ea la suma totală.

– Dar dacă a fost plătită datorită cazului fratelui tău, asta a fost în urmă cu doar vreo doi ani.

– Așa e, dar mă întreb câte datorii mai are de achitat? Poate niciuna?

– Și acum trăiește într-o casă de milioane și conduce o mașină de lux.

– Ce salariu are acum?

– Cred că puțin peste o sută de mii pe an, plus beneficiile.

– Nu iese la socoteală.

– Nu, nu iese.

– Dar presupun că guvernul verifică asemenea lucruri.

– Poate că nu. Uită-te la CIA și Aldrich Ames. Casă

mare, mașini luxoase, deși nu-și permitea nimic din toate astea din salariu. Ea făcu o pauză. Poate i-a moștenit.

– Ai văzut că aproape ne-a amenințat la sfârșit? Are arme și știe să le folosească? Intri, dar nu mai ieși de acolo? Cred că și-a dat seama că tu scotoceai prin casă când eram în bucătărie. Și a fost calmă, mult prea calmă pentru o vizită ca asta. Era ca și cum ne aștepta.

– Jur că n-am spus nimănui, Puller.

– Știu. Deci, dacă a fost avertizată, înseamnă că și celălalt martor a fost.

– Mai vrei să mergem la el?

– Sigur, la naiba. Poate nu e la fel de pregătit ca Reynolds.

Telefonul lui Puller țiui nu o dată, ci de două ori. Își verifică e-mailurile.

– Ceva util? întrebă Knox.

– Poate Sfântul Graal.

– Ce e?

– Stenograma de la proces. Schindler pare să aibă multă influență. Și asta nu e tot.

– Ce mai e?

– Legistul de la Leavenworth. A primit rezultatele analizelor toxicologice de la cadavrul nostru.

– Și?

– E ucrainean. Sau cel puțin a fost pe acolo recent.

– Nu credeam că se fac analize cu izotopi acolo.

– A spus că am avut noroc.

– Cum așa?

– Tipul nostru era din Cernobîl. Din cauza dezastrului nuclear pe care l-au avut acolo cu ani în urmă, se pare că amprenta toxicologică este absolut unică din cauza contaminării apei și aerului.

– Ce noroc pe noi. Nu ca bieții amărâți care trebuie să trăiască acolo. Așadar, ucrainean? Ajutat de un ofițer din Croația pe nume Ivo Mesic?

– Nu e atât de incredibil. Ucraina a făcut parte din Uniunea Sovietică. Și Croația a făcut parte din Iugoslavia, care a fost regim comunist.

– Așadar, monstrul mare și roșu scoate capul din nou?

– Te așteptai să dispară tăcut în noapte? Mai ales având în vedere cine conduce totul acum. Are mai mult testosteron decât Arnold Schwarzenegger pe vremea *Terminatorului*.

Capitolul

35

Robert Puller condusesese timp de douăzeci și patru de ore fără oprire, din Kansas până în Maryland. Continuase cu o cafea fierbinte, muzică tare și mai multe doze de Red Bull decât voia să-și amintească. Descoperise că vezica urinară îi funcționa perfect la nevoie.

Tocmai trecea pe lângă Fortul Meade, care arăta ca o păpușă rusească Matrioșka. Avea multe straturi, care includeau o filială a armatei, ANS, Comandamentul Cibernetice al Armatei SUA și AASI, Agenția de Apărare a Sistemelor Informatice. Probabil erau mai mulți analiști de informații și programe de spionaj în cei aproape douăzeci de kilometri pătrați decât în orice alt loc de pe pământ.

Dacă Agenția Națională Geospațială reprezenta ochii imperiului american de informații datorită rolului său în supravegherea prin satelit, atunci ANS reprezenta urechile aceluiași imperiu de informații pentru că era producătorul și managerul-șef al informațiilor obținute prin interceptarea semnalelor. Și după cum lumea întreagă și americanii de rând aflaseră de curând, ANS asculta mult mai mult decât conversații străine.

ANS făcea parte din Departamentul Apărării și prin lege trebuia condusă de un ofițer militar. Dacă îți asumi

conducerea ANS, erai promovat automat în grad de amiral sau primeai patru stele. Directorul adjunct era întotdeauna civil și avea sprijin tehnic.

Robert Puller știa toate astea pentru că fusese instruit să conducă eventual ANS-ul într-o bună zi. Asta s-ar fi întâmplat după mulți ani și el ar fi trebuit să aibă trei stele pe umăr în acel moment. Nu exista garanție că s-ar fi întâmplat ceva din toate astea. Și era un obiectiv ambițios pentru un simplu maior, însă traiectoria sa fusese una abruptă. Era pe drumul spre prima stea în timp-record, iar la vârsta de cincizeci de ani probabil ar fi avut deja cele trei stele necesare.

Odată cu condamnarea, Puller pierduse funcția militară și tot ce mai avea importanță pentru el. Iar acum era un deținut evadat. Distrugerea sa personală și profesională era completă.

Dar poate nu dincolo de orice ispășire.

Rămase cu privirea îndreptată spre gardul care asigura perimetrul ce înconjura Fortul Meade. În depărtare se aflau un șir de antene de satelit care ajutau la colectarea informațiilor din eterul digital, egale cu întreg conținutul Bibliotecii Congresului, o dată la șase ore. Era o cantitate uluitoare de informații pe care nici măcar ANS, cu toate resursele sale, nu avea mâna de lucru necesară pentru a le analiza. Era o consolare minoră pentru cei ale căror comunicări ANS *reușea* să le capteze și să acționeze în baza lor.

Puller fusese de multe ori la Fortul Meade. Nu mai putea merge acolo, decât dacă voia să se întoarcă rapid în închisoare. Conduse până la un motel din apropierea fortului și se cază. Își duse geanta în cameră, își aranjă lucrurile, apoi se așeză la o măsuță de lângă perete.

Se produsese o schimbare în conducerea STRATCOM. Comandantul din perioada în care Puller era acolo, general-maior Martin Able, obținuse încă o stea în ultimii doi ani și mai avea de îndeplinit o misiune importantă înainte să primească inelul de alamă. Fusesse numit și confirmat ca director al ANS în urmă cu patru luni. Tot în urmă cu patru luni, generalul Daughtrey fusese numit la STRATCOM. Nu fusese șef, deși într-o bună zi poate ar fi ajuns. Fusesse secundul unei persoane cu două stele.

Însă Martin Able era acum regele ANS-ului. De asemenea, avea și o situație incomodă din cauza dezvăluirilor recente făcute de Edward Snowden. Agenția lui devenise ținta presei în căutare de scandal ca să vândă abonamente și să le crească cotele, dar și a Congresului Statelor Unite, disperat să arate că făcea ceva concret. Iar adepții teoriei conspirației ieșiseră în forță.

Poate de data asta aveau dreptate.

O schimbare în conducere. În urmă cu patru luni. Generalul Able la ANS la Fortul Meade. Probabil, ultima oprire. Able avea șaiszeci de ani. Vârsta obligatorie de pensionare se apropia, deși putea fi amânată în anumite împrejurări.

În acel moment, erau treizeci și opt de persoane în Forțele Aeriene cu trei stele. În urma promovării la ANS, directorul Able primise automat a patra stea. În prezent, erau treisprezece asemenea gradați în Forțele Aeriene și doar treizeci și patru din toate ramurile armatei. O companie destul de selectă.

Able fusese de asemenea președintele comisiei de la procesul lui Puller la curtea marțială. Puller și Able colaboraseră îndeaproape. Generalului îi plăcea să aibă protejați pe care putea să-i scoată și să-i afișeze și asta făcuse

din plin cu Puller, asumându-și subtil o mare parte din merite pentru realizările tânărului. Să fii mentorul tinerelor talente te ajuta în carieră, iar Able fusese un om concentrat total pe carieră. Cel puțin, așa își amintea Puller, iar el își amintea de obicei lucrurile foarte bine.

Bărbatul nu-l mai contactase după ce începuseră problemele lui Puller. Nu că l-ar fi putut condamna pentru asta. Vinovat prin asociere. Era ceva frecvent în armată. Trebuia să te ții departe de rahat. Dacă intrai în el, nu mai scăpai de duhoare.

Iar Daughtrey promovat în același timp cu Able? Daughtrey era mort. Able trăia, bine mersi. Able conducea acum ANS-ul urmărit de scandal. Alerga de colo-colo, rezolvând probleme și așteptând să tot apară altele noi. Un om ocupat.

Dar poate nu prea ocupat să se gândească la trecut.

Cât ar fi putut dura să plănuiască ce se întâmplase la CD? Câteva luni ca să fie totul în ordine?

Mușamalizarea de apoi?

Dar astea îl implicau și pe Daughtrey? Venise în Kansas să se asigure că adevărul nu se afla niciodată? Sau era acolo ca să încerce să afle adevărul?

Faptul că era mort îl făcea pe Puller să creadă că era a doua variantă. Altfel, de ce să-l ucizi pe unul dintre aco-liții tăi?

Fuseseră doi martori la proces. Sigur erau și ei implicați.

Susan Reynolds dăduse declarații despre DVD-ul găsit în buzunarul său. Fusese găsit asupra lui după ce ea alertase paza, iar Puller habar nu avea cum ajunsese acolo. Dosarul despre treaba asta fusese secretizat. Insinuarea clară era că el fura secrete.

Celălalt martor, Niles Robinson, declarase că îl văzuse pe Puller întâlnindu-se în secret cu o persoană care se dovedise apoi a fi agent iranian. Puller nu se întâlnise niciodată cu o asemenea persoană, însă Robinson părea să fi făcut fotografii care demonstrau altceva.

Ambii martori și probele fizice fuseseră devastatoare. Însă el nu crezuse niciodată cu adevărat că avea să fie condamnat, pur și simplu pentru că era nevinovat. Chiar și când se găsiseră în computerul său fișiere incriminatoare despre jocurile online, nu renunțase la încrederea că avea să fie complet exonerat.

Nu era atât de naiv încât să creadă că oamenii nevinovați nu ajungeau la închisoare. Însă nu credea că era posibil și în armată. Își păstrase speranța până aproape de sfârșitul procesului. Plănuia să depună mărturie în apărarea lui, să lupte împotriva acuzațiilor și să-și expună propriile teorii despre ce se întâmplase.

Și atunci venise.

Plicul fusese sub pernă în celula lui în timpul procesului. Habar nu avea cum ajunsese acolo.

Îl deschisese și citise conținutul sumar. Mesajul era clar: Dacă faci ceva să te salvezi, familia ta va avea de suferit. Vor primi pedeapsa supremă.

Ei bine, mai avea doar doi membri în familia apropiată. Fratele și tatăl său.

Probabil ar fi putut arăta scrisoarea autorităților. Poate i-ar fi dovedit nevinovăția, deși puteau să susțină cu ușurință că era scrisă chiar de el. Însă el nu se gândise niciodată să facă așa ceva.

Așa că Puller nu depusese mărturie. Își acceptase soarta. Fusese condamnat de o comisie formată din colegii săi și transferat apoi la CD. Apelul său fusese un eșec

și nu mai încercase să mai inițieze altul. Se resemnase că avea să-și petreacă restul zilelor în închisoare. Era un om nevinovat aflat pe viață după gratii. Exista soartă mai rea de atât? Uneori se gândise că mai bine ar fi primit pedeapsa cu moartea.

Putrezea în închisoare de peste doi ani. Și acum îl voiau mort. Trimiseseră un asasin în închisoare ca parte a unui plan complicat de a se asigura că murea. Dăduseră greș. Transformase planul lor în avantajul lui. Și acum era liber.

Nu puteau comunica cu el. Nu puteau să-l amenințe cu pedeapsa supremă pentru familia lui apropiată.

Așa că Robert Puller se hotărâse că ocazia aceasta apăruse cu un motiv. Ceea ce ascunsese undeva în minte când ieșiseră la suprafață amenințările aduse familiei lui era faptul că dacă încercau să-l acuze în mod nedrept de spionaj asta însemna că la STRATCOM se făcea spionaj *cu adevărat*. Și acest lucru putea să facă, dacă nu făcuse deja, un rău incalculabil Americii.

Faptul că aleseseră să-l implice pe el era încă un mister pentru Puller. Dar relua în gând toate posibilitățile. Și era convins că avea să găsească un răspuns.

Dar ajunsese deja la o concluzie. Își alesese familia în locul țării, sacrificându-se pentru binele lor.

Acum avea să aleagă țara mai presus de orice.

Și cu toate că uniformă îi fusese luată, încă se mai considera un slujitor al Statelor Unite, legat pentru totdeauna prin jurământ să-i protejeze interesele înaintea oricăror alte interese.

Și asta era exact ceea ce intenționa să facă acum.

Mai mult decât orice, exista dorința copleșitoare de a-i face pe ticăloșii aceia să plătească pentru ceea ce făcuseră.

Capitolul

36

Niles Robinson lucra acum ca antreprenor în domeniul apărării în Fairfax. Puller și Knox se întâlniseră cu el la birou în dimineața următoare. Era un afro-american de vreo patruzeci și cinci de ani, înalt, cu ochi căprui și foarte inteligent. Le răspunse cu promptitudine la întrebări. Lucrase cu Robert Puller și îl considera prieten.

Asta până când îl văzuse pe Puller cu un bărbat care se dovedise a fi agent iranian.

– Și în acel moment nu știai că e agent? întrebă Puller.

– Nu. Dar le-am făcut poze.

– De ce? întrebă Knox brusc.

Robinson îi aruncă o privire inofensivă.

– Nu vreau să fiu acuzat de prejudecăți, dar bărbatul părea a fi din Orientul Mijlociu. Și amândoi păreau că se ascund.

– Erau într-o mașină, pe o stradă publică?

– Da.

– Ar fi putut alege un loc mai retras, remarcă Puller.

– Păi, era noaptea târziu și nu erau prea mulți oameni în jur. Și n-au coborât din mașină.

– Și tu erai acolo din pură întâmplare? întrebă Knox.

– Nu, nu eram.

– Ah? insistă Knox.

– Așa cum am declarat la proces, îl urmărisem pe Robert până acolo.

– De ce ai făcut asta? întrebă Puller.

Robinson întoarse privirea spre el.

– Pentru că, sincer să fiu, aveam îndoieli în privința lui.

– Pe ce bază? întrebă Puller.

– La STRATCOM, te învață să fii paranoic. Și eu chiar eram. Nu pot să vă spun exact ce anume mi-a stârnit suspiciunile, dar le aveam. Nu era prima dată când îl urmăream. Alteori, nu s-a întâmplat nimic. Dar de data asta, ei bine, nu eram sigur. De asta am făcut fotografii.

– Și le-ai dat superiorilor? întrebă Knox.

– Nu imediat. Dar am făcut-o după ce o colegă l-a prins pe Puller ieșind din clădire cu un DVD.

– De ce nu l-ai denunțat imediat? întrebă Puller.

– Nu știam că cel cu care se întâlnește în mașină era spion. Nu voiam să creez probleme în mod inutil.

– Dar pe urmă ai predat pozele, zise Knox.

– Așa e. Le-au verificat într-o bază de date cu teroriști și a apărut. Un tip rău. Un tip foarte rău.

– Deci ți s-au confirmat suspiciunile? întrebă Knox.

– Din păcate, da. Vă rog să înțelegeți, aveam o părere foarte bună despre Robert. Era incredibil de deștept și muncitor. Îl pregăteau pentru roluri din ce în ce mai importante. Generalul Able îl transformase într-un proiect personal, de fapt. Nu înțelegeam de ce făcuse Robert așa ceva, până când s-a aflat despre jocurile de pe internet.

– Și acesta a fost motivul? zise Knox.

– Se pare că erau milioane de motive, zise Robert cu voce monotonă.

În timp ce Robinson vorbea, Puller se uită pe raftul din spatele biroului. Remarcă un lucru și apoi se uită la Robinson.

– Apreciem ajutorul tău.

Îi întinse cartea de vizită și-l rugă să sune dacă mai avea ceva de adăugat. Robinson pipăi cartea de vizită și spuse:

– Aveți vreo idee cum a evadat? Credeam că CD e impenetrabil.

– Păi, se pare că are călcâiul lui Ahile, răspunse Puller.

În mașină, Puller se așează pe scaun și închise ochii.

– Nu uita, amândoi au folosit aceeași propoziție în raport, Puller.

– Și au lucrat împreună. Poate au discutat înainte să dea declarațiile.

– Și acum te îndoiești de nevinovăția fratelui tău?

Puller deschise ochii și se uită la ea.

– Nu. Fratele meu ne proteja pe mine și pe tata. S-a sacrificat pentru adevărații trădători care l-au pus într-o situație imposibilă.

– Iar fotografiile pot fi modificate, preciză Knox. Imaginile se pot adăuga sau șterge.

– Da, așa e. Și în zilele noastre, e destul de greu să-ți dai seama.

– Așa că am dat greș cu Robinson, spuse Knox. Cred că tipul a fost prevenit că venim.

– Sunt sigur că a fost. L-am verificat. Și-a slujit bine țara. Acum e în domeniul privat și câștigă mai mulți bani, dar tipul ăsta are ceva. Ceva ce n-am văzut la Reynolds.

– Ce anume?

– Remușcări.

– Crezi că-i pare rău că i-a făcut o înscenare fratelui tău?

– Ai observat fotografia de pe raftul din spatele biroului?

– Erau mai multe. La care te referi?

– Cea cu copilul pe patul de spital. Cu capul ras, tuburi peste tot. Cred că era copilul lui Robinson. Părea să aibă vreo zece ani. Și mai era o fotografie cu Robinson și băiatul. Puștiul părea mai în vârstă și sănătos.

– Deci copilul lui a fost bolnav. Probabil de cancer.

– Și acum e bine.

– Care e ideea?

– Robinson trăiește într-o casă modestă. Nu a dat semne că ar fi moștenit vreo avere. Așa că mă întreb dacă nu cumva acum doi ani de zile a rămas fără asigurare medicală. Sau dacă acoperea tratamentele experimentale pentru cancer? Poate în alte țări? Nu cred că programele guvernamentale federale de sănătate acoperă așa ceva.

– Crezi că acesta ar fi motivul pentru care a mințit în privința fratelui tău?

– Să-ți vezi copilul murind sau să trimiți un coleg la închisoare? Tu ce-ai face?

– Dacă ai dreptate, atunci oamenii ăștia chiar sunt ticăloși.

– Crezi că poți să faci cercetări și să afli dacă am dreptate?

– Mă ocup. Ce-ai de gând să faci?

– Să mă uit pe dosarul procesului. Și să încerc să-mi dau seama care a fost treaba cu ucraineanul.

– Mercenar, fără îndoială, spuse ea.

– Dar cine l-a angajat?

– Ei bine, dacă răspundem la întrebarea asta, probabil răspundem la toate întrebările.

Capitolul

37

O zi mai târziu, Puller puse deoparte ultima pagină, se lăsă pe spate și căscă. Stătea într-un birou liber dintr-o fostă clădire DIP de la Fortul Belvoir. Dosarul procesului pe care tocmai îl terminase pentru a treia oară fusese plictisitor în aproape toate privințele, cu excepția momentelor când era fascinant. Trebuisse să citească tot ca să ajungă la acele părți.

Se frecă la ochi, bău restul de cafea caldută și se uită solitar pe fereastra în care ploaia începuse să bată ușor, deși prognoza arăta că avea să se transforme într-o furtună puternică în timp ce frontul atmosferic avansa spre Atlantic.

Ușa se deschise și Knox vârî capul în cameră.

– Au zis că ești aici. Ai chef de companie?

El dădu din cap afirmativ.

– Era cât pe ce să adorm. M-am apucat înaintea zorilor. Nici nu știu ce oră e.

Ea intră cu o pungă albă și o tăviță cu două cafele deasupra.

– De fapt, e aproape prânzul, dar pun pariu că n-ai mâncat încă nimic.

– Ai câștiga pariul, recunosc el.

Ea îi întinse o cafea și căută în pungă, de unde scoase un sendviș și-l puse în fața lui. Apoi așeză o cutie mare cu cartofi prăjiți între ei, trăgându-și scaunul de cealaltă parte a biroului.

El se uită la cartofi, apoi la ea:

– Cartofi pai? Credeam că vii cu felii de morcov și iaurt degresat.

Ea scoase un cartof gros din cutie, deschise gura mare și-și puse o clipă cartoful între dinți înainte de a-l mesteca, făcându-l pe Puller să se strâmbe puțin.

– O fată se poate desfăta câteodată, Puller. Am alergat opt kilometri în dimineața asta și am făcut o serie de exerciții Insanity.

– Atunci cred că meriți toată cutia.

El își desfăcu sendvișul și văzu că era cu friptură cu brânză Philadelphia. Zâmbi larg de îndată.

– Băieții sunt atât de previzibili, zise Knox, aruncându-i o privire amuzată.

– În unele privințe, spuse Puller, mușcând din sendviș și luând o gură de cafea fierbinte.

Ea se uită la teancul de hârtii.

– Ai găsit ceva bun?

El se șterse la gură cu un șervețel și scoase un carnet pe care îl umpluse cu notițe.

– Shireen a spus că l-au acuzat pe fratele meu de spionaj conform Articolului 106.

Ea puse cafeaua jos.

– Da, cel care include pedeapsa capitală automată.

El dădu din cap afirmativ, vârând un cartof prăjit în recipientul mic cu ketchup.

– Dar pe urmă s-a renunțat la asta și a fost înlocuit cu acuzația de spionaj.

– Nu scrie nimic în dosarul de la curtea marțială despre motivul exact?

– Nu, nu prea. A fost acolo, pe urmă n-a mai fost.

– O diferență destul de mare, remarcă ea. Moartea sigură sau închisoare pe viață.

– Exact. Sunt sigur că dacă am întreba despre motiv, ar vorbi doar despre siguranța națională.

– Mereu fac tâmpenia asta când nu vor să spună adevărul, zise Knox.

– Ei bine, cred că tu ai de unde să știi, îi dădu el replica. Ea se încruntă:

– Și tu de ce crezi că au renunțat la acuzație? Avea fratele tău influență în locuri importante din spatele lui?

– A fost totuși condamnat pentru spionaj. A primit închisoare pe viață. Câtă influență putea să aibă?

– Și totuși, Puller. Aveau de gând să se aplice pedeapsa cu moartea. Și se părea că presupusele lui crime îndeplineau condițiile pentru spionaj.

– Avocatul apărării și procurorul de care a vorbit Shireen ar trebui să știe totul despre asta.

– Dar vor dori să discute cu noi? Mă mir că i-au spus și ei atât de multe.

– Ea e tot JAG. Și nu i-au spus tot. El se opri și căzu pe gânduri câteva secunde. Am putea să-i întrebăm, din punct de vedere profesional.

– Da, am putea. Și ei ar putea să refuze. Și noi am putea să insistăm, să mergem în instanță, să obținem o citație, să lăsăm avocații să se bată.

– Și toate astea ar irosi timpul, poate foarte mult timp, zise Puller.

– Avocații nu se mișcă niciodată repede, cel puțin asta a fost experiența mea.

– Trebuie să resolvăm în modul nostru.

– Dar dacă am vorbi cu un judecător? întrebă ea.

Puller clătină din cap.

– Mă îndoiesc că ar accepta să ne primească. Și chiar dacă ar face-o, nu ne va spune nimic. Judecătorii nu vorbesc despre cazuri.

– Păi, probabil nici avocații de la proces nu vor vorbi.

– Cred că avem mai multe șanse cu ei.

– OK, și unde sunt avocații?

– Procurorul e în Charlottesville, Virginia, la vreo două ore de aici. Nu se mai implică în procese. Predă la Școala JAG de acolo. Fostul avocat al fratelui meu a ieșit din Forțele Aeriene și are un cabinet particular în Carolina de Nord.

– OK, ne separăm sau lucrăm în echipă? întrebă ea.

– Vrei să ne separăm?

– Nu.

– Atunci să mergem la Charlottesville. Ai mai aflat ceva despre Robinson?

– Instinctul tău a fost corect. Băiatul lui a fost foarte bolnav. În fază terminală, de fapt. Au plecat în Germania disperăți să găsească un remediu-minune care a funcționat, din fericire.

– Și cum au plătit pentru asta?

– A fost o strângere de fonduri în comunitate care le-a adus câțiva dolari. Dar am vorbit cu oamenii din Berlin care cunosc procedura medicală și au spus că ar fi costat cu ușurință peste un milion de dolari. Nu cred că poți să vinzi atâtea fursecuri și limonadă ca să strângi atâția bani. Și asigurarea lui Robinson, deși era bună, nu acoperea acest fel de tratament.

– Și nu a intrat nimeni la bănuieli?

– E un subiect destul de sensibil când e vorba de un copil bolnav. Și s-a întâmplat *după* ce s-a terminat procesul. Poate oamenii nu au făcut legătura.

– Sau poate nu au vrut. Dar noi am făcut-o destul de repede. Și știu că băiatul a fost bolnav și mă bucur că e mai bine. Dar fratele meu a pierdut tot.

– Ții predici persoanei nepotrivite, răspunse ea.

– Da, zise Puller. Păcat că nu a început nimeni să predice acum doi ani.

Capitolul

38

Susan Reynolds urcă în mașină după ce puse pungile de cumpărături în portbagaj. Mai avea treizeci de minute până acasă și traficul era lejer. Ajunse acasă și duse pungile înăuntru. Le puse jos și opri alarma. Era pe punctul de a aprinde lumina când se auzi o voce strigând.

– Nu mișca, te rog. Este o armă ațintită spre capul tău.

Reynolds dădu să se întoarcă

– Nu te întoarce, spuse vocea brusc.

Reynolds încremeni pe loc.

– Acum, mergi înainte și intră în living. Stai pe scaunul cel mai aproape de televizor.

– Pari să cunoști casa foarte bine, zise Reynolds cu calm când începu să meargă în direcția aceea.

Ea intră în living și se așeză pe scaunul cu pricina. Când întinse mâna spre veioza de pe masă, o voce spuse lângă ea:

– Mă ocup eu.

Ea își retrase încet mâna și o așeză în poală, în timp ce persoana din spatele ei aprinse lumina la cel mai slab nivel.

– Cum ai intrat aici? Alarma era pusă.

– O alarmă e la fel de bună ca parola, iar parola ta nu e foarte bună.

– Și ai resetat-o? De ce?

– Păi, dacă nu o resetam, m-aș fi dat de gol că am pătruns aici, nu?

El intrase în cameră, dar rămase în spatele ei.

Robert Puller purta un hanorac cu gluga pe cap și o cagulă de schi ce-i acoperea aproape toată fața în afară de ochi și buze. Ținea arma îndreptată spre ceafa lui Reynolds. În partea opusă a camerei, pusese o oglindă pe care o găsisese în baia ei pe o masă. Era așezată în așa fel încât să-i vadă fața reflectată în ea, în vreme ce el rămânea ascuns. Voia să-i vadă fața și, mai mult de atât, reacțiile ei la întrebările puse.

– Aș zice că ești înarmată, spuse el. Scoate arma ținând-o de țeavă, altfel următorul sunet pe care o să-l auzi va fi, din păcate, și ultimul pe care-l mai auzi vreodată.

Ea scoase revolverul mic Sig de 9 mm de țeavă și-l puse pe covor.

– Lovește-l cu piciorul în spate.

Ea îl lovi și Puller se aplecă și-l puse în buzunar.

– Ce vrei? întrebă Reynolds. Am ceva bani în birou. Cardurile de credit sunt în poșetă. Nu am lingouri de aur aici, dacă asta cauți, adăugă ea cu dispreț.

– Cine te-a plătit să minți despre ce ai văzut? întrebă Puller.

Ea se încordă și Puller adăugă:

– Credeam că mi-ai recunoscut deja vocea, Susan.

– Au trecut doi ani.

– Peste doi ani, de fapt. Și totuși, eu mi-am amintit de vocea *ta*.

– Am avut mult mai multe de făcut în ultimii doi ani decât tine.

– De fapt, am avut multe lucruri la care să mă gândesc, dacă se pune.

– Și la ce concluzie ai ajuns, Robert?

– Că ai fost bine răsplătită, judecând după mărimea casei și mașina de lux cu care ai venit. Unchiul Sam¹ nu plătește atât de bine pe cineva cu funcția ta.

– Am făcut investiții inteligente și am avut niște bani cu care să încep. Toate au fost verificate. Autorizațiile mele de securitate justifică asta.

– Nu întotdeauna, după cum bine știi. Să oferi autorizații de securitate în zilele noastre nu mai e ce-a fost. Dar nu sunt aici să discut despre finanțele tale, doar să aflu cine te-a plătit.

– Nu m-a plătit nimeni. Am văzut ce-am văzut. Ai furat informații confidențiale de la STRATCOM. DVD-ul a fost găsit în buzunarul tău. Dovezile nu pot fi mai clare de-atât.

– Țsta e motivul pentru care l-ai pus acolo, ai declanșat alarma de incendiu și apoi le-ai spus celorlalți să mă percheziționeze.

– O, deci acum e vina mea? Ai idee câți oameni te caută? Ai ucis un om ca să evadezi. N-ai primit pedeapsa cu moartea nu știu din ce motiv data trecută, dar de data asta o să primești. O, iar fratele tău a fost aici să mă interogheze. Era clar că te crede vinovat.

– Deci nu vrei să-mi spui cine te-a angajat?

– Nu m-a angajat nimeni. Șederea la CD te-a făcut să-ți pierzi mințile. Pe deasupra, acum ești un ucigaș. Sper să te ierte Dumnezeu după ce bagă acul acela în tine, Robert.

– Cred că Dumnezeu *va avea* milă, dar nu pentru mine, pentru că eu nu am nevoie de ea.

¹ Unchiul Sam este personificarea guvernului american sau a Statelor Unite în general. (n.tr.)

– Și Niles Robinson? De asta ce mai zici?

– Nu e nevoie să zic nimic. A mințit. La fel ca tine. Ați fost mână în mână. Cumpărați de aceeași tabără.

– Ei bine, e evident că nu ajungem nicăieri așa.

Puller spuse:

– Cum ai ajuns la Centrul pentru Combaterea ADM-urilor?

– De unde știi chestia asta?

– Te rog, Susan, nu-mi insulta inteligența.

– Sunt la centru pentru că e un loc de muncă. Poftim, ești mulțumit?

El îi privi fața în oglindă. Dar ea avea o expresie neconcludentă. Și stătea cu mâinile tot în poală.

– Dar e un loc de muncă neobișnuit pentru cineva ca tine. Munca ta din trecut era legată de inspectarea armelor nucleare, iar specialitatea ta recentă nu e în același domeniu.

– Asta e treaba mea.

– Dar nu are sens într-o anumită privință.

Reynolds se încordă din nou, observă Puller privind-o în oglindă.

– Ca să combați ADM-urile, trebuie să știi unde se află. De asta lucrezi acolo, Susan?

– Am expertiză în ADM-uri de când lucram la programul de verificare STRAT. Acum poți să pleci, te rog, ca să pot chema poliția?

– Într-un fel sau altul, tot o să aflu adevărul.

– Și o să mă omori și pe mine? Ca pe bărbatul acela de la CD?

– A fost trimis acolo să mă omoare. Nu știu dacă ți s-a spus sau nu că și asta făcea parte din plan.

– N-ai decât să explici tâmpenia asta încurcată poliției militare.

– Dacă ai coopera cu mine, sunt sigur că poți să ajungi la o înțelegere. S-ar putea să nu fie nevoie să faci pușcărie tot restul vieții tale. E un târg bun, de fapt.

– Eu nu merg la pușcărie. Tu mergi *înapoi* la pușcărie. Sau mort, mai degrabă.

Ea strigă când acul îi înțepă gâtul. Puse mâna în locul acela la o secundă după ce Puller scosese acul. El îl puse pe masă în spatele lui.

Ea dădu să fugă. El trase piedica pistolului.

– Nu face asta.

– Cu ce m-ai injectat? se răsti ea.

– Un cocteil inventat de mine. O să simți că-ți bate inima nebunește în câteva secunde.

Ea se apucă de pieptul care începuse să se umfle.

– M-ai otrăvit. Ticălosule, m-ai otrăvit!

– Dar tot eu am și antidotul. Dacă îmi răspunzi la întrebări, ți-l dau.

– Nu pot să am încredere în tine!

– Păi, trebuie să ai, pentru că ai opțiuni limitate.

– Te omor, strigă ea. Încercă să se ridice, dar el îi puse mâna pe umăr și o ținui locului. Ea se zbatu să scape, dar el era prea puternic.

– Ar trebui să te avertizez că efortul fizic ca acesta accelerează procesul. Și atunci nici măcar antidotul nu va mai funcționa. Iar moartea nu va fi nedureroasă, pot să te asigur.

Reynolds încetă imediat să se mai miște.

– Acum încearcă să respiri normal. Respirații lungi și lente. Ca și cum ai face yoga. Încet și prelung.

El așteaptă în timp ce ea respira.

– E mai bine. Se opri, privind-o în oglindă. Acum începea interogatoriul adevărat. Cine te-a angajat?

– Cât timp mai am dacă antidotul nu funcționează?

– Cinci minute, poate mai puțin pentru că ți-ai crescut ritmul cardiac. Otrava s-a împrăștiat în sânge mult mai repede decât în condiții optime.

– Nimic din toate astea nu e optim, se răsti ea.

– Calmează-te, Susan. Lasă-ți bătaile inimii să scadă și răspunde-mi la întrebări. Cine te-a angajat ca să-mi înscenezi totul?

– Ce otravă mi-ai dat? Spune-mi! ceru ea.

– Un organo-fosfat. Numit și agent iritant.

– Rahat! Și antidotul?

– 2-PAM, clorura pralidoximă. Cu puțină atropină, pentru că 2-PAM nu pătrunde prea bine dincolo de bariera dintre sânge și creier. Și puțină pilocarpină în cazul în care ai vreo reacție la atropină.

Reynolds începu să respire mai ușor.

– Ai atropină?

Puller răspunse:

– Numită astfel după Atropos, una dintre cele trei Moire din mitologia greacă. Ea era Moira care alegea cum avea să moară omul. Mi s-a părut potrivit având în vedere situația. La urma urmei, tu te-ai bazat pe faptul că mă vor ucide prin injecție letală pentru ce-ai făcut *tu*. Nu fac decât să-ți întorc favoarea. Posibil, cel puțin. El făcu o pauză.

– Acum, dat fiind că timpul se scurge, cine te-a angajat?

– Nu știu, răspunse ea tăios.

– Nu e nici pe departe suficient.

– Îți spun că *nu* știu. Instrucțiunile au venit printr-un link codificat și sigur pe e-mailul meu privat.

- Și din cauza unui e-mail ai trădat?
- Nu a fost doar asta. M-am întâlnit cu cineva.
- Numele persoanei?
- Nu mi-a dat cartea lui de vizită.
- Ei bine, măcar știm că a fost un bărbat. Cu cine lucra?
- Nu era din țară.
- Cu care țară?

El se concentra foarte tare acum, așteptând să răspundă în timp ce-i urmărea imaginea în oglindă.

Ea ridică din sprâncene și se frecă la nas.

- Rusia, răspunse ea.

Puller se relaxă puțin.

- OK, și ce anume te-a convins să faci?

- Chestia pe care ți-am înscenat-o. Să le oferim acces la sistemele noastre pe ușa din spate.

- Dar după ce mi-ați făcut înscenarea, au făcut verificări. De ce să atragă atenția la așa ceva?

- Au verificat punctele *tale* de acces, nu pe ale altcuiva.

- Așa că m-ai aruncat în groapa cu lei ca să le distragi atenția?

- Ceva de genul ăsta.

- Și ușile din spate sunt tot acolo?

- Presupun că da.

- Și au fost folosite?

- Mă îndoiesc că au plătit ca să *nu* le folosească.

- Și acum ai fost trimisă la Centrul ADM. Interesant.

- Asta nu are nicio legătură. Rușii au ADM-uri. Nu au nevoie de ale altcuiva.

- Asta dacă presupunem că te cred că rușii au fost de vină. Nu te cred.

- M-ai otrăvit. Crezi că te-aș minți?

- Normal că asta cred. Asta și ești, o mincinoasă.

– N-ai nicio șansă, Puller. Absolut nicio șansă. O să mori.

– E ușor să dai vina pe ruși. Faptul că i-ai menționat ca sursa ta nu e deosebit de creativ. M-aș fi așteptat la ceva mai bun de la tine.

Reynolds izbucni:

– Cât timp mai am? Dă-mi afurisitul de antidot.

Puller continuă, ca și cum nu o auzise:

– Niles Robinson a spus că m-a văzut cu un agent iranian. Nici el n-ar fi spus asta dacă ar fi fost implicat Iranul cu adevărat. Așa că putem scoate din calcul națiunea asta rebelă. Gândesc și eu cu glas tare. Simte-te liberă să intervii cu răspunsul corect. El puse mâna în buzunar.

– Nenorocitele! Pun pariu că nici măcar nu ai atropina.

El înfipse vârful altui ac în gâtul ei și apăsă pe seringă. În câteva secunde, ea rămase moale pe scaun, zăcând inconștientă de la sedativul pe care i-l administrase. „Otrava” fusese o simplă soluție salină.

El îi verificase deja casa și găsisese ascunzătoarea cu arme din seif. Ea greșise aici, folosind același cod ca la alarma casei. Un pistol lipsea din carcasă, așa descoperise că ea era înarmată. Făcuse poze cu telefonul la documentele care păreau promițătoare. Și îi spărsese computerul și descărcase fișierele pe dispozitivul portabil.

Ieși din casă, își scoase masca, merse la camioneta parcată peste stradă și plecă. Vizita la Reynolds fusese cu plusuri și minusuri. Plusul era că recunoscuse faptul că-i înscenase totul. Și îi oferise câteva indicii despre adevăr. Partea negativă era evidentă. Avea să le spună altora că fusese la ea acasă și o amenințase. Asta avea să-i alerteze

că era prin zonă. Totodată, avea să confirme convingerea tuturor că era cu adevărat vinovat. Nu că ar mai fi avut nevoie să se convingă.

Dar în cele din urmă meritase, pentru că pentru prima dată simțea că avea să afle adevărul într-un final.

Capitolul

39

Doug Fletcher tocmai ieșea din clădirea JAG de pe domeniul prestigioasei facultăți de drept a Universității Virginia când Puller și Knox coborâra din mașină. Era trecut de cincizeci de ani, zvelt, cu părul tuns probabil la fel de scurt ca în timpul carierei sale militare, numai că acum era cărunt aproape complet. Avea falca ascuțită și ochii albaștri erau vigilenți și pătrunzători, ceea ce-l ajuta să câștige încrederea unui judecător sau juriu.

Puller și Knox își arătară legitimațiile. Fletcher nu părea surprins de apariția lor.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă el cu vocea fermă și joasă, dar cu o nuanță guturală care o făcea să sune foarte clar.

Puller îi explică de ce veniseră și Fletcher dădu din cap.

– Am auzit de evadare, desigur. El aruncă o privire în jur. Am un birou pe care-l folosesc la Școala JAG. Poate că am avea mai multă intimitate acolo.

Ajunseră în birou în cinci minute. Fletcher închise ușa încăperii mici cu un birou în mijloc și un computer deasupra. Pereții erau îmbrăcați în rafturi din lemn pline de tomuri prăfuite și teancuri de reviste de drept. Fletcher luă loc la birou, iar Puller și Knox se așezară în partea opusă.

– Am înțeles că ați avut niște îndoieli în privința vinovăției lui Robert Puller, începu Puller.

– Nu am fost singurul, răspunse Fletcher.

– Declarațiile martorilor?

– Printre altele. Cred că se putea întâmpla natural. Dar am aflat mai târziu că Puller avea o posibilă apărare pentru că îi fusese spart computerul.

– Ceva ce n-a vrut să recunoască.

– Era prea deștept pentru binele lui. Prea deștept, de fapt, să se lase văzut cu un DVD și apoi să fie prins cu el în buzunar.

– Și întâlnirea cu spionul iranian? întrebă Knox.

Fletcher ridică din umeri.

– Au fost declarații foarte incriminatoare. Iar martorul era credibil și nu se știa să fi avut ceva împotriva lui Puller. Atunci, ce motiv avea să mintă?

– Dar dacă avea un copil foarte bolnav care avea nevoie de tratamentul considerat experimental și prin urmare neacoperit de asigurare, precum și imposibil de plătit de către tată? întrebă Puller.

Fletcher se aplecă în față.

– Poftim?

Knox îi explică:

– Fiul lui Robinson avea o formă foarte rară de leucemie. Tratamentul tradițional nu funcționa. Opțiunea experimentală avea un cost de peste șapte cifre și nu se făcea decât în altă țară. Înainte ca Robert Puller să fie condamnat, fiul lui era pe moarte. După ce Robert Puller a ajuns la CD, Robinson a făcut brusc tratamentul. Și nu a fost gratis.

– De unde știți toate astea? întrebă Fletcher.

Knox răspunse din nou.

– Pentru că partenerul meu aici de față a remarcat două fotografii cu băiatul lui Robinson în biroul lui. Una

era cu un copil pe moarte. Cealaltă era versiunea mai în vârstă în care se vedea că e sănătos.

Puller adăugă:

– Așa că am făcut verificări și am descoperit adevărul.

– Și nu a existat altă explicație? întrebă Fletcher. Do-nații, tratamentul experimental făcut gratuit?

– A fost plătit. Peste un milion de dolari la două luni după ce Robert Puller a fost trimis la CD.

– La naiba! Și dacă Robinson a fost plătit?

– Credem că și Susan Reynolds a fost. Am interogat-o. Și am făcut suficiente interogatorii directe ca să-mi dau seama când cineva minte. Ea mințea.

– Și motivul? Tot banii?

– Pentru ea însăși, zise Puller. Soțul ei a fost ucis în urmă cu aproape douăzeci de ani, lăsând-o cu doi copii mici de crescut. Acum trăiește într-o casă de un milion de dolari dintr-un salariu plătit de guvern.

– Și nu a descoperit nimeni toate astea până acum?

– Totul s-a întâmplat după. Copilul lui Robinson era pe moarte. Susan Reynolds era săracă. După proces, cine să se mai întoarcă și să facă săpături? Tu n-ai făcut, nu?

– Nu, n-am făcut, zise Fletcher cu un aer vinovat. Aveam o mulțime de treburi. Nu era timp să dau înapoi după ce s-a dat verdictul. Și nici nu era treaba mea s-o fac, adăugă el defensiv.

– Dar acum trebuie să aflăm adevărul. Puller e undeva în libertate.

– Dar nu a ucis un om ca să evadeze? Asta am auzit eu pe căi neoficiale.

– E una dintre teorii, spuse Puller. Dar s-ar putea să fie mai complicat de atât.

Knox zise:

– E evident că erai sceptic pentru că declarațiile martorilor conțineau aceeași exprimare. Nu ai făcut cercetări ulterioare?

– Repet, nu era treaba mea. Le-am atras atenția celor din apărare, nu că aveau nevoie de mine pentru asta. Și restul probelor erau foarte solide. Pariuri online, datorii acumulate. Mijloace, motiv și ocazie. Era un caz clasic.

– Ei bine, motivul ar fi putut fi fabricat, pentru că i s-a spart computerul, preciză Puller.

– Acum văd asta, răspunse Fletcher.

– Și când a fost retrasă pedeapsa cu moartea ca variantă? întrebă Puller.

Comentariul îi atrase o privire aspră din partea lui Fletcher.

Puller continuă:

– Știm că acuzația s-a schimbat dintr-una care implică o pedeapsă obligatorie cu moartea în vreme de război în spionaj, ceea ce nu înseamnă neapărat pedeapsă capitală. De ce s-a întâmplat așa? Se aplecă în față. Pentru că dosarul de la curtea marțială în care am căutat eu arată că ai depus o moțiune pentru schimbarea acuzațiilor aduse lui Robert Puller. Nu a fost depusă de apărare.

Fletcher își adună palmele în față, părând adâncit în gânduri.

– Directiva a venit de sus.

– Cât de sus?

– Păi, mai sus de mine. Dar, sincer, cred că ideea a venit din afara părții legale a armatei. Chiar din afara Forțelor Aeriene.

Puller întrebă:

– Cum se poate așa ceva? Robert Puller făcea parte din Forțele Aeriene. Fără îndoială, aveau jurisdicție în privința lui și a cazului.

– Ai dreptate în toate privințele. Dar cred că a fost din cauză că tatăl lui a fost un general faimos de *armată*, dacă vrei să știi adevărul. Se pare că Departamentul Apărării s-a gândit că nu ar fi bine să trimită la moarte fiul unui asemenea erou.

Puller se lăsă pe scaun. La asta nu se gândise.

Fletcher îl privi atent.

– E și tatăl *tău*, desigur.

– Ai făcut legătura cu numele de familie?

– Nu, știam dinainte. Când urmărești în justiție pe cineva pentru un delict grav, îi verifici familia. Știu totul despre tine. Și sunt absolut consternat că ți s-a dat voie să anchetezi evadarea fratelui tău de la CD.

– Nu ești singurul, zise Puller. Deci crezi că a avut legătură cu tatăl nostru?

– Păi, a fost scrisoarea pe care a scris-o.

Puller părea incapabil să înțeleagă afirmația lui. Knox se uită la el, îi văzu expresia rigidă și-l întrebă pe Fletcher:

– Ce scrisoare?

– De la generalul Puller, care cerea ca fiul său să nu fie judecat pentru spionaj. A fost destul de înduioșătoare.

– Când a fost trimisă? întrebă Knox, în timp ce se uita neliniștită la Puller.

– La începutul procesului. Judecătorul a acceptat moțiunea depusă de mine și, bineînțeles, apărarea nu a avut nimic de obiectat.

Într-un târziu, Puller își regăsi vocea și spuse:

– Scrisoarea nu era în dosar.

– Nu mă mir. Practic, nu făcea parte din el.

– Mai știi ce altceva a spus? întrebă Puller.

– De fapt, am păstrat o copie. Dacă îmi dai adresa de e-mail, oscanez și ți-o trimit.

Puller îi dădu cartea de vizită și adăugă:

– Mersi, aş aprecia.

– Pot să mai fac și altceva pentru voi? întrebă Fletcher.

Knox răspunse imediat:

– Dacă este ceva, luăm noi legătura cu tine.

Îl lăsară pe Fletcher, cu un aer abătut, șezând în continuare la birou.

În timp ce ieșeau, Knox spuse:

– E evident că nu știai de scrisoarea tatălui tău.

– Era deja la Azilul pentru Veterani. Nu m-am gândit că are capacitatea să-și scrie măcar propriul nume.

– Ei bine, poate a avut capacitatea să-și ajute fiul care se lupta pentru viața lui.

– Dar mi s-a părut că nu-i păsa ce se întâmplă cu Bobby.

– Poate nu voia să-și recunoască sentimentele în fața ta. Unii bărbați au dificultăți cu chestia asta. Crezi că intră și tatăl tău în categoria asta?

– Din câte știam, tata nu a avut niciodată sentimente, zise Puller scurt.

Capitolul

40

Charlotte, Carolina de Nord, era următoarea oprire pe listă. Ajunseră din Charlottesville în puțin peste patru ore, căci Puller conduse cu viteză tot drumul. Îi plăcea să conducă pentru că avea timp de gândire. Și avea multe lucruri la care să se gândească, mai ales la scrisoarea trimisă de tatăl lui în încercarea de a-și salva fiul cel mare de la pedeapsa capitală.

– Nu am nicio monedă la mine, dar îți dau o bancnotă dacă-mi spui ce-ai în minte.

El se uită la Knox, care-l privea cu o expresie îngrijorată.

– Mă gândeam la tata.

– Și de ce a scris scrisoarea?

– Nu are logică.

– În ciuda celor spuse de tine, sunt sigur că tatăl tău are sentimente.

– L-am auzit izbucnind din cauza fratelui meu când l-am vizitat la azil. Dacă nu cumva am înțeles greșit strigătele și înjurăturile, nu sunt sigur că e fan al celor aparent făcute de fratele meu.

– Ei bine, ținând cont de ceea ce știm acum despre motivul fratelui tău de a-și anula propria apărare ca să vă

apere pe voi doi, poate îi vei spune într-o bună zi că fiul lui era nevinovat.

– Mi-ar plăcea să o poată face chiar Bobby.

Knox îi puse mâna pe umăr.

– Și eu sper să poată.

– Vreau să-l întreb direct pe avocatul apărării de ce nu a urmărit pista asta. Adică, dacă știa că Bobby e amenințat, de ce nu s-a făcut o anchetă?

– Păi, din ce ți-a spus Shireen Kirk, nu au fost probe în acest sens în afară de declarația fratelui tău. Și el nu l-a lăsat pe avocat să cerceteze, în special pentru că era convins că tu și tatăl tău o să pățiți ceva.

– Așa că lasă un om nevinovat să meargă la închisoare?

– Nu. A prezentat apărarea pe care o avea și un juriu format din semenii lui l-a trimis pe Robert Puller la închisoare.

– Știi că nu e atât de simplu sau de direct.

– Ceea ce știi este că avem nevoie de mai multe dovezi decât avem acum.

– Macri a fost mituită. Iar Susan Reynolds minte. La fel și Niles Robinson.

– Cred. Dar putem să-i convingem pe alții? Chiar și cu probele financiare pe care le avem? Și, mai important de atât, putem să le asociem cu cazul fratelui tău? Pentru că tot ceea ce știi majoritatea oamenilor este că a evadat de la CD și a lăsat un mort în urma lui. Dacă omul acela trebuia sau nu să fie acolo e în mare parte irelevant pentru cei mai mulți. În primul și în primul rând, fratele tău e un ucigaș, cel puțin așa gândesc ei. Oricare ar fi adevărul, e complicat, iar societatea noastră suprasaturată de informații nu se pricepe la lucruri complicate, pentru că

ar trebui să se concentreze mai mult de cinci secunde, ceea ce majoritatea nu mai pot face acum.

– Atunci, asta înseamnă că totul e degeaba? Tot ce facem noi? răspunse Puller.

– Sigur că nu. Dar vreau să înțelegi foarte clar că ceea ce avem acum nu e suficient. Nu e nici măcar pe departe. Încă nu văd luminița de la capătul tunelului și nici tu n-ai să faci. Trebuie să ne dăm silința în continuare.

– Asta e tot ce fac, Knox. Îmi dau silința.

Knox făcuse rost de vouchere de călătorie de la guvern care să le permită să stea la hotelul Ritz-Carlton în centrul orașului Charlotte la un preț redus care să nu-l facă pe contabilul de la Departamentul Apărării să-și taie venele. Luară camerele la același etaj, de o parte și de alta a lifturilor. Stabiliră să se întâlnească în hol după o jumătate de oră și să ia o cină târzie.

Puller își făcu repede un duș și îmbracă haine curate pe care le scosese din sacul de voiaj. Dădu câteva telefoane, inclusiv la azilul pentru veterani ca să verifice starea tatălui său.

– Se odihnește confortabil, fu răspunsul la întrebarea lui. Puller știa că asta însemna că bătrânul nu țipa la nimeni.

Lăsă un mesaj vocal pentru Shireen în care îi spunea unde erau și ce aflaseră. Știa că în scurt timp trebuia să le dea raportul generalului Rinehart și lui Schindler de la ANS. Nu era sigur cât de multe avea să le spună.

Se uită la ceas, își luă arma și se îndreptă spre lift.

Knox stătea deja acolo și aștepta să vină liftul. Purta o fustă crem care îi ajungea deasupra genunchiului, o bluză

verde-smarald și pantofi cu toc înalt și vârful deschis, dezvăluind o oă trandafirie. Părul ei castaniu era scos în evidență de materialul verde și era adunat în așa fel încât i se vedea gâtul lung, curbat. Ținea o poșetă-plic în mână și avea o eșarfă pe umeri. Îi simți parfumul și i se păru că amețește când se apropie de ea.

Se uită la pantalonii lui kaki, la tricoul polo și la sacoul vechi reiat.

– Mă simt cam prost îmbrăcat lângă tine, Knox.

Ea zâmbi.

– Arăți bine.

– Încotro? întrebă el când ajunseră în hol. Nu cunosc orașul prea bine.

– Am făcut rezervări la un restaurant. Se ajunge ușor pe jos.

El se uită la tocurile ei.

– Chiar și cu pantofii aceia?

Ea zâmbi.

– Îmi țin echilibrul foarte bine.

El îi privi poșeta.

– Înarmată?

Ea dădu aprobator din cap.

– Compactă, dar are putere mare de frânare. De obicei, o folosesc ca rezervă.

Era cald și cerul de culoare închisă era senin. Merseră doar două cvartale pe jos. Restaurantul era destul de aglomerat la ora aceea târzie. Clientela era formată din tineri de douăzeci și ceva de ani, bine îmbrăcați, care arătau ca niște avocați, bancheri, tehnicieni și din diverse alte profesii, care luau o pauză de la viața lor ocupată ca să se distreze. Când Puller văzu prețurile din meniu, se uită supărat la Knox.

– Diurna mea nu acoperă chestia asta.

– Liniștește-te, fac cinste.

Împărțiră o sticlă de vin și Puller comandă mușchi de vită medium rare, iar Knox ceru somon pe pat de brânză cedar. La desert, mâncară din aceeași porție de prăjitură cu morcov, apoi câte o cafea.

Erau ultimii clienți care ieșeau din restaurant.

Pe drumul de întoarcere, Knox îl luă de braț. Se sprijini de el și Puller interpretează cumva gestul ei ca fiind mai degrabă o nevoie de susținere.

– Recunosc, tocurile au fost o idee proastă.

– Ei bine, îți stă foarte bine. La fel și rochia.

Ea îl strânse de braț.

– Nu eram sigură că ai observat.

– Am observat, zise Puller. Făcu o pauză. Așa cum i-am observat și pe cei patru tipi care ne urmăresc. Doi peste stradă și doi în spatele nostru.

Knox continuă să privească drept înainte.

– Și par într-adevăr interesați de noi?

– Erau în fața restaurantului când am plecat. S-au despărțit în perechi și au mers după noi. Și încă sunt acolo, potrivindu-și pasul cu al nostru, dar rămân în spate.

– Iar următorul cvartal e destul de pustiu. Și la ora asta suntem singuri pe stradă.

– Hai să o luăm la stânga pe aleea de acolo și să vedem ce se întâmplă.

Intrară pe alee și Puller o văzu pe Knox deschizându-și poșeta și scoțând pistolul. Îl acoperi băgând mâna în eșarfă.

– Aud pași de peste stradă, spuse ea.

– Vezi tomberonul de acolo?

– Da, răspunse ea.

– Când ajungem acolo, hai să simulăm un moment romantic.

– Adică să ne sărutăm? întrebă ea.

– Da, zise el clar.

– OK, dar care e scopul?

– Vreau să le văd ochii. Și pentru că sunt de două ori mai mulți ca noi, sper să-i facem să lase garda jos doar o secundă, cât avem nevoie.

Merseră mai departe în ritm lejer până ajunseră la tomberon. Apoi Puller se întoarse spre Knox, îi dădu un fir de păr la o parte, o cuprinse cu brațul de talie și se aplecă s-o sărute. Când îi atinse buzele lui Knox, Puller nu avea nici măcar un singur gând romantic. Număra pașii în minte. Avea mâna stângă pe talia lui Knox, dar cu mâna dreaptă strângea pistolul M11.

Îi atinse gâtul cu buzele, prefăcându-se că îi săruta pielea.

– Trei-doi-unu, îi șopti la ureche.

Se întoarseră cu armele îndreptate spre cei patru, care acum erau la doar trei metri în spate. Judecând după expresiile lor uluite, fuseseră luați complet prin surprindere.

– Armele jos! Acum! strigă Puller.

Unul dintre ei nu ascultă avertismentul lui, ridică arma și trase. Rată ținta și glonțul nimeri în tomberonul din spatele lui Puller. Knox trase și bărbatul căzu pe asfalt. În același timp, ceilalți trei traseră și se dădură înapoi. Puller trase la rândul lui.

– Du-te! Du-te! strigă Knox. Te acopăr eu.

Puller alergă după ei. Knox îl verifică pe cel căzut, privi în spate, își scoase pantofii și alergă după Puller.

Cei trei bărbați ajunseră la capătul aleii, iar Puller auzi o mașină apropiindu-se în viteză de pe strada alăturată.

Alergă mai repede, dar fu nevoit să se ascundă după niște coșuri de gunoi când unul dintre ei se întoarse și trase spre el. Până să ajungă la stradă, SUV-ul dispărea deja după colț.

Knox îl ajunse în fugă.

– Ai văzut ceva? întrebă ea cu răsufierea tăiată.

El clătină negativ din cap.

– Au plecat. N-am văzut numărul de înmatriculare.

– Hai să-l verificăm pe tipul pe care l-am împușcat acolo. Poate are vreun act de identificare.

Dar mortul nu era acolo. Era sânge, dar nici urmă de cadavru.

Se uitară în toate direcțiile în care ar fi putut să dispară rănitul, dar nu se vedea nicăieri.

Knox se uită consternată la Puller.

– L-am nimerit în piept.

– Purtau vestă antiglonț?

– Nu mi-am dat seama. Era prea întuneric. Dar e sânge. L-am nimerit. Își dădu o palmă peste frunte. Așa-mi trebuie. Ar fi trebuit să trag la cap.

Puller sună la poliție și le explică situația. Apoi își sună superiorul de la DIP. Polițiștii apărură două minute mai târziu. După aceea, veniră și detectivii locali, apoi doi agenți DIP de la Fortul Bragg din Fayetteville. Nu păreau mulțumiți că fuseseră nevoiți să se deplaseze la ora aceea din noapte. Le puseră întrebări și verificară scena, ce mai era din ea.

Un agent îl întrebă pe Puller dacă avea idee de ce fuseseră atacați. Puller nu dădu prea multe explicații, dar le spuse agenților că el și Knox lucrau la un caz secret.

– Ei bine, succes cu chestia asta, spuse agentul, apoi el și partenerul său plecară.

După ce răspunseră la întrebări nenumărate de la polițiștii locali și se uitară la registrele cu fotografii de arestați la secție, dând declarații oficiale, Puller și Knox ajunseră înapoi la hotel abia la trei dimineața.

– Ai apucat să raportezi superiorilor tăi? o întrebă pe Knox când urcau cu liftul.

Ea dădu afirmativ din cap.

– Dar tu?

– Nu au fost bucuroși. Dar nu e ca și cum am cerut cuiva să încerce să ne omoare.

Ea își scoase pantofii înainte de a ieși din lift, sprijinindu-se de perete și masându-și un picior.

– Nu e tocmai seara pe care am plănit-o, spuse ea, părând deprimată.

– N-aș zice.

– Cine crezi că erau oamenii aceia?

– Aceiași care m-au atacat la Leavenworth, oare?

– Ai recunoscut pe cineva?

– Cei din Kansas aveau cagule.

– Atunci poate ne-au urmărit până aici?

– Posibil, răspunse el.

Ea ridică ochii spre el.

– Ești obosit?

– Nu foarte tare. Trebuie să fie de la adrenalină după ce aproape am fost ucis.

– Ritz oferă serviciu în cameră nonstop. Ce zici de niște vin și o gustare? Brusc, mor de foame.

Merseră în camera ei și ea dădu comanda. Totul ajunse după douăzeci de minute și, după ce plecă ospătarul, Knox turnă vinul și îi întinse lui Puller o farfurie cu niște biscuiți, pâine, brânzeturi, fructe și un castron mic

cu nuci. Se așezară față în față la măsuta pe care o adusesese ospătarul pe roți.

– Cineva nu vrea deloc să aflăm adevărul, Puller, zise ea între două guri de vin și brânză.

– E ceva obișnuit, din experiența mea. Mulți oameni mint.

– Și încearcă deseori să te omoare, *din experiența ta?*

– Mai des decât mi-ar conveni, recunosc el.

Rămaseră tăcuți câteva clipe.

– Ești un tip straniu, spuse ea pe un ton ciudat.

El înghiți o bucată de brânză.

– Cum așa? Mereu am crezut că sunt destul de direct.

– Într-adevăr, ești un tip de ispravă. Corect, previzibil, mereu încerci să faci ceea ce trebuie. Nu pari să cauți glorie sau medalii. Nu vrei decât să-ți faci treaba. Asta îl definește pe John Puller. Am ajuns să accept acest lucru ca adevărul adevărat.

– Și unde e partea stranie?

– Încă încerc să-mi dau seama. Deocamdată, asta îmi spune instinctul. Se ridică în picioare. Și acum cred că amândoi avem nevoie de somn.

Puller se ridică și se îndreptă spre ușă. Apoi se întoarse.

– Acolo pe alee?

– Da? spuse ea.

– Tragi bine. Și repede.

– Așa am făcut întotdeauna, Puller. Așa îmi place să-mi trăiesc viața. În viteză. Aruncă o privire scurtă spre pat, dar când ridică ochii nu îndrăzni să-i întâlnească privirea.

– Amândoi avem nevoie de somn, spuse ea. E o zi importantă mâine. Ridică ochii și privirile li se întâlniră pentru o secundă. Noapte bună, Puller.

El citi în privirea ei că era înfometată. Și nu de mâncare. Și se gândi că ar putea s-o privească în același fel.

Ea se ridică și intră în baie, închizând ușa.

Puller rămase pe loc câteva secunde, încercând să înțeleagă ce se întâmplase. O parte părea destul de directă. O altă parte era neclară.

Se întoarse în cameră, își scoase hainele și urcă în pat. Era aproape patru dimineața. Ceasul său intern era complet dat peste cap. Îi bătea inima cu putere după ce se întâmplase cu Knox. Femeia asta era complicată. Complet profesionistă într-o clipă, apoi trimitea semnale ciudate în clipa următoare. Probabil pentru că, în calitate de spion, avea tendința să-și folosească toate atuurile, inclusiv latura sexuală. Era, ce-i drept, foarte atrăgătoare, oricât de demodat suna. Inspiră adânc și se întrebă dacă nu i-ar fi prins bine un duș rece.

Telefonul începu să vibreze. Înjură printre dinți, dar puse mâna automat pe telefon. Întotdeauna lua telefonul, chiar dacă nu răspundea mereu. Și poate era Knox care voia să...

Primise un mesaj în căsuță. Îl citi.

Și se ridică imediat în capul oaselor. Nu era de la Knox. Dar era vorba despre ea.

Mesajul venise de la un număr pe care nu îl recunoștea.

Apelă numărul. De două ori. Nu răspunse nimeni.

Citi mesajul din nou. Era scurt, la obiect și apt de o singură interpretare.

„Să nu ai încredere în Veronica Knox, Puller. Nu este ceea ce pare a fi.“

Capitolul

41

Niles Robinson plecase de la serviciu devreme ca să prindă meciul de fotbal al fiului său. Băiatul ajunsese de la a fi cu un picior în groapă la un copil de doisprezece ani athletic și sănătos în mai puțin de doi ani. Era cu adevărat un miracol, unul pe care Robinson nu-l lua nicio dată de bun.

Câțiva părinți urmăreau meciul de pe margine. Era cald și băieții transpiraseră deja. Fiul lui Robinson era mijlocăș, ceea ce însemna că avea responsabilități deopotrivă de apărare și atac. Din acest motiv, băiatul alerga probabil mai mult decât ceilalți coechipieri, dar părea capabil s-o facă.

Robinson clătină din cap uimit în timp ce fiul lui trecu pe lângă el cu mingea. Un minut mai târziu, mingea era în plasă și echipa fiului său preluase conducerea. Era un avans la care nu aveau să renunțe. După ce meciul se termină, Robinson își felicită băiatul și se întoarce la serviciu. Băiatul avea să fie condus acasă cu mașina de un prieten.

Un bărbat înalt cu hanorac se apropie de el în parcare. Robinson nu-l observă până când acesta aproape ajunsese la el.

– Te ajut cu ceva? întrebă el.

Înainte ca bărbatul cu glugă să răspundă, patru bărbați ieșiră din mașini parcate în apropiere și se strânseră în jurul celor doi. Îl prinseră pe bărbat și îi traseră gluga de pe cap în timp ce-i puneau cătușele la spate.

Robinson se uită la el și clătină din cap.

– Nu e el, zise. Nu e Robert Puller.

Bărbatul cu glugă era mai tânăr și era murdar pe față.

– Luați-vă mâinile de pe mine, strigă el. N-am făcut nimic rău. Scoateți-mi cătușele.

Unul dintre ceilalți bărbați îl împinse în mașina lui Robinson.

– De ce te-ai apropiat de omul acesta?

– Ce, e vreo crimă?

– S-ar putea să fie.

– M-a plătit un tip.

– Ce tip? Unde e?

– Un tip. Mi-a dat douăzeci de dolari. A spus să vin aici după ce se termină meciul.

– Cum arăta?

– Nu știu. Era cât mine de înalt. Nu i-am văzut fața.

– De ce te-a ales pe tine?

– De unde naiba să știu eu?

– Stai mult prin parcare asta?

– Da, caut prin tomberoane. Copiii lasă sticle pline de suc Gatorade. Și mamele aruncă jumătate din gustările pe care le aduc. Cornul abundenței, omule.

– N-ai adăpost?

– Nu, omule, m-a lăsat aici avionul meu privat ca să caut rahaturi în gunoi.

– Și când te-a abordat „tipul” acela?

– Acum vreo oră.

– Unde?

– Lângă terenurile de baschet de cealaltă parte a parcului.

Bărbatul îi dădu drumul și se uită la Robinson.

– Ne-a păcălit cu idiotul ăsta.

Robinson dădu din cap.

– V-am spus că e deștept.

Bărbatul vorbi cu un coleg.

– Ia-l pe istețul ăsta și vezi ce mai scoți de la el.

Îl luară pe bărbatul cu glugă și-l băgară într-un SUV care aștepta, după care plecară.

Primul bărbat se uită la Robinson.

– Dacă ia legătura cu tine, ne anunți imediat. Ai înțeles? Robinson dădu din cap, urcă în mașină și porni. Când se văzu în oglinda retrovizoare, transpirase.

Ajunse acasă, după ce se hotărâse să nu se mai întoarcă la serviciu. Îi trimise șefului un e-mail să se scuze, ieși în curtea din spate și se așeză pe un scaun pe terasă, cu gândurile amestecate într-o furtună de scenarii catastrofale.

Îi vibră telefonul personal. Aproape că se așteptase la asta.

Se uită la ecran.

„Îmi pare rău pentru agitația din parc. A trebuit să scot dulăii la lumină.“

Câteva secunde mai târziu, mai primi un mesaj.

„Mă bucur că Ian e în regulă. Dar acum, că e sănătos, trebuie să te gândești la ce ai făcut și la răul pe care l-ai provocat. Pentru că le-ați deschis ușa. Tu și Susan. Trebuie să ne întâlnim.“

Robinson se uită la ecranul mic și apoi, după ce privi în jur să se asigure că nu-l urmărea nimeni, tastă un răspuns scurt.

„Cum? Ei sunt peste tot.“

Când citi răspunsul, părerea lui despre Robert Puller fu din nou confirmată. Era un bărbat foarte deștept.

Union Station era o gară aglomerată la ora aceea. Robinson parcă la nivelul superior și coborî cu scara rulantă. Intră și merse către un șir de telefoane montate pe un perete. Într-o lume plină de telefoane mobile, nu avea rost să mai folosești aceste instrumente vechi de comunicare.

În partea opusă, niște schele învelite cu o draperie înaltă fuseseră instalate în jurul reparațiilor la tavan.

Robinson se opri la telefonul cel mai îndepărtat de ușa pe care intrase și așteptă. Telefonul sună după câteva secunde.

Ridică receptorul și salută.

– Arăți bine, Niles. Îngrijit ca întotdeauna.

Robinson nu se deranjă să privească în jur. Se îndoia că putea să-l zărească.

– Cum ai ieșit de la CD, Bobby?

– Nu a fost plănuț. Doar am profitat de o ocazie.

– A venit fratele tău să mă vadă.

– Sunt convins.

– Nu cred că m-a crezut.

– E aproape imposibil să-l minți.

– Știu că ai fost la Susan. A spus că ai încercat s-o omori. Că în cele din urmă a scăpat, a pus mâna pe armă și tu ai fugit.

– Sunt sigur că așa a făcut. Nu s-a întâmplat chiar în felul ăsta, dar așa e Susan.

– Adică e o mincinoasă ordinară.

– La asta mă refeream, dar îmi place mai mult cum ai spus-o tu.

– Îmi pare rău, n-am vrut s-o fac, Bobby. Dar m-au prins la înghesuială. Nu aveam scăpare. Ian era..., Robinson ezită.

– Nu sunt aici să te judec, Niles. Date fiind împrejurările, poate aș fi făcut la fel. Dar acum trebuie să îndreptăm lucrurile.

– Cum?

– Pentru început, trebuie să-mi spui cine te-a plătit să faci ce-ai făcut.

– Nu m-am întâlnit cu nimeni. Totul a fost prin e-mail și nu au depus niciodată bani în contul meu. Au plătit tratamentele medicale în Germania, direct. În felul ăsta, nimeni nu putea să-și dea seama. Am explicat că tratamentul în Germania a fost gratuit pentru că firma care făcea studiul clinic avea nevoie de persoane pe care să-l testeze.

– OK, dar ce anume voiau să faci? Să le oferi acces la STRATCOM și de acolo la toate celelalte?

– Poate că acesta a fost planul lor. Dar nu asta mi-au spus să fac. Trebuia doar să spun că te-ai întâlnit cu iranianul. Mi-au dat fotografiile falsificate.

– OK, Niles, dar trebuie să fi avut un scop final.

– Te-ai gândit vreodată de ce te-au luat la ochi tocmai pe tine dintre toți angajații de la STRATCOM?

– Sigur că da.

– Și ai găsit vreodată răspuns?

– Nu unul bun, nu.

– Ei bine, eu m-am întrebat de multe ori.

– Și ai găsit vreun răspuns? Întrebă Puller.

– Acum vreun an, când eram la serviciu.

– Și care era?

– Erai instruit ca să ajungi până în vârf, Bobby. Generalul Able a spus-o destul de clar.

- Și ce-i cu asta? întrebă Puller.
- Erau unii cărora nu le-ar fi plăcut chestia asta.
- Despre cine anume vorbești?
- Am încercat să repar lucrurile, Bobby. Chiar am încercat. Mă roade chestia asta de peste doi ani.
- Dă-mi un nume, Niles, insistă Puller.

Glonțul îl nimeri pe Niles Robinson la baza gâtului și-i secționă măduva spinării. Odată distrus acel centru, la fel fu și el. Rămase acolo o secundă, cu o privire extrem de surprinsă pe fața acum însângărată unde ieșise glonțul și lovise peretele. Apoi căzu cu fața în jos în cabina telefonică și alunecă pe podea, mânjind peretele de sânge, cu mâna încă încheștată pe receptor.

Cel care trăsesese, îmbrăcat în uniformă de poliție, era în spatele locului amenajat pentru reparații. Țintise și trăsesese cu pistolul cu amortizor prin draperie. Puse arma în toc, ieși pe cealaltă parte a spațiului de lucru și începu să strige la oameni să nu intre în panică, ci să se îndepărteze de locul atacului. Majoritatea îl ascultară, fiindcă era în uniformă.

Cu toate astea, sute de oameni țipau și fugeau în toate direcțiile, abandonându-și bagajul și încercând să se îndepărteze de omul ucis. Polițiștii, cu armele scoase, alergară spre el. Gara Union Station se transformă instantaneu într-un scenariu de coșmar.

Doar doi oameni ieșiră liniștiți din gară în ziua aceea. Unul era Robert Puller.

Celălalt era omul care tocmai îl omorâse pe Niles Robinson.

Capitolul

42

La ora șapte dimineața, a doua zi, Knox și Puller luau micul dejun la restaurantul hotelului. Raze vesele de soare intrau pe fereastra ce dădea spre stradă. Oamenii intrau și ieșeau din restaurant, iar mașinile treceau pe drum. Părea greu de crezut că cineva încercase să-i omoare cu doar câteva ore mai înainte și încă la o distanță scurtă de acel loc, dar, greu de crezut sau nu, se întâmplase.

Ea începu:

– Trebuie să-ți spun că am adormit greu, cel puțin în cele trei ore de somn cât am avut la dispoziție.

– De ce?

– Am împușcat un om, Puller. Poate e ceva obișnuit pentru tine. Nu e la fel pentru mine.

– Să împuști pe cineva nu e niciodată ceva obișnuit. Cel puțin, sper să nu devină așa.

– Suntem pe aceeași lungime de undă în acest caz. Dar probabil neliniștim pe cineva. E un progres.

Puller se opri cu ceașca la jumătatea drumului spre buze.

– Am avansat mult, dar nu avem răspunsuri, Knox. Țsta nu e progres. Nu pentru mine.

– Te contrazic. Am descoperit că doi oameni mințeau de înghețau apele și l-au trimis pe nedrept pe fratele tău

la închisoare. Am aflat – mă rog, tu ai aflat – că un croat a băgat pe ascuns un nebun în Fortul Leavenworth care a fost trimis acolo să-l omoare pe fratele tău. Am făcut multe, de fapt. Chiar am făcut.

– Dar nu avem răspunsuri încă. Nu la întrebările importante. Mai exact, cine și de ce?

Ea se juca cu lingurița.

– Evident, fratele tău e pe undeva chiar acum și încearcă să afle adevărul.

– Pare că te-ai gândit puțin la asta.

– M-am gândit mult, de fapt.

– Și ce părere ai?

– Că probabil e înaintea noastră în unele privințe.

– De ce?

– E foarte deștept. I s-a făcut o înscenare. Făcea parte din domeniul informațiilor. Și încearcă să-și dovedească nevinovăția. Are o motivație puternică.

– Am început să cred că el e cel care mi-a salvat fundul cu gorilele acelea care m-au răpit. E singurul lucru care are logică.

Knox îl privi surprinsă.

– Nici măcar nu mi-a trecut asta prin minte. Dar cred că ar avea sens. Înseamnă că e posibil să fi fost la câțiva metri de el în noaptea aia?

– S-ar putea, da. Și, după cum s-a dovedit, ar fi putut la fel de bine să fie câțiva kilometri. El a dispărut și eu n-am reușit să-l găsesc.

– Erai foarte apropiat de el, nu-i așa?

– Multă vreme am fost unul pentru altul tot ce aveam. Mama a plecat, tata era ca și cum n-ar fi fost nici el. Împinse un cartof copt pe farfurie. S-ar putea să fie un motiv pentru care nu am făcut pasul niciodată.

– Către ce? Căsnicie?

– Da.

– De ce? Te temi că ai fi un tată mizerabil?

– Și un soț mizerabil.

– Nu văd lucrurile așa, Puller, chiar nu le văd. Ai fi o partidă grozavă. Și un tată bun. Să-ți înveți copiii ce e rău și ce e bine, cum să coloreze în contur, să arunce o minge, să asigure perimetrul unei camere, să tragă cu pușca, să-i elimine pe băieții răi cu o bucată de sfoară și o gumă de mestecat. Toate astea sunt lecții bune de viață.

– Te-ai gândit vreodată să te măriți?

– De fapt, da.

Puller ridică din sprâncene.

– Adică te-ai *gândit* la asta?

– Nu, Puller, adică am mers la altar, am schimbat inele și m-am măritat în fața unui predicator autorizat.

– Când?

– Cu mult timp în urmă. Aveam amândoi optsprezece ani. Eram iubiți din liceu. A durat doar paisprezece zile. Mare surpriză, nu-i așa? Adică, amândoi știam exact cine eram și ce voiam de la viață la optsprezece ani, nu? Ei bine, s-a dovedit că habar nu aveam. Așa că am încheiat ca la carte. Și am obținut o anulare. Așa că nu apare nicăieri că s-a întâmplat.

– Ca la carte? Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că ne-am căsătorit în Vegas și am divorțat acolo, totul în decurs de două săptămâni. Am dat inelele înapoi și am semnat documentele necesare, după care am mers fiecare pe drumul lui. Nu le-am spus niciodată părinților mei. Au crezut că am fost într-o tabără de pregătire pentru colegiu.

– Oare de ce nu pot să-mi imaginez deloc chestia asta? Adică, pe tine măritându-te la optsprezece ani într-o capelă în Sin City?

– Ți-am spus că-mi place să-mi trăiesc viața în viteză. Dar adevărul e că eram cât se poate de sinceră, aveam numai zece la școală, trei monograme pentru excelență¹, pe vremea aceea făceam totul cum trebuie. Nu încălcam niciodată regulile impuse de părinții mei. Am câștigat toate premiile, am intrat la cele mai bune școli. Pe urmă, ceva s-a rupt și am luat-o razna imediat după ce am absolvit liceul. Cum spuneam, a durat două săptămâni. După aceea, mi-am revenit. Am primit o educație excelentă la Amherst în timp ce mă ocupam și de latura sportivă, am făcut masteratul, am decis să-mi slujesc țara pe partea de informații și restul, cum se spune, e istorie. Ea se uită la el. Ai făcut vreodată așa ceva?

– Nu.

Ea părea dezamăgită.

– Întotdeauna ai respectat regulile, atunci?

– Eram un puști crescut în armată, cu un ofițer pe post de tată. Regulile erau tot ce știam. Calea armatei sau nimic. Spuse ultima parte cu o severitate deosebită.

– OK, zise ea, surprinsă de tonul lui. Atunci, de acum înainte o să-ți spun „Puller conform regulilor“.

– OK, dar ție cum ți se spune? întrebă el, pe un ton devenit deodată aspru.

Se uitară unul la altul pentru un moment lung și inconfortabil.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea.

¹ Litere sau monograme acordate ca premiu pentru excelență în activitățile școlare în sistemul de învățământ din Statele Unite ale Americii (n.tr.)

– E doar o întrebare.

– Mi se spune Veronica Knox. OK, acum te mai întreb ceva. Ce s-a schimbat de acum câteva ore și până în acest moment? Pentru că acum trei ore lucrurile păreau destul de bune între noi. Am împușcat pe cineva care încerca să ne facă rău. Dar acum ești atât de rece și distant încât am senzația că sunt în Alaska, nu în Carolina de Nord.

– Cred că ești puțin prea sensibilă.

– Nu, sunt doar un om care vrea să știe adevărul, Puller. Ai de gând să mi-l spui?

– Nu te-am mințit niciodată, Knox. Și nu o voi face niciodată.

– Știu, mi-ai tot atras atenția asupra deficiențelor mele în privința asta și probabil aveai dreptate s-o faci. Dar credeam că ți-am dovedit deja că sunt deschisă. Așadar, repet: ce s-a schimbat?

– Îmi place cum pui problema. Ar trebui să te gândești să scrii un roman. Sau un blog.

– Și tu ar trebui să te gândești să termini cu prostiile și să-mi spui ce se întâmplă.

Puller dădu să spună ceva, poate mai mult decât trebuia. Lupta lui interioară se termină când el se ridică în picioare, se uită la ceas și spuse:

– E timpul să ne întâlnim cu Todd Landry.

Ea rămase pe loc în timp ce el ieșea din restaurant. Knox bombăni:

– Se presupune că femeile sunt complicate, nu bărbații! Apoi își luă haina și merse după el.

Capitolul

43

Programaseră o întâlnire la ora opt cu Todd Landry, fostul avocat al apărării pentru Robert Puller. Se afla la biroul din centrul oraşului Charlotte, la scurtă distanţă de mers pe jos de la Ritz.

O secretară îi conduse într-o cameră mică de conferinţe din spatele spaţiului de birouri. În timp ce mergeau, Puller remarcă lemnul deschis la culoare şi operele de artă elegante, iar picioarele i se scufundară în covorul gros. Observă dispunerea complicată a birourilor deschise unde oamenii păreau nişte albinuţe în stup trudind la o problemă legală cu care se confruntau.

Landry îi întâmpină la uşa sălii de conferinţă. Avea în jur de un metru şi şaptezeci şi cinci, era slab, cu un cerc de păr cărunt care-i înconjura creştetul capului. Purta un costum la două rânduri de nasturi şi o cravată cu model şerpuit pe cămaşa albastru-deschis. Puller remarcă şi butonii din aur cu monogramă pe manşetele franţuzeşti.

Un bărbat atent la înfăţişarea lui.

Landry îşi păstrase postura dreaptă ca o scândură din armată, strângerea fermă de mână şi atitudinea dominantă.

– Luaţi loc. Sunt sigur că vreţi să trecem direct la subiect. Cafea, apă?

– Nu, mulțumesc, zise Puller, iar Knox clătină negativ din cap.

Se așezară toți trei și Landry își deschise sacoul, așteptând.

– Presupun că știi de ce-am venit, începu Puller.

– Robert Puller. Nu-mi vine să cred că a scăpat de la CD. Credeam că era nevinovat, să știi. Nu pot spune asta despre cei mai mulți clienți. Cred că m-am înșelat în privința lui.

– Poate că nu, zise Puller. Am descoperit suficiente lucruri care să ne facă să credem că un om nevinovat a fost într-adevăr trimis la închisoare.

– Atunci, de ce a evadat?

– Nu putem discuta despre asta, dar putem spune că există circumstanțe atenuante.

– OK, știu că nu mai fac parte din armată și nevoia de a ști e aproape inexistentă, dar totuși aveți niște întrebări?

– Ne-am întâlnit deja cu Doug Fletcher, spuse Knox.

Landry dădu din cap.

– Băiat bun, avocat bun. Predă la JAG acum, în Charlottesville.

– Exact. Și ai vorbit cu Shireen Kirk? întrebă Puller.

Landry zâmbi.

– Nu mi-a plăcut să fiu contra ei. M-a bătut de mai multe ori decât aș dori să recunosc. Sper să nu se mute niciodată la Charlottesville și să-și facă un cabinet privat.

– Am apreciat că ai fost atât de sincer cu ea.

Landry dădu din cap a înțelegere.

– Uite, a fost un caz ciudat din toate privințele. Nimic nu avea logică. Știu că probele au dat jocurile online ca motiv, iar el a avut mijloacele și ocazia, dar n-am crezut-o niciodată. Toate astea se pot falsifica foarte ușor. Dacă

Robert n-ar fi fost atât de egoist în legătură cu spargerea computerului său, poate ar fi avut parte de alt verdict. Poate nu, dar măcar am fi avut șansa să câștigăm.

– Am înțeles că a existat o scrisoare de la tatăl lui Robert, zise Knox, făcându-l pe Puller să se uite la ea.

Landry îl privi pe Puller:

– Și de la tatăl *tău*. Știu cine ești.

– Da.

– Fratele tău a spus că erai cel mai bun anchetator din Departamentul Apărării. Era foarte mândru de tine.

– Sentimentul era reciproc, spuse Puller.

Landry dădu din cap.

– Scrisoarea a cântărit foarte mult. Și cred că a fost singurul motiv pentru care au schimbat acuzația de spionaj. Viață versus moarte.

– Fratele meu a văzut scrisoarea? întrebă Puller.

Landry ezită.

– Nu.

– De ce nu? întrebă Puller.

– Pentru că tatăl lui... al vostru... nu a vrut. Acestea erau condițiile în care putea s-o vadă judecătorul pentru a diminua acuzațiile.

– Deci tata nu a vrut ca fratele meu să știe că s-a implicat?

– Cred că nu. Mi s-a părut neobișnuit, desigur. Dar nu stătea în puterea mea să fac ceva în privința asta. Eram soldat pe atunci, agent Puller. Am făcut ce mi s-a spus. La fel și Doug Fletcher.

Puller se lăsă pe spătarul scaunului, digerând informația și clătinând din cap.

– Iar Robert Puller a vorbit despre amenințările aduse familiei lui? insistă Knox.

Landry se uită la Puller.

– Știai despre asta?

– Eram plecat din țară atunci. În zonă de război. M-am întors abia după ce fratele meu a fost condamnat și trimis la CD.

– Mi-a vorbit mult despre tine. Nu în legătură cu cazul. Era îngrijorat că vei avea o părere proastă despre el. Nu pentru că ar fi făcut ceva rău. S-a considerat nevinovat tot timpul. Ci pentru că, ei bine, era o dezonoare pentru familia lui.

– L-am vizitat la CD. Destul de des.

– Sunt sigur că vizitele acelea au însemnat mult pentru el.

Knox interveni:

– Dar ți-a oferit cineva mai multe detalii despre amenințări?

– Mi-a spus că i s-a pus o scrisoare sub pernă în celulă.

– Înseamnă că cineva din închisoare a pus-o acolo, zise Knox.

– Așa s-ar crede. Mi-a arătat-o. Era scrisă cu majuscule, ar fi putut s-o scrie oricine. De aceea ar fi fost dubios s-o introducem ca probă. Acuzarea ar fi susținut că a făcut-o el însuși. Dar n-am apucat să încerc, pentru că Robert nu mi-a dat voie. Asta m-a convins că scrisoarea era autentică. Cineva se folosea de amenințarea cu violența împotriva familiei lui ca să influențeze modul în care se apăra la proces. Nu a vrut să depună mărturie. Nu m-a mai lăsat să-mi fac treaba din momentul acela. Condamnarea era un fapt știut dinainte. Juriul a deliberat doar o oră înainte de a da verdictul de vinovăție.

– Înțeleg, spuse Puller.

– Dar e curios. Adică, având în vedere ce s-a întâmplat ieri în D.C., zise Landry.

Knox și Puller îi aruncară o privire stranie.

– Ce s-a întâmplat în D.C.? întrebă Knox.

– O, îmi pare rău, credeam că ați aflat. Un fost coleg de-al meu din D.C. m-a sunat aseară. A văzut la știri. A fost un articol scurt în *USA Today* azi-dimineață, dar nu cred că a făcut prea multă senzație în presă încă. Pentru că avea legătură cu cazul fratelui tău, mi s-a părut că s-a întâmplat într-un moment ciudat.

– Despre ce vorbești? întrebă Puller.

– Știi cine e Niles Robinson?

– A lucrat cu fratele meu și a depus mărturie împotriva lui la proces. Am vorbit recent cu el.

– Păi, înseamnă că a fost un lucru bun.

– De ce? întrebă Knox.

– Pentru că ar fi imposibil să mai vorbești cu el acum. A fost împușcat aseară la Union Station.

Puller și Knox schimbă o privire scurtă. Puller spuse:

– Niles Robinson? Ești sigur că e același om asociat cu cazul fratelui meu?

– Absolut. Era o poză cu el în articol. Era el, în mod sigur. L-am recunoscut imediat de când a fost în boxa martorilor. Am petrecut mult timp interogându-l în privința declarației lui, dar nu am reușit să fac prea multe progrese. În măsura în care contează, părea să regreta cu adevărat că depunea mărturie împotriva lui Robert.

– Sunt sigur că regreta, zise Puller tăios.

– L-au prins pe cel care a tras? întrebă Knox.

– Nu, din câte am citit eu. Prietenul meu a spus că reportajul din D.C. menționa că Robinson era într-o cabină telefonică din gară. Ciudat, pentru că, știți, cine

mai folosește un telefon public în ziua de azi? Mă mir că mai există.

– Mă întreb dacă s-a dus acolo să ia un tren? întrebă Puller.

Knox se uită curioasă la el.

– Nu știu, răspunse Landry. Cred că dacă vor găsi un bilet asupra lui vom avea un răspuns la întrebarea asta.

– Mai ai ceva de adăugat? întrebă Knox.

– Doar să repet că am crezut mereu că Robert era nevinovat. Dar probele nu au fost în favoarea noastră. Au fost fotografiile aduse de Robinson, mărturia lui care a coroborat totul, fișierele din computer care dovedeau jocurile de noroc online și datoriile, documentele financiare. Și a mai fost și DVD-ul și mărturia celeilalte colege. Cum o chema?

– Susan Reynolds, răspunse Puller.

– Exact. A fost ca o stâncă în boxa martorilor. Dar spre deosebire de Robinson, ea, hm...

– Nu părea deranjată de faptul că dădea o mână de ajutor ca să-l trimită pe fratele meu la închisoare pentru tot restul vieții?

Landry arată cu degetul spre el.

– Exact. De fapt, părea mai degrabă bucuroasă s-o facă. Landry clătină din cap. O femeie neplăcută. Dură, chiar nemiloasă. Cu siguranță, nu era o persoană cu care aș fi ales să-mi petrec timpul. Am investigat-o, desigur, să văd dacă descopăr ceva cu care s-o atac la proces. Dar n-am găsit nimic.

– Păi, poate noi o să avem mai mult noroc, zise Puller. Se ridică și întinse mâna. Îți mulțumesc pentru timpul acordat.

– Nu, *eu* mulțumesc. Și sper ca adevărul să iasă la lumină într-un final, spuse Landry. Iar dacă fratele tău e nevinovat, n-ar trebui să mai stea nicio clipă în închisoare.

Își luară la revedere în timp ce Knox îl privea îngrijorată pe Puller.

Câteva minute mai târziu, mergeau înapoi spre hotel.

– Robinson e mort, zise Knox. Șocant.

– Poate nu chiar atât de mult.

– Ce vrei să spui?

– De ce s-a dus la gară să vorbească la un telefon public?

Knox se gândi puțin.

– Vorbea cu cineva și nu voia să fie văzuți împreună sau să le fie urmărite telefoanele?

– Atunci, cu cine vorbea când a fost ucis?

– Ar putea fi multe posibilități.

– Poate nu atât de multe pe cât crezi. Putea să comunice cu oamenii care au plătit pentru tratamentul fiului său în tot felul de moduri. Pe de altă parte, telefonul public era un mod perfect în care o persoană care nu-și permitea să fie văzută cu Robinson să comunice cu el fără să riște ca discuția să fie ascultată.

– Stai o clipă, vrei să spui...

– Că la celălalt capăt al firului era fratele meu.

– Dar de ce să discute cu Robinson?

– Robinson se simțea vinovat pentru ce-a făcut. L-ai auzit pe Landry. Sunt sigur că fratele meu a remarcat asta când Robinson a depus mărturie. Poate a crezut că Robinson avea să fie receptiv la ideea ca adevărul să se afle, măcar ca să scape de sentimentul de vină.

– Crezi că o fi aflat care a fost motivația lui Robinson?

– Copilul bolnav? Posibil. Am văzut fotografia din biroul lui Robinson. Ar fi putut s-o vadă și fratele meu, pentru că sunt sigur că era și în biroul lui Robinson din KC. Trebuie să înțelegi că fratelui meu nu-i scapă nimic. El vede tot. Nu uită niciodată nimic. Acum trebuie să aflăm totul despre moartea lui Robinson.

– Deci cine l-a ucis? Fratele tău? Poate Robinson nu a vrut să coopereze.

– Dacă ăsta era planul fratelui meu, n-ar fi ales un loc ca Union Station. Prea mulți oameni în jur. Și nu e un ucigaș cu sânge rece. Ar putea să ucidă pe cineva ca auto-apărare, ca la CD, dar nu de la distanță când el nu era expus pericolului. Cred că Robinson a fost urmărit, iar când persoana care-l urmărea a văzut ce se întâmplă, l-a eliminat.

– Și fratele tău?

– N-am de unde să știu ce i-a spus Robinson. Dacă i-a spus ceva, l-ar fi putut conduce pe Bobby către altceva.

– Dar Susan Reynolds? Crezi că o să-i facă o vizită?

– Posibil, dacă nu a făcut-o deja.

– Nu crezi că am fi aflat dacă era așa?

– Nu neapărat. Dacă Reynolds e plătită de altcineva, atunci s-ar putea să nu vrea ca superiorii ei oficiali să știe, pentru că ar atrage atenția asupra ei. Poate le-a spus doar celorlalți complotiști. Sau poate a povestit altora, dar nimeni nu s-a gândit să ne anunțe. Sau l-o fi sunat pe Robinson să-i spună. Cred că toate astea sunt posibile.

În timp ce mergeau, telefonul lui Puller începu să vibreze. Se uită la ecran și se schimbă la față.

– Vești proaste? întrebă Knox, care-l privea cu atenție.

– Doug Fletcher a vorbit cât se poate de serios.

– Poftim?

– Tocmai mi-a trimis o copie a scrisorii depuse de tata în instanță în timpul procesului lui Bobby.

Knox puse mâna pe brațul lui Puller.

– Ascultă, du-te în camera ta, termină de împachetat, citește scrisoarea, ia-ți tot timpul de care ai nevoie. Eu o să eliberez camera și te aștept în hol.

Puller se uită la ea.

– Apreciez. Apoi șovăi. Și-mi pare rău că m-am purtat urât azi-dimineață.

– Las-o baltă. Nici eu nu sunt o persoană matinală. Și pot fi și eu nesimțită.

– Ai spus că n-ai fost apropiată de tatăl tău, dar te vezi cu el vreodată?

– Ar fi cam dificil, pentru că a murit.

– Îmi pare rău, nu știam.

– A băut prea mult, s-a topit, a intrat în depresie, a sfârșit singur și a înghițit un glonț de Glock fără să lase măcar un bilet.

– La naiba, cred că ți-a fost greu.

– Nu atât de greu pe cât ai crede. Eram înstrăinați deja de multă vreme.

– Totuși, era tatăl tău.

– De fapt, cel puțin în mintea mea, își pierduse acest titlu. Nu ar trebui luat pur și simplu de bun, Puller, pentru că un spermatozoid a reușit să nimerească un ovul. Trebuie să-l câștigi. El a ales să n-o facă. Și a suportat consecințele. E incredibil de trist, dar nu a fost alegerea mea, ci a lui.

– Admir faptul că poți fi atât de... analitică în privința asta.

– Asta se întâmplă abia după ce ai petrecut vreo zece ani din viață plângând din cauza asta. După ce se duc sentimentele, analiza e tot ce-ți rămâne.

Spunând asta, Knox își întoarse privirea și se uită drept în față.

Ajunseseră la hotel deja și ea îl împinse spre intrare.

– Du-te și fă ce ai de făcut. Eu mă duc alături la farmacie să iau câteva lucruri. Ne întâlnim în hol.

Puller se uită după ea o secundă, apoi intră în hotel.

Knox privi agitată în jurul ei câteva clipe și apoi zări o alee îngustă în spatele hotelului. Se strecură înăuntru, se întoarse cu spatele la stradă și începu să plângă.

Capitolul

44

Robert Puller stătea într-o cameră dărăpănată de motel, lângă un mall pe Route 1 în sudul Alexandriei, privind la bucata uzată de covor, dar fără s-o vadă cu adevărat.

Seara trecută, se uitase cum creierii lui Niles Robinson se împrăștiaseră pe perete la Union Station. Lucrase câțiva ani cu Robinson la STRATCOM, mai întâi în Nebraska, apoi în Kansas. Îl considerase un prieten. Îl privise în boxa martorilor cum depunea mărturie împotriva lui. Văzuse că prietenul lui era tulburat de ceea ce făcea.

În timp ce Puller stătea în sala de judecată în ziua în care Robinson depunea mărturie, vizitase în gând biroul lui Robinson, analizând fiecare lucru. În modul ciudat în care funcționa creierul lui, odată ce Puller vedea ceva, îi rămânea în minte, ascuns în siguranță într-un colțișor de materie cenușie.

În călătoriile lui mentale, se oprise la fotografia cu Ian Robinson de când era bolnav, cu capul ras și tuburi de jur împrejurul trupului său fragil. Puller și Niles vorbiseră deseori despre băiat, despre boala lui și pronosticul pesimist. Fusesse cu adevărat îngrozitor. Și cu toate că nu era de acord cu ce făcuse Niles, înțelegea de ce o făcuse.

Dar acum, deși Ian avea să crească mare, avea să o facă fără tatăl lui.

Iar Puller se învinovăța pentru asta. Robinson fusese urmărit. Puller ar fi trebuit să anticipeze acest lucru. Însă nu se gândise niciodată că aveau să ucidă pe cineva într-un loc atât de public.

Dar acum nu putea să facă nimic pentru Robinson. Iar ceea ce îi spusese Robinson era interesant. Unora nu le plăcea faptul că Puller era pregătit pentru lucruri mărețe în domeniul informațiilor. Să fi fost vorba doar de atât? Poate că Robinson nu știa toată povestea.

„Să-mi distrugi cariera și să mă bagi la închisoare doar pentru că nu-ți plăcea de mine sau erai invidios? Nu, trebuie să fi fost altceva la mijloc. Și ce-a vrut să spună cu «a încercat să repare lucrurile»? Cum?”

Puller se întinse pe pat și se uită la tavan în locul corvului subțiat. Nu reuși să dea de cap spuselor lui Robinson, așa că trecu mai departe.

Puller plecase spre est din pricina schimbării de conducere de la STRATCOM. Daughtrey fu avansat și adus la ei. Apoi, cineva îl omorâse. Odată cu schimbarea funcției, avuseseră loc și alte modificări în ierarhia conducerii. În special, Martin Able primise a patra stea și devenise șeful ANS. Era o funcție râvnită.

Totuși, poate acum nu mai era chiar la fel. ANS era măcinat de controverse după dezvăluirile făcute de Snowden. Fostul agent ANS acuzase agenția de un comportament fără precedent și acest lucru proiectase o umbră asupra întregii comunități de informații din Statele Unite.

Puller nu fusese implicat direct în ANS în timpul perioadei petrecute la STRATCOM, deși agențiile aveau o colaborare strânsă. Însă dezvăluirile care ieșiseră la lumină în ultimul an și ceva nu avuseseră legătură cu schimbările

drastice în modul de operare al ANS-ului. Supraveghele și tacticile recent făcute publice și acum denunțate funcționau de multă vreme.

Mulți oameni nu și-ar fi dorit ca acele dezvăluiri să se afle, dar totuși se aflaseră. Și acolo calculase greșit Puller. El îl bănuise pe fostul lui șef, Martin Able. De aceea o luase spre est. Dar asta nu putea să aibă vreo legătură cu problemele de la ANS și, implicit, de la STRATCOM. El stătea într-o celulă la CD și asta făcuse timp de mai bine de doi ani. În tot acest timp, nimeni nu-și bătuse capul cu el. Nimeni.

Și apoi, de curând, un bărbat intrase în închisoare cu misiunea de a-l ucide. Trebuia să existe un motiv. Și dacă reușea să-l afle, putea, extrapolând, să descopere și restul adevărului.

Așadar, asta îl duse înapoi la oamenii de care pomenise Robinson, care nu voiau ca Puller să avanseze și în cele din urmă să ocupe funcția supremă. Printre ei nu putea fi și Martin Able. El se îndrepta spre conducerea ANS-ului. Și în mod evident dorise ca Puller să reușească; o demonstrase fiindu-i mentor.

Acum, era clar că Susan Reynolds nu era admiratoarea lui Puller și complotase să-l distrugă pentru bani și poate și din pricina unei invidii profesionale. Dar nu putea fi ea forța principală din spate. Nu avea nici funcția, nici inteligența pentru asta.

În acest punct, gândurile lui Puller o luară în altă direcție. Către distanța care exista între Daughtrey, cel cu o stea, și Able, acum cu patru stele. Când plecase de la STRATCOM, lăsase liber cel mai bun loc. O căutare rapidă pe Google îi arătase lui Puller că amiralul preluase slujba lui Able la STRATCOM. Nu fusese promovat

intern, ci venise de pe altă funcție de conducere. Mai jos de el, la acest nivel al conducerii, erau un gradat cu trei stele care era comandant-adjunct, un șef de stat major cu două stele și un comandant sergent-major, care era și senior *enlisted leader*.¹

Nu se oprea aici. Mai era și comandamentul cu comandanții de subdivizii, alcătuit dintr-un amestec de gradați cu trei stele, două stele și o stea, contraamirali, colonei, maiori, căpitani și civili. Era un sortiment amețitor de posibili suspecti, fiecare făcându-și dansul profesional, sperând să urce în grad și putere înainte ca muzica să se oprească.

Puller deschise laptopul și intră pe internet. Citi biografiile profesionale ale fiecăruia, uitându-se din nou și din nou la listă în speranța că ceva avea să iasă în evidență.

Era într-un punct critic.

„Decizia de a mă ucide la CD. Ce s-a întâmplat ca să declanșeze așa ceva? Ar fi fost nevoie de pregătiri, vreo două luni ca să pună la punct toate detaliile necesare. Elementul declanșator ar fi putut să apară oricând înainte de asta, doar că nu știu cu cât timp înainte. Dar am alt punct critic care m-ar putea duce în direcția potrivită.”

Intră într-o bază de date securizată ca să caute CV-ul intern și confidențial al lui Susan Reynolds.

Avusese multe însărcinări de-a lungul unei cariere guvernamentale de peste douăzeci și cinci de ani. Studiile academice erau spectaculoase și avea diplome superioare, deși fusese o mamă tânără. Muncise ca să ajungă într-o poziție de manager, deși el se îndoia că avea capacitatea

¹ Cadru în armată care reprezintă comandantul, comunică obiectivele comandantului și creează o punte de legătură între personalul recrutat și comandant. (n.tr.)

sau relațiile ca să ajungă la nivelul SES sau membru al elitei Serviciului Executiv Senior, care echivala aproximativ cu gradul de general sau amiral în forțele armate, înainte să se pensioneze, dar poate le avea. Fusesse în misiuni peste ocean și în zone de război. Făcuse parte chiar și din echipe de interogatoriu în teren și era expertă în tehnici de obținere a informațiilor de la oamenii care nu voiau să le divulge. Ei bine, putea să și-o imagineze strângând pe cineva cu ușa. Și poate afinitatea ei pentru arme o ajutase acolo. Căută mai departe în trecut în dosarul ei. Făcuse stagii în Europa de Est și Coreea de Sud, printre altele. Și, după cum menționase când era la ea acasă, cu mulți ani în urmă făcuse parte din echipa de verificare de la STRAT pentru reducerea armelor nucleare în Uniunea Sovietică.

Ajunsese la Centrul pentru ADM-uri în urmă cu patru luni. Puller s-ar fi putut gândi la cinci alte locuri de muncă posibile la care ar fi putut fi trimisă.

Atunci, de ce ADM-uri?

Cercetă conducerea centrului. Nu era cadru militar. Șeful actual era Donovan Carter, un civil și SES. Iar Puller știa că acesta se afla la conducerea DTRA-ului, o agenție mult mai mare care deținea o poziție foarte importantă în apărarea Americii de ADM-uri.

Puller îl cunoștea pe Carter datorită profesiei. Nu lucraseră niciodată împreună, dar se întâlniseră în câteva ocazii.

Carter ajunsese la centru și la DTRA în aproximativ aceeași perioadă în care fusesse și Susan Reynolds trimisă acolo. Așa că erau la Fortul Belvoir împreună. DTRA angaja mulți oameni, iar Fortul Belvoir era mare și Reynolds era doar o componentă mică a organizației.

„Mai este o componentă a punctului critic. Mi-au făcut o înscenare și au scăpat de mine de la STRATCOM chiar înainte de a fi promovat.“

Era pe punctul de a trece de la maior la locotenent-colonel. De acolo, traiectoria sa era previzibilă: colonel, o stea, două stele și tot mai sus. Imprevizibil era momentul. Existau standarde pentru perioadele dintre promovări, inclusiv un timp minim petrecut cu un anumit grad, instruiți necesare pentru prestația în funcție. Și mai erau și obstacole în plus peste care trebuia să treci pentru promovări speciale. Era vorba de meritocrație la cel mai înalt nivel. Iar Puller urcase întotdeauna în viteză, pregătit pentru stelele de pe umeri aproape de îndată ce terminase Academia Forțelor Aeriene în fruntea promoției, al doilea coleg fiind cu mult în urma lui.

Și atunci îi veni în gând o posibilitate.

Ca locotenent-colonel la STRATCOM, urma să fie transferat la Bolling AFB în Washington D.C. și trimis apoi la Comandamentul Central al Forțelor Unite pentru Informații Supraveghere și Recunoaștere sau ISR, o componentă a STRATCOM.

Puller știa că toate aceste acronime i-ar fi înnebunit pe majoritatea civililor. Dar în cea mai mare parte a vieții sale de adult el doar atât știuse; devenise un limbaj pe care îl putea folosi la fel de ușor ca recitarea alfabetului sau cunoașterea ordinii medaliilor și panglicilor de pe fața unei uniforme.

La ISR ar fi fost sub tutela unui gradat cu două stele. Ar fi avut, de asemenea, un canal direct de comunicare cu infrastructura de informații a Statelor Unite datorită faptului că ANS era la mică distanță de condus spre nord, în Maryland, la Fortul Meade.

„Oare e posibil?”

Se uită din nou la CV-ul lui Donovan Carter. Nu-i luă mult timp să găsească ce căuta. În urmă cu exact doi ani, Carter fusese trimis la ISR.

Apoi verifică istoricul lui Susan Reynolds.

Apoi totul începu să se lege ca niște cărbuni care se aprindeau în sfârșit și scoteau flăcări.

Ea fusese angajată, împreună cu Carter, la ISR. Acum Carter se afla la Centrul ADM, la fel ca Reynolds.

Deci îi făcuseră o înscenare ca să nu primească promovarea și să ajungă la Bolling, unde ar fi lucrat cu Donovan Carter? Dacă da, de ce? Și cine îi ocupase locul la Bolling?

Ceva se strecură din depozitul din creierul său și îi apăru drept în fața ochilor. Verifică laptopul doar ca să confirme că avea dreptate. Acum nu mai era loc de greșeli.

Când o văzu apărând pe ecran, piesele de puzzle începură să se potrivească și mai bine. Carter, Reynolds și persoana aceea.

Locul lui Puller la Bolling fusese luat de cel care deținea atunci gradul de colonel. De atunci, fusese promovat ca general de brigadă. Cu câteva zile în urmă, cariera și viața lui luaseră sfârșit în Kansas.

Numele său era Timothy Daughtrey.

Capitolul

45

John Puller așteptă până ajunse în cameră ca să deschidă documentul atașat la e-mail. Se așeză pe scaun și citi scrisoarea până la capăt, apoi, soldat bun cum era, o citi de încă de două ori, completând golurile rămase după primele lecturi.

Puse telefonul jos și se uită la peretele opus. Nu știuse niciodată că tatăl său putea fi atât de elocvent în scris. Putea să dea ordine ca nimeni altul, concise și fără a lăsa loc de interpretări greșite, un Ulysses S. Grant al generației sale. Dar să-și exprime sentimentele, emoțiile pe care le redase în scrisoarea către curtea marțială, ei bine, era extraordinar și neașteptat totodată.

Nu văzuse niciodată această latură a bătrânului. Se îndoia că știuse cineva, inclusiv fratele său. Mai ales fratele său. Puller nu alesese traseul ofițerilor, iar tatăl său nu i-o iertase niciodată. Însă Bobby, care *era* ofițer, suportase greul disprețului tatălui său. Puller fusese un infanterist cu pușca în tranșee. Luptase pentru țara lui, fusese rănit pentru țara lui și fusese, în ochii tatălui său, un soldat adevărat. Fratele său fusese, în cuvintele tatălui său, „un afurisit de pilot care se preface dactilograf“, ultimul cuvânt fiind o iluzie peiorativă la talentul imens al fratelui său la tehnologie.

Dar în scrisoare, Puller Sr. săpase undeva adânc ca să-și găsească vorbele potrivite pentru a convinge tribunalul militar să-i dea fiului său închisoare pe viață în loc de o moarte sigură. Spusese lucruri despre fiul său mai mare pe care Puller nu le auzise niciodată din gura bătrânului. Era ca și cum ar fi fost doi bărbați diferiți, de fapt. Dar iată-le acolo, în scrisul îndrăzneț al tatălui său. Cum reușise să facă acest lucru în timp ce mintea lui era roasă de boala care-l acapara treptat era dincolo de puterea de înțelegere a lui Puller.

Puse telefonul în buzunar și își împachetă lucrurile în sacul de voiaj. Eliberă camera și se întâlni cu Knox în hol. Observă că era roșie la față și părea extenuată.

– Ce-ai făcut, ai fost la alergat cât am fost eu în cameră?

– De ce?

– Ești îmbujorată și ai ochii roșii. Și pari obosită.

– Poate mă îmbolnăvesc. Și am alergie la polen. Și n-am dormit decât trei ore.

– OK, zise el în timp ce se îndreptau spre mașină.

Ea spuse în grabă:

– O să fiu în regulă. Am luat ceva. De asta m-am dus la farmacie.

– Atunci conduc eu ca să te odihnești puțin.

– Mersi. Apreciez.

Puseră bagajele în mașină și urcară pe locurile din față. Norii se adunaseră, se înnegriseră și ploaia începuse să cadă.

– Grozav moment să închizi puțin ochii, remarcă Puller. Doar ascultă picăturile de ploaie care bat în capotă și o să adormi imediat.

– Da. Ea se cuibări pe scaun învelită cu sacoul și spuse: Apropo, unde mergem?

– Înapoi la D.C.

– De ce?

– De ce nu? Vrei să te întorci în Kansas?

– Nu neapărat. Cred că am făcut tot ce se putea acolo.

– Trebuie să mă întorc la un moment dat să-mi iau pisica.

Ea îi zâmbi.

– Încă mă surprinde faptul că ai un animal de companie, Puller. Și încă o pisică. Și că stătea pe pat lângă Daughtrey mort ca și cum nu era mare chestie.

– AWOL face față presiunii. Și nu e pretențioasă.

– La fel ca stăpânul ei?

– Probabil de asta ne înțelegem atât de bine.

– E mult de condus până la D.C.

– Nicio problemă. Conduc eu tot drumul. Îmi dă ocazia să mă gândesc.

– Și când ajungem la D.C.?

– Prima prioritate este să verificăm ce s-a întâmplat cu Niles Robinson.

– Așa rămâne. Knox închise ochii.

– Spune-mi dacă ai nevoie de mâncare sau să mergi la toaletă.

– Nu am nevoie decât de puțin somn.

Puller intră pe autostradă, o luă spre nord și accelerează.

– Ai adormit deja, Knox?

– Nu, acum nu.

– Scuze.

– Te preocupă ceva?

– Tu ai vreun dușman?

– Nu avem toți dușmani?

– Cineva anume, în ce te privește?

– Nu îmi vine nimeni în gând. Se îndreaptă pe scaun.

De ce mă întrebi chestia asta?

Puller bătea darabana în volan și se uita drept în față.

– Am primit un mesaj.

– Despre ce?

– Despre tine.

– Ce-i cu mine?

– Că nu ești ce pari a fi. Că n-ar trebui să am încredere în tine.

Knox privea în față, încruntată.

– Cine ți l-a trimis?

– Nu știu. Am sunat la numărul acela, dar nu a răspuns nimeni. O să încerc să-l găsesc, dar s-ar putea să fie o cartelă reîncărcabilă. M-aș mira să nu fie așa.

– De asta te purtai așa azi-dimineață?

– Da.

– Deci ai crezut mesajul deși nici măcar nu știi cine l-a trimis?

– Nu sunt sigur ce am crezut.

– Asta-i o tâmpenie. *Chiar* ai crezut. Chiar și după ce am fost atacați pe aleea aceea și aproape uciși.

– Dacă l-aș fi crezut, aș fi făcut ceva în privința asta. Și în mod sigur nu ți-aș fi povestit despre asta.

– Dar nu mi-ai spus imediat.

– Nu, nu ți-am spus, recunosc el. Dar nici eu nu sunt perfect.

Ea își încrucișă brațele și se lăsă pe spate.

– Ei bine, nici eu nu sunt perfectă, asta-i cât se poate de sigur.

– Te neliniștește ceva? Am timp să ascult.

– Nimic în ce mă privește.

Mai merseră câțiva kilometri înainte ca Knox să continue:

– Poate o să-ți povestesc la un moment dat, Puller.

– E în regulă.

– Și poate mesajul a fost corect. Poate nu sunt cine par a fi.

– Cu sau fără mesaj, n-am crezut niciodată că ești cine pari a fi, Knox.

Ea îi aruncă o privire.

– Atunci de ce...

– Hai s-o lăsăm așa deocamdată.

– Nu te înțeleg, Puller. Chiar deloc. De câte ori cred că te-am înțeles, vii cu ceva nou.

– Ai spus că sunt previzibil.

– Dar încep să descopăr că nu ești așa. Cel puțin, nu în toate privințele.

– Un soldat bun nu se oprește niciodată din învățat.

Ea se lăsă din nou pe scaun și închise ochii.

– Ai citit scrisoarea de la tatăl tău?

– Da.

– Și?

– Și m-a făcut să înțeleg că niciunul dintre noi nu este ce pare a fi. Acum dormi puțin. O să te trezesc când ne apropiem.

Câteva minute mai târziu, ea începu să respire regulat și brațele îi căzură pe lângă corp.

Ploaia se înteti; la fel și vântul. Puller se străduia să țină mașina dreaptă pe autostradă, dar reușea s-o facă ținând ambele mâini strânse pe volan.

După ce trecură de iureșul furtunii, gândurile lui se îndreptară de la cerințele condusului pe furtună la cuvintele scrise de legenda cu trei stele care se presupunea că-și pierduse mințile într-un spital pentru veterani.

Dacă Puller Sr. vorbise serios în tot ceea ce scrisese în scrisoarea aceea, poate mai exista speranță.

Pentru ei toți.

Și voia ca fratele lui să poată citi acele cuvinte.

Își dorea asta foarte mult.

Ar fi compensat pentru multe lucruri. Poate că, chiar și într-o lume imperfectă, putea să compenseze pentru aproape orice.

Capitolul

46

Când se apropiau de zona D.C. după șase ore și ceva, Puller o trezi pe Knox împingând-o ușor într-o parte. Se trezi la fel ca el, calmă, în alertă, gata de plecare sau de apăsare pe trăgaci, după cum era cazul.

– Nu m-am gândit până acum, zise el. Unde stai?

– Poți să mă lași la hotelul W în centru. Are poziție centrală. M-am mai cazat acolo.

– Chiar în apropiere de Casa Albă. O să ai o întâlnire importantă cu președintele?

– Nu e în programul meu pentru azi.

Puller îi aruncă o privire scurtă. După cum o spusese, părea că vorbea serios.

– La W să fie.

– Dar tu? întrebă ea.

– Mă duc la Quantico să iau niște haine curate și alte lucruri de care aș putea să am nevoie. Și să mă cazez.

– La fel o să fac și eu la hotel.

– Și cum o să primească vestea că ai împușcat doi oameni și ai ucis unul?

– Cred că foarte bine având în vedere alternativa. Dar știu că o să am o cameră plină de formulare de completat. Și trebuie să mă întorc în Carolina de Nord și Kansas ca să rezolv situația la un moment dat.

– Sper să-l găsească pe tipul pe care l-ai împușcat în Charlotte.

– Da, n-ar fi rău. Poate zace mort pe vreo alee, acolo. Apoi adăugă sarcastic: Pot să mai facă un test cu foliculi. Dacă există gheață acolo, ar putea fi din Alaska. Sau poate din Siberia.

Telefonul lui Puller vibră din nou. Se uită la ecran cât opriră la semafor. Îl puse înapoi în buzunar.

– Ceva important?

– Generalul Rinehart și domnul Schindler vor să ne întâlnim.

– Unde?

– S-au întors și ei în est. Cina la Clubul pentru Armată și Marină în centru. Diseară la opt și jumătate. Ai chef?

– Nu cred că vor să se întâlnească cu mine.

– Nu-mi pasă dacă nu vor. Faci parte din echipa mea. Așa că poți să vii și să dai și tu raportul.

– Am auzit că Rinehart poate fi ursuz.

– Orice tip care se zbate să obțină a patra stea poate fi ursuz. Trebuie să-mi iau uniforma de gală. Pot să te iau puțin după ora opt și să mergem împreună cu mașina. Sună bine?

– Sună bine, Puller. Și sunt flatată.

– De ce?

– Pentru că m-ai inclus în echipa *ta*.

El opri în dreptul hotelului W și ea coborî, apoi își luă geanta din portbagaj. Ocoli mașina pe partea lui și-i făcu semn să coboare geamul.

Se aplecă spre el și zâmbi timid.

– Pe de altă parte, mereu am crezut că tu faci parte din echipa *mea*. Îl bătu ușor cu palma pe obraz, se întoarse și intră cu pas sprinten în holul hotelului.

Puller îi urmări fiecare pas, apoi ridică geamul și plecă.

Se opri la Quantico și avu o întâlnire scurtă cu Don White, comandantul său. Acesta nu era prea încântat de situație, mai ales pentru că părea să știe că Puller nu-i putea povesti tot.

– Știu că ai multe persoane influente care te sprijină, Puller. Dar sfatul meu e să urmărești toate punctele de pe busolă. Dacă se transformă într-un dezastru, și s-ar putea să fie așa, o să te arate cu degetul atât de repede c-o să te ia cu ameteală.

– Am înțeles, spusese Puller.

Condusese spre casă gândindu-se la avertismentul lui și la unul asemănător venit din partea lui Shireen Kirk. Nu putea să iasă nimic bun pentru el din toate astea. Dar, oricât de deșteaptă era femeia aceea, în privința asta era posibil să se înșele.

„S-ar putea să reușesc să-l aduc pe fratele meu înapoi.”

Sună la biroul lui Rinehart și primi aprobarea pentru participarea lui Knox la cină. Apoi se ocupă de niște documente și vorbi cu veterinarul de la Fortul Leavenworth ca să vadă ce făcea AWOL.

– Ce pot să spun? Afurisita asta de pisică nici nu pare să observe că ai lăsat-o, răspunse veterinarul, iar Puller aproape văzu zâmbetul care însoțea comentariul.

– Da, păi, spune-i lui AWOL că și eu o iubesc.

Nu avea mult timp la dispoziție înainte de a se întoarce la D.C. pentru cină, dar își puse treningul și ieși la alergat. După aceea, se întoarse pe jos la apartament; mușchii obosiți îi dădeau o senzație plăcută și endorfinile îi îmbunătățeau starea de spirit. Făcu repede un duș, apoi se așeză pe pat cu prosopul pe el, analizând notițele pe care le făcuse în ultimele zile.

Macri, decedată.

Ucraineanul, decedat.

Daughtrey, decedat.

Transformatoarele lipsă.

Bărbații care îl răpiseră.

Persoana care îl salvase, posibil fratele lui.

Susan Reynolds, mincinoasa.

Atacul de pe alee.

Moartea lui Niles Robinson.

Scrisoarea tatălui său.

Fratele său, undeva în libertate.

Și Knox. Împărtășiseră o privire înfometată și fuseseră cât pe ce să împărtășească mult mai mult. Și mai era și mesajul. Nu era cine părea să fie. Adevărul era că într-adevăr nu putea să aibă încredere în ea. Nu putea să aibă încredere în nimeni în situația asta. Nu era lumea soldaților. Aceea era o lume pe care o înțelegea pe deplin. Contai pe omul de lângă tine și el conta pe tine, pentru că era singurul mod în care supraviețuiai.

Dar aici nu era vorba de soldați, deși la mijloc erau nenumărate uniforme. Aici era domeniul informațiilor, care părea să vină la pachet cu o mulțime de minciuni, loialități dubioase, motive ascunse, planuri în schimbare și toți cei care-ți spuneau ce voiau să auzi în timp ce-ți înfigeau cuțitul mai adânc în spate și dădeau vina pe altcineva. Lumea aceea, lumea fratelui său, îi era complet străină. Se simțea ca un recrutar începător, trimis singur în sălbăticie ca să înoate sau să se scufunde, să moară sau să trăiască.

Își puse uniforma de gală și plecă de la Quantico să o ia spre nord pe Autostrada 95 spre D.C. Din fericire, traficul era liber în direcția aceea. Direcția spre sud pe 95

era, ca de obicei, o parcare. Opri în fața hotelului W și era cât pe ce să-i trimită mesaj lui Knox că era acolo și o aștepta, când ea ieși într-o fustă bleumarin, sacou asortat, bluză albastru-deschis, ciorapi la culoarea pielii și tocuri înalte. Avea părul împletit într-o coadă și ținea în mână o poșetă-plic. Și el știa acum că acolo avea o armă.

El deblocă portiera pasagerului și ea urcă fluturând fusta și lăsând puțin la vedere coapsele lungi.

– O zi productivă? întrebă ea.

– Destul de bună. Tu?

– Am rezolvat câteva lucruri. Ai aranjat ca să pot merge acolo în seara asta?

– E totul OK.

– Mă mir că au dat aprobarea.

– Sunt sigur că s-au dat telefoane, s-au trimis e-mailuri, ți s-a verificat dosarul la milimetru, s-au făcut cercetări și persoanele cuvenite au fost informate. Și iată. Acum ei știu mai multe despre tine decât știi tu despre tine însăși.

El porni și o luă spre Clubul pentru Armată și Marină, care nu era la distanță prea mare, dar traficul de la ora aceea și nenumăratele semafoare de pe drum făceau să pară că erau optzeci de kilometri.

– Și care e planul pentru seara asta? întrebă ea.

El se uită la ea și observă că-l privea.

– Eu nu stabilesc planul. Ei fac asta. Generalii și tipii apropiați președintelui au tendința s-o facă. Eu sunt doar un subofițer de rând.

– Trebuie să-ți îmbunătățești stima de sine, Puller, altfel nu o să ajungi nicăieri prea curând.

– Puțin câte puțin, se așază toate.

– Dacă nu trage nimeni în tine.

– Te simți mai bine? Ți-ai revenit după chestia asta?

Ea își încrucișă din nou brațele pe piept, ceva ce el remarcă din nou că făcea ea de câte ori simțea nevoia să se apere sau să se distanțeze.

– Încă mai lucrez la asta.

– Bine. Poate ar trebui să încerci Sudafed¹. Sau un preot.

Ea se întoarce să se uite la el.

– Un preot?

– Dosarul tău personal arată că ești catolică. Mă gândesc că poate vrei să te spovedești. Se spune că face bine la suflet.

– Mă acuzi că te mint iar?

Puller navigă prin traficul de la ora de vârf înainte de a opri la un semafor.

– Mai avem vreo zece minute până ajungem acolo.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, Puller.

– Nu erai bolnavă; nu te păștea răceala. Aveai vocea normală, nu era răgușită. Pe drum spre D.C. n-ai tușit, n-ai strănutat, nici măcar nu ți-a curs nasul. La un moment dat am pornit aerul condiționat și nici măcar nu te-ai înfiorat. Am și eu alergie la polen. Și nu era nimic în aer, altfel mi-aș fi dat seama.

– Ce vrei să spui?

– Erai îmbujorată și aveai ochii roșii din alt motiv. Emoția poate să facă asta. Plânsul poate să facă asta, mai exact, deși nu pari genul care să plângă. Pe de altă parte, chiar nu te cunosc atât de bine. Dar dacă ceva te-a făcut să clachezi, trebuie să fi fost ceva grav. Și s-ar putea întoarce să-ți explodeze în față. Dacă greșesc cu ceva, simte-te liberă să mă corectezi.

¹ Medicament folosit în afecțiuni ale sinusurilor sau ca stimulent sexual în doze mai mari. (n.tr.)

Semaforul se făcu verde, dar Puller nu se mișcă. O mașină din spatele lui claxonă.

– Mergi mai departe, zise ea. Cum spuneai, mai avem zece minute.

Puller trecu prin intersecție. Un minut mai târziu, Knox vorbi:

- Ți-am spus că nu sunt cine par a fi.
- Și eu ți-am spus că asta nu mă miră.
- Dar dacă...

Ea se opri și se uită pe fereastră.

– Dar dacă ce? întrebă Puller.

Ea se întoarce cu fața spre el.

– Trage pe dreapta.

– Poftim?

– Oprește lângă trotuar. Putem merge pe jos restul drumului. Dacă întârziem puțin, sunt sigur că generalul și domnul Schindler nu se supără. De fapt, s-ar putea să ajungem mai repede pe jos decât cu mașina prin traficul ăsta.

În mod miraculos, Puller găsi un loc de parcare pe strada următoare, oprind exact când pleca altă mașină.

Merseră o jumătate de stradă când ea ridică ochii spre el și puse mâna pe mâneca uniformei lui. El își pusese șapca de cum coborâseră din mașină.

– Drăguță șapcă. Și am vrut să-ți spun că arăți foarte chipeș în uniformă de gală. Foarte impunător.

– Și tu arăți foarte bine, dar aștept să aud ce ai de spus.

– Nu a fost o coincidență că am primit acest caz. Am fost repartizată pentru că tu ai fost repartizat.

– Și ce sarcină aveai?

– Să te supraveghez și să dau raportul. Ceea ce am făcut.

– Asta e tot?

Ea îl pocni încet în braț.

– Ce, nu e de ajuns pentru tine?

– A trecut vremea pentru flirt, Knox.

Ea redeveni serioasă și privi în față în timp ce mergeau.

– Nu, nu e tot. Transformatoarele?

– Ce-i cu ele? întrebă Puller precaut.

– Eu le-am făcut să dispară. Cu tot cu tehnicianul, Jordan.

Puller se opri, dar ea nu observă decât după câțiva pași. Se întoarse încet spre el, cu sprâncenele împreunate a îngrijorare.

– Ai făcut să dispară probe esențiale într-o anchetă penală? întrebă el. Asta înseamnă obstrucționare.

– Nu a fost în baza autorității mele, te asigur. Astea au fost ordinele.

– De la cine?

– De la superiorii mei.

– Aș vrea nume, grade și numere de ordine. Și le-aș vrea chiar acum.

– Mă tem că nu pot să le spun.

– Tocmai ai recunoscut o infracțiune, Knox, un act criminal.

– Nu voi fi niciodată judecată pentru asta, Puller. Așa merg lucrurile în lumea mea.

– Nu și în a mea.

– În caz că nu ai observat, tu ești în lumea *mea*, nu a ta, pentru că acolo trăia fratele tău.

– De ce ai făcut să dispară probele?

– Pentru că s-ar fi găsit urmele unui dispozitiv explozibil.

– Deci *a fost* sabotat?

– Nu puteau să riște, Puller. La fel cu generatorul. A fost înfundat intenționat.

– Și cei doi tehnicieni?

– Habar nu aveau. A fost destul de ușor. Macri și amicii ei nu au avut o problemă cu asta.

– Și de unde știi?

Ea începu din nou să meargă, iar Puller o urmă.

– Avem o problemă, Puller, una mare. Avem un trădător printre noi. Poate mai mult de unul. Nu, cu siguranță mai mult de unul. Poate mulți. Și sunt în funcții înalte. Ei l-au trimis pe fratele tău la CD. Au făcut mult rău siguranței acestei țări. Fără îndoială, acum plănuiesc altceva, ceva grav.

– Atunci, eu de ce sunt aici, Knox, dacă tu știi toate astea? De ce am fost invitat la petrecere?

– E o întrebare critică, Puller. De ce *ai* fost invitat la petrecerea asta? N-am găsit pe nimeni care să poată răspunde într-un mod satisfăcător pentru mine.

– Generalii Rinehart și Daughtrey și James Schindler mi-au spus că, după părerea lor, legătura cu fratele meu însemna că aveam cunoștințe pe care alții nu le-ar avea. Credeau că asta era cea mai bună șansă să-l găsesc.

– Poate da, poate nu.

– Ei bine, dat fiind că mergem la cină cu doi dintre ei, ce-ar fi să întrebăm?

– Exact asta nu poți să faci. Când am spus că e la nivel înalt, mă refeream la faptul că ar fi cât Everestul.

– Schindler e la ANS. E omul președintelui. Și Rinehart urmează să intre la comandantii de Stat Major. Vrei să spui că sunt trădători?

– Nu-ți spun că sunt, nici că nu sunt, pentru că nu știu. Ceea ce știu este că trebuie să aflăm adevărul înainte să se întâmple ceva grav undeva. S-ar putea să se fi întâmplat deja, din câte știu eu.

– Ei bine, se pare că știi mult mai multe decât mine.

– În anumite aspecte, s-ar putea să fie adevărat. Dar nu știu cine sau de ce, așa cum ai spus mai devreme. Și până nu aflăm acele lucruri, e ca și cum nu știm nimic.

– Dar de ce să luați transformatoarele? De ce să mușamalizați treaba asta?

– Nu vrem ca ei să știe că noi știm. Dacă se ascund și mai mult, s-ar putea să nu-i mai scoatem niciodată la lumină.

– Și Macri? Cei care m-au răpit?

– Asta nu pot să-ți explic, Puller. Nu știu dacă fac parte din conspirație sau altă facțiune pe care nu o cunoaștem.

– Și tipii de pe alee?

– Dacă aș ști, ți-aș spune.

– Ești sigură?

– Nu-mi arunca în față chestia asta.

El se opri din nou.

– Nu crezi că mi-am câștigat dreptul ăsta?

Ea oftă.

– Răspunsul scurt este că *ți-ai câștigat* acest drept. Ea îl prinse brusc de braț. Dar te rog să nu vorbești despre asta. Nu acum. Poți să-mi tragi una la fund mai târziu, după ce se termină totul.

El se uită la fundul ei.

– Asta pot să ți-o promit, zise Puller.

Capitolul

47

Urcară treptele Clubului pentru Armată și Marină și intrară în foaierul puternic luminat. Sala principală de mese era în dreapta, dar Puller nu era sigur unde avea să aibă loc cina cu Rinehart și Schindler. În timp ce-și scotea șapca, problema a fost rezolvată de un tânăr în costum care veni în grabă spre ei:

– Subofițer Puller? Domnișoară Knox?

– Eu sunt Puller.

– Și eu Knox.

– Vă rog să mă urmați. Veți fi într-un separeu la etaj.

Îl urmară pe tânăr la etaj și apoi pe un coridor lung.

Trei bărbați îi așteptau când intrară în sala mică de mese. Bărbatul care îi însoțise plecă, închizând ușa după el. Cei trei se ridicară. Unul era Rinehart, în uniformă de gală, cu pieptul „blindat” de medalii. Altul era James Schindler în costum negru, cămașă albă și cravată roșie ca sângele. Rinehart îl prezentă pe al treilea, care purta tot costum și cravată. Avea în jur de cincizeci de ani, era zvelt și aranjat, cu părul blond grizonant tuns în dezordine. O parte a feței suferise niște răni catastrofale și fusese reconstruită, dar nu prea bine. Orbita, obrazul și linia maxilarului arătau ceva mai mult decât cadaverice. Și ochiul părea să fie din sticlă.

Rinehart spuse:

– El este Donovan Carter. Șeful DTRA.

Puller făcu tot posibilul să-și mențină expresia impasibilă auzind anunțul său, deși îi venea greu. Șeful DTRA era și directorul Centrului pentru ADM-uri. Deci el era șeful suprem al lui Susan Reynolds?

Puller o prezentă pe Knox și își dădură mâna cu toții.

De cum se așezară la masă, se serviră salate și se turnară pahare cu vin alb. După ce ospătarii îi lăsaseră să ronțăie salata cu roșii și să-și deguste chardonnay-ul, Rinehart se uită la Puller și spuse:

– Evident, s-au întâmplat multe. Am aprecia un raport complet.

Puller îi aruncă o privire lui Carter, apoi se uită din nou la Rinehart.

Generalul spuse:

– A primit toate informațiile, Puller.

Puller voia să întrebe de ce, dar nu găsi un mod de a o face care să nu semene cu insubordonarea. Începu să dea raportul, luând fiecare punct în parte. Când termină, evită să se uite către Knox de teamă să nu vadă că ea se holba la el din cauza celor omise. Răpirea și îngerul său păzitor. Mușamalizarea transformatoarelor de către Knox. Asasinul care venise la CD să-i ucidă fratele. Suspiciunile lui în privința lui Reynolds. Și ce aflaseră despre Niles Robinson.

Rinehart spuse:

– Un căpitan din armată a făcut parte dintr-o conspirație la CD? Incredibil. Se întoarse spre Knox. Și tu ești cea care a avut confruntarea fatală cu ea?

– Mă tem că da, domnule. A încercat să mă omoare. Nu am avut de ales, trebuia să mă apăr.

– Și niște oameni v-au urmărit la Charlotte și l-ai împușcat pe unul dintre ei, zise Schindler. E uluitor.

– Aș fi putut la fel de bine să-l împușc eu, preciză Puller. Doar că Knox a fost mai rapidă.

– Dar nu l-am ucis, spuse Knox. Nu mai era acolo când ne-am întors. S-ar putea să fi purtat vestă. Sau l-o fi ajutat cineva să fugă. Nu știu care dintre ei.

Rinehart își dresе glasul.

– Dar cine pot fi acești oameni? Au toți legătură cu Robert Puller în vreun fel?

– Ei bine, răspunse Knox, investigăm evadarea lui. Nu mă pot gândi la alt motiv pentru care să ne atace.

Donovan Carter vorbi pentru prima dată:

– Dar cu siguranță ai dușmani, agent Knox. Am citit cu toții istoricul tău profesional după ce am aflat că vei fi aici în seara asta. Ai realizat lucruri extraordinare pentru țara ta. Asta vine cu un preț.

– Dar faptul că Lenora Macri a încercat să mă omoare e de netăgăduit. Și că voia să fugă în Rusia, iar de acolo cine știe unde. L-a ajutat pe asasinul care a intrat la CD.

– Hei, hei, exclamă Rinehart. Ce asasin de la CD?

Puller îi aruncă o privire lui Knox. Se mirase că spusese acest lucru, pentru că el îl omisese în raport. Dar ea dădu de-abia perceptibil din cap exprimându-și acordul ca el să vorbească.

Îi luă câteva minute să explice despre omul în plus din compania de poliție militară care a intervenit în situația de la CD și cum Robert Puller îi luase probabil locul ca să evadeze. Puller adăugă:

– Analiza medico-legală a confirmat că a fost recent în Ucraina. Poate trăia acolo. Și faptul că s-a dus la CD ca să-l omoare pe fratele meu e singurul lucru care are logică.

– Păi, nu prea. Ar fi putut intra să-l ajute pe fratele tău să evadeze, sugerează Carter.

– Atunci, de ce l-ar fi omorât?

– Au avut o dispută? A fost un accident?

– Avea gâtul rupt și s-a folosit o tehnică specifică. Nu cred că a fost un accident.

– Atunci, un fel de neînțelegere? propuse Carter.

– Nu sunt convins de asta, răspunse Puller. Și când ai plănuit o evadare atât de complicată dintr-o închisoare de maximă siguranță, nu e ca și cum ai mult timp să stai la discuții și să te cerți pe detalii. Doar execuți planul. Dar nu văd cum funcționează planul dacă ei doi încercau să scape. Tipul nu avea un echipament în plus la el. Și nu văd cum ar fi putut fratele meu să iasă cu un al doilea echipament fără ca să-l observe cineva.

Rinehart se uită la Puller gânditor, dar nu spuse nimic. Carter și Schindler nu păreau convinși.

– Dar Daughtrey? întrebă Knox. Cine l-a ucis?

– Repet, poate Robert Puller, răspunse Carter. S-a întâmplat în Kansas, de unde a evadat fratele tău.

– De ce l-ar ataca pe Daughtrey? Cred că nici măcar nu-l cunoștea.

– Timothy Daughtrey, spuse Carter, a fost cel care a ocupat locul fratelui tău la ISR, la Baza Forțelor Aeriene de la Bolling. Robert Puller urma să fie promovat ca locotenent-colonel și ar fi fost trimis la ISR. În schimb, a ajuns la CD pe viață. Am lucrat cu Daughtrey la ISR. Și eu aș fi lucrat cu fratele tău dacă n-ar fi ajuns la închisoare.

– Vreți să spuneți că l-a atacat pe Daughtrey pentru că a ocupat un loc pe care el nu-l putea avea pentru că se afla în închisoare? zise Knox sceptică.

– Ar putea fi mai mult de atât, zise Carter. Ar fi putut fi mai multe între ei. Erau din aceeași generație, concurenți

în ierarhia militară. Nu spun că așa a fost. Spun doar că este o posibilitate. Și adevărul este că, deși Daughtrey era cu un grad în fața fratelui tău, Robert Puller avea mai mult combustibil în rezervor. Noi stăteam cu ochii pe el de multă vreme. L-ar fi depășit pe Daughtrey la un moment dat. Ori în etapa între o stea și două stele, ori în etapa între două și trei stele. Era doar o chestiune de timp. Daughtrey avea să se plafoneze profesional. Era destul de talentat, dar nu excepțional ca fratele tău.

– Dar, desigur, totul s-a schimbat când Puller a mers la închisoare, zise Schindler.

– Poate a ajuns pe nedrept la închisoare, zise Knox. Și acum pare că s-ar putea să fi fost nevinovat.

– Eu nu văd lucrurile așa, spuse Rinehart. Nu încă. Nu ați adus nicio dovadă în acest sens, nici măcar una. Și ceea ce ați oferit se poate explica. De exemplu, dacă Macri a fost implicată în ajutorul primit de fratele tău să evadeze, poate i-a promis ceva în schimb.

– El nu avea nimic, zise Knox.

– Despre care să știm noi, o contrazise Rinehart. Un tip deștept ca el ar fi putut avea bunuri ascunse în eterul electronic. O mituiește și scapă. Voi descoperiți că Macri a fost plătită, nu știți de cine și tu ai apoi o confruntare fatală cu ea. Acum nu ne va putea spune niciodată cu cine lucra.

– Și tipii de pe alee? insistă Knox.

Rinehart ridică din umeri.

– Dacă Robert Puller era un trădător și vindea secrete dușmanilor noștri, atunci acele forțe ar putea încă să fie pe undeva. Au toate motivele ca adevărul să nu se afle. Iar faptul că mortul de la CD a fost identificat ca ucrainean susține teoria asta. Poate că lucra pentru țara lui sau

pentru ruși sau pentru altcineva, care ar putea fi de asemenea persoana căreia îi vindea Puller secrete.

– Deci îl considerați vinovat? întrebă Puller.

Rinehart se zbârli.

– A fost găsit vinovat la curtea marțială. A evadat din închisoare. Până când tu sau altcineva reușește să dezmință sau să explice acest lucru, atunci da, îl consider vinovat.

– Și Niles Robinson? întrebă Knox.

– A depus mărturie împotriva lui Puller, spuse Carter. Și mai e ceva, ceva ce s-ar putea să nu știți.

Knox și Puller se uitară la el, așteptând.

– După cum poate știți, Susan Reynolds lucrează la Centrul pentru ADM-uri. Și ea a depus mărturie la procesul lui Puller. M-a informat personal că Robert Puller i-a spart casa, a amenințat-o și a injectat-o cu o otravă ca să încerce s-o facă să mărturisească o minciună, cum că l-ar fi acuzat pe nedrept. Dar a reușit să-l respingă și să pună mâna pe o armă. Însă el a scăpat înainte să-l prindă. Carter se opri și adăugă: Sau să-l împuște.

Puller se uită pur și simplu la el câteva clipe:

– Fratele meu a fost în casa lui Susan Reynolds?

El dădu din cap.

– Și ne-a arătat urmele injectiei. I s-a făcut o analiză de sânge. Din fericire, nu existau urme de otravă. Probabil s-a prefăcut.

Puller se uita în continuare la Carter.

– Când ați aflat treaba asta?

– Chiar azi.

– Ați mai spus cuiva?

– Persoanelor cuvenite. Cele care îl caută pe Puller, da.

– Printre care, și eu.

– De aceea îți spun acum.

Puller zise:

– Ea v-a spus că el încerca s-o convingă să mărturisească niște minciuni?

– Da. Poate o înregistra cumva și voia să se folosească apoi de asta ca să cadă la învoială. Dar dacă ea a spus ceva incriminant, a fost pentru că a amenințat-o și se temea pentru viața ei.

Puller dădu să spună ceva, dar Knox i-o luă înainte.

– Ce anume i-a spus? întrebă ea.

– Printre rugămințile să-i cruțe viața, a spus tot ce credea că voia el să audă. Era un trădător condamnat care omorâse un om ca să scape din închisoare. Nici nu-mi dau seama cât de înfricoșată trebuie să fi fost. I-am oferit protecție în casa ei în cazul în care el se va întoarce.

Puller se uită la Rinehart și Schindler.

– Știați despre asta?

– Donovan ne-a informat chiar înainte să vii tu, spuse Schindler. Nu prea pare să fie un om nevinovat.

– Dacă e adevărat, zise Puller.

Carter pufni pe nas.

– De ce ar inventa ea așa ceva? Nu ar face decât să o bage în tevatura asta când nici măcar nu e implicată. Nu ar avea niciun motiv să mintă.

– Motivele sunt în ochii privitorului, cel puțin în experiența mea, spuse Puller.

– Iar experiența mea, domnule Puller, este să văd lucrurile așa cum se prezintă. Și spre deosebire de faptele fratelui tău, doamna Reynolds este de departe martorul mai credibil. Este o angajată valoroasă și a slujit cu credință țara asta timp de mulți ani.

– Eu doar subliniez faptul că încă nu avem toate datele.

– Subiectivismul în privința fratelui tău este firesc. Carter se uită mai întâi la Rinehart, apoi la Schindler. Ceea ce face să-mi fie foarte greu să înțeleg de ce ești implicat în ancheta asta.

– E implicat, Donovan, pentru că noi i-am cerut să se implice, răspunse Rinehart rigid.

Schindler adăugă:

– Având în vedere cunoștințele pe care le are despre fratele lui, pe lângă pregătirea lui ca anchetator, am considerat că are o șansă mare de a-l găsi. Poate cea mai bună șansă.

– Păi, asta nu s-a întâmplat, nu? răspunse Carter.

– Nu s-a făcut o săptămână de când lucrez la caz, zise Puller, care își dădu seama deodată că părea să fie mai degrabă un an întreg.

– Și mai sunt și alte forțe care-l urmăresc pe Robert Puller, adăugă Rinehart. Nu am mizat totul pe o singură carte.

– Ei bine, voi presupune că știți ce faceți, zise Carter, în timp ce li se servea masa.

Mâncară mai mult în tăcere, punând câte o întrebare și dând câte un răspuns. După ce venură cafelele și un pahar de vin roșu pentru Rinehart, Puller se uită la Knox înainte de a le spune celor trei:

– Am aflat că fratele meu a primit o scrisoare de amenințare în timpul procesului. O scrisoare care spunea că dacă nu se dă bătut și nu se lasă condamnat, eu și tatăl meu vom avea de suferit.

Se uită repede la Rinehart, Schindler și Carter ca să le vadă reacțiile. Rămase dezamăgit, pentru că niciunul nu părea surprins câtuși de puțin.

– Știm acest lucru, Puller, zise Rinehart.

– Mie mi s-a spus că nu a aflat nimeni.

Schindler spuse:

– Să nu crezi cumva că ne bazăm doar pe tine pentru ancheta asta. Așa cum a spus generalul Rinehart, nu mizăm pe o singură carte.

– Folosim o tactică atotcuprinzătoare aici, Puller. Am vorbit și cu avocatul apărării, și cu procurorul din acest caz. Și cu judecătorul. Am aflat despre scrisoare de la Doug Fletcher, printre altele.

– L-am interogat, dar nu a spus nimic că ar fi discutat cu voi.

– Asta pentru că oamenii mei i-au spus să nu divulge interviul. Și chiar dacă nu mai lucrează în armată, știe să se supună unui ordin de la o persoană cu trei stele.

– Și de ce era important să-mi ascundă acest lucru?

– Nu a fost neapărat ca să nu afli tu. Nu știam că te duci să discuți cu el. S-a făcut pe ascuns ca să ținem chestiunea asta într-un grup cât mai restrâns care să știe doar ce e nevoie.

– Și ce părere ați avut de existența scrisorii?

– Ar fi putut s-o scrie chiar Robert Puller. De asta nu a fost introdusă ca probă.

– Nu e chiar așa. Nu a fost introdusă ca probă pentru că fratele meu a refuzat. Presupun că Fletcher le-a spus și asta oamenilor voștri?

– Și ce-i cu asta? Chiar dacă ar fi fost introdusă, nu aveam cum să-i validăm autenticitatea.

– Tocmai asta e. Fratele meu ar fi știut asta. De ce și-ar fi bătut capul s-o inventeze? Nu-i putea fi de niciun ajutor.

– Nu știi acest lucru cu certitudine, răspunse Schindler. Poate s-a răzgândit după ce a scris-o și s-a hotărât să n-o folosească. Poate a crezut că va cântări ceva la apel. Nu

știu, pentru că nu sunt avocat. Fratele tău, din spusele tuturor, e un geniu. Uneori geniile fac lucruri iraționale. Uneori delirează. Poate s-a simțit vinovat pentru ce făcuse și a scris scrisoarea și a inventat povestea ca să compenseze cumva, cel puțin în mintea lui.

– Fratele meu nu e un soi de geniu nebun. Nu delira deloc. E la fel de pragmatic ca mine.

– Dar nu erai lângă el tot timpul pe atunci, nu-i așa, Puller? întrebă Carter. Erai plecat. Îți slujeai țara. Oamenii se schimbă.

– Nu atât de mult. Nu și fratele meu.

Carter își termină cafeaua, se șterse la gură cu șervetul și se întoarse spre Rinehart.

– Cred că am epuizat posibilitățile acestei întâlniri.

Rinehart dădu din cap și sorbi o ultimă gură de vin.

Înainte ca bărbatii să se ridice, Puller îi spuse lui Carter:

– Și de ce ați fost adus în acest cerc restrâns care să cunoască ce e nevoie?

– Puller, domnul Carter e directorul DTRA, pentru Dumnezeu, răspunse Rinehart cu asprime. Gestionează un buget de trei miliarde de dolari cu personalul detașat în peste o duzină de țări. Autorizațiile sale specifice de securitate sunt la cel mai înalt nivel.

– Nu mă îndoiesc că așa e. Întrebam doar de ce este implicat în această problemă.

Înainte să răspundă Rinehart, Carter ridică mâna.

– Mă ocup eu de asta, Aaron, dacă nu te deranjează. Se întoarse spre Puller. Așa cum am spus, înainte să fiu la conducerea DTRA, am lucrat pentru organizația spre care se îndrepta fratele tău înainte să ajungă la închisoare. Acolo, unul dintre colegii mei a fost ghinionistul general Tim Daughtrey, când încă era colonel. N-am lucrat

niciodată cu fratele tău atunci, dar l-am cunoscut. Am văzut un potențial mai mare în el decât în oricine altcineva. Nu mă consideram mentorul lui, pentru că sincer nu mă credeam suficient deștept. Iar Robert Puller avea destui mentori, pentru că toți se luau la întrecere să se agațe de poalele lui. N-am vrut să cred că era vinovat, dar și eu trebuie să accept datele. Acum, care e interesul meu direct în toate astea? După cum știi, fratele tău era în centrul multor programe, care la rândul lor sunt în centrul acțiunilor întreprinse în domeniul obținerii de informații și de apărare nucleară. Pe lângă îndatoririle mele la DTRA, scopul meu principal la centru este să găsesc ADM-uri și să le opresc să cadă în mâinile dușmanilor noștri. Munca făcută de fratele tău la STRATCOM este direct legată de ceea ce încerc să fac la centru. Dacă a evadat și oamenii cărora le vindea secrete sunt din nou activi, atunci trebuie să știi ce se întâmplă. Țara asta are mulți dușmani și multe probleme cu care se confruntă, de la război cibernetic la spionaj corporatist. Dar nu există o îngrijorare mai mare decât ADM-urile imprevizibile folosite împotriva noastră. O echipă de războinici ciberneticici poate ataca rețeaua, poate distruge serverele de date și poate sparge milioane de carduri de credit. Însă o singură ADM de magnitudine suficientă poate distruge un oraș întreg și ucide sute de mii de oameni. Cardurile de credit pot fi înlocuite. Oamenii nu. Deci care chestiune crezi că e mai problematică din punctul de vedere al securității?

– Mulțumesc că mi-ați răspuns la întrebare, domnule, zise Puller.

Carter se ridică, se înclină ușor și zâmbi reținut.

– Cu cea mai mare plăcere.

Capitolul

48

Rinehart și Schindler pleacă cu o mașină condusă de un bărbat în uniformă. Puller dădu să iasă și el când Knox îl prinse de braț, trăgându-l înapoi.

– Stai un minut, Puller.

Curând după aceea, Donovan Carter se apropie de ei în hol.

– Mai aveți timp de un pahar? întrebă el, uitându-se pe rând la ei.

Puller o privi pe Knox, care spuse:

– Sună ca o ofertă pe care nu o putem refuza, domnule.

Merseră la barul de la etaj. Mai erau doar câțiva oameni acolo și ocupară o masă din spate. Carter comandă un whisky cu apă minerală, Knox un pahar cu Prosecco și Puller un Heineken. Când sosiră băuturile, Carter scoase o pastilă dintr-o cutie din argint și o înghiți cu o gură de whisky.

– Analgezic, explică el.

– Ar trebui amestecat cu alcool? întrebă Knox.

– Probabil că nu, dar o fac de ani de zile fără efecte adverse. Iar whisky-ul face să se ducă pe gât mai ușor.

– Analgezice? întrebă Puller.

Carter arată la partea afectată a feței.

– În cazul în care nu ai observat, am suferit răni de o natură permanentă, din păcate.

- Ce s-a întâmplat, dacă nu vă deranjează că întreb? întrebă Knox.
- Afganistan, în 2001.
- Ați fost în armată? întrebă Puller.
- Eram acolo în slujba țării înainte să apară uniformele. Am fost prins și torturat. Ceea ce vedeți pe fața mea sunt doar urmele vizibile. Am multe altele pe sub haine. Talibanii se pricep foarte bine să provoace durere. Și cicatrici.
- Erați acolo ca să obțineți informații? întrebă Knox.
- El dădu din cap.
- Informațiile din teren erau vitale înainte de invazie. Afganistanul este o problemă greu de rezolvat. Multe țări au încercat. Britanicii. Rușii. E destul de simplu să câștigi un război acolo fără să transformi molozul în praf, cum se spune. Totuși, e absolut imposibil să câștigi țara de partea ta după ce se opresc tancurile, așa cum am descoperit noi cu tristețe.
- Cum ați scăpat? zise Puller.
- Mi-ar plăcea să spun că am fost salvat, dar nu a fost așa. Am scăpat singur. Nu sunt sigur cum. Îmi ieșisem din minți de durere. Dar probabil am fost atât de disperat încât am alungat agonia din minte. I-am ucis pe cei trei talibani care mă păzeau. Dacă aș fi avut timp, i-aș fi torturat înainte de a le tăia gâtul. Mi se părea potrivit. Dar nu aveam opțiunea asta. M-am târât vreo cinci sute de kilometri printr-un peisaj care semăna cu luna până să ajung într-un loc sigur. Doi ani de terapie fizică m-au ajutat să funcționez sub aspect fizic, să merg, să vorbesc și să-mi folosesc brațele. Dar cicatricile sunt permanente. Durerea e permanentă. Așa că iau pastile și beau whisky, însă niciunele în exces. Și îmi slujesc țara, și o fac bine. După încercarea din Afganistan, oamenii m-au considerat

un erou, pe drept sau nu. Cel puțin, aveam rănilor cu care să mă mândresc. Și cu siguranță mi-a netezit drumul în carieră, care a fost ca o lansare de rachetă după aceea. Am trecut înainte și înapoi între Capitol Hill și domeniul informațiilor și am obținut expertiza în siguranța națională și afacerile externe. Obținerea statutului SES și conducerea DTRA-ului și a centrului sunt punctele culminante pentru mine. Nu m-aș putea aștepta la mai mult. Și acum știți mai multe despre asta decât v-ați dori vreodată, adăugă el cu un zâmbet stânjenit.

– Și de ce un ultim pahar? Mi s-a părut că ați spus tot ce ați vrut să spuneți la masă, comentă Puller.

– Așa e. Dar nu eram sigur că voi ați spus tot ce voiați să spuneți. Și dacă nu, sunt aici ca să te ascult. O să vezi că știu să ascult. Și fără prezența omului președintelui și a celui cu trei stele, am crezut că vă veți simți mai confortabil să vă exprimați.

Knox spuse direct:

– OK, să-i dăm drumul. Noi nu credem că Robert Puller e vinovat.

– Pe ce vă bazați?

– Probele de la proces erau șubrede.

Carter clătină din cap și luă încă o gură de whisky.

– Mărturii de la doi martori oculari? Informații confidențiale descoperite asupra lui? Dovezi ale datoriilor făcute la jocurile de noroc online care demonstrau acuzația? Nu prea sunt probe șubrede.

– Dovezile online ar fi putut fi fabricate cu ușurință.

– Posibil. Însă mărturiile depuse de Reynolds și Robinson?

Puller îl privi cu atenție.

– Deși credeți că nu pot fi obiectiv în privința fratelui meu, s-ar putea ca nici dumneavoastră să nu fiți obiectiv în legătură cu Reynolds, care vă este angajată.

Carter se lăsă pe spate și se gândi la vorbele lui.

– Să o luăm pe drumul ăsta o clipă. Să presupunem că Reynolds mințea. De ce?

– A fost plătită s-o facă, zise Knox.

– Deci e o trădătoare, plătită să-l implice pe fratele tău. Repet, de ce? Ce-i așa de special la el?

– După cum ați spus, era o persoană foarte valoroasă pentru guvern.

– Da, era. Dar guvernul nostru deține multe persoane valoroase, așa că de ce să-l atace tocmai pe el?

– Ar fi existat un motiv ca să fie dat deoparte de la STRATCOM?

– Se pregătea să părăsească o ramură a STRATCOM după următoarea promovare, așa cum am spus la cină. Se îndrepta spre ISR care, așa cum știi, este o componentă de comandă subordonată STRATCOM. Acolo aș fi lucrat cu el, cum am menționat.

– Ar fi existat vreun motiv să fie împiedicat să plece acolo? întrebă Knox.

Carter ridică din umeri.

– Nu pot spune. ISR are mulți angajați. Era destul de important ca să se creeze o conspirație așa cum ați descris-o voi? Ar fi greu de crezut.

– Ați spus că ați lucrat cu generalul Daughtrey la ISR când încă era colonel.

– Așa e.

– Cum Daughtrey a ocupat locul fratelui meu la ISR, ați insinuat că acesta ar fi un motiv pentru ca fratele meu

să se răzbune și să-l omoare. Dar să privim lucrurile din cealaltă direcție.

Carter lăsă paharul jos și spuse curios:

– În ce fel?

– Fratele meu a fost prima opțiune pentru locul de la ISR? întrebă Puller.

– Da. De departe.

– Și Daughtrey era rezerva? spuse Knox.

– OK, înțeleg încotro bați, răspunse Carter. Vrei să spui că Robert Puller a căzut într-o capcană ca să nu ajungă la ISR?

– Da, ceea ce i-a permis și lui Daughtrey să-i ia locul, adăugă Puller.

– Cu ce scop?

– Ce presupunea funcția aceea? La ce avea acces acea persoană? întrebă Puller.

Carter luă încă o înghițitură din pahar și-și frecă bărbia.

– La orice, mai mult sau mai puțin. Munca ISR-ului este extinsă și cuprinzătoare. Din spațiu cosmic în subacvatic și absolut orice între cele două. ISR reprezintă, în multe aspecte vitale, ochii, urechile și creierul Departamentului de Apărare. Comandantul său poartă șepci duble pentru că el conduce și Agenția de Informații a Apărării. ISR lucrează cu toate celelalte platforme importante de informații, ANS, Geospațială, Recunoaștere Națională. Responsabilitățile sale traversează tot spectrul militar de cerințe, amenințări transnaționale, Războiul Global împotriva Terorii și ADM-urile. Absolut tot.

– Și Daughtrey ar fi avut acces la toate astea?

– Mai mult sau mai puțin, da.

– Și apoi a fost ucis, remarcă Puller.

- Dar plecase de la ISR la un moment dat, preciză Carter.
- Și a ajuns la altă componentă a STRATCOM, spuse Knox. La care?
- Comandamentul Cibernetic al SUA.
- Puller dădu din cap.
- Alt punct fierbinte. Cum era munca lui la ISR?
- L-am descoperit ca fiind extrem de talentat, muncitor, ambițios.
- Cât de ambițios? întrebă Puller imediat.
- Majoritatea ofițerilor care vor să urce în grad sunt ambițioși. Știi asta.
- Nu vorbesc despre medalii și stele.
- Atunci, despre ce?
- Knox spuse:
- Susan Reynolds trăiește într-o casă de peste un milion de dolari, conduce o mașină de șaptezeci de mii de dolari, poartă pantofi Prada și are un dulap plin cu poșete Coach. Și are un tablou original de Joan Miró în bibliotecă. Am căutat prețul. E imposibil să-l fi putut cumpăra chiar și cu salariul ei pe douăzeci de ani.
- Puller îi aruncă o privire. Nu pomenise de Prada, de poșetele Coach sau de tablou.
- Ea îi observă privirea.
- *Sunt* femeie, Puller, chiar dacă port armă și dau ordine. Observ poșetele și pantofii. Și am văzut tabloul când am fost acolo. Am dat licența în istoria artei la Amherst.
- Joan Miró? întrebă el.
- Era spaniol, născut la Barcelona. Un tablou al lui s-a vândut acum câțiva ani la o licitație la Sotheby's în Londra cu aproape patruzeci de milioane. Deci, da, cred că s-ar putea spune că tipul era destul de bun.

– La naiba, zise Puller.

Carter părea intrigat de informația asta.

– N-am fost niciodată la ea acasă. Și nu știam ce fel de mașină conduce. Și, sincer să fiu, n-aș recunoaște un pantof de la Prada nici dacă m-ar lovi în cap.

– Adevărul este că trăiește mult peste posibilități, zise Knox. Și care este această sursă de venit? Și mai e ceva. A mers să lucreze la ISR odată cu Daughtrey. Și acum e la Centrul pentru ADM-uri, în timp ce Daughtrey era la Comandamentul Cibernetic. Dar dacă lucrau încă împreună? Pentru că totul pare suspect, nu-i așa? Șepci duble, STRATCOM acoperă totul. Lumea informațiilor este la fel de interconectată cum a fost dintotdeauna.

– Într-adevăr. Dar vreți să spuneți că lucrau împreună ca spioni?

– Spioni, informatori, oricum vreți să le spuneți. Ar avea ce să vândă?

– Bineînțeles că da. De aceea le verificăm trecutul, avem proceduri de autorizare și testări periodice, teste cu poligraful și reverificări. Și tot de asta îi urmărim pe toți îndeaproape.

– Ei bine, nu știți despre statutul ei financiar, nu?

Carter se lăsă pe spate, încă părând neconvins, dar ceva mai puțin ca înainte.

Puller întrebă:

– Cât de ambițios era Daughtrey? Nu pentru stele. Pentru bani. A verificat cineva recent? Pentru că, pe lângă Reynolds, o avem pe Lenora Macri. Era doar un căpitan inferior la Leavenworth. Dar avea un cont în Insulele Cayman sub un nume fals, doidora de bani. Așa că mă întreb cât de mult putea să adune o persoană cu o stea?

Carter luă paharul, apoi îl puse jos fără să fi băut din el.

– Daughtrey mi-a pomenit o dată că se gândea să plece din armată și să-și creeze propriul grup de consultanță sau să preia contracte private de la Departamentul de Apărare.

– Ar fi un mod bun de a spăla banii pe care îi primea, remarcă Knox. Să-i bage la contractele de consultanță și să angajeze un contabil obscur care să facă totul să pară cât se poate de oficial.

– Mi-ați dat multe teme de gândire. Dar Daughtrey și Reynolds? Spioni?

– Și Robinson? adăugă Puller.

– Ce-i cu el?

– Avea un fiu foarte bolnav înainte ca fratele meu să intre în închisoare. Asigurarea lui n-ar fi acoperit tratamentele experimentale din afara țării. Fiul său era pe moarte. După ce fratele meu a ajuns la închisoare, fiul său a primit tratamentul experimental care costa o sumă cu șapte cifre în Germania și e bine, sănătos.

– De ce n-ai spus asta la cină? se răsti Carter.

– O spun acum.

– Deci crezi că Robinson a fost mituit să mintă?

– Da. Iar dumneavoastră ați aflat că fratele meu a vizitat-o pe Reynolds. De ce să riște? Să se răzbune pe ea că a depus mărturie împotriva lui? Dacă da, de ce n-a omorât-o pur și simplu? De ce să o lase în viață ca să le spună autorităților că e în zonă? Dacă e un ucigaș, ce mai conta încă o crimă pentru el?

Carter își termină whisky-ul cu apă minerală.

– Nu eram sigur ce va ieși din conversația asta când v-am invitat la un pahar, dar vă spun sincer că nu mă așteptam la asta. Ați construit un argument plauzibil că e

posibil ca fratelui tău să se i se fi înscenat totul și că dușmanii adevărați ar putea fi încă în libertate.

Knox spuse:

– Așadar, întrebarea e ce putem face în privința asta? Pentru că majoritatea informațiilor pe care le avem sunt speculații și deducții. Asta nu funcționează în instanță.

– Să văd ce pot să fac și eu. Ținem legătura. O să vă contactez în curând.

Se ridică, puse bani pe masă pentru băuturi și ieși.

– Bună observație cu Miró, cu poșetele și pantofii, spuse Puller.

– Nu ți-am spus pentru că știam deja că are mai mulți bani decât ar trebui. Nu se adăuga nimic nou la imaginea de ansamblu.

– Corect. Dar a fost un risc mare să ne întâlnim așa cu Carter, zise el.

– Dar dacă nu putem avansa cu ancheta, atunci poate că singura cale posibilă este să aprindem focul într-un depozit de muniție. De fapt, dacă n-ar fi propus el să bem un pahar, aș fi propus eu. De asta am zăbovit în hol.

– În curând o să aflăm, într-un fel sau altul.

– Da, așa e.

– Dar nu uita, spuse el, dacă depozitul de muniție se aprinde, s-ar putea să fie mulți oameni prinși în explozie, inclusiv noi.

Capitolul

49

Puller o lăasă pe Knox la hotel înainte de a se întoarce la Quantico. Se opri să alimenteze în apropiere de bază. Un alt vehicul opri la pompa de lângă el. Cineva coborî să alimenteze.

Puller pusese duza în rezervor și se sprijinea de capota mașinii când se auzi vocea:

– Nu reacționa, Junior. S-ar putea să ne urmărească cineva.

Poate pentru că spera să se întâmple ceva de acest fel la un moment dat, Puller nici măcar nu tresări. Își scoase telefonul, prefăcându-se că-și verifica mesajele, aparent fără nicio grijă. Cu colțul ochiului, văzu camioneta parcată la pompă de lângă a lui. Un bărbat înalt, aproape la fel de înalt ca el, stătea alături, alimentând rezervorul. Sub luminile de deasupra capului, Puller îl zări pe cel care știa că era fratele lui. Însă dacă nu i-ar fi spus „Junior“ nu l-ar fi recunoscut pe Bobby. Erau doar trei oameni în lumea asta care-i spusese așa: tatăl său, mama și frațele lui.

Chel, cu brațele tatuate, cu cioc, cu nasul și urechile complet diferite. Avea o pușcă pe lunetă și un abțibild cu „Nu călca pe mine“ pe lateralul mașinii.

– Te-ai schimbat puțin, mormăi Puller.

– Doar pe dinafară. Același tociș pe dinăuntru.

Robert deschise portofelul și scoase o carte de credit cu care plăti. Apăsă tastele necesare și puse duza în suportul pompei.

– Avem multe de discutat, spuse Puller.

– Da, așa e, frățioare.

– Am aflat multe lucruri.

– La fel și eu.

– A fost o înscenare.

– Da.

– Trebuie să îndreptăm lucrurile.

– Așa am de gând, zise Robert.

– Cum vrei să facem chestia asta?

– Nu putem merge la tine. E prea evident.

Puller simulă că dădea un telefon și duse telefonul la ureche, zicând:

– Pot să scap de orice urmăritor posibil și să mă întâlnesc cu tine după aceea.

– Asta voiam să sugerez.

– Stai pe undeva pe aproape?

– O să stau. Ai trecut de locul acela în urmă cu câțiva kilometri. Holiday Inn. Îl știi?

– Îl știu.

– O să parchez în fața camerei. N-ai cum să nu observi camioneta. Numere de Kansas.

– Da.

– Te rog să te asiguri că nu ești urmărit, frate. N-ar fi deloc în interesul nostru.

– Nu o să mă poată urmări niciodată, Bobby.

– Știu, Junior. Știu.

John Puller termină de alimentat și plecă. Câteva minute mai târziu, Robert Puller porni în direcția opusă.

John Puller ajunse la complexul de apartamente, dar merse mai departe până ajunse la Quantico. Trecu de punctul de control și o luă spre clădirea DIP. Merse pe coridor până la biroul pe care îl împărțea cu alți agenți. Nu era nimeni și petrecu vreo douăzeci de minute mâzgălind o foaie de hârtie și încercând să se liniștească după ce tocmai se întâlnise cu fratele său fugar la o benzinărie.

Deși era urmărit, fratele său păruse calm și relaxat. Iar Puller îl lăsase să stabilească planul de urmat, deși nu asta era înclinația lui firească. Însă dintre cei doi băieți, Robert fusese mereu liderul. Chiar dacă n-ar fi fost mai mare, Puller credea că tot așa ar fi stat lucrurile. Pur și simplu, așa era Robert.

Puller așteptă încă douăzeci de minute. În acest timp, se schimbă de uniformă și își puse o ținută de camuflaj pe care o păstra în vestiar. Ieși din clădire pe ușa din spate și se duse la zona de mașini comune. Semnă pentru o berlină cu patru uși și ieși pe altă poartă. Conduse treizeci de kilometri pe drumuri de țară, luând-o când la dreapta, când la stânga, dând înapoi, oprindu-se, mergând repede, apoi încet și făcându-i oricui imposibilă misiunea de a-l urmări. Apoi parcă la aproape un kilometru de Holiday Inn și merse pe jos restul drumului prin pădure și zone rezidențiale.

Camioneta cu numere de Kansas era parcată în fața camerei 103. Puller verifică partea din spate și interiorul mașinii când trecu pe lângă ea. Ciocăni în ușa camerei de motel, care se deschise câteva secunde mai târziu, după ce observase draperia de la fereastra de lângă dându-se puțin deoparte și pe cineva privind afară.

Puller nu intră imediat. Duse o mână la patul pistolului M11 din toc.

– Bobby? întrebă el încet.

– E liber, Junior.

Puller intră, închise și încuie ușa după el.

Era un singur bec în camera mică, o veioză lângă pat. Fratele său stătea pe scaun într-un colț al camerei. Prin altă ușă, Puller văzu baia. Un sac de voiaj era întins pe pat.

Puller se așează pe marginea patului și se uită la fratele lui.

– Ai avut vreo dificultate să ajungi aici? întrebă Puller.

– Nu m-am grăbit, și dacă a reușit cineva să mă urmărească înseamnă că merită să câștige.

Robert Puller se ridică și întinse brațele.

– Sunt al naibii de bucuros să te văd, John.

Puller se ridică la rândul lui și cei doi bărbați se îmbrățișară prelung, bătându-se cu palmele pe spate. Când se desprinseră din îmbrățișare, Puller văzu umezeala din ochii fratelui său și își simți propriii ochi umezindu-se. Era cel mai neobișnuit sentiment să-l vadă pe fratele său fără a mai fi prizonier. Era minunat. Era, de asemenea, ceva trecător și temporar. Și asta îl sperie pe Puller mai mult decât îl speriasse ceva de multă vreme.

Robert se așează la loc și Puller se așează din nou pe pat. Nu vorbiră timp de câteva clipe.

– Cum ai reușit să mă găsești? întrebă Puller.

– Nu te urmăream, cel puțin la început. Urmăream pe altcineva și ți-am luat urma la Clubul pentru Armată și Marină.

– Despre cine era vorba?

– Donovan Carter. L-am urmărit de la Fortul Belvoir. Am rămas extrem de surprins când ai apărut tu.

– De ce îl urmăreai pe Carter?

– Încerc să fac ceea ce sunt sigur că încerci și tu să faci: să rezolv o problemă.

– Cine ți-a înscenat totul și de ce?

Robert dădu din cap.

– Susan Reynolds a fost implicată.

– Am discutat cu ea. I-a spus lui Carter că ai fost la ea acasă și ai amenințat-o. Că i-ai injectat o otravă.

Robert ridică telefonul și apăsă un buton. Puller ascultă discuția dintre fratele său și Reynolds pe care el o înregistrase.

– Nu dovedește nimic, desigur. Putea să spună apoi că a zis toate astea ca să nu o omor. Și nu era otravă. Doar i-am lăsat imaginația să o convingă și am adormit-o cu un sedativ.

– Rușii? Întrebă Puller.

– O pistă falsă, cel puțin așa cred. Ai auzit de Niles Robinson?

– Copilul a fost motivația lui, nu-i așa?

– Da. Vorbea cu mine la telefon în Union Station când l-a împușcat cineva.

– La asta mă gândeam și eu.

– Serios? Păi, nu pot să spun că mă mir. Am înregistrat și conversația aceea. Aspectul frapant a fost că mi-a spus că aș fi deranjat pe cineva dacă primeam locul acela la ISR.

– Cine?

– N-a apucat să-mi spună.

– Daughtrey ți-a luat locul la ISR. Apoi a intrat la Comandamentul Cibernetice.

– Și acum e mort.

– A fost găsit în camera mea de motel în Kansas.

– Te-am văzut acolo cu o femeie. Nu știam că a fost găsit în camera ta.

– Femeia e agent Veronica Knox, INSCOM. O știi?

– Nu. Se opri, uitându-se fix la fratele lui. Sunt sigur că ai multe întrebări pentru mine.

– Și niște răspunsuri. CD? Un ucrainean a fost trimis acolo să te omoare după ce au aranjat întreruperea curentului. Doamna căpitan Macri a fost implicată. Knox a ucis-o într-un schimb de focuri.

Robert se juca cu un pix pe care-l ținea în mână.

– Când a venit tipul în celulă, aveam deja bănuieli. Știam dinainte să ajung acolo că CD avea generatoare de rezervă indestructibile. Dar *au dat* greș. Știam și că ușile se încuiau automat dacă se oprea curentul. Asta nu s-a întâmplat. Acum nu eram sigur de ce se întâmpla sau că eu eram ținta. Dar am decis să rămân în celulă și să văd cum se termină totul. Când am auzit pe cineva la ușă, am strigat că eram pe podea cu mâinile la ceafă. Când a intrat tipul pe ușă, avea un cuțit, deși procedura standard este să ai o armă într-o asemenea situație. Și nu ar fi niciodată un singur tip care să asigure o cameră. Ar trebui să fie măcar doi. În mod clar, tipul era escroc.

– Și folosind cuțitul putea să te omoare fără zgomot, pe când o împușcătură ar fi atras alți polițiști.

Robert dădu din cap.

– Iar o înjunghiere ar fi putut fi atribuită altui deținut care își făcuse un șisș și ar fi avut ceva cu mine. Probabil asta avea să fie explicația când îmi găseau cadavrul. Nimeni n-ar fi bănuît un polițist militar.

– Și sunt sigur că se bazau pe asta. Dar le-ai dejucat planurile.

– Nu eram pe podea cu mâinile la ceafă. Eram după ușă. L-am dezarmat. Când a început să strige la mine în ceea ce am recunoscut drept ucraineană, știam că încerca să mă omoare. Așa că l-am omorât eu.

– Poc-trosc-bum? Cel puțin, la asta m-am gândit din descrierea legistului.

– Mi-a fost de ajutor, frate. Pentru asta, îți mulțumesc.

– Pe urmă, ai îmbrăcat echipamentul lui și așa ai scăpat.

– Norocul meu că era aproape de mărimea mea.

– Și te-ai întors cu camionul la Leavenworth și apoi ai fugit. Dar cum ți-ai schimbat înfățișarea atât de drastic?

Robert zâmbi și-și atinse nasul.

– După ce m-am mutat în Kansas, am închiriat un depozit sub un nume fictiv. Am făcut conturi bancare și un card de credit cu numele respectiv și am echipat depozitul cu lucruri de care aş avea nevoie ca să-mi schimb aspectul, precum și cu alte lucruri.

– De ce? Doar nu te așteptai să fii arestat și să evadezi apoi de la CD?

– Nu am luat deloc asta în calcul. Dar când eram la STRATCOM mă deghizam și mergeam sub acoperire în barurile militare din jurul bazei.

– Dar de ce?

– Când am ajuns la organizația-satelit, am aflat că oamenii de acolo nu erau atât de discreți cum ar trebui să fie. Informații confidențiale erau trecute din gură-n gură în locuri unde n-ar fi trebuit să se întâmple așa ceva. Am ajutat la arestarea unei rețele de oameni care îi urmăreau pe soldații și angajații beți de la STRATCOM ca să obțină informații vandabile sau cu care să-i șantajeze.

– Și nu știa nimeni despre alter ego-ul tău?

– Asta ar fi anulat scopul meu. Dar a fost extrem de binevenit când am scăpat de la CD. Puteam să-mi schimb înfățișarea, să mă înarmez, să am echipament, bani și un card de credit și să o iau din loc.

– Și ce-ai făcut de când ai evadat?

– Am încercat să aflu cine mi-a înscenat totul. Se opri și-l privi în ochi pe fratele lui. Știi, sunt șocat că te-au lăsat să te apropii de cazul meu.

– Unul cu trei stele, Aaron Rinehart, și un tip de la ANS, James Schindler, au venit la mine, împreună cu Daughtrey. Ei au aranjat totul.

– L-am întâlnit pe Rinehart. Pe Schindler îl știu. Nu m-am intersectat niciodată cu Daughtrey. Cu toate astea, ce scop au?

– Nu știu. O prietenă de la JAG mi-a spus că nu vede nimic pozitiv pentru mine în povestea asta.

– Aș zice că e un sfat bun.

– Îl urmăreai pe Carter... înseamnă că-l bănuiești?

– Reynolds lucrează la Centrul pentru ADM-uri, pe care îl conduce el. Daughtrey a lucrat cu el la ISR. Nu sunt sigur dacă el era „persoana” pomenită de Robinson, dar mi s-a părut un bun punct de plecare. N-am găsit multe piste pentru ticălosul ăsta, așa că intenționez să le urmăresc pe toate până îl găsesc pe cel potrivit.

– E vorba doar de bani? Cred că așa e în cazul lui Reynolds.

– Are un Joan Miró în mini-conacul ei, spuse Robert.

– Așa a spus și Knox, colega mea.

– Tabloul acela valorează cel puțin câteva milioane de dolari. E un motiv suficient de bun ca STRATCOM să facă niște cercetări pe neașteptate acasă la angajații cu funcții importante. Uneori nu vedem pădurea de copaci. Dar nu cred că e vorba doar de bani pentru ei.

– Atunci, despre ce? Dacă sunt trădători, înseamnă că vând lucruri.

– Poate, dar cred că e mai mult la mijloc, nu doar banii. Puller se gândi puțin la vorbele lui.

– Apropo, cred că mi-am dat seama cum ți-a pus Reynolds DVD-ul acela în buzunar.

– Cum?

– Tatăl ei era magician. Ea îl asista. Sunt sigur că e pricepută la prestidigitație.

– Sunt sigur că ai dreptate.

Frații se priviră unul pe altul.

– Și acum? întrebă Puller.

– Spune-mi ce ai mai aflat, zise Robert. Sunt convins că-s multe.

Puller îi povesti, fără să-i ascundă nimic. Vedea că în mintea fratelui său gândurile se învârteau cu un kilometru pe minut, asimilând tot și catalogând fiecare piesă în parte.

După ce termină, spuse:

– Dar tu?

Robert îl informă pe fratele său în câteva minute.

– Deci crezi că e vorba de o conspirație? întrebă Puller.

– Da. Nu poate fi o singură persoană.

– Ți-am povestit despre oamenii care m-au răpit?

– Da.

Puller se uită prelung la fratele său.

– Tu ai fost? Tu ai tras?

Robert dădu încet din cap.

– M-am bucurat c-am putut să fiu alături de tine, John. Cunosându-te, probabil ai fi scăpat și singur, dar, mă rog, m-am bucurat c-am putut să te ajut. N-am fost în stare să fac asta prea mult în ultimii doi ani.

– Să fie clar, Bobby, mi-ai salvat viața. Dar ai fi putut să iei legătura cu mine atunci.

Robert îi aruncă o privire vinovată.

– M-am gândit, crede-mă. Dar asta te-ar fi pus într-o poziție imposibilă. Ai fi fost obligat de datorie să mă arestezi.

– Dar acum m-ai contactat. De ce?

Robert oftă.

– Pentru că nu știam dacă o să mai am ocazia. Știu câți oameni mă caută. Oameni foarte bine pregătiți în meseria lor. Eu... am vrut doar să auzi lucrurile și din varianta mea. Voiam să știi că...

– N-am crezut niciodată că ești vinovat de ceva.

Fratele său zâmbi șters.

– Sigur c-ai crezut. Sau cel puțin nu erai sigur.

– Am aflat despre scrisoarea de amenințare pe care ai primit-o în celulă.

Lui Robert îi dispăru zâmbetul.

– Cine ți-a spus?

– Nu contează. Te-ai dat bătut ca să ne protejezi pe mine și pe tata. Cariera ta, ani din viață, totul, Bobby.

– Adevărul e că am fost prea arogant. N-am crezut niciodată că o să fiu condamnat pentru că nu eram vinovat. Asta da naivitate.

– Totuși, te-ai dat bătut.

– Nu puteam permite să se întâmple ceva cu familia mea, zise el încet. Doar pe voi vă mai aveam.

– Ai idee cine ar putea fi?

– Nu. Dar tu ai spus că cel pe care l-ai auzit când ai fost răpit se considera patriot. E interesant și îngrijorător totodată.

– De ce îngrijorător?

– Pentru că, în experiența mea, patriotismul, deși o calitate lăudabilă, poate alimenta un plan destul de periculos dacă e dus la extrem.

– Un plan încă necunoscut, spuse Puller.

– Cred că putem face puțină lumină în cazul ăsta.

– Cum?

– Dacă am fost împiedicat să ajung la ISR și Daughtrey mi-a luat locul, asta înseamnă ceva.

– Dar care ar putea fi motivul?

– Sunt cinstit și ireproșabil. Nu pot fi cumpărat. Un limbaj neobișnuit din partea unui trădător condamnat, dar ăsta e adevărul. Daughtrey, pe de altă parte, s-ar putea să nu fi fost așa.

– Și-l voiau pe el la ISR. Carter ne-a spus cât de importantă este componenta asta pentru apărarea națională.

– În multe privințe esențiale, ISR *este* apărarea noastră națională.

– Așadar, un trădător ar putea face mult rău?

– Catastrofal.

– Ce știi despre Daughtrey? Cum au ajuns atât de departe în armată fără ca să-l bănuiască cineva?

– Dacă *este* vinovat. Nu avem deocamdată vreo dovadă clară. Dar dacă este vinovat, cine poate spune când a trecut în cealaltă tabără sau ce motiv a avut?

– Dacă era trădător, de ce l-au omorât?

– Ai spus că făcea parte din echipa care te-a recrutat ca să lucrezi la cazul meu?

– Da.

– Așadar, dacă era tipul rău, o făcea ca să poată supraveghea ancheta. Spera să mă găsești ca să se asigure că nu mă mai întorc viu la CD.

– Dar cum poți tu să le faci rău?

– Nu știu. Nu am fost nimic pentru ei cât stăteam la CD, John. S-a întâmplat ceva care să declanșeze totul.

– OK, să spunem că e adevărat. Să ne întoarcem la întrebarea: de ce să-l omoare pe Daughtrey?

- Principalul motiv pentru care omori un agent e destul de evident.
- A decis să dezerteze?
- Sau s-a răzgândit cumva. Poate avea conștiință și a refuzat să omoare pe cineva.
- Înseamnă că și-a semnat singur condamnarea la moarte.
- Da, așa a făcut. Robert își masă coapsele cu mâinile.
- Atunci, cum putem lucra împreună fără ca să știe cineva?
- Niște cartele reîncărcabile?
- Și putem folosi codul pe care l-am inventat și pe care-l foloseam în copilărie.
- Mereu ai spus că e indescifrabil.
- Cred că vom afla.
- Încă ceva, Bobby.
- Da?
- Am o scrisoare pe care trebuie s-o citești. Fratele său miji ochii.
- O scrisoare? De la cine?
- Puller deschise documentul pe ecran și îi întinse telefonul.
- Doar citește-o.
- Robert luă telefonul, cu o expresie curioasă, și începu să citească. Deși scrisoarea era destul de scurtă, încă mai citea sau, mai degrabă, recitea cinci minute mai târziu.
- În cele din urmă, îi dădu telefonul înapoi fratelui său.
- De asta au schimbat acuzația de spionaj, zise Puller încet, urmărindu-l cu atenție pe fratele lui.
- Diferența dintre viață și moarte, spuse Robert pe un ton sec. Părea să fi rămas fără un dram de energie. Nimeni nu mi-a spus despre scrisoarea asta.
- Nici eu nu știam de ea până de curând.

Puller se uită la ecran. Scrisoarea tatălui său fusese extraordinară, măcar pentru că Puller nu văzuse nicio dată această latură a tatălui său. Deși fratele lui citise deja scrisoarea, Puller simțea că trebuia s-o facă. Credea că le-o datora amândurora.

Își dresе glasul și citi:

Am avut onoarea de a-mi sluji țara în uniformă timp de patru decenii. Mulți oameni care spun că mă cunosc ar crede probabil că un asemenea serviciu a fost cea mai bună parte a vieții mele. S-ar înșela. Adevărata glorie a vieții mele este și va fi mereu că sunt tatăl acestor doi tineri extraordinari. Într-adevăr, Dumnezeu a arătat că nu poate exista un țel mai înalt pentru un om. Și deși am fost absent în multe momente importante din viața lor, nu a trecut nicio zi fără să mă gândesc la ei. Îi iubesc mai mult decât am iubit ceva sau pe cineva în îndelungata mea viață. Așadar vă scriu astăzi, domnilor, ca un om care nu vede un om matur confruntat cu distrugerea vieții sale profesionale și pierderea libertății sale, ci mai degrabă ca un tată care-și vede băiatul cu o minte frumoasă, cu o fire blândă și înțelegătoare și un suflet extraordinar, care, știu fără urmă de îndoială, este nevinovat de aceste acuzații. Și am încredere că timpul va demonstra că am dreptate. Și, pe Dumnezeu, voi aștepta acea zi cu toată puterea mea, cu tot sufletul și cu toată dragostea pentru fiul meu, Maior Robert W. Puller.

Puller nu reuși să mai continue, pentru că nu-l mai ajuta vocea. Se opri și ridică privirea. Robert începu să spună ceva, însă se opri, își sprijini coatele pe coapse și lăsă capul în jos. Când fratele său mai mare începu să

plângă, Puller se așeză lângă el și-l cuprinse cu brațul pe după umeri.

Frații Puller rămaseră mult timp împreună – bărbați mari, puternici și curajoși transformați din nou în doi copii de cuvintele iubitoare ale unui bătrân, care veniseră mult mai târziu decât ar fi trebuit.

Capitolul

50

Puller se întâlnește cu Knox în holul hotelului W a doua zi dimineață. Deși încerca din greu să o ascundă, ea părea să observe că ceva era diferit.

– Ești bine? întrebă ea.

El se frecă la ochi.

– Nu prea am dormit azi-noapte.

Ea nu părea să-l compătimească.

– Bun venit în club. Nu cred că am mai dormit o noapte întreagă de când te cunosc.

Ieșiră din hotel și merseară la mașina lui parcată pe stradă. Aerul era surprinzător de rece și înviorător, iar briza sufla ușor. Un avion făcu o întoarcere bruscă deasupra ca să evite să zboare prin spațiul restricționat după ce decolase de pe Reagan National.

– Deci, în timp ce *nu* dormeai, te-ai mai gândit la „paharul” nostru cu Donovan Carter? întrebă Knox.

– Carter ne-a oferit o scuză să ne întoarcem și să vorbim cu Reynolds din nou.

– Vizita pe care i-a făcut-o fratele tău?

– Exact.

– Cel mai probabil, acum e la serviciu.

– Lucrează pentru Departamentul Apărării. Eu sunt anchetator militar cu o misiune. Nimic nu ne oprește să o interogăm când e la serviciu.

– Ce ai de gând să o întrebi?

– Vreau să vorbească despre întâlnirea cu Bobby. Și vreau să o urmăresc în timp ce răspunde la întrebări.

– Semnale ale limbajului trupului?

– Deseori ne spun mai multe decât spune omul prin vorbe.

Puller sunase dinainte și Susan Reynolds îi primi în biroul ei, un spațiu modest care părea, în mod ciudat, aglomerat și organizat în același timp. Avea legitimațiile de securitate atârinate cu un lănțișor de gât, îi salută politicos și arată spre scaunele unde să se așeze.

Ea luă loc și așteptă.

În timp ce Puller se așeza pe scaun, aruncă o privire prin birou. Nu văzu obiecte legate de munca ei. Femeia nu avea nici măcar plante.

Când își întoarse din nou privirea spre ea, observă că se uita atentă la el. Și Puller înțelese că ea știa exact ce făcea el.

– Îmi place să țin lucrurile clare și separate, spuse ea. Cele profesionale și cele personale.

– Înțeleg acest lucru. El arată la o fotografie în care apărea Reynolds mai tânără cu niște bărbați pe ceea ce părea a fi o pistă de decolare. Asta arată interesant.

Ea se întoarse să se uite.

– În anii '90, am făcut parte dintr-o echipă de control START când Statele Unite și sovieticii își reduceau rezervele nucleare. După cum se vede din fotografie, eram singura femeie din echipă și cea mai tânără, de departe. Un

motiv de mândrie pentru mine. Dar am muncit mult pentru acea oportunitate.

– Era o muncă interesantă? întrebă Knox.

– Da. Deși la ora șapte, în fiecare seară, rușii aveau destulă vodcă la bord ca să facă portavionul să plutească. Așa că nu sunt sigură cât de eficient era controlul. Eu nu am băut nicio picătură și am făcut totul ca la carte, adăugă ea cu emfază.

– Sunt sigur că așa ai făcut, zise Puller. Acum, ni s-a spus că Robert Puller...

Reynolds interveni.

– Fratele tău, vrei să spui. Mi-am dat seama când ne-am întâlnit prima dată.

Puller continuă:

– Ni s-a spus că Robert Puller a venit să te vadă.

– A venit să mă omoare, mai exact.

– Dar nu te-a omorât.

– Am reușit să scap, am găsit o armă și el a fugit ca un laș, ceea ce e evident că este.

– Deci te-a legat?

– Nu, mi-a pus pistolul la cap și m-a injectat cu ceva ce a spus că e otravă. Nu-mi venea să cred ce a făcut ticălosul. Poate a înnebunit în închisoare.

– Așa că ai reușit să-l dobori și să-ți iei arma?

– N-am spus că l-am doborât. E bărbat și, după cum știi, e mult mai masiv ca mine. Dar nici eu nu sunt tocmai nevolnică. Am reușit să-l lovesc în față cu o veioză. Până să-și revină, am ajuns la bibliotecă. Țineam acolo un pistol de calibru 45. L-am scos. Când și-a dat seama că sunt înarmată și gata să trag, s-a întors și a fugit. Am încercat să-l opresc, dar a fost prea rapid. Am sunat la poliție, dar nu l-au găsit.

– L-ai lovit în față cu o veioză?

– Da.

– Trebuie să-l fi durut.

– Sper că l-a durut al naibii de tare, zise ea. Merita să-l doară.

– Probabil avea vânătăi, îi curgea sânge.

– Da. Așa era. Și era surprins, sunt convinsă.

– Și ce voia? întrebă Puller.

– M-a amenințat. Voia să mărturisesc că am făcut ceva greșit.

– De ce-ar face asta? întrebă Knox.

Reynolds se uită la ea de parcă abia acum își dădea seama că era acolo.

– Cum aș putea eu să gândesc ca un nebun? E disperat. A evadat din închisoare. A ucis un om. Poate doi.

– Ce te face să spui asta? întrebă Puller brusc.

– Am aflat despre Niles Robinson. Toți am aflat despre el. Împușcat în gară.

– De ce crezi că Robert Puller ar fi implicat în asta? întrebă Knox.

Reynolds îi aruncă o privire de sus.

– O, nu știu, dar să ne gândim puțin. Îmi sparge casa cu arma în mână și mă amenință pentru că am depus mărturie împotriva lui. Curând după aceea, Niles Robinson, care a depus și el mărturie împotriva lui, e ucis la Union Station. Care sunt șansele ca aceste lucruri să fie făcute de două persoane diferite, când Puller e cu siguranță în zonă? Nu-mi insulta inteligența!

– Și ce i-ai spus lui Puller? întrebă Knox.

– I-am spus multe lucruri. Să iasă afară. Să mă lase în pace. Să nu-mi mai apară la ușă. Și pe urmă, când m-a injectat în gât cu ce a zis el că ar fi otravă, sigur că i-am spus ce voia să audă.

– Și de ce ai face așa ceva? întrebă Puller.

Era rândul lui să primească o privire disprețuitoare.

– Pentru că mi-era milă de el și voiam să nu se mai întoarcă în închisoare. Și îmi doream mult să mărturisesc că sunt trădătoare și să-i iau locul. Femeia se răsti brusc: De ce naiba crezi? Pentru că mi-a spus că era singurul mod în care îmi dădea afurisitul de antidot pentru otrava cu care m-a injectat.

– Dar nu te-a otrăvit, de fapt, preciză Puller.

– Da, *acum* știu asta. Mi-a spus că mi-a injectat un organofosfat. O chestie urâtă, dă-mi voie să spun. Eram înnebunită de spaimă. Aș fi spus orice ca să obțin antidotul.

– Și când l-ai lovit cu veioza și ai luat arma, ce credeai că o să se întâmple?

– C-o să-l forțez să-mi dea antidotul.

– Și când a scăpat?

– Am sunat la poliție și la paramedici. Credeam cu adevărat că mai am doar câteva minute de trăit. Eram scoasă din minți de frică, din cauza ticălosului aceluia.

– Și cred că te-ai simțit ușurată când s-a dovedit că nu a fost așa? remarcă Knox.

Reynolds nici măcar nu catadicsi să-i răspundă.

Îi mai puseră câteva întrebări și plecară. Când Puller se întoarse în dreptul ușii, o văzu pe Reynolds fixându-l cu privirea. Nu zâmbea, nu părea triumfătoare. Doar îl privea. Apoi se întoarse și-și văzu de muncă.

În timp ce mergeau pe coridor, Knox spuse:

– De câte ori o văd pe femeia asta, îmi vine s-o strâng de gât.

– Mie nu. Îmi vine s-o împușc, zise Puller.

Ea ridică ochii spre el.

– Ai primit vreun indiciu bun de la vrăjitoarea asta?

– În mod ironic, de data asta a fost mai mult ce a spus decât felul în care a spus-o.

– Ce vrei să spui?

Puller știa că nu-l lovisese pe fratele său cu o veioză. El nu era nici învinețit, nici însângerat. Dar nu putea să-i spună asta lui Knox fără să-i dezvăluie faptul că se întâlneau cu el. Dar mai era ceva.

– Am verificat raportul toxicologic pe care i l-au făcut lui Reynolds după ce se presupune că fratele meu i-a injectat otrava. Mai știi când a zis Carter că i s-a făcut o analiză? Ei bine, am primit o copie prin e-mail azi-dimineață.

– Dar n-au găsit otrava.

– Nu, dar au găsit urmele unui sedativ puternic. Destul de puternic încât să-și piardă cunoștința.

Knox se opri pe loc, la fel ca Puller.

– Un sedativ? întrebă ea. De ce n-a mai observat nimeni treaba asta?

– Pentru că probabil au încetat să se mai uite la raport când au văzut că nu era otravă. Eu am tendința să citesc până la capăt.

– Dar de ce ar avea un sedativ în sistem?

– Fratele meu ar fi putut să i-l injecteze.

– De ce ar face asta dacă voia s-o facă să vorbească?

– Ca să poată fugi *după* ce au terminat de vorbit.

– Dar de ce ar minți ea dacă știa că se putea dovedi printr-o analiză de sânge?

– Pentru că nu e atât de deșteaptă pe cât crede. Nu cred că s-a gândit până la capăt. Și cred că-l urăște cu adevărat pe fratele meu și a sesizat ocazia de a i-o coace. Faptul că l-a făcut laș, că a încercat să ne facă să credem

că a reușit să-l respingă cu succes trebuie să-i fi înfrumusețat ziua. O, și evident știa că i-ai căutat prin casă și ai găsit arma în bibliotecă. De asta a pomenit de ea. Mincinoșii cu adevărat pricepuți întotdeauna strecoară un adevăr ca să facă minciuna mai plauzibilă.

- Deci asta înseamnă că minte... ei bine, despre tot.
- Nu m-am îndoit de asta nicio clipă, zise Puller.

Capitolul

51

Aproape ajunseseră la ieșirea din clădire când doi paznici îi opriră.

– Subofițer Puller? Agent Knox? spuse unul din ei, care purta uniformă de camuflaj și avea grad de sergent.

– Da, răspunse Puller.

– Domnul Carter dorește să vă vadă pe amândoi,

Donovan Carter îi aștepta într-o cameră de lângă biroul său oficial. Mai era o persoană în cameră, un bărbat de înălțime medie, cu o chică deasă de păr blond și ochi verzi pătrunzători. Asemenea lui Carter, purta un costum bleumarin standard, cu cămașă albă și cravată simplă în dungi.

– El este Blair Sullivan, începu Carter, arătând spre bărbatul de lângă el. Este șeful secției noastre de securitate internă.

Bărbatul dădu ușor din cap în direcția lor, dar nu spuse nimic.

– După conversația noastră de aseară..., începu Carter. Puller se uită la Sullivan, însă Carter continuă:

– E în regulă, agent Puller. L-am introdus în cerc. Mi-a fost de ajutor și a găsit anumite lucruri pentru mine.

Sullivan își încrucișă brațele pe piept și făcu tot posibilul să nu se uite nici la Puller, nici la Knox.

Carter deschise un dosar care se afla în fața lui.

– Să vorbim mai întâi despre istoricul financiar al lui Susan Reynolds. Nu știam acest lucru până acum, dar soțul ei a fost agent FBI, ucis în urmă cu mulți ani.

– Cu fugă de la locul accidentului, așa ne-a povestit ea, preciză Puller. Cazul nu a fost niciodată rezolvat.

Carter se uită la Sullivan, care preluă relatarea.

– Exista o poliță de asigurare de viață de două milioane de dolari pentru Adam Reynolds, zise Sullivan.

– De ce atât de mare? întrebă Puller.

– Era agent FBI. Aveau doi copii mici. Doamna Reynolds avea o poliță asemănătoare pentru că pleca deseori în călătorii în afara țării pentru guvern, în locuri foarte îndepărtate. Prin urmare, exista un risc sporit pentru amândoi. Primele de asigurare erau plătite la timp. Doamna Reynolds a primit banii. I-a folosit ca să plătească niște datorii, ca să-i crească pe copii și restul i-a investit. Mi-aș fi dorit să cer și eu sfaturile ei de investiție. S-a descurcat mult mai bine decât planul meu de pensionare 401(k). Se înțelege de la sine că asigurarea a crescut substanțial în anii care a urmat. El se opri și se uită la Puller.

– Și tabloul de Joan Miró din bibliotecă? întrebă Knox.

– Este un tablou de Joan Miró, dar e o ediție limitată cu autograf. Nu e ceva ce eu mi-aș permite vreodată, dar doamna Reynolds l-a cumpărat în urmă cu câțiva ani la un preț foarte bun. Și a avut banii ca să-l cumpere. Scrie în declarația de avere și apare de ani de zile acolo. Sullivan se opri din nou și se uită atent la Puller.

– Îmi pare rău că nu știam toate astea aseară când am stat de vorbă, zise Carter.

Sullivan spuse:

– Cu tot respectul cuvenit, domnule, conduceți o organizație cu mii de angajați. Ar fi imposibil să cunoașteți

detaliile financiare intime ale fiecărei persoane. Asta e meseria mea.

– Și Niles Robinson? întrebă Knox.

– El nu e angajat la DTRA, răspunse Sullivan prompt. Domnul Carter m-a informat despre preocuparea voastră în acest sens. Vă sugerez să verificați la ultima agenție la care a lucrat. Sullivan făcu o pauză. Cu toate astea, mi-a povestit ce i-ați spus despre domnul Robinson. Și pentru că și eu sunt tatăl unui copil care a avut o problemă gravă de sănătate, pot să vă spun că un părinte va face orice ca să-l vadă scăpat cu bine. Nu m-ar mira dacă domnul Robinson a amanetat tot ce avea și chiar a făcut toate împrumuturile posibile ca să se asigure că fiul său avea să trăiască. Dar trebuie să spun că mi se pare respingător că v-ați grăbit să trageți concluzia că un bărbat și-ar trăda țara într-un asemenea fel. Chiar respingător.

– Eu nu mă grăbesc să trag concluzii, domnule Sullivan. Eu investighez lucrurile, răspunse Puller.

– Ei bine, cred că trebuie să continuați investigația, dar pe altă direcție. Susan Reynolds este o membră foarte respectată a familiei DTRA și nu a avut niciodată vreo problemă în trecutul ei, din câte am reușit eu să descopăr. Sullivan se opri din nou și în clipa următoare păru că tot corpul i se umflă de indignare. Fratele dumneavoastră, pe de altă parte, nu poate spune același lucru, nu-i așa? Și mi se pare absolut remarcabil că acuzați unul dintre oamenii noștri de trădare în timp ce o rudă de sânge nu doar a evadat din închisoare, ci a și ucis pe cineva. Nu vă este rușine, agent Puller? Se ridică în timp ce spunea ultimele cuvinte și arăta ca și cum era gata să-l pocnească pe Puller, care îl întrecea cu treizeci de kilograme și cu aproape douăzeci de centimetri.

– Sullivan! strigă Carter cu asprime. Ai întrecut măsura. Stai jos, imediat.

Sullivan se prăbuși pe scaun, își încrucișă brațele pe piept și privi în altă parte.

Carter spuse:

– Scuze pentru tonul și cuvintele colegului meu, agent Puller. Nu putem lăsa emoțiile să ne conducă. Se uită la Sullivan și adăugă pe un ton ferm: Vorbim mai târziu despre asta. Se întoarse din nou spre Puller. Acestea fiind spuse, trebuie să fiu de acord cu concluziile sale despre Susan Reynolds. Totul pare să fie în ordine. Și i-am spus asta și ei.

– Ei bine, apreciem faptul că ați cercetat problema, domnule, zise Knox, ridicându-se și trăgându-l pe Puller de mânecă.

Puller îl fixa pe Sullivan cu privirea. Când acesta se uită în sfârșit la el și observă căutătura pătrunzătoare a lui Puller ațintită asupra lui, se uită repede în altă parte. Ieșiră din biroul lui Carter și fură însoțiți la ieșire. După ce ieșiră, Knox spuse:

– OK, mai întâi Reynolds și acum asta. De ce am senzația că tocmai am fost pedepsită?

Când Puller nu răspunse, ea adăugă:

– Crezi că tipul ăsta, Sullivan, e implicat? Se purta ca un psihopat.

Puller clătină din cap și scoase cheile de la mașină.

– S-a uitat la dosar și a găsit ce a găsit. Și dacă a avut un copil bolnav, probabil crede că sunt un dobitoc. Și înțeleg ce vrea să spună cu faptul că fratele meu e un trădător și eu vin să arăt cu degetul la oamenii buni. Dar tot mi s-a oprit în gât.

– Și Carter? întrebă ea.

Puller nu răspunse imediat.

- Nu știu, Knox. Încă nu m-am decis în privința lui.
 - Pot să-ți spun un lucru: aceea nu era o ediție limitată Joan Miró. Era un original. Aș putea să jur.
 - Ei bine, de-acum cu siguranță s-a dus, original sau nu, zise Puller.
 - Presupun că așa e, încuviință Knox abătută.
 - Însă cred că m-am înșelat în privința lui Reynolds.
 - Poftim? Vrei să spui că o crezi nevinovată?
 - Nu, cred că e mult mai periculoasă și mult mai capabilă decât am crezut. Tocmai mi-a tăbăcit fundul. Nu vreau să par înfumurat, dar nu sunt obișnuit cu treaba asta.
 - Păi, nici eu, răspunse Knox. A mințit în privința fratelui tău. Avea sedativul în sânge. Nu a pus mâna pe armă și nu l-a speriat să fugă. Putem folosi asta împotriva ei.
 - Ar avea o explicație pentru asta, Knox. Și-a administrat singură pastile ca să încetinească evoluția otrăvii.
- Ea spuse resemnată:
- Da, cred că ai dreptate. Dar nu putem s-o lăsăm pe scârba asta să câștige, Puller.
 - Nu o să câștige. Dar nici nu o să fie ușor.
 - Măcar de-am avea ceva împotriva ei. Ea se uită la Puller, care acum privea în depărtare și era clar că nu o mai asculta. Puller, la ce te gândești?
 - Cred că mi-a scăpat ceva, răspunse el.
 - Ți-a scăpat ceva? Unde?
 - Asta e ideea. Nu știu unde. Dar ceva... ceva nu a fost în regulă acolo. Doar că nu știu.
 - Păi, asta arată pe scurt unde suntem cu tot ce are legătură cu acest caz, nu-i așa? zise ea mohorâtă. Pur și simplu nu știm.

Capitolul

52

Knox se despărți de Puller la Fortul Belvoir, unde se afla INSCOM. Voia să treacă pe acolo și avea niște documente de completat. Stabiliră să se întâlnească mai târziu la hotelul ei.

Înainte de a se întoarce la Quantico, Puller se opri la o cafenea și scoase telefonul pe care tocmai îl cumpărase, unul dintr-o pereche, de fapt. Fratele său îl avea pe celălalt. Cât bău cafeaua, tastă un mesaj lung fără să se grăbească și-l trimise.

„Codul indescifrabil al fratelui meu va fi pus la încercare“, își zise. Pe de altă parte, avea o încredere considerabilă în abilitățile lui Robert.

În timp ce oprea la complexul de apartamente, telefonul vibră. Parcă mașina și scoase telefonul. Răspunsul fratelui său era la fel de lung ca mesajul original. Urcă în grabă la apartamentul său și, folosind un creion și un carnețel, reuși să decodeze mesajul în vreo treizeci de minute.

Fratele său inventase codul când erau mici. Îl bazase pe conceptul unei foi de cifru despre care citise, însă care putea fi refolosită. Era într-adevăr indescifrabil, pentru că semăna cu un cifru de substituie, dar se baza pe o poveste pe care o crease Robert Puller și îl făcuse pe fratele

său mai mic să o spună cuvânt cu cuvânt până când și acum, după atâția ani, Puller și-o amintea în detaliu. Dacă nu știai povestea, nu puteai sparge codul. Și singurii care știau povestea originală erau cei doi Puller.

Puller îi povestise fratelui său despre rezultatele întâlnirii cu Reynolds, apoi cu Carter și Sullivan, precum și despre datele din istoricul financiar al lui Reynolds. Mesajul decodat al lui Robert era succint: „Și-a acoperit bine urmele. Află ce poți despre moartea soțului ei. Faptul că era agent FBI e interesant. Mie nu mi-a spus asta niciodată, nici altei persoane pe care o știu și care o cunoștea. Cu cât înțeleg mai bine ostilitatea ei față de mine, cu atât sunt șanse mai mari ca ea să fie persoana la care făcea aluzie Niles Robinson în convorbirea pe care am avut-o cu el. Însă invidia nu putea fi motivul principal. Motivul a fost să mă înlocuiască cu Tim Daughtrey. Așa că trebuie să-l investighezi mai atent. Tot ce poți să descoperi despre cariera lui, John. Și vreau să spun tot.”

Cu toate astea, ultima parte din mesajul fratelui său era cea mai surprinzătoare și interesantă: „Este important și faptul că Reynolds a făcut parte din echipa START de control. Mi-a spus asta când ne-am «cunoscut», dar nu mi-a atras atenția atunci. Dar când ai spus că ți-a povestit când i-ai văzut fotografia în birou, mi-a amintit. Află ce poți despre asta, pentru că s-ar putea să aibă legătură cu slujba ei actuală. Și acesta s-ar putea să fie indiciul pe care-l căutăm.”

Puller se uită la această parte a mesajului încă o dată înainte de a șterge tot. Vedea încotro bătea fratele său. Dacă Reynolds era spioană, atunci spionii nu spionau un singur lucru de-a lungul anilor. Mergeau acolo unde se putea obține cel mai mult prin trădarea lor.

Dar nu putea fi vorba doar de Reynolds. Trebuia să mai fie cineva care să aibă multă influență. Și nu puteau fi decât puțini la acest nivel.

– Și unul dintre ei putea fi Donovan Carter.

Poate că șeful DTRA îi ascultase seara trecută la un pahar doar ca să afle ce știau ei. I-ar fi putut povesti totul lui Reynolds, astfel încât să fie total pregătită azi. Și cu toate că tabloul ei financiar părea perfect logic și în mod normal l-ar fi convins pe Puller, știa că femeia era mincinoasă.

Îi scrisese un mesaj scurt fratelui său și puse telefonul în buzunar. Avea mult de lucru și trebuia să treacă la treabă. Începând cu răposatul general de brigadă Tim Daughtrey.

După numeroase telefoane, căutări pe internet și un drum scurt la Baza Forțelor Aeriene Bolling din D.C., Puller acumulase mult material despre decedat. Trecu prin toate aceste informații în timp ce stătea în holul hotelului W. Încă nu primise vreo veste de la Knox, dar se aștepta să primească dintr-o clipă în alta. Se gândise să se întâlnească cu ea la hotel.

Cariera lui Daughtrey urmase o formulă consacrată de muncă intensă și perseverență, bifând toate căsuțele pentru promovare continuă și mergând unde trebuia să meargă, făcând ce era necesar la fiecare oprire în căutarea lui neobosită de stele pe umeri. În acest sens, era ca mulți bărbați și femei care făcuseră același lucru de-a lungul anilor. Punctele sale forte și experiența, însă, nu fuseseră pe câmpul de luptă, ci mai degrabă în tehnologie, care putea fi câmpul de luptă al viitorului. Cel puțin, asta păreau să spună toți cei de la Pentagon. Părerea generală era

că Daughtrey era plăcut de toată lumea și moartea lui fusese o mare pierdere pentru apărarea țării.

Puller adună toate datele și le trimise fratelui său printr-un mesaj codat.

Reveni apoi la problema soțului decedat al lui Reynolds, agentul FBI. Găsi câteva articole vechi din ziare pe internet. Adam Reynolds fusese agent în Biroul Local din Washington, D.C. Avea treizeci și ceva de ani când fusese lovit și ucis de o mașină în apropierea casei.

Puller avea un cunoscut la Birou și-i dădu un telefon, iar acesta își aminti cazul și chiar lucrase o vreme cu Adam Reynolds cu mulți ani în urmă. Reynolds fusese unul dintre puținii agenți FBI uciși vreodată, deși nu la datorie.

– Se întorcea de la o cafenea la mall aproape de casă, zise agentul.

– De unde știi?

– Dacă-mi amintesc bine, au găsit paharul de cafea la vreo trei metri de cadavru. Și cineva din cafenea și-a amintit că fusese acolo.

– Unde anume s-a întâmplat asta? întrebă Puller.

– În Burke, Virginia. Soția lui a spus că mergeau acolo tot timpul. Lui Adam îi plăcea cafeaua, la fel ca multora dintre noi.

– Soția lui era acasă atunci?

– Nu, nu cred. Nu, așa e. Era plecată din țară. Și ea lucra pentru Unchiul Sam. Nu-mi amintesc unde.

– Dar aveau copii mici atunci. Cine stătea cu ei?

– Nu sunt sigur. S-ar putea să fi fost destul de mari încât să rămână singuri câteva minute. Știi că lucrurile erau altfel pe atunci. Puteai să lași copiii puțin fără ca oamenii să țipe la tine sau să vezi totul postat pe Facebook.

– Și șoferul nu a fost găsit?

– Niciodată. Era destul de târziu în noapte. Acolo unde a fost lovit nu erau case, așa că nu a văzut nimeni nimic.

– Crezi că a fost o țință? Că a avut legătură cu serviciul?

– Întotdeauna credem asta la început. Însă concluzia oficială a fost că probabil l-a lovit un bețiv și a șters-o. Mare păcat, pentru că Adam era un om bun.

– Căsnicia mergea? Era totul OK în privința asta?

– Din câte știu eu, da. Dar nu eram prieteni foarte apropiați. Am întâlnit-o pe soția lui de câteva ori. Părea de treabă. Era plecată mult de acasă, din ce spunea Adam. De ce întrebi?

– Fără motiv. Doar bâjbâi după niște piste.

– Are legătură cu moartea lui Adam? După atâția ani?

– S-ar putea să se lege de un caz la care lucrez. Presupun că nu știi unde sunt copiii? Cred că fiul ei e avocat.

– Este. La Birou, de fapt. Cred că a vrut să calce pe urmele tatălui său. Cel puțin, parțial.

– Ai date de contact pentru el?

– Pot să le caut acum. Ți le dau cu condiția să-mi spui într-o zi despre ce e vorba, Puller.

– Promit să-ți spun. Și mersi.

Puller își notă informațiile și închise. Îl sună pe Dan Reynolds, care lucra la Biroul FBI din D.C. Când Puller îi explică cine era și despre ce voia să discute, se aștepta ca tânărul ori să-i pună multe întrebări, ori să-i închidă telefonul. Însă Reynolds spuse:

– Ne putem întâlni în vreo douăzeci de minute la Dunkin' Donuts, după colț de WFO.

Surprins, Puller acceptă imediat și merse spre mașină. Pe drum spre parcare, îi trimise un mesaj lui Knox despre această noutate.

La Dunkin' Donuts era destul de aglomerat când ajunse Puller. Dar îl remarcă imediat pe Dan Reynolds, căci tânărul semăna cu mama lui la înălțime și aspect. Puller se prezentă, își comandă cafele și merseă afară, la o masă mică de pe trotuar.

Dan Reynolds, pe lângă faptul că moștenise înfățișarea plăcută și statura mamei lui, avea și privirea ei pătrunzătoare. Luă o gură de cafea și se uită la o mașină ce trecea pe lângă ei.

– De ce cercetează un agent DIP din armată moartea tatălui meu după atâția ani? El nu era militar.

– S-ar putea să aibă legătură cu alt caz de natură militară, răspunse Puller.

– Vrei să-mi spui care caz?

Puller se gândi puțin.

– Un fost coleg al mamei tale a fost ucis la Union Station.

– Niles Robinson, zise Dan.

– Așa e.

– Și acesta e cazul? Nici Robinson nu era militar.

– Nu, dar era martor într-un caz în care era implicat un militar.

Dan întoarse privirea spre Puller.

– Și ce legătură ar putea să aibă cu moartea tatălui meu?

– Habar nu am. De asta fac cercetări, încerc să găsesc piste. Se opri și adăugă pe un ton nonșalant: Presupun că aș putea discuta cu mama ta.

Dan făcu o mișcare prin aer cu mâna ca și cum ar fi tăiat ceva.

– Eu nu mi-aș bate capul cu ea în locul tău.

– De ce nu? Și ea lucrează în zonă.

– La DTRA. Dar nu o să afli nimic de la ea.

– Nu înțeleg. Era soțul ei.

– Da, era soțul ei. Ce zici de asta?

Puller se aplecă în față.

– Trebuie să înțeleg ce anume vrei să spui.

Dan întoarse iar privirea spre mașinile din trafic.

– Aveam unsprezece ani când a murit tata. Sora mea avea nouă.

– Trebuie să fi fost greu.

– A fost un calvar. Tata s-a dus pe jos la magazin și nu s-a mai întors.

– Cafeneaua lui preferată.

Dan se uită la el.

– Nu, s-a dus la magazin să ia niște lucruri.

– Dar au găsit un pahar de cafea de la cafeneaua lui preferată lângă cadavru. Cel puțin, așa mi s-a spus.

– Asta nu știu. Știu că s-a dus la magazin. De obicei, nu ne lăsa singuri pe mine și pe sora mea. Dar îl sunase ea.

– Cine sunase?

– Mama.

– Și ce i-a spus?

– Să ia niște lucruri de la magazin. Lucruri de care a spus că avea nevoie. Cel puțin, asta mi-a spus tata. Nu era prea mulțumit, pentru că, așa cum am spus, nu-i plăcea să ne lase singuri. Dar ea avea stilul ăsta.

– Ce stil?

– Să obțină ce voia. Tata era un agent FBI dur. Dar în jurul ei, ei bine, părea să se transforme în nimic. Cred că se temea de ea.

– Înțeleg că știe să tragă foarte bine.

Dan părea dezgustat.

– Armele ei! E tare mândră de armele ei. Le iubea mai mult decât pe noi. Într-o zi, am intrat în „camera cu trofee” când aveam șapte ani și am făcut dezordine. I-am aruncat echipamentele peste tot. Voiam doar să-i atrag

atenția. Credeam că o să mă omoare în bătaie. Am avut noroc că era tata acolo.

– Pare dezechilibrată. E o minune că a trecut de testele poligraf și a primit autorizări de securitate.

– Ca în romanul *Jekyll și Hyde*, agent Puller. Putea să-și facă treaba foarte bine când voia. Ce se întâmpla în casa noastră era o poveste complet diferită. Dar nici n-o să găsești vreodată o actriță mai talentată. Meryl Streep nici nu se compară cu mama.

Puller se gândi la câteva întrebări și perspective posibile înainte de a spune:

– Tatăl tău v-ar fi putut lua cu el la magazin în seara aceea.

– Nu, sora mea își rupsese piciorul în vara aceea și purta ghips. De fapt, deja dormea când a sunat mama. El n-ar fi lăsat-o niciodată singură. Am rămas să am grijă de ea.

– Unde era mama ta?

– Undeva în străinătate. Poate prin Europa de Est.

– Păi, dacă era noapte unde locuiați voi pe Coasta de Est, la ea ar fi fost dimineată devreme.

– Cred că da. Dar a sunat. Am auzit telefonul sunând. Și am vorbit cu ea vreun minut.

– Și pe urmă tatăl tău a ieșit?

– Da.

– Dacă voia să se grăbească pentru că erați singuri, de ce nu s-a dus cu mașina?

– Mașina nu a pornit. S-a întors în casă furios la culme din cauza asta. Așa că și-a luat haina și s-a dus pe jos. Nu era prea departe.

– Și nu aveți decât o mașină?

– Mașina mamei era la serviciu. Mereu o lăsa acolo când pleca din țară.

– Deci el se întorcea spre casă, pentru că au găsit paharul de cafea, dar n-au mai găsit alte lucruri de la magazin? Cum îți explici chestia asta?

– Nu știu. Șoferul a fugit de la locul accidentului. Cel puțin, asta ni s-a spus. Noi eram copii, nu ne-au spus prea multe.

– Ascultă, dacă mă înșel în privința asta, te rog să-mi spui. Vorbește anchetatorul cinic din mine. Puller șovăi, alegându-și cuvintele cu mare grijă. Dar pari să ai îndoieli despre toată povestea asta. Mă înșel sau nu?

Dan se întoarse din nou spre Puller.

– În caz că mă întrebi dacă sunt de părere că mama a aranjat ca tata să fie ucis, atunci da, asta cred.

Puller asimilă încet dezvăluirea lui.

– E o acuzație gravă.

– Sunt avocat, *știu* că e o acuzație gravă.

– Și când ai ajuns la concluzia asta? Cu siguranță, nu când erai copil.

– Nu, a fost mai târziu, când am crescut. Dan zâmbi crispat. Când am devenit și eu cinic.

– OK, spuse Puller încurajator.

– Lucrurile nu ieșeau la socoteală. De ce să-l sune atât de târziu să meargă la magazin după cumpărături? De ce nu putea să aștepte? Și tata își luase o zi liberă și fusese cu sora mea la doctor cu piciorul, iar mașina a mers bine. Atunci, de ce mai târziu nu a mers?

– Ca să fie nevoit să meargă pe jos la magazin... asta ai dedus?

– Și să fie lovit de o mașină. Da.

– Ai vorbit vreodată cu cineva despre posibilitatea asta?

– Nu.

– De ce nu?

– Mama poate fi destul de intimidantă pentru un adult, darămite pentru un copil. Și până să devin cu adevărat bănuitor, ce puteam face? Anii au trecut. Dovezile au dispărut. Nu mai avea niciun rost.

– A primit mulți bani de la asigurare.

– Știu.

– Ai spus cuiva despre telefonul dat de mama ta în seara aceea?

– Nu m-a întrebat nimeni. Mama a venit acasă a doua zi. S-a ocupat de toate.

– Adică v-a oprit pe tine și sora ta să discutați cu cineva?

– Cam așa ceva. Și polițiștii erau convinși că a fost doar un accident și șoferul a fugit. Nu au cercetat mai departe.

– De fapt, am vorbit cu mama ta. A sugerat că ar fi putut să aibă legătură cu un caz al tatălui tău.

– Ți-a spus și că l-a sunat în seara aia?

– Nu, cumva a omis treaba asta.

– Păi, și?

– Să înțeleg că nu prea te înțelegi cu ea?

– Nu, deloc. Chiar dacă nu s-ar fi întâmplat asta cu tata, mama nu e genul de persoană caldă. A făcut copii, dar nu cred că o interesa să fie mamă cu adevărat. Eram mult mai apropiat de tata. Și după ce a murit, bunica ne-a crescut mai mult, nu ea. Așa că acum nu am nimic de-a face cu mama. Și ea pare foarte mulțumită așa.

– Știe că o bănuiești?

– Nu i-am spus niciodată. Mă sperie al naibii de tare, dacă vrei să știi adevărul.

– Cred că e un lucru bun, de fapt. Adică, faptul că nu i-ai spus.

– Sincer, aș crede-o în stare de orice.

– Dacă a jucat un rol în moartea lui, crezi că a fost pentru bani?

Dan ridică din umeri.

– Îl auzeam uneori pe tata în biroul lui mic, după ce bea ceva mai mult.

– Ce spunea?

– Se certa foarte tare cu mama despre unele lucruri. Și când nu era ea acasă, se ducea în biroul lui și vorbea singur.

– Ce spunea, mai exact?

– Prindeam frânturi, ici și colo. Și nu părea să aibă prea multă logică. Dar mi se părea că avea o problemă cu mama și ce făcea ea la serviciu.

– Și știi despre ce era vorba?

– Știu că ea petrecea mult timp în Rusia.

– Ca membru în echipa de control START?

– Cred că da. Cel puțin, asta am aflat mai târziu. Ea nu vorbea niciodată cu mine despre munca ei.

– Dar de ce să-l fi deranjat pe el? Ea ajuta la dezamor-sarea bombelor nucleare.

– Nu părea să aibă o problemă cu asta. Cred că era ceva mai personal.

– Adică o persoană cu care lucra?

– Știu doar că l-am auzit pe tata spunând că l-ar omorî pe tipul ăla dacă ar avea ocazia.

– Să-l omoare?

– Da. Iar tata era un om destul de calm. Nu știu ce a aflat sau ce a auzit, dar în mod sigur era supărat.

– Sora ta ce părere are?

– Ea a fost mai apropiată de mama decât mine. Nu era de acord cu nimic din ce spuneam. Ele se întâlnesc des. Sunt apropiate. Mama a și ajutat-o cu bani.

– Unde locuiește?

– În Gaithersburg, Maryland. Are un magazin de haine acolo.

– Îi merge bine?

– Se descurcă. Cum spuneam, știu că o ajută mama cu bani.

– Te miră? Adică, având în vedere ce mi-ai spus despre mama ta?

Dan ridică din umeri.

– Sora mea nu mușcă mâna care o hrănește. Așa că îi spune femeii ce vrea să audă. Dar ca să-i recunosc un merit, dacă iubește pe cineva, pe sora mea o iubește.

Puller își luă câteva notițe și spuse:

– Mi-a spus că a fost în echipa olimpică la biatlon. A spus că ar fi putut lua aurul.

– Ți-a spus că nu a concurat?

– Da, un fel de problemă medicală.

Dan începu să râdă.

– Care-i poanta? întrebă Puller.

– *Eu* eram problema medicală.

– Poftim?

– Era însărcinată cu mine. Nu au lăsat-o să concureze.

– S-a supărat din cauza asta?

– A fost atât de supărată încât nu a vorbit niciodată despre asta. Am aflat de la tata.

– Hei, e nevoie de doi pentru asta. Știa ce face.

– Tata a spus că ea l-a acuzat că i-ar fi umblat la anticoncepționale.

– Așa a făcut?

– Cine știe? Dacă voia să câștige o medalie la olimpiadă, știa că nu putea s-o facă dacă era cu sarcină avansată. Poate că tata a făcut chestia asta. Ea era obsedată de control. Poate a vrut să-i plătească și el cu aceeași monedă. Și s-ar putea să fie motivul pentru care nu s-a apropiat niciodată de mine. Cred că pentru ea eram o șansă ratată la glorie.

– O fi fost sau nu vina cuiva, Dan, dar cu siguranță nu a fost a ta. Nici măcar nu erai născut.

– Pare logic. Dar unii oameni nu sunt influențați de logică.

Rămaseră tăcuți, sorbind din cafele.

Puller spuse în cele din urmă:

– Mă mir că ai vorbit cu mine despre toate astea.

Dan râse melancolic.

– Cred că și eu mă mir de mine însumi. Dar când ai sunat din senin, m-am gândit, ei bine, m-am gândit...

– Că s-ar putea să se afle adevărul și să se facă în sfârșit dreptate pentru tatăl tău?

Cei doi se priviră fix. Dan spuse:

– La urma urmei, de asta am intrat în departamentul juridic al FBI. Și l-am iubit foarte mult pe tata.

– Ei bine, sper să pot face asta pentru tine, zise Puller.

„Și pentru fratele meu“, își spuse.

Îi mulțumi lui Dan Reynolds și se întoarse la mașină. Până să ajungă, îi vibră telefonul. Era Knox:

– Mă întrebam când o să primesc vești de la tine, zise el. Ascultă puțin și continuă: Shirlington, zici? OK, cu siguranță a meritat să încerci. Ce-ar fi să rămâi cu el și ne putem întâlni mai târziu. Se opri, ascultând, dar ea se întrerupse. El se încruntă. Întrebă: Knox? Knox?

O auzi strigând ceva, nu lui, ci altcuiva.

Când îi auzi cuvintele, o luă la fugă.

Următorul sunet pe care îl auzi îl făcu pe Puller să-și dubleze eforturile. În timp ce alerga spre mașină, striga în telefon.

– Knox? Veronica!

Ea nu răspunse.

Și apoi apelul se întrerupse.

Capitolul

53

Knox stătea într-o mașină pe care o rechiziționase de la INSCOM, la Fortul Belvoir. Deși îi spusese lui Puller că trebuia să dea raportul și să înceapă să completeze documentele voluminoase, adevăratul ei scop fusese să rămână pe loc și să-l urmărească pe Donovan Carter când ieșea din clădire.

Avea o limuzină neagră și șofer. Iar Knox îl văzu pe cel care îl însoțea. Era Blair Sullivan, tipul de la securitatea internă care se aprinsese atât de tare din cauza investigației lui Susan Reynolds.

Când ieșiră din complexul DTRA, Knox porni pe urma lor. Intrară pe Autostrada 95 și Knox rămase la câteva mașini în spatele lor. Ieșiră pe Autostrada 395 și o luară spre nord, către D.C. Knox habar nu avea dacă urma să ducă la ceva, dar exista o șansă și simțea că trebuia să profite de ocazie. Nu avea nimic de pierdut. Ieșiră la Shirlington și ea îi urmări. Câteva minute mai târziu, mașina opri în fața unui mall mic în aer liber, cu magazine și restaurante. Șoferul parcă limuzina, iar Carter și Sullivan intrară într-un restaurant.

– Grozav, spuse Knox cu voce tare. O cină luată de vreme. Ce noroc pe mine. Și nu pot să intru pentru că, dacă nu își pierde vederea brusc, o să mă vadă.

Opri într-un loc de parcare peste stradă și așteptă. Ascultă la radio și răspunse la e-mailuri, dar rămase cu privirea îndreptată pe partea opusă a străzii. Bătea cu degetele în volan când o dubă albă trase alături de limuzină. Un tip masiv deschise portiera pasagerului și atinse totodată lateralul limuzinei.

Geamul limuzinei fu coborât și șoferul lui Carter scoase capul afară. Knox îl auzi țipând la celălalt tip. Acesta țipa la rândul lui. Șoferul coborî și cei doi stăteau față în față, încă strigând și împungându-se în piept cu degetele.

Knox spera să nu escaladeze totul într-un conflict, pentru că era destul de sigură că șoferul era înarmat. Îndreptă privirea spre un adolescent care mergea cu skateboardul pe trotuar. Avea părul lung și creț, cu o șapcă întoarsă invers și purta un hanorac larg, cu blugii rupti în genunchi și la coapsă, cu adidași de mărimea unor căței și fără șireturi. Mergea aplecat, apoi încercă o săritură complicată și căzu în fund chiar lângă limuzină, dispărând din raza ei vizuală.

Privirea lui se întoarse spre cei doi bărbați. Încă se certau, doar că acum omul lui Carter îi arăta tipului masiv legitimațiile. Knox spera că asta să pună capăt confruntării. Se uită din nou la puști, care se ridica acum lângă limuzină. Se șterse pe pantaloni și se uită stânjenit în jur în timp ce-și lua skateboardul.

„Nu ești prea grozav pe skateboard“, își zise Knox.

Îl puse jos, urcă și porni. Trecu pe lângă cei doi bărbați. Apoi prinse viteză, coti brusc după colț și dispăru din vedere.

Tipul masiv urcă înapoi în dubă, încă încruntat și țipând, apoi dădu cu spatele exact când ușa restaurantului

se deschidea și Carter și Sullivan ieșeau. Șoferul mai strigă o dată înspre dubă în timp ce se îndepărta, claxonând. Șoferul se întoarse și-i văzu pe Carter și Sullivan și se grăbi să-i deschidă portiera șefului DTRA.

Knox scoase telefonul și-l sună pe Puller. El răspunse la a doua sonerie. Îi spuse ce făcea și unde era. El răspunse cu câteva propoziții succinte.

– Am înțeles, spuse ea. Dar cred că...

Ca și cum cineva apăsase un buton secret în creierul ei, Knox începu să pună cap la cap ceea ce văzuse. Nu, nu ceea ce văzuse. Ce se *întâmplase* cu adevărat.

Îl auzi pe Puller spunând: „Knox? Knox?”

Nici măcar nu-l mai auzea. Ceea ce văzuse era o diversiune. Tipul cu duba lovise limuzina intenționat. Un puști care nu era un puști trecu pe skateboard în timp ce șoferul era distras de tipul cu duba. Apoi puștiul dispăruse. Ca la un semn, tipul masiv renunțase la confruntare și duba plecase.

Se smulse din gânduri și văzu că Sullivan și Carter erau în mașină. Șoferul porni mașina. Cu mâna încă pe telefon, Knox lovi portiera cu piciorul, sări afară și începu să alerge peste stradă.

– Ieșiți din mașină! strigă ea. Ieșiți din mașină! E o...

Pământul se cutremură violent sub tălpile ei și asfaltul părea să se unduiască la fel ca un șarpe drogat. Totul începu să arate ca o lume redusă la mișcări cu încetinitorul. Ea se clătină, se pregăti pentru ce știa că urmează și nu putea face absolut nimic în privința asta. Imagini din Mosul începură să-i revină în minte. Cum stătea într-un vehicul militar cu echipamentul pe ea în prima secundă. Zăcând departe în țărână în secunda următoare fără să-și dea seama cum ajunsese acolo, neștiind dacă oamenii

erau vii sau morți, dacă avea să moară și ea. Dacă picioarele ei aveau să mai meargă vreodată.

Totul i se derulă în minte într-o milionime de secundă. Și asta era bine, pentru că, chiar și așa, nu mai avea timp.

Întorsese capul în ultima clipă și era bine că făcuse așa. Dacă te uital direct la o explozie destul de mare puteai să orbești. Dar nu mai conta. Oamenii suficient de aproape pentru a fi orbiți de o asemenea explozie oricum nu mai trăiau de obicei.

Ultimul ei gând conștient fu unul surprinzător.

„Îmi pare rău, Puller. Acum totul depinde de tine.“

Forța șocantă a exploziei o ridică de la pământ, aruncând-o zece metri prin aer ca pe o bilă trasă cu praștia, până se lovi de vitrina din sticlă a unui magazin de lenjerii. Reuși să-și acopere capul cu mâinile chiar înainte de impact în timp ce telefonul îi zbură din mână, ateriză pe stradă și se făcu bucăți. Knox ajunse pe podeaua magazinului ca un morman de membre.

Limuzina fusese spulberată. Ce mai rămăsese din cei trei bărbați dinăuntru nu mai putea fi recunoscut. Explozia spărsese geamurile de pe toată strada. Oamenii zăceau pe trotuare, însângerați, loviți, inconștienți și unii dintre ei nu aveau să se mai trezească vreodată.

Alții gemeau, se văitau și se clătinau de colo-colo. Unii erau în stare de șoc, alții erau grav răniți și alții, deși nevătămați, nu făceau decât să privească îngroziți la ce se întâmplase. Era ca o stradă din Bagdad sau Kabul, nu o zonă circulată la câțiva kilometri de Washington, D.C.

Alarmerle mașinilor declanșate de explozie răsunau în sus și-n jos pe stradă. Oamenii alergau acum, unii spre locul exploziei, alții îndepărtându-se de ea, fără îndoială înspăimântați că ar mai putea urma și altele. Un polițist

care era de serviciu ca paznic la un magazin de bijuterii făcea tot posibilul să-i ajute pe răniți și să îndrepte oamenii spre o zonă mai sigură.

În magazinul de lenjerii, Knox zăcea pe podea cu fața în jos, într-un morman de cioburi de sticlă, acoperită de cearșafurile și pernele în care nimerise după ce trecuse prin geam. Avea ochii închiși, respirația întretăiată și sângele îi curgea pe față.

După un minut, sirenele începură să urle, oamenii începură să strige mai tare, supraviețuitorii încercară să-i ajute pe răniți și muribunzi. Apoi erau morții. Veniseră să mănânce ceva, să cumpere una-alta sau să rezolve o problemă, neștiind că avea să fie ultima dată când făceau acele lucruri.

În magazin, Veronica Knox nu se mișca. Sângele continua să-i curgă pe față.

Capitolul

54

Când Veronica Knox deschise ochii, primul lucru pe care îl văzu era o lumină albă puternică. Asta o convinse că era moartă de-a binelea. Și cumva, deși făcuse vreo două păcate de moarte, ajunsese sus, nu jos, eclesiastic vorbind.

„E un afurisit de miracol“, se gândi ea. Și vorbea la propriu.

Următorul lucru pe care îl văzu erau tuburile transparente care îi intrau în brațul drept. Asta îi alungă imediat din minte elementul eclesiastic și gândul la miracole.

Al treilea lucru pe care îl văzu era John Puller, stând deasupra ei. Asta o aduse complet cu picioarele pe pământ. Și înapoi la viață. Îl văzu oftând ușurat, apoi dându-și cu degetul la ochi ca și cum voia să îndepărteze ceva.

„O lacrimă“, își zise ea în mintea amețită. Dar nu, oamenii ca John Puller nu vărsau lacrimi. Dacă vărsau ceva, era vorba de sânge, nu de apă.

Încercă să se ridice, dar el îi puse mâna mare pe umăr și o ținu pe loc:

– Stai liniștită, Knox. Ai suferit o lovitură puternică. Doctorul spune că e mare minune că mai ești aici.

Ea se uită deodată disperată la corpul ei.

– Sunt aici? Sunt *toată* aici?

El o strânse mai tare de umăr să o calmeze.

– Două brațe cu mâinile atașate, deși două degete de la mâna stângă sunt rupte, de unde și atelele. Ai două picioare cu tălpi cu tot. Capul cu creierul intact, deși ai contuzii. Și multe tăieturi superficiale pe scalp, brațe și picioare, de unde și bandajele. Și destul sânge pierdut încât au trebuit să-ți faci transfuzie.

– Dar pot să le mișc pe toate.

– Convinge-te singură.

Ea mișcă încet mai întâi brațul drept, apoi cel stâng, apoi mișcă degetele, chiar și pe cele cu atele. Inspirând adânc, se uită la picioare.

Puller văzu lacrimi adunându-se în ochii ei și înțelese că se gândea la Orientul Mijlociu, când picioarele ei nu mai funcționau. El trase cearșaful puțin în sus, arătându-i picioarele. O strânse de un deget.

– Simți?

Ea dădu din cap.

– Acum mișcă degetele.

Ea înghiți în sec, se pregăti și le mișcă. Le simți, le văzu, apoi se lăsă pe pernă spunând recunoscătoare:

– Mulțumesc, Doamne.

El puse cearșaful înapoi peste picioare.

– Picioarele tale sunt în regulă, Knox. Astea fiind spuse, ai fost a naibii de norocoasă.

– Îmi amintesc că am zburat prin... geam, zise ea încet și amețită.

– Ai ales magazinul potrivit în care să zbori. Un magazin de lenjerii. Te-ai lovit de geam, care a fost dur. Dar ai căzut într-o vitrină cu pilote și perne foarte moi. Astea au amortizat tot.

– Și Carter? bălmăji ea.

El clătină din cap și spuse abătut:

– Nu a supraviețuit. Nici Sullivan și nici șoferul. Nu prea a mai rămas nimic din ei.

– De cât timp sunt aici?

– Te-au adus aseară. Acum e după-amiază târziu.

– Presupun că oamenii vor să mă interogheze?

– Da. Dar am obținut permisiunea să vin aici și să stau cu tine până vin ei. Polițiștii și agenții se ocupă de locul exploziei. Mulți oameni au văzut lucruri. Au preluat multe declarații.

– Dar pun pariu că nu știu ce am văzut *eu*.

Puller se așează pe un scaun lângă pat.

– Ce-ar fi să-mi spui despre ce e vorba?

Knox se uită la ușa din sticlă a camerei și văzu un polițist, un bărbat în costum și un tip voinic de la poliția militară stând de pază.

– Nu-și asumă niciun risc cu tine, zise el, urmărindu-i privirea. Polițiștii, FBI-ul și armata.

Ea întoarse capul spre Puller și îi povesti încet și clar ce văzuse. Duba, puștiul, totul.

– Deci totul a fost o înscenare plănuită, conchise Puller.

– Așa părea să fie. Dar de ce să fie Carter o țintă?

– Păi, conduce o parte importantă a apărării țării noastre. E o țintă măcar și pentru asta.

– Nu, înțeleg asta. Mă gândesc doar la momentul ales. De ce acum?

– Adică are legătură cu ce facem noi?

– S-ar putea.

El o privi din cap până în picioare.

– Ești în stare să schimbăm câteva informații?

Ea zâmbi și îi puse mâna pe antebraț.

– Cu tine aici, sunt în stare de orice.

Puller puse mâna peste a ei.

– Îmi pare rău că n-am fost lângă tine când s-a întâmplat, Knox. Ar fi trebuit să fiu.

– Nu aveai de unde să știi că plec nepregătită în mica mea excursie de detectiv.

– Ai încercat să-i salvezi. Te-am auzit la telefon strigându-le să iasă din mașină.

Ea clătină din cap, arătând întristată, și-și duse mâna la față. Scoase un suspin cu ochii plini de lacrimi și gemu:

– Nu mi-am dat seama suficient de repede, Puller. Ar fi trebuit să văd mai repede, dar n-am observat.

– Ai făcut tot ce ți-a stat în putință. Ai avut câteva secunde, poate nici atât. Orice ai făcut sau n-ai făcut, Knox, nu aveau cum să supraviețuiască. Erau deja morți. Doar că nu știau. Așa că, deși încerci să te învinuiești, te rog să nu o faci. Nu o să te ajute nici pe tine, nici pe ei.

Ea scoase încă un suspin, se stăpâni, se șterse la ochi cu cearșaful și se concentrează asupra lui.

– Cred că a fost cel mai ciudat telefon pe care l-ai primit vreodată, nu?

Puller privi în jos.

– Când am auzit bomba detonată în timp ce erai pe fir...

Ea întinse mâna și-i prinse bărbia, atrăgându-i privirea spre ea.

– Sunt aici, Puller. Un pic lovită și plină de sânge. Dar nu am murit. Să o numim o victorie.

El zâmbi.

– O numesc mult mai mult de atât.

Se priviră unul pe altul câteva momente, apoi Puller redeveni serios:

– Am vorbit cu un agent FBI care și-l amintește pe Adam Reynolds, soțul lui Susan.

– Cel cu accidentul? întrebă ea.

– Poate da, poate nu.

El îi povestește apoi restul conversației cu agentul și apoi despre întâlnirea cu Dan, fiul lui Susan Reynolds. Partea aceea o făcu pe Knox să se ridice din nou și Puller o opri iar:

– Știu, spuse el. Știu. E o adevărată figură.

– Vrajitoarea aceea și-a ucis soțul cu un motiv. Un alt bărbat? Asta credea Adam Reynolds?

– Așa se pare. Și lucra în fosta Uniune Sovietică.

– Știm exact unde?

– Lucrez la asta. Dar avea legătură cu programul de control START. Ne-a spus-o chiar ea.

– Dezamorsarea armelor nucleare.

– Exact. Și acum lucrează la Centrul pentru ADM-uri, îi aminti Puller.

Knox încercă din nou să se ridice și de data asta el o ajută, ajustând poziția patului ca să o sprijine.

– Deci despre asta e vorba? ADM-uri?

– Poate este *acum*. Dacă e spion, atunci probabil a acoperit un teritoriu extins de-a lungul anilor. ADM-urile ar putea fi cel mai recent lucru pe lista ei. Dar funcțiile pe care le-a avut i-au oferit acces la multe informații valoroase pentru care dușmanii noștri ar plăti bani frumoși.

– Iar ea se uită la tine de parcă ești idiot că insinuezi că ar putea fi implicată în ceva necurat.

– Dacă face chestia asta de când cred eu că o face, fața ei de jucător de poker trebuie să fie exemplară. Și din felul în care istoricul ei financiar a fost conceput și consolidat, mă gândesc că era considerată un agent pe termen lung la un nivel înalt. Trebuie să cred că polița de asigurare de două milioane de dolari a fost ideea ei, nu a soțului ei.

– Trebuie să ies de aici, Puller. Trebuie să mă întorc la muncă.

– Hei. Ai nevoie de odihnă. Și de timp ca să te vindeci.

– N-am timp să fac asta. Poate să mai aștepte.

– Nu, nu poate să aștepte.

Ea încercă să se ridice și el o împinse la loc. A treia oară, ea spuse:

– La naiba, John Puller, dacă aș avea o armă te-aș împușca.

– Păi atunci e bine că nu ai o armă.

Ea încetă să se mai zbată, se întinse pe spate și scoase un oftat prelung, resemnat.

– OK, și când crezi că pot să scap naibii de aici?

– O să vorbesc cu doctorii, dar probabil în douăzeci și patru de ore. După aceea, odihnă la pat.

– Rahat!

– Așa stau lucrurile, Knox.

– Și tu ce-ai de gând să faci între timp?

– Să cercetez mai departe.

– Fără mine? întrebă ea, uluită de idee.

– O să te țin la curent cu toate, promit.

– Și nu o să te lași ucis? O spuse pe un ton glumeț, dar privirea ei nu părea amuzată. Aproape am crezut, Puller. Încă un pas, încă o secundă, fără perne la capătul podiumului, și nu eram aici.

– Știu asta.

– Nu, poate nu știi. Ea întinse mâna și-l apucă de cămașă. Nu muri. Doar... nu muri.

– OK. Nu o să mor.

Ea îi dădu drumul cămășii și se lăsă pe spate, cu răsuflarea tăiată.

– Vorbim mai târziu.

– Da, zise ea fără să se uite la el.

Puller ieși. Îi spusese lui Knox tot ce știa. Acum trebuia să mai spună cuiva,

Fratelui său.

Fără coduri.

Față în față.

Capitolul

55

Până la urmă, trimise un mesaj codat ca să-și anunțe fratele că voia să se întâlnească cu el. Apoi făcu ce făcuse și prima dată. Conduse până la Quantico, schimbă mașinile și plecă pe altă ieșire. Conduse pe drumuri rurale, întorcându-se o dată și încă o dată înainte de a porni spre destinația reală. Camioneta fratelui său era parcată în fața aceleiași camere de motel.

Ciocăni. Văzu mișcarea perdelei și duse mâna pe patul revolverului M11. Întrebă:

– Bobby?

– E liber, Junior.

Déjà-vu.

Puller închise ușa după el, traversă camera și se așeză pe marginea patului. Fratele său era pe scaunul pe care îl ocupase la ultima lor întâlnire.

– Ai aflat vestea? întrebă Puller.

Robert dădu din cap.

– E peste tot. Carter a murit.

– Și alți doi.

– Presa spune că a fost o bombă.

– Media are dreptate. Partenera mea, Knox, era acolo.

A văzut tot. A încercat să o oprească. A fost cât pe ce să moară.

– Ce anume a văzut?

Puller se uită încruntat la fratele său.

– Am spus că a fost cât pe ce să *moară*, Bobby. E pe un pat de spital acum. Voia să se dea jos și să se întoarcă la muncă. Să încerce să te exonereze.

Părea o latură regretabilă a geniului fratelui său că nu înțelegea întotdeauna aspectul personal al ecuației.

Robert părea cu adevărat surprins.

– Îmi pare rău, John, cum se simte?

– O să fie bine. Îi povesti apoi fratelui său ce remarcase Knox.

– Înseamnă că s-au mișcat repede, zise Robert. Și că au fost agenți care au rezolvat într-un timp scurt.

– De unde știi că nu a fost plănuit de multă vreme?

– Te-ai întâlnit cu omul ăsta în dimineața asta și a murit până seara.

– Ar putea să nu aibă legătură.

– Trebuie să luăm în calcul toate probabilitățile, John. Și probabilitatea clară este că există o legătură. A plus B egal cu C.

– Dar când ne-am întâlnit cu Carter și aghiotantul lui, era clar că o considerau pe Reynolds complet nevinovată. Problema era rezolvată după părerea lor.

– Ți-am citit notițele despre conversația aceea. Poate că asta au spus, dar nu cred că asta credeau.

– Pe ce te bazezi?

– În primul rând, și-au jucat prea repede cărțile, John. Șeful DTRA nu o să se întâlnească direct cu tine a doua zi după ce ai stat la un pahar cu el. Nu o să-l aducă pe șeful securității interne. Din întâmplare, îl cunosc pe Blair Sullivan. A lucrat peste tot la STRATCOM. Dacă ți-a spus mai mult de două vorbe sau a părut emotiv în vreun fel,

a fost teatru. El nu asta face. Ar fi în stare să vadă că-ți cade un pian în cap în timp ce el ia prânzul la o cafenea afară și s-ar da puțin la o parte ca să-și termine sendvișul.

– Dar de ce să joace teatru? De ce să încerce să ne înșele? Dacă au crezut ce le-am spus, atunci nu înțeleg.

– Simplul fapt de a crede nu înseamnă că voiau neapărat să colaboreze cu tine în cazul ăsta. Nu ești unul de-al lor. DTRA este o agenție esențială în țara asta. N-ar vrea să pară niciodată că nu sunt în stare să-și controleze angajații. Și dacă au spioni printre ei, ar fi rufele murdare pe care în mod sigur nu le-ar spăla în public.

– Și atunci ce-ar face?

– Ar face curat în interior. De asta era Sullivan acolo.

– Deci credeau că Reynolds e mânjită?

– Nu pot să-ți spun exact ce credeau, dar pot să-ți zic că pentru o acuzație de spionaj n-ar fi făcut o simplă verificare financiară a doua zi ca să tragă concluzia că totul era în regulă. Ar fi fost nevoie de timp pentru a termina și ar fi trebuit să-i verifice tot trecutul. Pentru Dumnezeu, ea lucrează la Centrul pentru ADM-uri, John. Acolo nu există loc de greșeală. Și dacă tu ai aflat despre împrejurările suspecte în care a murit soțul ei, atunci și ei au aflat. Au un departament întreg cu oameni extrem de inteligenți, care lucrează la astfel de lucruri.

– Serios? Ei bine, dacă ar fi cu adevărat inteligenți, n-ar fi lăsat-o să facă ceea ce probabil face de douăzeci de ani, nu-i așa?

– Oamenii au mai dat și *greș* având astfel de slujbe; aici aș fi de acord cu tine.

– Și de ce l-au luat la ochi pe Carter atât de repede?

– Bănuiesc că la DTRA zvonurile despre întâlnirea ta cu Carter și Sullivan au ajuns la urechile lui Reynolds.

– Mi-au spus că s-au întâlnit cu Reynolds și au informat-o despre concluziile lor.

– Atunci, iată. Dar ea trebuie să fi bănuیت același lucru ca mine. Că nu erau mulțumiți. Și că aveau să continue cercetările. Așa că a luat legătura cu oamenii ei. Decizia a fost să se apese pe trăgaci.

– Fir-ar să fie! Cum ai zis și tu, ăștia nu pierd timpul.

– Faptul că îi cunoșteau programul de călătorie mă face să cred că Reynolds are spioni peste tot acolo.

– Spioni peste tot la DTRA? Vorbești serios?

– Ei bine, cel puțin unii excepțional de bine plasați, chiar dacă nu sunt prea mulți. Și dacă sunt foarte bine plasați, câțiva pot realiza uneori ceea ce nu pot realiza mai mulți. Un secretar, un funcționar, un manager de date. Aceste funcții pot să pară relativ mărunte, dar se află în inima fluxurilor de informații importante.

– Mă bucur că poți să stai și să analizezi atât de calm lucrurile.

– Sunt mai mulți spioni aici decât ai vrea să crezi vreodată, John. Și nu doar în guvern. Latura corporatistă este plină de ei. Și mulți vin de la așa-zișii noștri aliați. Ne fură secretele, le folosesc împotriva noastră și ne zâmbesc în timp ce fac asta. Suntem America, o gorilă de o tonă. Toți ne urăsc.

– Dar dacă a spus cuiva Carter ce bănuieli avea? Moartea lui n-ar însemna că Reynolds intră în vizor?

– Posibil. Dar lucrurile nu se mișcă repede în domeniul informațiilor. Carter nu purta niciodată uniformă. Era un savant și un tocilar, în mare parte.

– A ucis trei talibani în Afganistan ca să scape.

– Adevărat, dar în anii care au urmat s-a afundat în domeniul academic, ca să zic așa. Cu răbdarea treci

marea. Probabil a vrut să se gândească la toate astea, să se mai adune și să se gândească și la alte date. L-a adus pe Sullivan pentru părerea lui, cu siguranță. Reynolds e la nivel de manageriat în DTRA, cu un istoric plin de distincții. Nu poți să acuzi pe cineva ca ea la repezeală, fără dovezi incontestabile. Altfel, riști să fii dat în judecată și e o pată uriașă pentru agenție. Iar Carter și-ar fi putut pierde slujba.

Puller clătină din cap de frustrare.

– Lumea asta a informațiilor mă depășește, Bobby. Sunt obișnuit să pot conta pe oamenii care poartă aceeași uniformă ca mine.

– Acum DTRA nu se concentrează pe Reynolds. Îi caută pe cei care l-au ucis pe Carter. Și mă îndoiesc că o să creadă cu adevărat că ea are vreo legătură.

Puller se frecă la tâmpile și spuse:

– Nu știm nici acum de ce a fost ucis Daughtrey.

– Cred că e rezonabilă presupunerea că a fost ucis pentru că nu mai voia să facă parte din joc. Niles Robinson a comis același act de trădare când a venit la Union Station ca să discute cu mine. L-au urmărit și probabil au dedus că eu eram pe fir, iar el a plătit prețul suprem.

– OK, dar cum l-au implicat pe Daughtrey din capul locului? Tot ce am aflat eu despre el arată un patriot ireproșabil.

– Atunci trebuie să găsim un motiv pentru care a schimbat tabăra. S-ar putea să fie ceva foarte subtil, destul pentru ca un „patriot” să se schimbe.

Puller se gândi la asta.

– Are un apartament în Pentagon City.

– Crezi că poți să intri acolo?

– Pot să încerc.

– Aș vrea să merg cu tine.

– În niciun caz, Bobby. Nu e nimic personal, dar dacă sunt prins lângă tine, o să ajungem *amândoi* la CD cât ai zice pește.

Când Puller se ridică pentru a pleca, Bobby spuse:

– *Chiar* îmi pare rău pentru prietena ta. Uneori sunt prea analitic pentru propriul meu bine.

Puller îi zâmbi șters fratelui său.

– Nu-ți face griji. Cred că așa e când ești geniu.

– Ei bine, nu mi se pare un motiv destul de bun, zise Robert încet.

Capitolul

56

Apartamentul lui Tim Daughtrey se afla într-un zgârie-nori luxos în Pentagon City. Nu era căsătorit și nu avea copii. Părea un bărbat complet concentrat pe cariera militară. Era o clădire sigură și Puller fu oprit de un paznic. Își scoase autorizațiile și bărbatul i le verifică.

– Tot nu cred că pot să vă las să intrați, domnule. Știți ce s-a întâmplat cu generalul Daughtrey?

– Da, de asta sunt aici. Investighezi uciderea lui.

Paznicul se uită din nou la autorizațiile lui Puller.

– Dar sunteți de la armată, iar el era din Forțele Aeriene.

– Era implicat și într-o operațiune a mai multor platforme de informații din toate domeniile. Se opri și înclină capul spre el. Parametri confidențiali de securitate națională, adăugă el încet.

Paznicul se uită neliniștit spre lifturi.

– Atunci, poate n-ar fi trebuit să-l las să urce acolo.

– Pe cine? întrebă Puller brusc.

– Pe prietenul generalului Daughtrey.

– Prietenul ăsta are un nume?

– Charles Abernathy.

– Și ce face acolo sus?

– Ia niște lucruri.

Puller părea neconvins.

– Nu înțeleg treaba asta. De ce să lași un prieten să urce acolo și mie îmi dai bătăi de cap?

– Păi, el locuiește acolo, uneori. Cu generalul Daughtrey.

– Credeam că Daughtrey era proprietarul apartamentului.

– De fapt, e pe numele unei corporații, iar domnul Abernathy este ofițer în corporația aceea și are dreptul să vină și să plece cum vrea. Cel puțin, asta arată documentele. Totul e autorizat. De fapt, a stat acolo mai mult decât generalul Daughtrey.

Puller se uită la lifturi și apoi la ecusonul paznicului.

– Ascultă, ofițer Haynes.

– Nu sunt polițist adevărat, doar închiriat. Spuneți-mi Haynie.

– OK, Haynie. Nu încerc să fac neplăceri nimănui. Dar un general din Forțele Aeriene a fost ucis în împrejurări foarte suspecte. Un prieten al său e sus în apartament făcând Dumnezeu știe ce. Nu sunt sigur că ar trebui să i se permită.

Haynes părea tot mai neliniștit. Puller continuă:

– Trebuie să urc acolo, să văd ce face omul ăsta și să încerc să păstrez probele intacte. Poliția a fost pe aici?

– Poate au venit când eu nu eram aici. Noi trebuie să notăm, dar unii paznici nu dau doi bani. Doar vin să-și ia salariul.

– Ceea ce înseamnă că e cu atât mai important să fiu acolo. Vorbim despre securitatea națională, Haynie. Nu e un joc. Așa că ce ai de gând să faci?

Haynie luă o cheie din cârlig, din spatele pupitrului.

– Urmați-mă, domnule.

Îl conduse pe Puller la lifturi și folosi cartela să pornească liftul. Îi dădu cheia lui Puller.

– Apartamentul său e 945. Asta e o cheie universală. O să se deschidă imediat.

Puller luă cheia.

– Mersi.

– Da, domnule, spuse Haynes și îl salută stângaci pe Puller chiar înainte să se închidă ușile.

Puller ajunse la etajul nouă și traversă în grabă coridorul spre apartamentul lui Daughtrey. Ținea cheia într-o mână și cu cealaltă mână ținea arma M11. Ajunse la ușa apartamentului, se uită într-o parte și-n alta pe coridor și văzu că era liber. Lipi urechea de ușă și ascultă. Nu auzea nimic în afară de zumzetul aerului condiționat.

Puse cheia în broască și o întoarse, deschizând ușa cât mai încet posibil și scoțând pistolul. Închise ușa după el, se lăsă jos și ascultă din nou.

Nimic.

Privi în jur. Apartamentul era mare și se miră de bunul gust al decorațiunilor și cum totul părea să se îmbine. Nu s-ar fi gândit că un general ambițios și orientat spre carieră ca el ar fi avut timp să umple un asemenea spațiu.

Merse mai departe, stând aplecat. Se gândise să-și anunțe prezența, dar ceva îi spuse că n-ar fi o idee bună. Dacă tipul ăsta era implicat în complot alături de Daughtrey, s-ar fi putut panica și ar fi deschis focul cum făcuse Macri cu Knox. Pe Puller nu-l deranja să-și folosească arma. Dar îi plăcea mai mult să *nu* o folosească, la fel ca orice alt soldat.

Trecu prin bucătărie, care arăta ca un loc unde un bucătar de cinci stele s-ar fi simțit în largul său tăind legumele. Picioarele i se afundară în covorul gros și privirea îi fu atrasă de operele unice de artă de pe perete și sculpturile la fel de creative de pe mese și pedestaluri.

Erau cărți legate în piele în bibliotecile care acopereau pereții de sus până jos. Mobila părea relativ nouă, dacă nu erau antichități, iar finisajele – lemn, crom, piatră și bronz – păreau foarte scumpe. Poate prea scumpe pentru un tip cu o singură stea. Oare și Daughtrey o făcuse pentru bani, ca Reynolds?

Se lăsă mai jos când auzi sunetul, îndreptând țeava pistolului spre hol, de unde venea zgomotul. Păși în față, stând aplecat și înclinat, spre ușa către care mergea.

Când se apropie de cameră, zgomotul devenit mai clar, ca o transmisiune bruiată ce devenea mai clară pe măsură ce creștea frecvența.

Ajunse la ușă și decise să arunce o privire scurtă.

Era un dormitor din câte își dădea seama dintr-o privire. Și se părea că cineva era înăuntru.

La o a doua privire, i se confirmă că încăperea era ocupată. Bărbatul stătea pe pat. Avea capul plecat. Ținea ceva în mână.

Iar sunetul pe care îl auzise Puller era foarte clar acum. Bărbatul plângea. Nu, de fapt suspina.

Puller intră în cameră, se asigură că bărbatul nu era înarmat, apoi puse pistolul în toc.

– Domnul Abernathy? strigă el cu mâna tot pe patul armei.

Bărbatul sări în picioare atât de repede încât scăpă din mână ceea ce ținea. Din fericire, podeaua era acoperită de un covor gros, altfel s-ar fi spart.

– Cine... cine ești? întrebă Abernathy cu o voce șovăitoare, dându-se în spate.

Era un bărbat zvelt, abia dacă ajungea la șaiszeci și cinci de kilograme, un metru șaptezeci încălțat. Purta pantaloni albaștri, pantofi din piele fără șosete și o cămașă

cu model. Sacoul sport avea o batistă în buzunar, asortată cu cămașa. La mâna stângă purta un ceas Tag Heuer. Avea părul rărit, dar tuns bine și pieptănat de pe frunte, fixat cu gel. Era proaspăt bărbierit și ochii inteligenți, albastru-deschis, erau înroșiți.

Puller își scoase autorizațiile.

– Sunt anchetator militar. Subofițer John Puller, Armata Statelor Unite, 701 DIP din Quantico.

Bărbatul se uită la scutul DIP și legitimația lui, dar nu păru că le observă.

– Cred... cred că ai venit pentru Tim, zise el cu o voce spartă.

– Generalul Daughtrey, da.

– L-a ucis cineva.

– Știu. De unde îl cunoști pe generalul Daughtrey?

Abernathy nu se uita în ochii lui.

– Eram prieteni... Prieteni buni.

– Înțeleg că erați co-proprietari ai apartamentului.

Abernathy părea surprins că Puller știa acest lucru.

– Mi-a spus paznicul de jos. De asta te-a lăsat să urci.

Abernathy dădu încet din cap, se aplecă și luă fotografia înrămată pe care o ținea în mână.

Puller se apropie și spuse:

– Se poate?

Apoi arată spre poză. Abernathy răspunse resemnat:

– Ei bine, cred că nu mai contează, nu-i așa?

Puller luă fotografia. Era Daughtrey, care nu purta uniformă, și Abernathy, într-o îmbrățișare prietenească, uitându-se unul la altul. Păreau un cuplu frumos. Fericiți, relaxați. Foarte atrași unul de altul.

Puller ridică ochii spre el.

– Înțeleg că erați... prieteni apropiați?

Abernathy râse fără zgomot.

– Să nu ne mai ascundem, OK? M-am săturat de rahanul ăsta, scuză-mi expresia. Eram mai mult decât prieteni.

– Înțeleg.

– Atunci înțelegi de ce trebuia să ținem totul ascuns.

– DADT nu mai face legea acum, domnule, zise Puller, referindu-se la Don't Ask, Don't Tell.¹

– Nu-i așa? zise Abernathy cu scepticism. Ei bine, pentru cei cu patru stele care se luptă să urce în grad, ar putea la fel de bine să fie un elefant legat cu lanțuri de gleznelor. Ești militar. Știi asta la fel de bine ca oricine. Câți generali și-au recunoscut orientarea sexuală recent?

– De unul singur îmi aduc aminte. O rezervistă din armată promovată ca general de brigadă acum vreo doi ani.

– O femeie, sublinie Abernathy. O, nu mă înțelege greșit, mă bucur pentru ea. Sunt absolut încântat. Dar n-am văzut ofițeri care să dea fuga să se alăture paradei.

– Nu, domnule, cel puțin nu încă.

– Poate niciodată.

– Încep să spună adevărul în sporturile profesionale, baschet, chiar și în fotbal. Dacă se poate în NFL, nu se știe niciodată.

– Armata este o fiară diferită. Eu am învățat lecția asta, cu siguranță.

– Așadar, dumneata și generalul Daughtrey? Îmi poți spune despre viața voastră personală?

– De ce? se răsti Abernathy. Dar se calmă repede. Îmi pare rău. Am fost nepoliticos. Este o perioadă foarte dificilă pentru mine.

¹ Politica oficială a Statelor Unite privind serviciul militar, instituită de Administrația Clinton, care prevedea că orientarea sexuală nu trebuia dezvăluită în timpul procedurii de recrutare. (n.tr.)

– Pot să înțeleg foarte bine, domnule. Și ceea ce-mi spui nu va ajunge mai departe. Întreb doar pentru că s-ar putea să mă ajute în investigație. Asta e tot.

Abernathy dădu din cap și se șterse la ochi, se stăpâni și se așeză pe un scaun.

– Eram împreună de vreo zece ani. Zece ani minunați. Dar totul în secret. Am cumpărat până și apartamentul ăsta sub numele unei corporații. Nu apăream în public împreună. Nu voi primi nimic acum că Tim a murit. Nu că mi-ar păsa de asta. Sunt partener la o firmă mare de avocatură. Am făcut munți de bani, mult mai mulți ca Tim. La naiba, am plătit aproape tot ce e aici și l-am aranjat singur. Vezi tu, nu prea voiam să fiu avocat. Voiam să fiu următorul Ralph Lauren. Dar viața nu merge întotdeauna așa cum ți-ai dori. Se uită spre ușă. Dar aici e vorba de principiu, de fapt. Nu am niciun fel de drept. Nici măcar nu pot participa la înmormântare la Arlington. Nimeni nu o să-mi dea mie steagul. Părinții lui o să-l primească, deși nu au mai avut nicio legătură cu el de ani de zile. Eu îl ajutam cu discursurile. Eu îl ajutam să se pregătească pentru verificările în vederea promovării. Îi găteam și aveam grijă de el când era bolnav. Și ca să știi, făcea și el multe pentru mine. Călătoream împreună. Ne făceam vacanțele împreună, dar întotdeauna cu sabia lui Damocles deasupra capului. Ceea ce însemna că ne duceam și plecam separat. Când oamenii întrebau despre prezența mea, le spuneam că eram prieteni vechi, adăugă el amărât. Al naibii prieten vechi. Râsul lui se transformă într-un suspin.

– Înțeleg cât de greu trebuie să fi fost, zise Puller.

Abernathy se uită la el.

– Suntem în 2014, nu 1914. Pur și simplu, nu înțeleg de ce alți oameni pot să dicteze pe cine pot sau nu pot să iubesc fățîș. E o rușine.

Puller îi întinse fotografia și se uită în jur.

– Ai venit să iei niște lucruri?

– Lucruri incriminante, adică? Da, cred că da. N-am făcut niciodată ceva ca să-l stânjenesc pe Tim cât era în viață. În mod sigur nu o voi face acum, când nu mai e. L-am iubit foarte mult.

– Sunt convins că ar aprecia asta.

Abernathy se uită aspru la Puller.

– V-ați mai apropiat de găsirea criminalului? Te rog, spune-mi că da. Tim era un tip extraordinar. Știu că purta uniformă, dar era cel mai blând om.

– Cred că e o chestiune de timp. Și promit că o să fac tot ce pot ca să-l prind pe ucigașul lui.

Se uită atent la Puller.

– Mulțumesc, cred că așa vei face.

– Poți să-mi mai răspunzi la câteva întrebări?

– Ce fel de întrebări? întrebă Abernathy obosit.

– Ai remarcat la un moment dat o schimbare în atitudinea generalului Daughtrey?

– Cum adică?

– A început să pară mai agitat? Se supăra mai ușor? Părea să-ți ascundă lucruri?

Abernathy dădea din cap înainte ca Puller să-și termine întrebarea.

– La naiba cu toate lucrurile astea. Îl tot întrebam ce s-a întâmplat. Pur și simplu, nu mai era el însuși. Dar nu se putea hotărî să-mi spună. La început, eram îngrozit că a găsit pe altcineva. Dar nu era asta. Mi-aș fi dat seama. Era la fel de afectuos. Dar își construise un zid de care nu

puteam să trec. Adică, eram obișnuit să-mi ascundă lucruri din cauza serviciului. Era ceva normal.

– Dar acum era diferit?

– Da. Secretele de serviciu erau la ordinea zilei. Însă chestiile astea, ei bine, mi se păreau că sunt secrete *vinovate*. Lucruri de care îi era rușine. Care nu erau legate de munca lui. Era unul dintre băieții buni.

– Ți-a vorbit vreodată despre incidentul care a provocat totul? Vreun nume?

– Nu, nu chiar. A spus o dată că era un preț greu de plătit ca să păstrăm secretul relației noastre. Și că poate prețul era prea mare.

– Interesantă formulare. Îți amintești cu aproximație când a început atitudinea asta secretoasă?

– Pot să-ți spun exact, pentru că ne-am certat foarte tare din cauza asta. Fusesse trimis la STRATCOM. O componentă de comandă, cel puțin, cred că așa i se spune.

– ISR? sugeră Puller.

– Da, exact asta. ISR. Era la Baza Bolling a Forțelor Aeriene în Anacostia, așa că măcar numirea era locală. Înainte de asta, fusesse în Louisiana, iar înainte de asta în Dakota de Nord, unde cel mai apropiat oraș avea mai puțini locuitori decât sunt în clădirea asta.

– Și de la ce v-ați certat?

– Păi, mi-a spus dintotdeauna că voia să o ia în altă direcție cu cariera în Forțele Aeriene. Credeam că se decisese să refuze totul și să accepte altă funcție pentru care era luat în calcul. Tim era un tip foarte deștept. Mulți oameni îl voiau la conducere.

– Dar el s-a răzgândit?

– Să fiu sincer, cred că l-a făcut cineva să se răzgândească. Așa că a plecat în locul ăsta nou.

– Asta a fost acum doi ani?

– Puțin peste doi ani, dar da.

– Ți-a spus vreodată despre un soldat pe care, în esență, îl înlocuia în funcție?

– Nu, niciodată. Știu că nu-i plăcea să fie la ISR. Călătorea mult. Se întâlnea cu oameni în locuri ferite.

– El ți-a spus asta?

– Da. Nu mi-a dat niciodată detalii și nici contextul în care se întâmpla asta, dar era ca o nevoie puternică de a mărturisi ceva cuiva.

– A mai spus ceva?

– Da, a spus. Ceva ciudat, dat fiind tot ce făcuse până în momentul acela.

Puller aștepta cu nerăbdare.

Abernathy spuse:

– Mi-a spus recent că voia să plece din armată.

– A zis de ce?

– A spus că a devenit totul prea complicat. Și că nu-i mai plăcea ce făcea.

– Ți-a dat vreun motiv pentru nefericirea asta bruscă la serviciu? întrebă Puller.

– Nu, nimic. Când i-am cerut detalii, a schimbat subiectul.

După ce îi dădu cartea de vizită lui Abernathy și-l rugă să-l sune în caz că-și mai amintea ceva ce i se părea relevant, își luă la revedere și-l lăsă pe Abernathy cu fotografia bărbatului pe care îl iubise în timpul vieții și a cărui moarte o jelea acum.

Când Puller coborî cu liftul, își dădu în sfârșit seama cum îl făcuseră pe Tim Daughtrey să trădeze.

Capitolul

57

După ce îl lăsă pe Abernathy, Puller stătu un minut să compună un e-mail codat pentru fratele său în care-i povestea ce aflate de la avocatul îndurerat. Daughtrey era homosexual și ei se folosiseră de asta ca să-l șantajeze și să-și trădeze țara. Și poate îl omorâseră pentru că refuzase să o mai facă. Poate că el amenințase să-i dea de gol. Asta cu siguranță i-ar fi adus un glonț în cap. Nu păreau să aibă vreo problemă să ucidă pe cineva, oricând și din orice motiv.

Răspunsul codat al fratelui său veni repede. Puller zâmbi abătut când îl citi.

„Trebuie să-i prindem pe ticăloșii ăștia. Pe absolut toți.“

„De acord, Bobby. De acord. Dar cum?“

În timp ce conducea, se uită la ceas. Trecuse programul de vizită, dar era încrezător că puteau face o excepție. Se opri la un Smashburger și cumpără doi burgeri cu tot ce trebuia, două porții mari de cartofi și două Cola cu destul lichid cât să umple o cadă.

După ce primi aprobarea de la paznicii amplasați la ușa ei, Puller deschise puțin ușa și privi înăuntru. Knox zăcea pe pat cu ochii închiși. Încă mai avea un tub în braț și era conectată la un monitor. Îi citi semnele vitale și totul părea în regulă.

Se apropie de pat și se așează pe un scaun alături.

– Knox? zise el încet.

Ea deschise încet ochii.

– Miroase a mâncare, Puller? întrebă ea.

– Uau, bravo! Knox. Ai fost copoi în altă viață?

– Mâncare de aici... i se spune mâncare, cel puțin... e nasoală.

– E un spital. Dacă mâncarea ar fi bună, ți-ai dori să rămâi și asta n-ar fi bine, nu-i așa? El scoase burgerii și puse totul pe masa pe care o împinse pe rotile până la ea. În cele din urmă, manevră patul astfel încât Knox să se ridice în șezut.

Ea se uită la burger și la cartofii prăjiți și îi aruncă o privire sceptică.

El spuse cu un aer vinovat:

– Știu că nu e mâncarea ta sănătoasă ca de obicei, cu nuci și legume și brânză degresată. Dar m-am gândit că...

– Te iubesc, îi tăie ea vorba.

– Poftim? întrebă el surprins.

– Vino aici ca să te pot îmbrățișa.

El se apropie și ea îl strânse în brațe câteva secunde, lipindu-și fața de pieptul lui. Când se desprinseră din îmbrățișare, ea spuse:

– Când vâsleam, mâncam mereu chestii din astea. Abia când am mai crescut mi-am dat seama că n-ar trebui să o mai fac dacă nu voiam să ajung la o sută treizeci de kilograme.

– Frumos din partea ta că-mi spui secretul ăsta.

Ea luă o înghițitură uriașă din burger și una mare de Cola și spuse:

– Ești ca un cavaler pe cal alb, venit să mă salveze dintr-un turn plin cu tăitei blegi și chestia pe care ei o

numesc aici carne, dar are gust de folie de aluminiu vopsită în maro.

– Nu știi exact cât de alb e calul meu.

Ea luă încă o înghițitură de burger, apoi își îndesă niște cartofi în gură. Tot reuși să bolborosească:

– Doamne, ce bun e.

– Probabil trebuie să alergi vreo cincisprezece kilometri și să faci *două* serii de exerciții Insanity ca să arzi ticălosul ăsta.

– O să merite.

Ea se șterse la gură cu șervețelul și-l privi cum mușca din burger.

– Ai venit doar ca să mă hrănești sau mai e ceva?

– Mai sunt multe.

El se uită prin cameră. Ea îi urmări privirea.

– Vreo problemă?

– S-ar putea să fie mai mult de patru urechi aici, murmură el.

Ea se lăsă pe spate, mănă încă un cartof, apoi se aplecă, deschise sertarul noptierei, scoase un carnețel și un pix și i le întinse.

– Poți s-o înghiți după ce-mi arăți, zise ea cu voce joasă.

El scrisese totul pe hârtie și i-o dădu înapoi. Ea citi totul, ridicând din sprâncene la unele cuvinte. Îi întinse hârtia, el o mototoli și o puse în buzunar.

– O înghit mai târziu, după ce termin masa. Dar până atunci...

Își scoase telefonul, găsi fișierele cu muzică și puse o piesă. Muzica plutea prin încăpere când Puller se apropie de Knox și se uită la ea. Dacă cineva trăgea cu urechea, ar fi fost foarte dificil s-o facă acum.

– La naiba, Puller, zise ea. Daughtrey. Bietul om. Nu mi-am imaginat niciodată.

– Da. Deci avem motivul.

– Ca Niles Robinson. Niciun câștigător, orice ai fi făcut.

– Dar nu și Reynolds.

– Nu. Ea a ales din motive care erau doar în beneficiul ei.

– Așa că l-au eliminat pe Daughtrey pentru că probabil nu mai voia să facă ce voiau ei. Și voia să plece din armată. Nu puteau permite așa ceva.

– Așa văd și eu lucrurile.

Ea se rezemă de pernă, părând neliniștită.

– Ce e? întrebă el.

– Promiți că nu te superi foarte tare?

Puller păru surprins de întrebarea ei și chiar era. Dar apoi trăsăturile i se îmblânziră.

– Aproape ai murit în explozie. Cât de tare pot să mă supăr?

– Nu știu. De asta te întreb.

– OK, promit că nu mă supăr.

– Cred că știu de ce a fost luat în vizor fratele tău. Și momentul când s-a întâmplat.

Puller arăta acum consternat. Ea îl privi îngrijorată.

– Începi să te răzgândești cu supărarea?

– Spune-mi odată, Knox!

– Noi am primit un avertisment despre fratele tău.

Puller o privi împietrit.

– Ați primit un avertisment despre fratele meu?

– Da.

– Ce înseamnă „noi“?

– INSCOM.

– Și de la cine venea avertismentul?

– Nu știm. A fost anonim.

Puller respiră adânc. Evident, era cât pe ce să-și iasă din fire. Knox părea să-și dea seama, pentru că se întinse pe pat de parcă încerca să dispară.

– Ce anume spunea avertismentul? întrebă Puller, cu vocea încordată, dar stăpânindu-se.

– Că lui Robert Puller i s-a înscenat totul și că Departamentul Apărării ar trebui să analizeze totul din nou cu atenție.

– Când anume s-a întâmplat asta?

– Acum vreo patru luni. La asta mă refeream cu momentul.

Acum Puller chiar izbucni.

– Patru luni! Și abia acum îmi spui? Ce naiba e cu tine, Knox?

El se întoarse cu spatele, stânjenit.

– Îmi pare rău, zise el. Nu e locul sau momentul pentru asta. Îmi pare rău, repetă el.

Ea îi puse mâna pe umăr și-l trase ușor.

– Uită-te la mine, Puller. Te rog.

El se întoarse din nou și o privi fix.

Ea tremura. Arăta mică și neajutorată pe pat.

– Merit orice vrei să spui, Puller. Poți să țipi și să înjuri și chiar să-mi tragi una dacă vrei. E OK.

– Nu o să fac nimic din toate astea, Knox. Nu acum.

– Ar fi trebuit să-ți spun mai înainte. Știu asta. Dar nu ți-am spus. Parcă ar fi o boală. Nu pot să le spun oamenilor adevărul. Ea spuse ultima parte cu voce stinsă. Avea trăsăturile marcate de uimire, poate pentru că făcuse o asemenea mărturisire. Lui. Ei înseși.

Puller se lăsă pe spate, dând gânditor din cap.

– Hai să lăsăm momentul în care mi-ai spus și să ne concentrăm pe ce mi-ai spus. Patru luni? Atât ar fi durat

să pregătească tentativa de asasinat. Întrebarea e: cum au aflat că voi aveți de gând să reanalizați cazul lui Bobby?

Knox arăta foarte tulburată.

– Răspunsul simplu e că avem un informator la INSCOM, ceea ce e uluitor. Mai știi că am insinuat asta și înainte?

El o măsură din priviri.

– Deci de asta ți-au dat cazul? Nu doar ca să stai cu ochii pe mine.

– Da, recunosc eu ea.

– Ar fi fost bine să știu mai înainte.

Ea se îmbujoră și buzele îi tremurară:

– Ar fi trebuit să-ți spun și asta, Puller. Știu că te dă-deai peste cap încercând să descoperi catalizatorul care a pornit totul. Și eu am stat cu mâinile în sân și n-am spus nimic.

– Nu sunt prea bucuros, Knox. Dar e de domeniul trecutului.

Knox părea ușurată să-l audă.

El continuă:

– Și poate acum știm sursa anonimă.

– Cine?

– Niles Robinson.

– De ce?

El o privi drept în ochi.

– Am și eu secretele mele.

Ea părea nemulțumită, dar din cauza secretelor păstrate, nu prea putea să insiste.

Puller se gândea că la asta se referea Robinson când îi spusese lui Bobby că încercase să îndrepte lucrurile. Aparent, încercase să o facă, luând legătura cu INSCOM, chiar dacă o făcuse anonim.

– Ai idee cine ar putea fi informatorul?

– Habar n-am. Dar ne-a pus bețe în roate la tot ce am făcut. Nu știm sigur pe cine putem să informăm în cazul ăsta.

– Înțeleg.

– Și n-am crezut niciodată că ar fi încercat să-l omoare pe fratele tău la CD. Dacă am fi avut vreun indiciu, am fi luat măsuri să-i asigurăm protecția.

– Te cred, zise Puller încet.

– De fapt, atacul ne-a făcut să ne dăm seama că avem o problemă în rândurile noastre. Scurgerea de informații trebuie să fi fost din interior.

Ea pipăia ultimul cartof, arătând stânjenită.

– Aduci mâncare din asta tuturor fetelor?

– N-am avut legătură cu prea multe fete.

– Cam greu de crezut.

– OK. Doar doamnele de pe paturi de spital pentru răni cauzate de bombe sunt tratate în acest fel.

Asta îi aduse lui Knox un mic zâmbet pe buze. Duse la gură și ultimul cartof.

– Îmi pare rău că nu ți-am spus.

– În adâncul sufletului, ești spioană, pur și simplu. Și astfel de oameni nu pot da totul pe față. Acum termină-ți burgerul. Dar ia mâna de pe cartofii mei, adăugă el când o văzu uitându-se cu lăcomie la cartofii lui neîncepuți.

Capitolul

58

Robert Puller stătea în camionetă, privind-o. Numerele de Kansas păreau să iasă în evidență aici, așa că le înlocuise cu numere de D.C. pe care le luase de la o mașină din parcare cu mașini confiscate din D.C.

Susan Reynolds lua cina la o masă în dreptul ferestrei din față al unui restaurant de pe eleganta H Street. Părea să nu aibă nicio grijă, dar aparențele puteau fi înșelătoare. Iar el nu avea de gând să o subestimeze. Nu din nou. Îi verificase istoricul profesional de mai multe ori, concentrându-se pe părțile peste care înainte trecuse cu ușurință. Luase toate informațiile și le folosisese într-un mozaic nou, care prezentase niște posibilități interesante.

În seara asta, era îmbrăcată ațățător, se vedea clar. Fusta era până la genunchi, dar strâmtă, iar bluza albă scrobită cu primii doi nasturi descheiați lăsa pieptul la vedere în mod sugestiv. Pantofii aveau tocuri înalte și cio-rapii aveau cusătură la spate.

Se lăsă mai jos pe banchetă când o mașină de poliție din D.C. trecu pe lângă el. Știa că polițiștii erau în alertă peste tot din cauza prezenței sale posibile în zona metropolitană.

Îi luase urma lui Reynolds de la ea de acasă și o urmărise până aici. Nu-l recunoștea pe cel cu care era, dar

era îmbrăcat ca un avocat sau un lobby-ist, ceea ce însemna că purta haine scumpe. Puller îl văzuse când apăruse la scurt timp după Reynolds. Venise cu o mașină Aston-Martin. Deci avea bani, dacă nu și alte lucruri. În timp ce-i privea, ea râse de ceva ce spunea bărbatul.

Trebuia să fie plăcut să mai găsești amuzamentul în viață când șeful tău tocmai a fost spulberat în bucăți. Puller se gândea că ceilalți angajați de la DTRA își plângeau șeful ucis. Și pe Blair Sullivan. Și șoferul. Trei oameni nevinovați care nu aveau să mai trăiască nicio zi. Dar nu și Reynolds. Ea își vedea mai departe de ale ei fără pată. Nici măcar o fărâmbă de remușcări.

Puller știa că Reynolds avusese un rol în atacul cu bombă. Doar că nu știa care era acela sau de ce anume. Fratele său îi spusese că Sullivan se certase cu el și-i luase apărarea lui Reynolds. Iar Donovan Carter fusese de acord cu părerea șefului securității interne, deși nu neapărat cu tonul acestuia. „Așadar, dacă Reynolds scăpase basma curată, de ce să-i ucidă?“, se întrebese fratele său. Dar Carter o bănuise pe Reynolds. La fel și Sullivan. De asta era convins Puller. Iar Reynolds trebuia să-și fi dat seama sau descoperise cumva acest lucru, așa că moartea lor survenise cu repeziciune.

Fratele lui era un soldat exemplar și un investigator excelent, dar era de asemenea un om cinstit și onorabil. Și cu toate că simțea când suspiecții mințeau, lumea informațiilor era o paradigmă complet diferită. Oamenii din lumea aceea nu mințeau doar ca să ascundă lucruri. Din asta își câștigau pâinea. Și când făceai asta iar și iar aveai tendința să devii foarte priceput. Cel puțin, cei care continuau s-o facă. Alții erau ori înlăturați din domeniu, ori piereau în el.

Asta era atât de surprinzător la Reynolds. Fratele său era convins că mințea. Și când el o interogase cu arma la tâmplă, Robert Puller simțise același lucru. Și *chiar* mințea. Totodată, spunea adevărul despre un aspect crucial, dar încercase să-l mascheze într-o minciună isteată.

„A văzut oglinda pe care o foloseam. Știa că îi urmăresc fața. S-a prefăcut. Sau, cel puțin, a încercat.”

Acum înțelegea. Și acest adevăr îl îngrijora foarte mult.

Se uită la Reynolds și la oaspetele ei prin binoclu. În mod sigur, bărbatul avea ceva familiar. Cu camera foto pe care o cumpăraseră, Puller îi făcu o poză de la distanță. Descărcă imaginea pe laptop și apoi o introduse în aceleași baze de date pe care le folosiseră să-l caute pe cel pe care-l omorâseră în celulă.

Spre deosebire de imaginea aceea, căutarea dădu un rezultat.

„Malcom Aust.”

Acum făcu legătura între nume și față. Desigur. Nu era nici avocat, nici lobby-ist. Era inspector șef la ONU pe sectorul arme din Germania, foarte respectat în toată lumea pentru cunoștințele și curajul său.

Deși Puller știa ceva despre el, citi în grabă biografia lui Aust. Era în funcție de peste douăzeci și cinci de ani și călătorise în aproape toate locuri problematice de pe glob. Era foarte stimat și scrisese și lucrări academice și apăruse deseori la știri.

Era cultivat, vorbea mai multe limbi străine și era bogat, datorită statutului de moștenitor al unei averi din parfumuri. Așa că mașina Aston-Martin nu-l mira pe Puller. Altceva îl mira pe el.

De ce să se întâlnească Reynolds cu el? Deși era angajată la Centrul pentru ADM-uri și avea multe realizări,

nu era la nivelul potrivit pentru a lua cina cu cineva cu statutul lui Aust. Tipurile lor de cercuri profesionale erau foarte bine controlate de cei din domeniu. Respectau treptele cuvenite ca în orice ierarhie bună. Statutele de nivel diferit pur și simplu nu se asociau unele cu altele. Aust se putea întâlni cu secretari de stat sau președinți de comisii ai Congresului. Umbla cot la cot cu generali, amirali și directori executivi importanți sau chiar cu șefi de stat. Dar Reynolds nu era nici pe departe așa ceva.

Și totuși, Aust părea de-a dreptul captivat de femeie, iar Puller începu să se întrebe dacă nu cumva era ceva personal pentru el. Reynolds, în ciuda a ceea ce credea el că făcuse, era foarte atrăgătoare și deșteaptă și avea o poziție importantă într-un domeniu care oglindea interesele lui Aust.

Sub privirile lui, cei doi ciocniră paharele și Reynolds se aplecă peste masă să-l sărute pe obraz. Privirea de pe fața bărbatului – pe care Puller o vedea prin lentile – arăta clar că Aust își dorea mult mai mult decât o simplă atingere a buzelor roșii ale doamnei pe pielea lui.

„S-ar putea să devină interesant.“

Atunci se uită în oglinda retrovizoare și-l văzu. Era cu vreo patru mașini mai în spate și fuma o țigară sprijinindu-se de o clădire. Întoarse privirea, dar nu la timp.

„Urmăritorul e urmărit. Am fost descoperit. Dar nu cred că-și dau seama că am observat. Cel puțin, nu încă.“

Puller rămase pe loc, privind în retrovizoare din când în când ca să verifice mișcările bărbatului. Apoi se uită în jur ca să vadă dacă mai erau și alții. Erau multe mașini parcate pe stradă. Putea fi oricare dintre ele. Și atunci zări o sclipire într-un Mercedes negru cu trei mașini mai în spate, pe cealaltă parte a drumului.

Blițul unei camere. Cineva îi făcuse o fotografie în camionetă.

Își scoase telefonul și scrisese un mesaj codat pentru fratele lui. Era scurt, dar plin de informații. Avea nevoie de ajutorul lui John Puller. Și avea nevoie chiar acum.

Se uită la restaurantul de peste stradă. Aust nu mai era la masă, dar Reynolds stătea tot acolo. Vorbea la telefon. Dădu din cap de câteva ori, spuse ceva și puse telefonul deoparte. Își trecu mâna prin păr și se uită afară în același timp. Era o tactică bună și dacă Puller n-ar fi remarcat că era urmărit, probabil n-ar fi asociat mișcarea cu ceva neobișnuit.

Dar când ea se uită pe fereastră, privirea i se îndreptă spre el. Doar o clipă, dar fu de ajuns. Era inexplicabil cum îl găsiseră. Nici măcar fratele lui nu-l recunoscuse.

Farurile Mercedesului mare se aprinseră când porni motorul. Puller se uită din nou în retrovizoare și-l văzu pe cel care îl urmărea urcând într-un SUV negru-cărbune. Porni și mașina aceea.

Puller se uită drept în față. Era un semafor la următoarea intersecție. La ora asta târzie, traficul nu era aglomerat, ceea ce era și bine, și rău pentru el. Puse mâna pe cheie exact când îi vibră telefonul. Se uită la ecran. Fratele lui îi răspunsese. Asemenea cavaleriei, John Puller era pe drum. Dar se putea să nu ajungă la timp. Cu toate astea, Robert avu o idee. Degetele îi zburau pe telefon. Îi trimitea fratelui său un program descărcat cu tot cu niște date adiționale, toate având legătură. Spera să funcționeze. Altfel, era un om mort.

După ce termină, Robert Puller numără până la trei, uitându-se la semaforul din față, apoi întoarse cheia în contact. Mașina porni. Băgă în viteză.

Mercedesul țâșni din locul de parcare, dar el tură motorul camionetei și accelerează puternic, întrecând mașina germană pe aleea deschisă. Continuă în viteză, uitându-se totodată în dreapta. Reynolds era la locul ei și se uita direct la el în timp ce trecea prin față.

Apoi ea dispăru când camioneta trecu prin intersecție. Semaforul se făcu roșu, exact cum plănuise. Dar Mercedesul reuși să treacă doar pentru că nu oprișe. SUV-ul rămase blocat de trafic din dreapta și din stânga. Însă șoferul folosi mașina ca un berbec și trecu de obstacole.

Acum începea urmărirea.

Capitolul

59

John Puller ținea telefonul obișnuit în buzunarul drept din față și cel cu cartelă reîncărcabilă în buzunarul din stânga. Stătea lângă patul lui Knox când al doilea telefon începu să vibreze. Îl scoase și se uită la mesaj. Era destul de scurt și îl decodă repede. Se ridică în picioare înainte să termine de citit. Knox se uită la el:

- Ce e?
- Trebuie să plec. Ajunse la ușă.
- Puller?
- Poți să iei cartofii mei.

Apoi dispăru.

Knox se uită câteva secunde după el și pe urmă scoase tubul prins de braț, sări din pat și dădu fuga la dulap, își luă geanta cu hainele însângerate și începu să se îmbrace când alarma monitorului începu să sune.

Puller alerga cu viteză spre mașină. Urcă în grabă, porni motorul și băgă mașina Malibu în viteză. Deraie ieșind din parcare a spitalului și intra pe stradă.

Fratele său îi trimisese ultima locație, dar tot ar fi fost nevoie de o minune ca să-l găsească. Și până atunci putea fi prea târziu. Nu, asta nu era o opțiune. Nu fusese alături de Knox, dar avea să fie alături de fratele lui.

Telefonul vibră iar. Îl ridică în fața lui în timp ce conducea. Se holbă la ecran. Era o hartă cu un punct. Un punct în mișcare. Fratele lui îi trimisese cumva un link de urmărire în timp real prin telefonul cu cartelă. Văzu repede unde se afla punctul, o luă la dreapta, apoi la stânga, accelerează pe rampa de intrare în autostradă și mărește viteza. Zbură prin trafic, mergând spre est. Traversă în viteză podul Roosevelt și intră în D.C.

Avea trei opțiuni privind direcția în care să continue. În timp ce conducea, se uita la hartă. Bobby mergea spre vest, ceea ce însemna că venea spre Puller. Dar mergea în același timp spre nord, ceea ce însemna că se îndepărta. Puller se uită în față. Era o mașină de poliție pe banda din stânga și Puller mergea cu viteză mult peste limită. Lucrările încetineau traficul în centru, către Constitution Avenue. Puller viră de tot dreapta, însoțit de claxoanele celorlalte mașini, și se străduie să ajungă pe banda de ieșire spre Independence Avenue. Trecu prin următoarele intersecții ca fulgerul în timp ce urmărea punctul. Apoi îi veni o idee. Tastă mesajul din trei cuvinte.

„Mergi spre sud.“

Câteva secunde mai târziu, văzu punctul întorcându-se. Se uită la deplasarea lui în timp ce gonea prin intersecții, trecând pe roșu și pe lângă mașini la doar câțiva centimetri distanță. Dacă se lua un polițai după el, cu atât mai bine. Dar nu văzu nicio mașină de poliție.

Făcu un calcul scurt și scrise *Est*. Punctul se întoarse din nou. Puller văzu întoarcerea, dar o luă drept prin stânga fratelui său.

Trecu de încă două străzi și verifică punctul. Mai trimise un mesaj.

„Următoarea la stânga.“

Punctul se deplasă în direcția aceea. Puller se uită în față exact când camioneta, cu anvelopele fumegând, se catapultă pe stradă și se îndreaptă spre el. Puller puse telefonul jos și se uită în spatele mașinii fratelui său. Trecuse timpul pentru mesaje. Acum era momentul pentru fapte. Erau două mașini neidentificate. Fratele lui le descrisese în primul mesaj. Un Mercedes S550 și un Escalade negru. Partea din față a mașinii Escalade era lovită. Nu știa din ce cauză. Mercedesul era lipit de bara camionetei și căuta o ocazie să ajungă paralel cu ea. Era imposibil în linie dreaptă să țină camioneta la distanță.

Puller gonea direct spre acest grup compact, la doar câteva secunde distanță. Mai scrise un mesaj.

„Calc-o.“

Camioneta făcu un salt în față, creând un mic gol între ea și Benz.

Puller verifică centura de siguranță, văzu semnul pentru airbag pe bord, inspiră adânc și apăsă accelerația la podea. Spera că armata avea o asigurare suficientă pentru mașina asta. Și știa că-și va petrece tot restul vieții completând formulare. Dar mai bine așa decât la înmormântarea fratelui său.

Trecu de Bobby prin stânga și trase puternic de volan spre spațiul liber. Cu cauciucurile scrâșnind și forțele gravitaționale izbindu-l în lateral, ajunse direct în spatele Mercedesului. Aripa stânga-față lovi aripa din stânga-spate a celeilalte mașini. Cronometrase perfect, iar Mercedesul se întoarse complet în loc. Când Puller înaintă în viteză, văzu fețele șocate ale celor din S550. Mercedesul ieși din patinare complet lipsit de control, sări prin aer și se izbi de un copac masiv de pe trotuar.

Metalul cedă, lemnul nu, iar S550 ieși din cursă.

Escalade evită busculada rămânând în urmă. Acum mărea viteza ca un rechin care urmărea o focă. Puller urcase pe trotuarul opus și ciocni o mașină parcată. Întoarse volanul spre stânga și țâșni printr-un spațiu din șirul de mașini parcate, aterizând pe stradă. Fratele lui era în față și se vedea tot mai departe. Însă Escalade era acum în spatele lui Puller și se apropia cu repeziciune. Șoferul SUV-ului accelerează și bara se lovi de Malibu, boțind-o.

Puller derapă puțin și apoi preluă din nou controlul. Se uită în față. Fratele lui încetinește. Puller înjură, aprinde farurile și claxonă într-un mod hotărât. Camioneta crește din nou viteza.

„Dragul de cod Morse“, își zise Puller. Tocmai îi transmisese „DU-TE!“

Sentimentul pozitiv fu de scurtă durată când SUV-ul îl lovi din nou și trase lângă mașina lui. Știa ce urmează. Geamurile SUV-ului coborâră. Țevile pistoalelor apărură prin deschizături. Își scosese deja pistolul M11. Apăsă butonul pentru pasager. Când coborî, trase direct în geamul șoferului. Sticla nu se sparse.

„Policarbonat. Minunat.“

Din nefericire, geamurile lui nu erau blindate.

Cu o clipă înainte să tragă, apăsă frânele, făcând roțile să scoată fum, iar SUV-ul zbură pe lângă el. Armele răsunară și un șir de mașini parcate se umplură brusc de găuri de glonț, radiatoare care sfârâiau, cauciucuri sparte și sunetele alarmelor ce urlau.

Puller se uită din nou după un polițist, dar nici de data asta nu văzu vreunul. Se aștepta să audă sirene prin aer, dar nu își auzi decât inima bubuind în urechi. Ce? Erau toți în pauză? Se plimba președintele cu coloana oficială și polițiștii eliberau străzile pentru el?

Mașinile de pe benzile din față văzuseră ce se apropia și ieșiseră de pe stradă, claxonând în forță.

Trase de volan dreapta și intră în spatele SUV-ului. Nu puteau trage prin sticla din spatele SUV-ului, dar puteau trage prin geamurile laterale. El aprecie înălțimea capotei și cea a barei de protecție a SUV-ului. Ei bine, urma să afle dacă știa matematică sau nu. Apăsă accelerația și mașina făcu un salt în față, atinse bara SUV-ului și se lipi de ea. Rămase cu piciorul pe pedală și capota mașinii se strânse și alunecă în jos sub bara SUV-ului. Pedala rămase la podea.

Țevile armelor reapărură prin geamurile laterale, îndreptate spre spate. Puller se lăsă într-o parte pe scaun când îi explodează parbrizul, acoperindu-l cu bucăți de sticlă. Dar pentru că cele două vehicule erau acum cuplate, nu prea era nevoie să vadă ca să conducă. SUV-ul îl conducea pe el. El nu făcea decât să ofere caii-putere.

Așteptă să se rărească focurile de armă, apoi se ridică și apăsă mai tare pe accelerație. Malibu alunecă mai tare sub bara din spate. Doi centimetri, apoi cinci. Capota se strângea de tot; bara din față era doar o amintire lăsată pe drum.

Dar acum se întâmplă ceea ce-și dorea el. Carcasa motorului de la Malibu, mult mai puternică decât învelișul, începu să susțină greutatea părții din spate a SUV-ului.

Și atunci roțile din spate ale SUV-ului începură să se ridice ușor. Nu avea nevoie ca ele să se ridice complet de pe asfalt, ci doar să nu-l atingă complet.

Geamul din spate al SUV-ului începu să se ridice. Asta nu putea să însemne decât un singur lucru. Se pregăteau să tragă din nou și șoferul se asigura că de data asta vedeau bine.

„Păi, asta nu se poate“, se gândi Puller.

Trase de volanul mașinii înainte și înapoi și zâmbi când îi văzu pe cei doi pistolari fără centură, care încercau să ia ținta prin deschizătura din spate, se ciocniră unul de altul ca niște bile. Mai trase de volan de două ori și bărbatii se loviră cap în cap. Unul căzu. Celălalt scăpă arma și se apucă de cap, înjurând.

Șoferul SUV-ului simți, fără îndoială, ce făcea Puller, pentru că auzise motorul SUV-ului încetinind și-și dădu seama că scăzuse viteza. Singura problemă era că Puller conducea acum spectacolul, nu celălalt vehicul. Rămase cu pedala de accelerație lipită de podea, iar SUV-ul fu împins odată cu mișcarea mașinii Malibu.

Puller se uită la ce se apropia și estimează traiectoria. Numără secunde în gând, sperând ca fratele său să fi ieșit de mult de pe strada asta și să fi dispărut definitiv. Nu putea să vadă după SUV ca să verifice. Se opri din numărare la zece, spuse o rugăciune în gând, apoi trase de volan spre dreapta.

Partea din față a mașinii Malibu se desprinsese de spatele SUV-ului. Botul camionetei o luă brusc la stânga. Când roțile din spate atinseră în sfârșit asfaltul, se opriră în mijlocul străzii. Nici șoferul, nici mașina nu păreau pregătiți pentru un asemenea amestec sălbatic de forțe gravitaționale și centrifuge. SUV-ul se învârti pe loc, atinse trotuarul, apoi o mașină parcată, pe urmă o bancă din oțel prinsă în asfalt. Și, în cele din urmă, ca un semn de exclamare, se răsturnă.

Ateriză cu susul în jos, iar capota cedă, apoi mașina se rostogoli, zdrobind partea șoferului. Se opri de tot pe o parte, după ce se izbi de colțul unei case din piatră și cărămidă.

Puller merse mai departe fără să privească în urmă. O luă la stânga, apoi la dreapta, pe urmă verifică punctul. Fratele său era în față, la distanță de două străzi, și mergea repede.

Lăsând mesaje la o parte, Puller îl sună.

– Ești OK? întrebă fratele lui îngrijorat.

– Ambele mașini s-au dus și eu sunt întreg, deși mașina mea e praf. Dar tu?

– M-au găsit cumva, John. Habar nu am cum. O urmăream pe Reynolds luând cina și deodată m-au înconjurat.

– Numerele de Kansas?

– Imposibil. Le-am schimbat.

– N-aveau cum să te recunoască.

– Nu. Când am fost în casa ei, Reynolds nu m-a văzut. Atunci își dădu seama Puller.

– Casa ei! Bobby, are un sistem de securitate destul de complex. Crezi că are camere video în exterior?

– La dracu'. Asta trebuie să fie. N-am văzut camere, dar nici n-am verificat mai atent. Ar fi putut să vadă imaginile și să știe cum arăt acum. Nu mi-am pus masca de schi până când am ajuns la ușă. Și am scos-o când am plecat.

– O cameră de supraveghere ar fi putut să-ți vadă camioneta pe stradă. Așa te-au descoperit în seara asta.

– A fost o greșeală mare din partea mea.

– Doamna e bună, trebuie să recunoaștem.

El respiră adânc.

– Se pare că eu nu mă prea pricep la chestiile astea din teren de capă și spadă.

– Încă nu te-au prins. Și a fost destul de isteț felul în care mi-ai trimis harta în timp real să văd unde erai.

– E simplu, de fapt. E doar software.

– Totuși, fără el nu te-aș fi găsit.

– Am văzut ce-ai făcut acolo. Aș fi fost mort în seara asta dacă n-ai fi apărut.

– Atunci suntem chit. Ai văzut ceva util astă-seară?

Robert îi povestește despre cina dintre Reynolds și Malcolm Aust.

– Deci un tip important în lumea armelor de distrugere în masă? întrebă Puller.

– Unul dintre cei mai importanți. Doar că nu știu care e legătura dintre toate. Nu-mi vine să cred că Aust face parte dintr-o conspirație.

– Cine naiba știe, Bobby? Singura persoană pe care o cunosc și în care pot avea încredere ești tu.

– Și acum ce facem?

– Găsește un loc nou unde să stai și trimite-mi mesaj. Scapă de camionetă.

– Am nevoie de un vehicul.

– Încerc să-ți găsesc eu unul. După ce dau epava asta înapoi, s-ar putea ca armata să nu mă mai lase să iau altă mașină. O să mă întorc pe la tine cât de repede pot.

– Aproape ne-au prins în seara asta, zise Robert. Și să nu spui prostii de genul „aproape nu se pune“.

– Nu spun, pentru că aici nu e lucru mărunț. E o luptă fără declarație de război.

– Trebuie să trecem la atac în loc să reacționăm.

– Când te gândești la un fel de-a face asta, fii sigur că mă anunți, frate.

– Da, spuse Robert abătut. Așa fac, Junior.

Capitolul

60

Fără parbriz și cu bara din față distrusă, Puller decise că cel mai bine era să scape de mașină și să se descurce mai târziu cu documentele. În sfârșit, auzi sirene urlând și motoare turate și se întrebă ce aveau să găsească polițiștii când ajungeau acolo. Oare tipii aceia mai erau în mașini? Muriseră? Dacă nu, aveau să răspundă la întrebări? Mizeria asta începea în sfârșit să se clarifice?

Merse întins până la o stație de metrou și era cât pe ce să intre în clădire și să urce într-un tren când o mașină opri lângă el. Duse mâna automat la armă. Geamul coborî și ceea ce văzu îl lăsă mut de uimire. Knox spuse:

– Te duc undeva?

Cei doi se uitară fix unul la altul suficient cât să devină inconfortabil. Și destul de mult cât mașina din spatele ei să înceapă să claxoneze. El deschise portiera și urcă lângă ea.

– Pune-ți centura, zise Knox. S-ar putea să fie un drum agitat. Dar, pe de altă parte, a fost deja o noapte agitată pentru tine, nu-i așa?

– Cum m-ai găsit? Trebuia să fii pe un pat de spital.

– Bagă mâna în buzunarul stâng.

– Ce?

– Fă ce ți-am spus, Puller.

El făcu ce-i ceruse și scoase un obiect mic din metal.

– Când ai pus dispozitivul de urmărire acolo? întrebă el tăios.

– Când te-am îmbrățișat pentru burgeri. Susan Reynolds nu e singura pricepută la prestidigitație.

Puller se uită fix la ea.

– Deci ți-ai dat seama cum a pus DVD-ul în buzunarul fratelui meu?

– A folosit puțină magie, zise Knox când ea ieși din stația de metrou.

– Ar trebui să conduci în starea ta? întrebă el.

– Mă simt bine. Pentru tine îmi fac griji.

– Nu înțeleg despre ce vorbești.

– Ai condus al naibii de bine acolo. Ar trebui să fii mândru. Asumă-ți chestia asta, Puller.

El lăsa dispozitivul de urmărire să cadă în suportul ei de pahare.

– Nu mai am nevoie de asta și sunt sigur că vouă vă place să reciclați.

Ea îl ignoră și spuse:

– Ai chef să-mi povestești ce s-a întâmplat în seara asta?

– Se pare că ai avut loc în primul rând.

– De fapt, eram sus, la balcon. De asta îți cer un rezumat.

– Și știi cine erau tipii în mașinile negre? întrebă el.

Ea zâmbi, dar zâmbetul ei nu era deloc vesel.

– De ce mă întrebi pe mine? Am fost o simplă spectatoare.

– Mă gândeam că s-ar putea să ai o părere, fiind spioană și toate cele. E mai mult domeniul tău decât al meu.

– Pe cine protejai în seara asta, Puller?

– Nu înțeleg la ce te referi.

– Ai primit un mesaj, ai fugit din salonul meu spunând că pleci și că pot chiar să ating cartofii tăi delicioși și

dintr-odată faci curse ca la raliu în mijlocul oraşului. Ea opri lângă trotuar şi parcă. Întorcându-se spre el, adăugă: Trebuie să fi fost un motiv foarte important. Sau, mai exact, o *persoană*.

– Nu ştiu ce vrei să-ţi spun, Knox.

– Tu insişti mereu pe adevăr, Puller. Mereu ții predici despre asta. Mă duci la mormintele demult răposaţilor Custer ca să subliniezi o idee. Mereu îmi bagi chestia asta în cap. Mi-o arunci în faţă. Mă faci să mă simt ca un rahat când îţi ascund lucruri. Să înţeleg din atitudinea asta că e valabil doar unilateral? Şi când mi-ai spus că nu m-ai minţit niciodată şi nici nu o să mă minţi, asta ce-a fost? Te distrayi puţin pe seama doamnei spion, ticălosule?

Ea îşi încheie tirada lovindu-l în falcă cu pumnul stâng, cu tot cu degetele rupte. Lovitura fu dureroasă, pentru că era puternică şi ştia cum să dea un pumn, dar el nu simţi mare lucru. Cuvintele ei îl dureau mult mai tare. Ea îşi masă degetele rănite, el îşi frecă bărbia cu mâna şi se uită pe fereastră.

– Dacă nu vorbeşti, nu ajungem nicăieri, zise ea.

– Nu sunt sigur că pot să vorbesc prea mult despre asta, Knox. Nu sunt sigur deloc.

Când o spuse, avu senzaţia că cineva îi umpluse stomacul cu gheaţă carbonică.

– Mă tem că nu e de ajuns, Puller. Sunt prea multe lucruri în joc.

El se uită la ea. Îşi ţinea telefonul în mână, cu degetul pregătit să apese pe trimitere.

– Pe cine suni? întrebă el.

– Păi, am multe persoane la apelare rapidă, Puller. Şi tu le cunoşti numele. Îi vezi în ziare şi la ştiri. Sunt genul de oameni care țin conferinţe de presă şi stabilesc politic

și mișcă țara în direcții noi. Ei ne țin în siguranță și ne atacă dușmanii și nu au nicio problemă să-ți smulgă medaliile și uniforma și să te închidă pentru un mileniu dacă persoana din camionetă era cine cred eu.

– Și tu cine crezi că era?

– Faci asta ca să mă enervezi? Dacă da, nu te deranja. Nu cred că aș putea fi mai supărată pe tine ca acum.

– E complicat, Knox.

Ea râse disprețuitor.

– O, serios? Pentru mine, pare destul de simplu. M-ai atacat pentru că am ascuns probe. OK, bine. O meritam. Ei bine, acum e rândul meu. Care e pedeapsa pentru complicitate cu un infractor condamnat, Puller? Ești polițist militar, ar trebui să știi fără să te gândești prea mult în tărtăcuța aia.

– Am înțeles ideea, Knox.

– Nu, nu cred c-ai înțeles. Nu e vorba de un caz oarecare, Puller. Nu e doar un tip rău care vinde droguri la bază sau a executat un dans adulterin cu soția comandantului său, sau a înjunghiat pe cineva doar pentru că a vrut. E vorba de siguranță națională. E o chestie globală. Sunt cele mai mari mize pe care o să le întâlnești vreodată în viață. S-ar putea să vorbim despre ADM-uri necontrolate.

El oftă și se uită la ea.

– Am mai văzut din astea, Knox.

Atitudinea superioară a lui Knox dispăru.

– Poftim?

– E confidențial. Dar cu toți prietenii tăi pe apelare rapidă, tot ți-ar fi greu să afli. Bobby ar putea să-ți explice mai bine ca mine.

Knox ȣuguie buzele.

– Deci „Bobby“ a fost în camionetă în seara asta?

– Da.

– Și de cât timp știi unde se află?

– Nu de mult.

– Și știai că era de datoria ta să-l arestezi?

– Da.

– Dar n-ai făcut-o.

– Evident că nu.

– Ai dat de o mare belea, Puller.

El dădu din cap la afirmația ei, cu privirea peste umărul ei.

– E puțin spus, de fapt, zise el.

– Și eu ce-ar trebui să fac? Și eu am o datorie.

– Atunci fă-o, Knox. Dă telefon. O să stau aici cât suni.

– Ești un mare ticălos că mă pui în situația asta, știi?

– Da, cam știu.

– E la curent cu totul?

Puller dădu din cap.

– A avut ceva de adăugat la petrecerea asta?

– A avut.

Când el nu a mai spus nimic, ea izbucni:

– Păi, pot să aflu și eu sau e vreun secret între frați?

El se uită la telefonul din mână ei.

– Nu dai telefon?

Ea se uită câteva clipe la telefonul mobil, de parcă era o armă cu care nu se hotărâse încă să tragă, după care îl strecură înapoi în buzunar.

– Nu acum. Poate mai târziu, adăugă ea amenințător.
Așa că spune-mi.

Când el termină de povestit, ea întrebă:

– Malcolm Aust? E sigur că era el?

– Da. Deci îl știi pe Aust?

– Nu personal, nu. Dar am auzit de el, bineînțeles. E un expert renumit în ADM-uri. Le-a scos la lumină peste tot în lume. Și e unul dintre cei mai mari inspecori ONU din istoria recentă.

– Și de ce a luat cina cu Reynolds?

– Fratele tău a spus că Reynolds era afectuoasă cu el. O fi vorba doar de asta?

– Bobby nu crede chestia asta. A spus că n-ar fi nicio-dată de ajuns pentru Reynolds.

– Probabil are dreptate în privința asta.

– Și ce-a făcut Aust de-a lungul anilor?

– A vorbit foarte deschis despre faptul că Saddam nu avea ADM-uri, deși l-au cam ignorat. A lucrat în Coreea de Nord, Iran, Libia și Pakistan. A supravegheat și distrugerea armelor chimice ale lui Assad în Siria. Deși mă îndoiesc că a fost vorba de tot stocul.

Puller îi tăie vorba.

– A avut vreo legătură cu START?

– Bineînțeles. A fost înainte de vremea mea, dar am auzit despre asta. Aveam echipa noastră, rușii o aveau pe a lor, iar Aust conducea un grup independent de observare trimis în numele câtorva țări interesate.

– Ca să se asigure că băieții mari respectau regulile.

– Da, și ce puteau face mai exact dacă nu le respectau? Mă îndoiesc că Franța ar fi declarat război împotriva SUA. Pe urmă, expresia ei se schimbă. Reynolds făcea parte din echipa aceea de control. Crezi că l-ar fi putut întâlni pe Aust atunci?

– Nu știu. Dar știu ce mi-a spus Dan Reynolds.

– Că tatăl său era supărat pe un tip din echipa de control.

– Exact. Dar dacă nu era ceva de natură sexuală? Sau, cel puțin, nu doar atât?

– Adică Adam Reynolds ar fi crezut atunci că soția lui era trădătoare?

– Și pe urmă el moare.

– Dar Malcolm Aust e cel mai cinstit om, Puller. Nu a fost nici umbră de scandal în ce-l privește. Și are averea lui. N-ar putea s-o facă pentru bani.

– Ce s-a întâmplat cu START?

– Au dezafectat niște rachete. Dar lucrurile au mers prost. Și Rusia, și SUA au încă rezerve substanțiale. Și pentru că Rusia nu e la fel de meticuloasă în asigurarea rachetelor precum noi, Moscova are potențial de ADM-uri necontrolate. În special în unele țări din fostul bloc sovietic. Acele țări nu au prea mulți bani și abilitatea lor de a proteja cum trebuie focoasele este pusă serios la îndoială, cel puțin în ochii comunității internaționale.

– Crezi că Aust ar fi supărat din cauza asta? La urma urmei, era acolo și controla tot. Și când lucrurile au mers prost? Și acum avem potențialul ca materialele nucleare să cadă în mâinile teroriștilor?

– Cred că e posibil.

Lui Puller îi veni altceva în gând.

– Și dacă s-a ofticit că toți l-au ignorat când a spus că în Irak nu sunt ADM-uri, s-ar putea să fie un mod de a se răzbuna.

– Dar care ar fi scopul lui final? întrebă ea.

– Poate ca să-i învețe pe băieții importanți o lecție pe care să nu o uite niciodată.

Capitolul

61

– Trebuie să mă duci la fratele tău, Puller, și trebuie s-o faci acum.

– Serios? răspunse el impasibil.

Knox intrase din nou pe șosea.

– Unde e?

– Nu știu.

– Dar evident ai un mod de a-l contacta.

– Am.

– Atunci contactează-l și stabilește o întâlnire.

– De ce? Ai de gând să-i pui cătușele?

– Eu nu arestez oamenii, Puller. Vorbesc cu ei. Adun informații, nu amprente și suspecti.

– Nu mă înțelege greșit, dar de unde să știu că pot să am încredere în tine?

– *Nu poți* să ai încredere în mine, cam asta e ideea. Dar ai și zero opțiuni. Așa că ori mă duci la el, ori folosesc apelarea rapidă și ajungi la închisoare. Și eu o să-l găsesc pe fratele tău. Dar în momentul acela nu o să mai fiu la fel de drăguță. M-am făcut înțeleasă?

– Am priceput esențialul, admise el.

Puller își scoase telefonul și-i trimise un mesaj codat fratelui său.

– Trebuie să aștept să-mi răspundă.

– Da, păi, ar fi bine să nu piardă vremea. Și dacă i-ai trimis vreun avertisment în păsăreasca aia pe care te-am văzut c-o scrii, cariera ta militară s-a încheiat.

– Și eu care credeam că mă placi.

– Nu-mi place de nimeni prea mult, răspunse Knox. Și, în mod clar, nu glumea.

Puller primi răspuns de la fratele său zece minute mai târziu. El *chiar* inclusese un avertisment în mesaj. Dar fratele său alesese să-l ignore.

Mesajul era scurt și la obiect: „Unde și când?”

– Spune-i să vină în camera mea de hotel la W. Numărul 406. Într-o oră. Asta dacă și-a tras sufletul suficient după cursa NASCAR.

– Crezi că e o idee înțeleaptă pentru un loc de întâlnire?

– Mă îndoiesc că o să-l caute cineva pe fratele tău pe strada din apropierea Casei Albe. „Să te ascunzi la vedere“, cred că așa se spune. Și presupun că și-a schimbat înfățișarea.

– Da.

– Și atunci? spuse ea nerăbdătoare, coborând privirea spre telefonul lui.

Puller tastă și trimise mesajul. Se uită la Knox.

– Îți place să fii la conducere?

– Nu. *Iubesc* să fiu la conducere. Acum, hai să mergem. Trebuie să mă pregătesc să mă întâlnesc cu celebrul, sau poate notoriul, Robert Puller. Și vreau să arăt perfect.

Puller stătea pe un scaun lângă fereastră. Knox era cocoțată pe marginea patului. Cineva ciocăni la ușă. Knox îi făcu semn lui Puller.

– Poate e mai bine să te vadă pe tine primul.

Puller se ridică și deschise ușa. Fratele lui intră repede și Puller închise ușa după el. Robert Puller avea sacul de voiaj cu el. Privi prin cameră și dădu cu ochii de Knox. Ea își scosese bandajele și-și aranjase părul. Făcuse un duș și își schimbase hainele. Purta blugi, o bluză și cizme până la jumătatea pulpei. Nu se ridică în picioare când intră Robert, nici nu întinse mâna. Doar se uită la el cu o expresie impenetrabilă.

Nimeni nu părea pregătit să alunge tăcerea. Fețele celor doi Puller arătau încordarea pe care o resimțeau. Puller știa că dacă Knox se hotăra să aplice legea, fratele lui avea să se întoarcă la CD în seara aceea. Și Puller probabil avea să ajungă alături de el. Și el nu putea face nimic în privința asta. Îndreptă privirea spre Robert și își dădu seama după expresia fratelui său că se gândea cam la același lucru.

Într-un târziu, Knox sparse tăcerea. Îi spuse lui Robert:

– Ai putea să te angajezi în domeniul de machiaj și îngrijirea părului la orice studio din Hollywood. Și vorbesc din experiență. Folosim și noi câteva dintre tehnicile lor. Robert nu spuse nimic, iar Knox îi arătă un scaun lângă cel pe care stătea Puller.

– Ce-ar fi să luați loc, domnilor, și să avem o discuție politicoasă.

Frații se uitară unul la altul și se așezară. Knox începu fără preambul:

– Lucrez în domeniul informațiilor militare, ceea ce înseamnă că îmi place să ascult mult mai mult decât țin discursuri. Dar de data asta voi face o excepție. Punctul unu: ar trebui să vă predau pe amândoi poliției. Aveți destule acuzații în cârcă încât mi-ar lua șase luni să completez afurisitele de documente. Ceea ce e, de la sine, un

motiv suficient de bun să nu o fac. Dar îmi place foarte mult *quid pro quo*¹. Knox își îndreaptă privirea spre Robert Puller. Punctul doi: la fel ca fratele tău, nu cred că ești vinovat. Dar ai fost condamnat și ți s-a dat sentința, ceea ce înseamnă că în ochii armatei *ești* vinovat.

Robert rămase tăcut.

– Așa ajungem la punctul trei: adevărații trădători sunt încă liberi. Și trebuie să-i prindem. Și am de gând să te folosesc ca momeală ca s-o fac. Nu te întreb. Doar îți spun, adăugă ea. Asta înseamnă *quid pro quo* ca să nu te denunț chiar acum.

Robert se uită la fratele lui. Puller spuse:

– Te-ai gândit bine la asta, Knox? În varianta asta, sunt mai multe lucruri care pot merge mai prost decât bine.

Ea îl privi uimită.

– Chiar ai de gând să-mi ții morală despre avantajele și dezavantajele asumării riscurilor după tâmpenia pe care ai făcut-o cu el?

Puller clătină din cap.

– A fost necesar s-o fac. Tu ai de ales. Și trebuie să faci alegerea corectă. Adică, corectă pentru *tine*. Eu mi-am așternut patul deja. Nu-ți face griji pentru ce o să se întâmple cu mine.

– *Amândoi* ați putea pur și simplu să mă denunțați, zise Robert. De fapt, din perspectiva ta, acesta ar fi cel mai bun plan. Tu primești o promovare, o medalie și o creștere salarială.

– Nu prea îmi plac promovările, medaliile și banii, răspunse Knox. Se uită la Puller. Prefer să-mi fac treaba.

¹ O favoare pentru o favoare (în latină în original, n.tr.)

Dar tu? Sau ai prefera să-l denunți pe fratele tău ca să-ți mai pună o insignă pe pieptul de bărbat?

– Tu ce crezi, Knox? întrebă Puller.

– Deci, ca să fie clar, o iau ca pe un da? răspunse ea.

– Doar spune-ne care e planul.

Ea nu ezită.

– Vreau s-o confrunt pe Reynolds.

– Am mai confruntat-o și înainte, îi dădu replica Puller.

– Așa e. Dar voi tocmai ați lăsat un dezastru în urmă prin D.C. Pun pariu că polițiștii vor găsi pe careva în viață ori în Benz, ori în SUV.

– Și? întrebă Puller.

– Așa că Reynolds nu va ști dacă au găsit pe cineva sau nu. Nu va ști dacă vreo gorilă de-a ei a dat-o de gol. Putem merge la ea cu atuul ăsta și să punem presiune pe ea până cedează.

– Nu sunt sigur că o să meargă, observă Puller. E o persoană foarte dificilă.

– Mai e ceva, zise Robert.

Amândoi se uitară la el.

– Ce? întrebă Knox.

– Când am interogat-o, am întrebat-o pentru cine lucrează.

– Ce a spus? întrebă Knox.

– Că lucra pentru ruși. Am înregistrarea în telefon.

– Te cred. Dar care e ideea? întrebă Knox.

– Când a spus-o, o micro-expresie a trădat-o. Îi priveam fața într-o oglindă așezată de mine.

– Cum anume a trădat-o? întrebă Puller.

– A ridicat sprâncenele în sus și i-au apărut riduri scurte pe frunte.

– Caracteristic pentru cineva care minte, zise Knox.

– Și și-a atins nasul.

– Nasul? zise Knox. Pe asta n-am mai auzit-o.

Puller spuse:

– Când minți, un val de adrenalină în capilarele din nas îți dă senzația de mâncărime. Așa că oamenii care mint tind să și-l scarpine involuntar.

Robert dădu din cap.

– Exact. Dar i-am verificat CV-ul. Reynolds a lucrat cu echipe de interogatoriu în Orientul Mijlociu scoțând informații de la oameni duri care nu voiau să spună nimic. A și predat tactici de interogare.

– Deci ar ști, zise Puller, că micro-expresia și scărpinatul nasului când răspundea la întrebare ar semnifica o minciună.

– Corect, spuse Robert. Și știa că eram și eu instruit să citesc fața cuiva. Mulți dintre noi erau instruiți la STRATCOM. Și trebuie să fi văzut oglinda pe care o foloseam. Dar a dat greș, numai că eu am observat mai târziu.

– Cum? întrebă Knox.

– Deși știam că mă minte, a fost singura dată când a manifestat acești indicatori. Are, cu adevărat, un auto-control impresionant.

– Și când a răspuns „Rusia“? întrebă Puller.

– De fapt, spunea adevărul, termină Knox.

– Asta cred. De fapt, și-a jucat rolul prea bine. Deseori, asta fac oamenii care se cred mai inteligenți decât oricine altcineva. Ar fi fost mai bine dacă ar fi făcut chestia cu atinsul nasului și micro-expresia tot timpul, ca să mă zăpăcească.

– Așadar, dacă rușii *sunt* implicați în asta, trebuie să fie ceva grav, zise Puller. Orice ar fi acest *lucru*.

Knox adăugă:

– De fapt, se pare că în ultimii ani Moscova a dat impresia că ne citește gândurile tuturor. Rușii păreau mereu să fie cu un pas înaintea noastră. Într-un milion de moduri diferite.

– Păi, dacă îl aveau pe Tim Daughtrey ca informator la STRATCOM, dându-le acces pe ușa din spate la comunicările noastre securizate, e de înțeles, spuse Robert.

– Cred că Reynolds ne spionează de foarte multă vreme, zise Knox. Poate încă de pe vremea când făcea parte din echipa de control START. S-ar putea ca atunci să fi trecut de partea lor.

– Ce anume vrei să faci cu chestia asta? întrebă Puller. Casa ei e supravegheată. Ne-a spus Donovan Carter. Deci varianta asta e eliminată. Dacă vrei să vină și Bobby, nu o putem confrunta la DTRA, din motive evidente. Eliminată și asta.

Knox ridică telefonul.

– Am pus să fie urmărită.

– De când? întrebă Puller.

– De când ne-a luat-o înainte la ea acasă, zise Knox.

– Și unde e acum? A plecat de la restaurant și a ajuns acasă?

– Nu. Knox se uită la ecran. Mai are o casă. O cabană, de fapt, la nouăzeci de minute de mers spre vest, în Virginia.

– Și e pe drum spre ea?

– Aproape a ajuns.

– O cabană? întrebă Robert. Trebuie să aibă un scop.

– S-ar putea să o folosească drept loc sigur de întâlnire, preciză Knox. Și s-ar putea să se întâlnească cu cei cu care e în cârdășie în povestea asta.

Puller se ridică.

– Atunci, să mergem.

Se ridică și Knox și-i puse o mână pe braț.

– Dar să lămurim un lucru. Eu conduc operațiunea asta, nu tu și cu siguranță nu fratele tău. O să mă asculți tot timpul. Ne-am înțeles? Orice ar fi, *o să mă asculți*.

Frații Puller se uitară unul la altul. Robert dădu din cap, la fel și Puller. Knox se uită la el încă un moment prelung, părând mulțumită, se întoarse și-i conduse afară din cameră. John Puller îi șopti fratelui său:

– Cum fac de nimeresc mereu direct în calea femeilor dure ca naiba?

– Te-am auzit, strigă Knox.

Capitolul

62

Puller conducea, iar Robert stătea lângă el. Knox stătea în spate, comunicându-le direcția în timp ce se uita din când în când la telefon. Era deja destul de târziu și lăsaseră D.C. și suburbiile din nordul statului Virginia. Abia se distingeau Munții Blue Ridge drept în față. Puller ieși de pe autostradă și mașina continuă să meargă pe șoselele care deveneau din ce în ce mai dificile și înguste.

– Cât mai e? întrebă Puller.

– Se pare că încă zece minute. O să-ți spun când ne apropiem suficient ca să lași mașina. Restul drumului îl facem pe jos.

– Unde sunt oamenii tăi care o urmăresc? întrebă Puller.

– Amplasați la nord și vest de cabană, dar la o sută de metri în spate. Formează un perimetru.

– Câți sunt, în caz că avem nevoie de întăriri?

– Două echipe de câte trei. Înarmați.

– Ei bine, să sperăm că nu avem nevoie de ei, zise Robert.

După vreo șase minute, ea îi ceru lui Puller să oprească mașina și opriră pe marginea drumului. Degetele lui Knox dansau pe tastele telefonului, dar mesajul nu se

trimitea. Se uită la semnul de încărcare de pe ecran. Părea să se oprească la mijlocul operațiunii.

– Semnalul e de rahat aici, se plânse ea. Tastă un număr pe telefon. Nu se trimise.

– Nu am semnal deloc, zise Puller, uitându-se la telefon.

– Nici eu, zise Knox. OK, trebuie s-o facem după ureche. Dar noi suntem trei și ea e singură.

Puller o prinse de braț.

– Misiunea e prea importantă ca s-o facem *după ureche*. Avem nevoie de comunicare bună aici, altfel o să ne despartă și o să ne elimine unul câte unul.

– Rămânem la un loc cât de mult putem. Pe urmă, găsim un mod de a comunica.

– Nu-mi place chestia asta, Knox.

– Vrei să spui că în luptă aveai parte de condiții perfecte?

– Sigur că nu, în luptă nu e niciodată perfect.

– Atunci ce-ai făcut, soldat?

– S-a adaptat, răspunse Robert. Și așa o să facem și noi. Să mergem.

Coborâra din mașină cu armele scoase. Nu erau case pe drum, care urca tot mai mult spre o despicătură între două coline unde terenul se aplatiza. Ceața începuse să se împrăștie.

– Condițiile la sol nu sunt grozave, îi spuse Puller lui Knox.

Robert adăugă:

– Și nu uitați că, așa cum v-a spus Reynolds foarte clar, are arme și se pricepe foarte bine să le folosească.

– Mai ales pentru tras la distanță, zise Knox înverșunată. La nivel olimpic.

– Ei bine, atunci nu-i putem da ocazia să folosească abilitatea asta deosebită, zise Puller.

Knox merse mai departe pe drum, uitându-se la ecranul telefonului în același timp. Puller observă și se apropie de ea.

– Ține minte unde mergem, Knox, pe urmă închide naibii telefonul. E ca un reflector fixat pe pieptul tău.

Ea dădu din cap, studie rapid, dar cu atenție, ecranul, apoi opri telefonul. Merseă mai departe și Knox îi conduse spre dreapta, pe o porțiune de teren denivelată, pietroasă și alunecoasă. Cu toate astea, toți trei călcau apăsător și traversară terenul fără probleme. Înaintaseră încă cinci sute de metri când Knox ridică mâna dreaptă și se opri. Cei doi bărbați se apropiară de ea. Ea arătă drept în față. În depărtare, la vreo două sute de metri spre est, se vedea o lumină slabă.

– Asta trebuie să fie cabana, spuse ea, arătând către lumină. E singura clădire din jur.

Puller se uită spre toate punctele cardinale înainte de a se întoarce spre lumină. Fratele lui se uită la el și spuse:

– Ce părere ai, Junior?

– Junior? spuse Knox uitându-se la Puller. Așa îți spune fratele tău?

– Păi, *este* junior, zise Robert. Poartă numele tatălui meu.

– Dar tu ești fiul mai mare, preciză Knox. De ce nu ești tu *junior*?

– Nu întotdeauna cel mai mare e numit junior, o lămurii Robert. Și mama m-a botezat pe mine, adăugă el. Robert era numele fratelui ei.

Knox îi aruncă o privire scurtă lui Puller, dar nu spuse nimic. Puller nu se uita la ea. Avea privirea îndreptată spre ținta din față.

– Ce cred eu, Bobby, spuse Puller, aparent alegând să ignore discuția despre porecla lui, este că apropierea de

cabană din toate părțile e complet deschisă. Terenul e neted; nu există acoperire. Nu e nevoie să fii țintaș ca la olimpiadă ca să ne depistezi ținta destul de ușor.

– Dar e ceață și e întuneric, sublinie Knox. Asta e în favoarea noastră.

– Dacă aș fi în locul lui Reynolds, aș avea un soi de sistem de securitate. Dacă ne împiedicăm de el, suntem o țintă ușoară. Ochelarii cu vedere nocturnă de ultimă generație sunt foarte buni pe ceață. Pun pariu că îi are acolo și noi nu.

– Păi, nu putem sta pur și simplu, răspunse Knox. Tu ești expert în asta, Puller. Prefă-te că ești din nou în Kandahar și că încerci să asiguri o casă. Ce-ai face?

El studie zona din față câteva minute.

– OK, putem să ne separăm și să ne apropiem din trei părți. Arată cu mâna în față. Asta e partea de est, spatele cabanei. Cred că ar trebui să ne apropiem din vest, nord și sud, adică din față și pe laterale, pentru că instinctul ei ar fi să-și păzească spatele.

– Pe partea sudică, spuse Robert, colinele se ridică din nou și terenul începe să urce. Mă îndoiesc că se va aștepta ca vreo persoană să vină din direcția aceea.

– Păi, hai să mergem din direcția aceea, spuse Knox. Puller clătină din cap.

– Nu putem miza pe o singură carte. Dacă nu are alți țintași pe acolo cu ea, poate să apere doar o singură poziție odată. Arată către Robert. Ocolește, Bobby, și apropie-te dinspre sud. Eu o să vin din vest, spre fața cabanei, iar Knox, tu vino dinspre nord.

– Cum comunicăm și cum ne coordonăm? întrebă Robert. Telefonul meu tot nu are semnal.

Puller răspunse:

– O să fim destul de aproape încât să folosim lanterna telefonului ca să comunicăm. Fiecare aprindem o dată când ajungem pe poziție. După aceea, eu o să aprind de două ori când sunt gata să mă apropii de cabană. Din acel moment, numărăm șaiszeci de secunde. Și pe urmă atacăm.

Knox îi zâmbi prin întuneric.

– Vezi? Te adaptezi bine la condițiile de la sol.

El o ignoră și spuse:

– Și avem confirmarea că e acolo?

– Are mașina pe alee. Avem confirmarea.

– Am înțeles, spuse Puller. OK, la atac. Dar feriți-vă, mișcați-vă încet și metodic. Și fiți atenți la semnalul meu. Se uită la ceas. Avem cinci minute să ajungem în poziție. Ar trebui să fie destul pentru tine, Bobby. Tu ai cel mai mult de mers.

Robert plecă. Înainte să-l lase pe Puller, Knox spuse pe un ton glumeț:

– Atunci, să-ți spun și eu Junior?

Puller răspunse tăios:

– Nimeni nu mi-a spus Junior în afară de tata și de fratele meu. Și mama. Iar tata nu-mi mai spune în niciun fel acum în afară de „ofițer executiv“.

Lui Knox îi dispăru zâmbetul, dădu scurt din cap și plecă.

Puller mai privi o dată în jur. Nu-i plăcea deloc treaba asta. Analizase multe câmpuri de luptă posibile și instinctul i se șlefuisese foarte mult. Aici totul era problematic. Informațiile lor despre țintă erau puține și canalul de comunicare distrus. Habar nu aveau ce-i aștepta în cabană. Knox spunea că i se confirmase că Reynolds era acolo, dar pentru Puller nu exista o certitudine reală.

Cu toate astea, planul fusese făcut, forțele trimise în teren, informațiile erau așa cum erau, la fel ca terenul cu

care se confruntau. Verifică pistolul M11 și porni, îndreptându-se repede spre punctul cardinal ales de el și apoi ghemuindu-se în iarba înaltă care se afla la vreo cincisprezece metri de cabană. Se uită la structură în lumina slabă. O cameră era luminată. Nu știa dacă era un dormitor sau bucătăria.

Mașina Lexus a lui Reynolds era pe aleea mică de pietriș în stânga ușii de la intrare. Măcar atâta lucru i se confirmase. Cabana era mică, rustică, cu verandă extinsă pe toată partea din față a casei. Ușa era din lemn, pereții la fel. Nu era vopsită. Ceea ce-l deranja pe Puller cel mai mult era faptul că nu se potrivea cu ceea ce credea despre Reynolds.

Era o femeie căreia îi plăceau, evident, lucrurile luxoase și avea banii cu care să și le cumpere. Atunci, de ce o cabană dărăpănată în mijlocul pustietății? Doar un loc clandestin de întâlnire? Nu credea că ar fi așa. Și cum se lăsase Reynolds urmărită atât de ușor?

Totul părea să fie pe dos, dar erau pregătiți să execute planul. Se uită la ceas și văzu secundarul mișcându-se spre finalul celor cinci minute. Când ajunse acolo, scoase telefonul și aprinse scurt lanterna. Trecu o secundă și văzu luminița din dreapta, apoi din stânga. Toți trei erau în poziție. Începu imediat să numere șaiszeci de secunde pe ceas. La cincizeci și opt, își încordă picioarele și-și pregăti arma. La cincizeci și nouă, începu să se miște. La șaiszeci, porni în zigzag spre verandă, stând aplecat și într-o parte, fără să se expună complet vederii din fața cabanei.

Lumina din casă nu se stinse. Nici nu se aprinseră alte lumini. Nu se mișca nicio umbră prin fața luminii. Nu auzea alte sunete în afară de mișcările vreunui animal în pădurea din apropiere și de bătăile inimii.

Ajunse pe verandă și se lipi cu spatele de perete în stânga ușii. Era o încuietore simplă. Și asta i se păru bizar. Se uită în sus și în jos, de-a lungul streșinilor de la marginea acoperișului. Nu erau camere de supraveghere. Nu dăduse peste fire de alarmă. Dacă veranda avea vreun senzor de presiune care să declanșeze o alarmă, trebuia să fie una silențioasă.

Se așeză în fața ușii și lovi cu piciorul în locul unde încuietorea se îmbina cu tocul ușii. Ușa se prăbuși spre interior și el trecu prin deschizătură, făcând mișcări largi și precise cu M11 în fața lui.

În stânga și în dreapta, auzi sticla spărgându-se spre interior, apoi sunet de pași. O clipă mai târziu, Bobby apăru pe holul din stânga.

– E liber la mine, îi spuse fratelui său.

Merseră amândoi în dreapta. O luară la fugă când auziră focurile de armă.

– Knox! strigă Puller.

Deschiseră ușile cu picioarele și verificară camere până când, câteva secunde mai târziu, ajunseră la ultima. Ușa era întredeschisă. Și lumina era aprinsă. Puller deschise ușa larg și rămase cu fratele său în dreptul ușii, cu armele întinse. Pe jos era sticlă de la fereastra spartă. Reynolds stătea pe pat, ținându-se de umăr, iar sângele îi curgea pe brațul stâng. Knox stătea cu arma îndreptată spre capul femeii. Se uită la Puller.

– Am avut ghinionul să nimeresc chiar în dormitorul ei, explică ea.

Arătă spre arma de pe podea.

– A îndreptat-o spre mine și a tras, dar cred că eu am ținta mai bună. Chiar dacă nu sunt la olimpiadă, adăugă

ea, aruncându-i o privire disprețuitoare lui Reynolds. Arată la glonțul înfipt în peretele de lângă fereastră.

– Nu m-am îndoit niciodată, zise Puller zâmbind.

Se uită la brațul însângerat al lui Reynolds.

– Vrei să o verifici? Eu nu mă pricep.

Puller rămase cu arma scoasă și se duse spre Reynolds.

Ea ridică privirea cu durere în ochi.

– A încercat să mă omoare.

– Sunt sigur că a avut un motiv bun.

– Mi-ați spart casa.

– Repet, cu un motiv bun.

– Sun la poliție.

Knox se răsti:

– Ceea ce o să faci e să mărturisești.

Reynolds întoarse privirea spre ea.

– Nu gândești deloc limpede. Nu am nimic de mărturisit.

Knox spuse:

– S-a terminat, Susan. Gorilele pe care le-ai trimis după Robert Puller au fost zdrobite de fratele lui mai mic. I-au arestat polițiștii. Și vorbesc de nu ți-ar veni să crezi. Cel mai bine ar fi să cooperezi și să primești o sentință mai ușoară. Dar, oricum, mergi la închisoare pentru multă, multă vreme.

Reynolds se uită la Robert Puller, care stătea cu arma îndreptată spre ea.

– Ai fi putut să lași lucrurile așa cum erau, Robert.

– Cum adică „aș fi putut”? Ai trimis pe cineva să mă omoare.

– Atunci ar fi trebuit să mori și gata. Ea se strâmbă, se apucă de braț și exclamă: Rahat. Ai atins osul.

– Îmi pare rău, zise Knox, deși din ton nu părea că regretă deloc. Puller, ai face bine să-i pui un garou, ca să nu moară martorul nostru vedetă de hemoragie.

Puller puse arma în toc și se așeză lângă Reynolds. Robert își puse arma la betelie și se duse lângă Knox.

– A mers mai ușor decât credeam, spuse el.

– Și pentru mine, zise Knox.

Puller începu să examineze rana lui Reynolds, ridicându-i mâneca de la bluză.

– Hei, Junior?

Puller se încrunta pentru că nu vedea și spuse:

– Knox, unde naiba s-a dus glonțul...

– John! exclamă Robert.

Puller se întoarse spre fratele lui.

– Ce e...

Se opri.

Arma fratelui său dispăruse din bata pantalonilor. Era în mâna lui Knox și îndreptat spre Puller. În cealaltă mână, Veronica Knox avea pistolul lipit de capul lui Robert. Îi zâmbi lui Puller ca și cum s-ar fi scuzat.

– Ți-am spus că nu poți să ai încredere în mine... Junior.

Capitolul

63

Reynolds dădu așternuturile deoparte și se ridică, scoțând un Glock de 9 mm pe care îl ascunsese sub pernă. Purta blugi și era desculț. Îndreptă arma spre Puller, care se ridicase de pe pat și se dăduse înapoi. Reynolds își șterse roșul de pe braț în câteva momente, folosindu-se de cearșafurile de pe pat. Când termină, se uită la Robert Puller.

– Chestii teatrale, spuse ea. Cam la fel cu ce porți tu. Bună treabă, apropo. Nu te-aș fi recunoscut niciodată dacă nu aveam camere de supraveghere în afara casei.

– De ce Rusia, Susan? spuse Robert. Nu au nevoie de ajutor, nu-i așa? Orientul Mijlociu e tot acolo, nu?

Ea răspunse:

– Moscova va avea întotdeauna mai multă putere de a rezista decât șobolanii aceia din deșert. Teroriștii vor fi incluși în economiile în creștere pentru că habar n-au să conducă o țară sau să creeze locuri de muncă. Oamenilor de acolo le pasă mai puțin de Allah și mai mult de accesul la apă curată, electricitate și posibilitatea de a-și hrăni familia. Însă Rusia e o țară adevărată. Cu o armată adevărată. Și capacitate nucleară adevărată.

– Și tu te-ai dat de partea unei țări conduse de un fost agent KGB? întrebă Robert.

– Spre deosebire de ce? O țară condusă de miliardari albi și bătrâni și lacheii lor plătiți din Washington?

– Același lucru e valabil și în Rusia. Doar că acolo totul e susținut pe față de guvern.

Ea încalcă o pereche de pantofi așezați pe podea, lângă pat.

– Nu o să am acum o discuție geopolitică cu tine despre validitatea argumentelor sau pozițiilor mele, Robert.

– Ai făcut un rău incalculabil intereselor acestei țări, Susan.

– Păi, știi cum se spune, încă n-ai văzut nimic.

– Asta ce vrea să însemne? întrebă Puller imediat.

– Exact ce am spus. Crezi că am muncit atât de mult doar ca să-l omor pe fratele tău? El a fost o piesă, o piesă minusculă din ce urmează. Ea zâmbi. Dacă vei mai fi în viață, ceea ce e îndoielnic, nu o să uiți asta niciodată. Se uită la Robert. Pe de altă parte, s-ar putea să te țin în viață doar ca să vezi și tu.

Knox îndreaptă arma spre glezna lui Puller.

– Rezerva ta. Scoate-o cu țeava înainte și împinge-o spre Susan.

Puller ridică cracul stâng al pantalonilor, scoase pistolul cu țeavă dublă, îl puse pe podea și îl lovi cu piciorul în direcția lui Reynolds, care întinse mâna și-l ridică.

Când Puller se îndreaptă de spate, Knox spuse:

– Vrei să-mi spui ceva, Puller?

El doar se uită fix la ea. Robert se uită la Reynolds și spuse:

– Mi-ar plăcea să știu cum ai organizat toată chestia în seara asta.

– Destul de ușor, răspunse Reynolds. Am venit aici. I-am spus Veronicăi. Ea m-a informat că o să pună mâna pe tine în scurt timp și o să te aducă la mine.

– Deci nu erai urmărită? zise Robert.

– Nu, spuse Knox. E doar ce v-am zis vouă.

– De cât lucrați împreună? întrebă Robert.

– Nu de mult, de fapt, spuse Knox. Dar a fost memorabil. Se uită la Reynolds și zâmbi. Are mare putere de convingere.

Robert spuse:

– Dar John a ales părțile casei din care urma să atacăm. De unde știai că o să fie în camera în care intrai în seara asta?

Knox îl împinse pe Robert spre fratele lui și puse una dintre arme în buzunarul hainei. Pe celălalt pistol îl ținu îndreptat spre Puller. Băgă mâna în buzunar și scoase telefonul.

– Am semnal. Am sunat-o pe Susan și i-am spus pe care parte vin după ce s-a decis Puller. Ea s-a târât pe burtă până în cameră. Și *voilà*!

Robert dădu din cap, dar nu spuse nimic. Îi aruncă o privire scurtă fratelui său, care tot nu-și luase ochii de la Knox.

– Ești sigur că nu vrei să-mi spui nimic, Puller? întrebă Knox ațâțător.

Reynolds zise:

– Nu cred că mai poate spune ceva, Veronica. Se vede în ochii lui că nu se aștepta la așa ceva.

Knox adăugă pe un ton iritat:

– Știi, ai fi putut să-mi spui că o să-l elimini pe Carter cu o bombă. Era cât pe ce să mor în explozie.

– Îmi pare rău, a trebuit să ne grăbim atunci. Și nu știam că o să-l urmărești.

– Dar de ce să-l omori pe Carter? întrebă Robert.

– Mă bănuia, spuse Reynolds. Orice i-ar fi spus fratelui tău, urma să aibă loc o anchetă. Și asta mi-ar fi dat bătăi de cap.

– Să mergem, spuse Knox. Îl împinse pe Puller în fața ei în timp ce Reynolds ținea arma spre Robert.

În timp ce mergeau spre ușă, Puller rupse tăcerea. Vorbind cu o voce pe care doar Knox putea s-o audă, întrebă:

– Cum ai reușit să pregătești atacul de pe alee, în Charlotte?

– M-am gândit că s-ar putea să-ți pui întrebări despre asta. Arma mea avea gloanțe oarbe. Te-am făcut să alergi după ceilalți, ceea ce i-a dat „mortului“ destul timp să dispară, după ce a lăsat niște sânge în urmă, bineînțeles.

– Dar de ce să faci așa ceva?

– Știam că încă mă bănuiai. Era un mod de a-ți spulbera suspiciunile.

– Deci a fost pentru bani? întrebă Puller. Doar de distracție? Invidie profesională? Faptul că nu te-au promovat destul de repede? Sau ți-era dor de o viață palpitantă?

– Poate toate cele de mai sus.

– Nu sunt sigur de asta, spuse Puller.

În timp ce mergeau, ea îl privea curioasă.

– Atunci, ce? spuse ea pe un ton dezinteresat.

– Cred că tatăl tău avea de două ori mai mult curaj ca tine. Știai că nu o să te poți ridica niciodată la nivelul lui. Probabil ai inventat toate tâmpeniile alea despre el. L-ai omorât cumva și apoi ai scornit minciuna cu sinuciderea?

Knox nu părea tulburată de înțepătura lui.

– Poate da. Și după ce te omor pe tine, poate o să scornesc niște prostii despre cum m-ai implorat pentru viața ta. Sau poate nu vor fi prostii. Poate așa o să faci. Poate nu ești chiar așa de dur pe cât pari, *Junior*.

– Iar tu poate nu ești atât de deșteaptă pe cât crezi.

– Păi, eu sunt cea cu arma la capul tău. Se opri și îi aruncă o privire cu subînțeles. Mă voiai, Puller. În patul tău. O vedeam în ochii tăi.

Acum ieșiseră din casă și mergeau spre mașină. Knox vorbise mai tare, iar Robert, care auzise partea asta, se uită imediat la fratele lui.

– Aș prefera să-mi trag un glonț în cap decât să pun un deget pe tine, zise Puller.

– Știi că mă voiai. Nu poți să negi. Și nu e ca și cum aș fi neatrăgătoare.

– Sigur că ești, Knox. Nu pe dinăuntru. Ai putea fi cel mai bun exemplu pentru expresia aia, „frumusețea e doar la suprafață“. Instinctul meu a fost corect în privința ta. Nu puteam să am încredere în tine pentru că n-ai coloană vertebrală.

– Am fost rănită pentru țara mea, răbufni ea.

– Și eu la fel. Dar eu n-am lăsat o mizerie ca ea – arătă către Reynolds – să mă convingă să-mi trădez jurământul. Ești slabă, Knox. Slabă. Ești un nimic.

Expresia de superioritate a lui Knox dispăru. Se opri, se întoarse spre Robert și lipi țeava pistolului de capul lui.

– Treci în genunchi!

– Poftim? spuse Robert surprins.

– În genunchi. Acum!

Robert se așeză în genunchi. Knox îi puse pistolul la ceafă și se uită la Puller.

– Vrei să-ți ceri scuze pentru comentariul ăla? Altfel primește un glonț în cap.

Puller se uită la fratele lui și din nou la Knox.

– Chiar vrei să faci asta? întrebă el încet.

– Am o idee mai bună. Pot să-l împușc cu arma ta de rezervă.

Ea scoase revolverul din buzunar, trase piedica și lipi țeava de craniul lui Robert.

– Ai trei secunde să-ți ceri scuze, Puller, altfel fratele tău mai mare moare. Unu, doi...

– Îmi pare rău, zise Puller.

Knox trase totuși. Dar îndreptase țeava spre stânga, așa că glonțul nu-l lovi pe Robert. El strigă și se lăsă la pământ ținându-se de cap. Puller dădu să alerge spre el, dar Reynolds îi înfipse pistolul în față. Robert se ridică și se uită încruntat la Knox.

– Cred că mi-ai spart timpanul.

– Mai bine decât să-ți zbor creierii. Am auzit că ai unul mare. Acum ridică-te!

Robert se ridică încet în picioare, încă ținându-se de ureche.

Când ajunseră la Lexus, Knox spuse:

– Să-i legăm.

Reynolds dădu din cap și folosi coliere din plastic ca să-i lege pe frații Puller. Urcară toți în Lexus. Knox conducea. Cei doi frați stăteau în spate și Reynolds pe scaunul pasagerului cu arma îndreptată spre amândoi.

Se întoarseră în D.C. și, conform instrucțiunilor lui Reynolds, Knox intră într-o parcare subterană. Era trecut de miezul nopții și parcare era plină pentru că era o clădire rezidențială. Knox folosi un cuțit să taie colierele.

– Dacă ne întâlnim cu cineva pe drum și încercați să comunicați cu ei, muriți cu toții.

Urcară cu liftul la parter, apoi luară un lift privat până la etajul doisprezece, pentru care Reynolds avea card de acces. Liftul dădea într-un vestibul acoperit cu lemn și

granit. Knox îl împunse pe Puller în spinare cu țeava pistolului. Intrară în prima cameră a vestibulului, care se dovedi a fi un spațiu mare cu pereții din ferestre, oferind priveliști vaste ale zonei centrale din D.C. Luminile din cameră erau slabe.

Puller privi în jur. La fel și Knox și Robert. Însă Reynolds nu era derutată. Se uita în colțul unei camere, unde se afla un birou. Cineva stătea la birou. Nu se vedea decât silueta lui. Reynolds se întoarse spre Knox.

– Nu aveam de gând să te aduc aici, spuse ea. Până când ai făcut ce-ai făcut cu ăștia doi, adăugă ea, arătând către frații Puller. L-ai speriat în ultimul hal pe Robert și l-ai umilit pe fratele lui plin de sine. Ce putea fi mai bine de atât?

Knox se uita cu interes la silueta de la birou.

– Putem face prezentările oficiale?

Reynolds aprinse o lumină. De-abia dacă se vedea în cameră. Totul era în penumbră. Însă un lucru se vedea clar. Knox icni. Puller făcu un pas mai aproape. Robert nu spuse nimic, doar se uită la omul care stătea rigid la birou. Din umbră, James Schindler se uita la ei la rândul său, cu ochii mari și pătrunzători. Părea să estimeze în tăcere situația. Knox își întoarse privirea de la Schindler la Reynolds.

– Trebuie să recunosc, ai acces direct la vârf.

Reynolds zâmbi.

– Avem nevoie de asta pentru ce plănuim noi.

– Și acum pot să te ajut să-ți îndeplinești planul.

– De aceea ne aflăm aici. Dar s-o luăm cu începutul. Scoase o armă, îi puse un amortizor pe țeavă și o îndreptă spre Robert Puller, după care spuse: Habar n-ai de când aștept să fac asta.

Înainte să apuce să tragă, Knox îi zbură arma din mână cu piciorul. Pe urmă se răsuci și, cu o lovitură, o făcu pe Reynolds să cadă de pe picioare. Femeia se prăbuși cu totul la podea. O clipă mai târziu, Knox aruncă două pistoale. Puller, uluit, prinse unul, Robert pe celălalt. Cei doi frați se uitară nedumeriți unul la altul. Puller zise:

– Knox, ce naiba e...

Knox strigă:

– Îți explic mai târziu. Ține arma spre Reynolds. Nu o scăpa din ochi.

Robert îndreptă arma spre Reynolds, care era încă pe jos. Când Puller se uită la birou, Schindler nu mișcase niciun mușchi. Stătea acolo, pur și simplu. Puller rămase cu gura căscată când înțelese care era adevărul. Knox întoarse pistolul spre Schindler.

– Ești arestat. În picioare! Acum!

– Knox! strigă Puller. Ceva nu e în regulă.

Knox îi aruncă o privire?

– Ce?

Sticla din spatele lui Schindler se sparse când glonțul puternic trecu prin ea. Frații Puller și Knox se aruncară la pământ.

– Glonțul acela a venit dintr-o clădire de peste stradă, strigă Puller.

Al doilea glonț sparse încă o bucată de sticlă. Pe urmă, gloanțe mai rapide începură să curgă prin deschizături, izbindu-se de pereți și podea. Unul nimeri becul și acesta explodează, lăsându-i într-un întuneric aproape complet.

– Ce naiba se întâmplă? strigă Knox de după scaunul unde se ascunsese.

– Stai la pământ, răspunse Puller.

– Stai așa, unde-i Reynolds? strigă Robert.

Se uitară toți prin camera întunecată.

– Cred că am auzit liftul când au început împușcăturile, spuse Robert.

Se uitară în jur, dar nimeni nu se mișcă. Puller aștepta să se mai tragă, dar nu mai trăgea nimeni. O clipă mai târziu, Puller se ridică cu grijă și se uită la ferestrele sparte. Când Knox dădu să se ridice, el îi ordonă:

– La pământ. Lunetistul ar putea fi încă acolo.

Robert se târâse până la birou ca să-l examineze pe Schindler, care tot nu se mișcase, chiar și când începuseră împușcăturile.

– John! zise el disperat.

Puller țâșni prin cameră și îngenunche lângă fratele lui.

– Ce e?

Robert îi dădu la o parte sacoul lui Schindler.

De cum o văzu, Puller îl prinse pe fratele lui și-l împinse spre lift.

– Fugi! Fugi!

Apoi îi strigă lui Knox:

– Fugi, Knox!

Cei trei alergară spre lift, dar când Knox apăsă butonul, acesta nu se aprinse.

– S-ar putea să-l fi dezactivat Reynolds, spuse Robert.

Puller se uită în stânga și-n dreapta și zări ușa de la capătul vestibulului. Era încuiată când încercă mânerul. Scoase pistolul M11 și trase în încuietoare.

– Ce e? strigă Knox înainte ca Puller să o împingă prin deschizătură și să facă la fel și cu fratele lui.

– Mișcați-vă!

Închise ușa după el și coborî în fugă treptele spre primul palier. Knox și Robert ajunseră primii, se întoarseră și coborâră scările spre al doilea palier.

Puller ajunsese la primul când se produse explozia. Forța undei de șoc făcu ușa de la scări să iasă din bala-male și aerul comprimat țâșni ca un tsunami cu un mi-lion de mile pe ore. Când îl lovi pe Puller cu cele o sută de kilograme ale lui, îl ridică prin aer ca și cum ar fi fost imaterial. Ultimul lucru pe care și-l aminti Puller era că se rostogolea cu capul în jos, pe scări. Apoi se lovi de ceva tare. Și pe urmă, nimic.

Capitolul

64

Când Puller deschise ochii, nu văzu decât beznă. La început, crezu că murise, dar apoi se întrebă cum de mai vedea. Sau cum de mai gândea. Apoi întunericul început să se lumineze și reuși să distingă o siluetă. Pe urmă, auzi o voce:

– E nasol să fii aruncat în aer, nu-i așa?

Silueta se transformă încet în ceva mai solid. Și familiar. Knox zâmbea, dar i se citea îngrijorarea în ochi și pe fruntea încrêțită. Îi ștergea fruntea cu o cârpă udă. Lângă ea era fratele lui, părând la fel de neliniștit și fără să zâmbească.

Puller încercă să se ridice, dar fu rândul lui Knox să pună mâna pe el ca să-l forțeze să rămână culcat. Stătea întins pe un pat într-o cameră mică, slab luminată.

– Ți-ai pierdut cunoștința, Puller. Ea ridică trei degete. Câte sunt?

– Sunt bine, Knox.

– Câte?

– Trei!

– OK, cred că ai un cap mai tare decât credeam.

El se uită în jur.

– Unde suntem?

– În Virginia, lângă Gainesville. Reynolds și-a lăsat mașina în garaj și eu încă aveam cheile. Ne-am întors să-mi iau mașina, am lăsat-o pe a ei în garaj și am condus până am găsit locul ăsta, explică Knox. De atunci stăm și așteptăm să te trezești.

Puller se frecă la cap și tresări simțind umflătura din ceafă.

– De vreo două ori, am fost pe punctul de-a te duce la spital, spuse Knox. Ar fi fost nevoie de niște explicații dificile. Dar, dacă o luai rapid la vale, ne-am fi dus.

Puller se uită la fereastră, unde văzu că se însera.

– Totul s-a întâmplat aseară?

Knox dădu din cap.

– Și ce s-a întâmplat mai exact? întrebă el.

– Îți amintești explozia? îl întrebă Knox neliniștită.

– Nu sufăr de pierderi de memorie, dacă asta mă întrebi, zise Puller. Am văzut cureaua de explozibil din jurul lui Schindler. Am luat-o la fugă. Eram pe scară. Bomba a explodat și eu zburam prin aer. Și m-am lovit de ceva foarte tare.

– Acela era peretele, Junior, spuse Robert.

– Părea mai degrabă un tanc Abrams. Se uită la spațiul din jur. Ce-i locul ăsta?

– O cameră de motel, zise Knox.

– Și cum am ieșit din clădirea în care ne-a dus Reynolds?

– Din fericire, eu și fratele tău am reușit să ne întoarcem când am ajuns pe al doilea palier. Tu ai fost lovit mai tare de explozie decât noi, deși ne-a aruncat și pe noi de colo-colo. Bine c-a fost fratele tău acolo. El te-a cărat pe umăr. Eu n-aș fi avut atâta forță.

Robert spuse:

– N-a trebuit să te car atât de mult în spate de pe vremea când aveai patru ani. Și cântărești mult mai mult acum.

– Au apărut polițiștii?

– Sunt sigură că da. Dar am reușit să plecăm înainte. Ea îi șterse din nou fața cu cârpa. Cum te simți, cu adevărat?

– Mai bine decât aș merita, cred.

Ea se dădu înapoi și oftă.

– Planuri făcute degeaba. Lucrez sub acoperire la cazul ăsta de două luni; în sfârșit ajung la persoana pe care o credeam cea mai influentă și aflu că Reynolds m-a păcălit.

– Ne-a păcălit pe toți, sublinie Robert. Evident, nu are încredere în nimeni.

– Dar v-am dus direct la ea. Mi-am jucat rolul foarte bine. Aproape te-am asurzit ca să-i câștig încrederea. Îi puse mâna pe braț lui Robert. Îmi pare rău pentru asta. A fost o improvizație. A trebuit să vă conving că eram trădătoare.

– Înțeleg. Și se pare că auzul meu a reveni aproape în totalitate.

Puller se ridică puțin, iar ea nu încercă să-l oprească.

– De ce nu ne-ai spus *înainte* să mergem după Reynolds? întrebă el încruntându-se.

Ea clătină din cap.

– Să încerc să vă informez din mers chiar înainte de operațiune? În niciun caz. N-ați fi fost suficient pregătiți. Ați fi spus sau ați fi făcut ceva sau v-ați fi uitat cum nu trebuie, iar Reynolds e prea ageră. S-ar fi prins. A trebuit să vă las să vă purtați exact cum simțeați: convinși că v-am trădat.

– Păi, chiar te-am crezut, spuse Puller morocănos. Dar ai riscat că nu mi-ai spus. Aș fi putut să te împușc.

– A trebuit să-mi asum riscul. Am muncit prea mult la tâmpenia asta. Dar când l-am văzut pe Schindler, am rămas șocată. Nu m-aș fi gândit niciodată așa la el. Dar era acolo. Ea se uită la Puller. Dar totul a fost de fațadă. Un truc. Cum ai știut?

– Se vedea în ochii lui. De aproape, erau sticloși. Și el nu mișcase un mușchi.

– Erau amorțiți, adăugă Robert. Probabil au folosit o substanță paralizantă.

Puller spuse:

– Evident, Reynolds îți testa loialitatea. De asta s-a făcut că-l împușcă pe Bobby. Dacă erai cu adevărat de partea ei, nu lăsaai asta să se întâmple. Nu erai și n-ai lăsat-o.

– Deci a reușit să mă facă să mă dau de gol.

– Mă bucur c-ai făcut-o, spuse Robert. Altfel eu n-aș mai fi aici. Am văzut privirea din ochii ei. Voia să apese pe trăgaci.

– Dar ce-a fost cu toate focurile de armă prin fereastră? întrebă Knox, care își răspunse imediat la întrebare: Ca să poată fugi Reynolds.

Puller dădu din cap.

– A fost o manevră vicleană, trebuie să recunosc.

Ea se lăsă pe spate și împături cârpa într-un pătrat.

– A fost singura mea șansă să-i prind, Puller. Acum au fugit de mult.

– Mă mir că ai ajuns atât de departe cu ei, răspunse el.

– Nu a fost ușor. Când am primit pontul despre Robert, că s-ar putea să fie nevinovat, ne-am întors și am studiat cazul în detaliu. Un lucru ne-a sărit în ochi: Susan Reynolds.

– Dar cum ai abordat-o? întrebă Robert.

– N-am abordat-o eu. Am lăsat-o să mă abordeze *ea*. Noi am pregătit acoperirea mea foarte convingător. Am

fost trecută cu vederea cu promovarea. Existau niște neregularități în dosarul meu, o acuzație de mită. Ar fi putut să obțină acces la informația asta foarte ușor. Într-o zi, m-a sunat pe neașteptate. Ea se uită la Robert. I-am spus fratelui tău că am primit un pont anonim despre tine. Spunea că ești nevinovat și că un coleg de serviciu nu era persoana loială care pretindea că este.

– Când ați primit pontul? întrebă Robert.

– Cu vreo patru luni înainte să se dezlănțuie iadul la CD și de tentativa de a te asasina.

– Deci *acela* a fost catalizatorul, spuse Robert.

Puller interveni:

– S-ar putea să fi fost Niles Robinson. Se simțea vinovat.

– Cum i-am spus și lui Puller, din păcate, probabil că noi am fost cei care aproape te-am omorât. Evident, avem un informator la INSCOM. S-a aflat că îți cercetăm cazul. Credem că acesta a fost motivul pentru tentativa de asasinat.

– Ei bine, mi-a dat și ocazia să evadez.

– Așa că am decis să-i întindem o capcană lui Reynolds. Eu lucram la INSCOM. Era posibil să fiu inadecvată. Puteam să le fiu de ajutor. A durat două luni, pentru că a fost foarte precaută. Apoi a luat legătura cu mine. Un telefon, un e-mail, un mesaj. O întâlnire față în față într-un loc retras. Pe urmă, lucrurile au început să se încingă repede. Habar n-am avut de atacul asupra ta la CD, Robert. Nu am fost inclusă în cerc în acel caz. I-am spus deja lui Puller. Dar când s-a întâmplat și ai evadat, Reynolds s-a întâlnit din nou cu mine. Avea nevoie ca eu să fac parte din investigație.

– De ce nu i-ai pus capăt chiar atunci? întrebă Puller.

– Pentru că se putea s-o prindem pe ea, dar pe nimeni altcineva. Și tot nu știam care era scopul final. Ar fi putut fi doar asasinarea fratelui tău. Trebuia să știm ce urmăresc. Dacă apăsam prea repede pe trăgaci, nu mai aflam niciodată ce anume a fost la mijloc.

– Așa că ai devenit parte din investigație, spuse Puller.

– Și de acolo am făcut echipă cu tine, ceea ce i-a plăcut ei foarte mult pentru că era convinsă că fratele tău o să te caute. Și cu cât îl prindeau mai repede, cu atât mai bine.

– Dar de ce eram atât de important pentru ei? întrebă Robert.

– În primul rând, ea te detestă. Cred că reprezinți pentru ea toate promovările pe care nu le-a primit. Toți superiorii pe care nu i-a impresionat. Toate oportunitățile de care a profitat altcineva. Crede că e mai deșteaptă ca tine. Și ar face orice ca s-o dovedească. Tu ai fost băiatul de aur peste tot unde ai fost. Și când cariera te-a adus în partea ei de lume, ți-ai făcut un dușman foarte periculos. Când au avut nevoie să scape de tine înainte să fii transferat la ISR, a fost mai mult decât bucuroasă s-o facă. Și acesta a fost al doilea aspect. Îl aveau pe Daughtrey la mână. El trebuia să obțină funcția, nu tu. Și acum știm că a fost șantajat.

– Ai idee ce au de gând acum? întrebă Puller. Reynolds ne-a spus că încă n-am văzut nimic. Când a spus că ceea ce plănuiesc e memorabil, am crezut-o pe cuvânt.

– Asta e o înțepătură. Nu un indiciu. Speram să aflăm mai multe aseară. Dar m-a întrecut în șiretenie. Am subestimat-o și cred că mi-am supraestimat inteligența.

Robert întrebă:

– Crezi că vor merge mai departe cu planul lor?

– Nu putem presupune că nu o vor face, zise Knox. De fapt, asta s-ar putea să-i facă să se grăbească.

– Însă Reynolds nu mai poate acționa pe față, nu după seara trecută, zise Puller.

– N-am vorbit cu poliția, spuse Knox. În cele din urmă, vor identifica rămășițele lui Schindler prin ADN. Dar n-am idee al cui era apartamentul acela sau cine trăgea prin ferestre.

– Și eu nu pot vorbi cu poliția, din motive evidente, adăugă Robert.

– Dar *noi* putem, Knox, zise Puller.

– Ar fi cuvântul nostru împotriva ei. Nu avem dovezi. Și dacă o arestează pe Reynolds, o să le spună că Robert e cu noi. Atunci, va trebui ori să mințim, ori să spunem adevărul și niciuna din opțiuni nu e bună dacă nu vrem să ajungem la închisoare. Și cunoscând-o pe ea, o să vină cu o poveste destul de plauzibilă că noi am orchestrat răpirea ei și am fost implicați în uciderea unui membru important al ANS.

– E ridicol, răbufni Puller. Pe urmă, respiră adânc ca să se calmeze. Dacă așa stau lucrurile, trebuie să ne concentrăm cât putem să aflăm ce plănuiesc cu adevărat.

– Reynolds trebuie să fie adânc implicată în orice ar fi, pentru că au luat măsuri drastice să o protejeze, sublinie Robert.

– E adevărat, spuse Knox. Dar o fi pe baza funcției oficiale la DTRA sau în calitate de spion?

Puller și Robert se uitară perplecși la ea câteva clipe. Evident, nimeni nu știa răspunsul la întrebarea aceea. Knox spuse:

– Aveau doar două camere de motel disponibile. Asta și cea de alături. M-am gândit să stați tu și fratele tău aici și eu o iau pe cealaltă.

– Mă duc să-mi iau sacul din mașină, zise Robert.

După ce plecă, Knox se întoarse spre Puller.

– Ea m-a învins, Puller.

– Și mie mi-a tras-o. Din nou. Încep să capăt un complex de inferioritate.

– A dus totul la nivelul următor. Nu mă așteptam la asta.

– Înseamnă că noi trebuie s-o ducem la un nivel la care *ea* nu se așteaptă.

– Dar nu mai am acoperire, Puller. Nu avem intrare.

– Noi trei o să rezolvăm chestia asta.

– Chiar crezi?

– Nu mă îndoiesc, spuse Robert, care se întorsese și auzise ultima parte a discuției.

Puse sacul jos și se așează pe marginea patului.

– Ne-au dat niște informații reale fără să vrea, bineînțeles. Credeau că suntem morți, așa că pe Reynolds nu a deranjat-o prea tare faptul că am văzut-o cu Malcolm Aust.

– Crezi că știi de ce s-au întâlnit? întrebă Knox.

– Aust e deștept, sofisticat și bogat. Dar sunt sigur că Reynolds l-a sedus. L-am văzut la restaurant. Era ceva sexual pentru el. Pentru ea, era vorba doar de afaceri.

– Dar ce interes de afaceri are ea în privința lui Aust? întrebă Knox.

Robert se aplecă în față.

– În lipsa unei expresii mai bune, Aust este păstrătorul secretelor.

– Păstrătorul secretelor? Credeam că vâna ADM-uri, spuse Puller.

– Asta e o parte. Dar numai o parte. E investigator, supraveghetor și inspector. O persoană de încredere. În funcție de situație, adoptă un rol diferit.

– De ce ar varia rolul în funcție de situație? întrebă Knox. Cum spunea Puller, slujba lui este să scoată la iveală ADM-uri.

– Oh, de fapt, e mult mai complex de atât, spuse Robert pe un ton serios. De exemplu, să luăm Israelul. Poziția lor oficială este că nu au ADM-uri. Dar sunt aliatul nostru credincios, așa că noi nu am cere niciodată să inspectăm ce au și ce nu. Însă în scopuri strategice trebuie să știm neoficial ce capacități au. Aici intervine Aust. Acum, Pakistanul are arme nucleare. Ne temem să nu scape unele dintre ele de sub control din cauza securității prea lejere. La fel și în cazul Rusiei. Niciuna din aceste țări nu ne sunt aliante reale, dar e o chestiune foarte dificilă, politic și diplomatic, să ceri inspectarea arsenalului lor. Dacă s-ar face o inspecție în Pakistan, să zicem, s-ar putea descoperi locația ADM-urilor și statutul lor de securitate. Dacă s-ar afla informația asta, ar conduce teroriștii direct la stocuri, exact ceea ce inspecția încerca să evite. Repet, Aust e un fel de intermediar de încredere pentru ambele tabere care menține sistemul onest sau, cel puțin, rezonabil. Și uitați-vă la Siria. Assad are stocuri de arme chimice. Conform acordului internațional, a fost de acord să le distrugă. Niciun om cu un dram de inteligență nu crede că și-a distrus toate stocurile, pentru că ce dictator sănătos la cap, scuzați oximoronul, ar face așa ceva? Dar Aust a fost trimis să verifice ce s-a făcut. Sunt sigur că e foarte bun în meseria lui. Sunt sigur că știe cât de multe a distrus Assad. Sunt sigur și că are cunoștințe despre alte depozite ascunse.

– Dar nu trebuie să le raporteze? întrebă Puller.

– Ar face un raport oficial, bineînțeles. Acela ar fi făcut parțial cunoscut presei globale conform programului celor de la putere. Dar ar exista și un raport neoficial, cu diseminare limitată, care ar spune o poveste diferită.

– Deci publicul e ținut în întuneric, zise Puller. Ce logică are chestia asta?

– Are o logică perfectă dacă vrei să ai un atu în viitor cu cineva ca Assad sau Kim Jong Un sau cu un grup de lideri de teapa lor. Mereu păstrezi ceva pentru tine ca să-l poți folosi când ai nevoie. Dovada că cineva ca Assad a mințit și nu a distrus toate ADM-urile poate fi foarte puternică atunci când e folosită mai târziu. Totul ține de sincronizare. Încă sperăm la o rezoluție în Siria care să nu implice un război total. Astfel de informații pot asigura o cale spre asta.

– Dar de ce l-ar lăsa Siria pe Aust să afle despre celelalte depozite? Și-ar da seama că ar fi folosite ulterior împotriva lor.

– Asta arată cât de bun este cineva ca Aust. Cunoaște locuri precum Siria ca pe propria palmă. Are informatori peste tot. Poate să adulmece locul ADM-urilor. De asta face ceea ce face. Și țările precum Siria știu acest lucru. E un joc pe care îl joacă toți. Dacă se joacă această carte mai târziu împotriva Siriei, vor reacționa ca atare. Dar asta le acordă timp. Și ne acordă timp și nouă să lucrăm cu astfel de țări într-un mod diplomatic, cumpătat, în loc să declarăm război și să trimitem soldați la sol. După Irak și Afganistan, nu mai avem nici tupeul, nici banii să mai facem asta. Dar avem încă un rol semnificativ de jucat în afacerile internaționale. Lumea se așteaptă ca America să conducă. Și acesta e un mod în care o putem face fără să riscăm vieți omenești și bani în cantități vaste. E vorba doar despre ce știm și când să folosim ce știm.

Puller clătină din cap.

– Mă depășește foarte mult. De asta sunt doar un soldat cu arma în spate.

– Acordă-ți ceva mai mult credit, Puller, spuse Knox.

– Dar totul se întoarce la Aust, zise Robert. Dacă au nevoie de el, atunci asta ne reduce foarte mult sfera de căutare.

Knox interveni:

– Dar dacă o face de bunăvoie? Ai spus că Reynolds l-a sedus. Că e vorba doar de sex în ce-l privește și de afaceri în privința ei. Dar dacă e și el implicat?

– Ce motiv ar avea? întrebă Robert.

Knox se întoarse spre Puller.

– Spune-i ce mi-ai zis mai înainte.

– A fost cea mai insistentă voce că în Irak nu există ADM-uri, zise Puller. Și noi tot am mers la război. Dacă vrea să dea lumii o lecție? În special Americii?

– Ajutând pe cineva ca Reynolds? Poate ducând-o la un depozit ascuns de ADM-uri pe care să le folosească împotriva noastră? Robert clătină din cap. Nu mi se pare plauzibil, John, chiar deloc.

– Păi, dacă nu e așa, atunci răspunsul adevărat trebuie să fie ceva complet neașteptat, pentru că nimic altceva nu pare să aibă sens.

Knox spuse:

– Totuși, avem un avantaj tactic. Am ascultat știrile. Autoritățile se află la apartamentul în care era Schindler. Totul a fost complet distrus. Apartamentele de sus și de jos sunt și ele avariate. Din fericire, nu par să fie victime colaterale. Nu au făcut public încă numele lui Schindler. S-ar putea să nu-l fi identificat până acum. Însă Reynolds probabil crede că și noi am murit, că ne-am făcut praf în tot molozul acela. Dacă are impresia că e liberă și a scăpat de noi, o să meargă mai departe cu misiunea.

– Și s-ar putea să lase puțin garda jos, preciză Puller.

– Exact.

– Atunci, s-ar putea să avem o șansă, zise Robert.

Puller se ridică brusc, cu o expresie extrem de concentrată pe față.

– Ce e? întrebară Robert și Knox împreună.

– Trebuie să mergem undeva chiar acum.

– Unde? întrebă Knox.

– La biroul lui Reynolds de la DTRA.

– De ce?

– Pentru că tocmai mi-am amintit că avea ceva în birou care ar putea să dea totul în vileag.

Capitolul

65

Era o casă rustică, situată între Midlleburg și Purcellville, Virginia, cândva o fostă fermă pentru cai. Acum nu mai erau cai acolo. Fusesse cumpărată cu cinci milioane de dolari, cu banii jos, și era folosită aproximativ patru săptămâni pe an. În restul timpului, proprietarul călătorea prin lume.

Un Range Rover era parcat pe aleea pavată pentru mașini chiar în fața ușilor duble din arcada de la intrare. Personalul avea grijă de casă în timpul zilei și noaptea era un bucătar dacă era nevoie, dar în seara aceea nu era nevoie de el, așa că în toată casa era o singură persoană.

Malcolm Aust era îmbrăcat în blugi, o cămașă albă largă cu mânecile suflecate și o pereche de pantofi negri Ferragamo, fără șosete. Purta lucrurile scumpe cu lejeritate, pentru că fusesse bogat toată viața. Nu câștigase nici măcar un penny cu mâna lui, dar considera că munca sa cu potențial periculos ca inspector pe ADM-uri justifica viața luxoasă. Avea cincizeci și patru de ani, dar arăta mai tânăr pentru că avea destui bani să se îngrijească. Făcea sport, mânca doar alimente organice și mesele îi erau pregătite de oameni care știau ce fac. Avea mintea ageră și plină de informații importante, detalii confidențiale

neprețuite și o strategie mondială sofisticată pe care o punea în aplicare cu supunere.

Ocoli masa mică ce fusese așezată în bibliotecă. Era o cameră îmbrăcată în lambriuri din lemn, cu trei pereți acoperiți cu cărți și dulapuri și ferestre care dădeau spre grădină. Lui Aust îi plăcea să fie înconjurat de volume groase și scrisesse el însuși câteva. Spre meritul lui, spre deosebire de unii oameni cu biblioteci frumoase, el citise aproape toate cărțile de pe rafturi.

Masa avea două tacâmuri pregătite. Mâncarea era pe o măsuță alăturată și acoperită pentru a se păstra caldă. Pe masă erau două pahare de vin. Se uită la ceas și deschise sticla din rezerva personală. Vinul era deosebit de bun și în seara asta își dorea ceva deosebit.

Auzi mașina apropiindu-se. Se opri și el auzi portiera deschizându-se și țâcănitul tocurilor pe pavaj. Turnă două pahare cu vin. Apoi se întoarse și merse în hol, spre ușile de la intrare. Câteva secunde mai târziu, deschise ușa și o găsi acolo. Era îmbrăcată la fel de seducător ca la cina luată împreună. Bine, poate chiar mai seducător.

Zâmbetul lui Susan Reynolds era cald, timid și contrarian de sugestiv. În ciuda voinței sale, Aust simți o urmă de încântare trecând de la gât spre baza șirei spinării.

Se sărutară. Ea zăbovi o clipă cu buzele lipite de ale lui. Mâna lui alunecă puțin dincolo de talie și o apucă unde era carnea mai moale. Prin materialul rochiei, degetele lui se strecurară spre marginea lenjeriei tanga. Se părea că femeia era pregătită să treacă la nivelul următor în seara asta.

– Cina pare să fi fost demult, zise Aust când se retrase și închise ușa.

– Mult prea mult, încuviință ea. Mi-a fost dor de tine din clipa în care ai plecat.

El o conduse pe hol spre bibliotecă. Când văzu masa așezată, ea exclamă:

– Ce frumos, Mal.

El îi luă mâna și o sărută.

– Pe potriva oaspetelui meu. Frumoasă.

Ea zâmbi.

– Dacă mai continui așa, o să cred că ai anumite intenții.

– Păi, să clarific lucrurile chiar acum. Chiar *am* anumite intenții.

– Credeam că vei fi epuizat după ultimele călătorii. M-am mirat că ai avut timp și pentru cina de aseară. Am fost uluită când ai sunat și m-ai rugat să ne vedem azi. Uluită, dar încântată, se corectă ea.

– Nu fac decât să călătoresc. M-am obișnuit. Dar ultima călătorie a fost deosebit de anevoioasă, trebuie să recunosc. M-am întors de câteva săptămâni, dar tot epuizat mă simt.

– Zair nu e un loc ușor în care să intri și din care să ieși, remarcă ea.

– Cu siguranță, nu. Dar misiunea era prea importantă.

– Poate una dintre cele mai importante ale tale, Mal, și asta nu e puțin lucru.

– Luăm loc? Ți-am turnat un pahar din vinul tău preferat.

Reynolds se uită la sticlă și zâmbi.

– Vinul ăsta reprezintă multă amintiri fericite pentru mine.

– Atunci să sperăm că putem adăuga ceva la lista aceea în seara asta.

Se așezară la masă.

– Știi că DTRA trebuie să fie într-o stare groaznică acum, spuse Aust cu un aer sobru. Donovan era un om bun. Își făcea foarte bine meseria.

- A fost îngrozitor. Suntem complet dezorientați.
- Și acum mai e și bomba aceea din blocul din D.C.
- Știu. Am aflat și despre asta. Nu se cunoaște cauza. Sunt victime colaterale, dar încă n-au dat niciun nume. Dar nu cred că are legătură cu moartea lui Donovan.

- Și munca la Centrul ADM?

Ea deschise brațele larg.

- Cum ai spus și tu, misiunea e prea importantă. Chiar dacă liderul nostru a murit, trebuie să mergem mai departe.

- Desigur, spuse Aust.

- În ciuda distanței, Zairul trebuie să fi părut puțin plictisitor după violențele din Siria.

Aust ridică din umeri.

- M-am confruntat cu mulți dictatori ca Assad. Scapă cu cât de multe lucruri poate. Minte, înșală și ascunde lucruri.

- Și câte arme chimice are în rezervă?

- Susan, spuse el pe un ton de dojană blândă.

- Știu că-ți place să nu divulgi prea multe lucruri, dar niciun indiciu? Întrebă ea cu drăgălășenie.

- Nici măcar pentru tine, draga mea. Dar când se va publica oficial raportul, o să poți citi fiecare cuvânt. El ridică paharul cu vin și îi făcu semn să facă la fel.

Ciocniră și băură vinul.

Aust se șterse încet cu șervetul.

- Trebuie să te laud pentru că mi-ai atras atenția asupra situației cu potențial catastrofal din Africa.

- Păi, munca noastră la centru se concentrează pe depistarea acestui tip de scenariu și eliminarea lor cât mai rapidă, dacă e posibil.

- Circulau zvonuri că există arme acolo. Dar le-am considerat niște simple zvonuri. Cum ai reușit să afli? Nu mi-ai spus.

– Prin diverse canale. Avem agenți peste tot. Chiar și în îndepărtatul Zair. Dar nu aveam decât generalități la îndemână, Mal. Tu ești cel care le-a găsit.

– S-ar putea să fi ajuns puțin cam târziu, zise el, încrețind brusc fruntea a îngrijorare.

Ea lăsă paharul jos.

– Târziu? Cum așa?

– O să scrie în raportul meu despre Zair, dar în privința asta pot să-ți spun ceva înainte. El puse jos paharul de vin și-și frecă degetul mare și arătătorul unul de altul.

– Te-am mai văzut făcând asta. Când ești neliniștit, adăugă ea.

El ignoră remarca ei și spuse:

– Îți comunicasem detalii despre locul-țintă.

– Corect. Și eu le-am trimis mai departe.

– Ei bine, când am ajuns în locul-țintă s-a dovedit că cineva a ajuns acolo înaintea noastră.

– Cine?

– Încă nu se știe. El izbi deodată cu palma în masă, aproape răsturnându-și vinul. Chestia e, Susan, că sunt aproape convins că nu le-am găsit pe toate.

– Ai anunțat deja lucrul ăsta?

– Nu vreau să stârnesc panica pe baza unor informații incomplete.

– Dar de ce nu poți fi sigur?

– Nu era nimeni în locul-țintă. Doar depozitul ascuns. Unde ne așteptam să fie.

– Și atunci?

– După cum știi, sunt foarte meticulos în munca mea.

– Sigur că da. Ești o legendă, Mal.

– Canistarele erau în buncărul subteran. La trei metri adâncime. Podea din pământ, pereți și tavan din beton.

- Și nu era nimeni acolo?
 - Fuseseră acolo.
 - De unde știi?
 - Am găsit două cartușe și urme de sânge. Foarte șterse, dar erau acolo.
 - Cum spuneai, meticulos.
 - Și mai era ceva în pământ.
 - Ce?
 - Am scos șase canistre, cilindri de un metru și jumătate înălțime. Cântăreau multe kilograme fiecare.
 - Sunt convinsă.
 - Dar în pământ, înțelegi?
 - Da? zise ea nerăbdătoare.
 - Era doar o urmă slabă. Dar era inconfundabilă.
 - Ce anume, Mal?
 - Alte trei canistre. Se vedeau adânciturile lăsate de fundul canistrelor pe pământ.
 - Dar nu erau acolo? Poate erau ascunse altundeva?
- El clătină din cap.
- Am căutat peste tot. Nu era nimic.
 - Deci s-ar putea să lipsească trei canistre?
 - După cartușele și urmele de sânge, cred că cineva ne-a luat-o înainte. Și am găsit niște săteni care au văzut când au fost aduse canistrele. Erau nouă. Erau siguri de asta.
 - Dar de ce să ia doar o parte dintre ele?
 - Poate au sperat să nu vedem urmele lăsate de celelalte. Sau ale atacului posibil asupra celor care aveau canistrele.
- Ea sorbi din vin.
- Întotdeauna s-a zvonit că rușii îl aerosolizează.
 - Era doar un zvon. Unul fără fundament. Nu cred că rușii au reușit vreodată să facă așa ceva.

– Dar de ce tocmai în Zair?

– Păi, de acolo provenea cea mai letală formă. O rată medie a fatalității de optzeci la sută. Au oameni de știință în Africa, Susan. Mai buni decât credem noi. Și părți din continent au devenit punctul zero al activităților teroriste. Se scurg mulți bani acolo și nu sunt pentru a construi școli sau infrastructură. Sunt ca să facă pagube în alte părți ale lumii. Cum ar fi aici.

– Acesta e și motivul pentru care centrul se concentra pe acest loc.

– Și m-a îndrumat în direcția potrivită.

– Aveam foarte puține informații. Tu ai făcut munca mea grea, depistându-le.

– Dar dacă a ajuns cineva acolo înaintea mea? Dacă au luat canistrele în scopuri proprii?

– Sună foarte amenințător, Mal. Cu ce pot să te ajut?

Drept răspuns, el întinse mâna sub scaun, scoase un pistol și-l îndreptă spre capul ei.

– Poți să-mi spui cui i-ai vândut pontul, Susan. Și ce au de gând să facă cu ele. Și poți să-mi spui chiar acum.

Reynolds nici măcar nu tresări.

– A fost o tranziție foarte lină, Mal. Nu cred că am văzut una mai bună. Sau mai rea, în funcție de perspectivă.

– Tu ai fost persoana mea de legătură la centru. Ai spus că ai trimis mai departe informațiile despre locul-țintă. Sunt convins că ai făcut-o. Trebuie doar să știu cui le-ai trimis.

– Habar nu am despre ce vorbești.

– Nu-ți voi insulta inteligența, așa că te rog să nu o insulti nici tu pe a mea. Donovan Carter m-a sunat în ziua în care a murit. Mi-a spus că vrea să vorbim despre ceva important. Când l-am întrebat, a menționat un

singur nume. Al tău. Știa că suntem prieteni. Știa că lucrăm împreună.

Reynolds mai luă o gură de vin.

– Și ce a spus despre mine răposatul Donovan?

– Că avea îndoieli în privința loialității tale. Că s-au ridicat câteva probleme. Că sunt oameni care anchetează și vin cu argumente solide privind posibila ta trădare. Că s-ar putea să-i fi pregătit o înscenare lui Robert Puller ca să ajungi tu la ISR.

– A dat detalii atât de precise? Și eu care credeam că am fost complet exonerată.

– E foarte îndoielnic, din moment ce cred că ai pus să fie ucis.

Ea mișcă din deget și-i aruncă o privire vicleană.

– Și cu toate astea, ai luat cina cu mine chiar în seara în care a murit. Ești lipsit de inimă, Mal?

– N-am vrut să cred așa ceva despre tine, desigur. Ai un intelect de primă clasă. Îi măsoară corpul cu privirea. Pe lângă celelalte attribute.

– Se pare că m-am îmbrăcat elegant degeaba în seara asta. Ea zâmbi călduros, mijind ochii. Însă, se pare că tot ți-am făcut gândurile să zburde. Habar n-ai ce pierzi în seara asta, Mal. Momentul pe care ți l-ai ales e absolut îngrozitor.

– Nu mai lua totul ca pe un joc, Susan! Chiar negi tot ce am spus?

Ea ridică din umeri.

– Îmi dau seama că te-ai hotărât deja. Dar n-am fost niciodată omul care pierde timpul, Mal. Și îmi pare rău. Îmi plăcea de tine. Chiar îmi plăcea.

– M-ai folosit ca să obții ce voiai.

– Așa e. Dar, vezi tu, îi folosesc doar pe cei care îmi plac cu adevărat. Și ca să ne lămurim, rușii *chiar* au reușit să aerosolizeze substanța. Cu câțiva ani în urmă. Pe urmă, ticăloșii au reușit cumva să o piardă în Africa. Acelea erau canistrele pe care le-ai recuperat. Și-ți mulțumesc pentru cât de mult ai muncit ca să le găsești. Ar fi depășit puterile mele, de aceea am sunat un prieten bun și colegul meu din echipa START ca s-o facă pentru mine.

Aust spuse apăsător:

– Unde sunt canistrele, Susan? Știi la fel de bine ca mine ce rău pot să provoace. O să-mi spui chiar acum, altfel jur pe Dumnezeu...

Ea se ridică.

– Trebuie să beau ceva mai tare decât vinul. Scotch-ul e în același loc?

Nu așteaptă să primească răspuns, ci se duse la dulapul de pe un perete, deschise ușa și scoase o sticlă. Privind-o cu atenție, Aust ținea arma ațintită spre ea.

– Vreau un răspuns, Susan. Dacă lucrezi cu mine, am putea repara răul pe care l-ai făcut. Asta o să te ajute mai târziu.

Ea luă un pahar de pe raft și desfăcu dopul sticlei de scotch.

– Apreciez curtoazia ta profesională, Mal. Chiar o apreciez. E foarte galant din partea ta. Dar nu am nevoie de considerația ta. Rămân alături de cei care m-au adus la petrecere. Își turnă scotch în pahar și îl învârti puțin.

– Deci ți-ai trăda propria țară?

– Păi, eu nu văd lucrurile așa.

– Ești americancă!

Ea se întoarce cu fața spre el.

– Eu nu respect genul acesta de loialități demodate. Pentru mine, nu funcționează.

El strânse mai tare pistolul în mână.

– Ascultă ce spui. Ești nebună?

– Ei, trebuie să mai ieși și tu în lume. Pentru că în zilele noastre toți sunt puțin nebuni.

Ea ridică paharul în chip de salut. O clipă mai târziu, un glonț trecu prin fereastra din spatele lui Aust și i se opri în ceafă. Căzu într-o parte de pe scaun și se prăbuși la podea.

Reynolds luă o gură de scotch și puse paharul jos. Nu se uită la Aust când păși peste cadavrul lui și ieși din casă.

Capitolul

66

Îl lăsaseră, evident, pe Robert în urmă când merseră la DTRA. Legitimațiile le facilitară accesul în clădire și paznicii îi însoțiră în biroul lui Reynolds.

Când paznicul deschise ușa folosind cheia universală, spuse:

– Nu se întoarce până mâine-dimineață.

– Mă îndoiesc foarte mult că se mai întoarce vreodată, spuse Puller.

Aprinse lumina și traversă camera, oprindu-se în spatele biroului.

– Îți amintești când am spus că ceva nu era în regulă când am plecat data trecută din biroul lui Reynolds? Ea dădu din cap. El luă o fotografie pe care o văzuse înainte când o vizitaseră pe Reynolds. Ei bine, *asta* nu era în regulă.

– Cum așa? întrebă Knox.

El i-o arătă pe Reynolds mai tânără stând într-un șir de bărbați.

– Uite-o.

– OK, și ce dacă?

El arătă spre scrisul din partea de jos a fotografiei.

– Aici scrie că asta era echipa START de control.

– Repet: și ce dacă?

El arată cu degetul șirul de bărbați.

– Recunoști pe cineva?

Ea se uită la unul dintre bărbați.

– E Malcolm Aust. Dar știam că a făcut parte din echipa de control. Deci încă îl bănuiești că e înhăitat cu Reynolds?

Puller ignoră întrebarea și spuse:

– Mai recunoști pe cineva în șirul ăsta?

Knox luă fotografia din mâna lui și se uită la fiecare în parte. Când ajunse la capăt, o luă de la început și merse spre capăt. Se opri la un bărbat care stătea în stânga lui Reynolds. Era înalt, bine făcut, cu trăsături aspre și ascuțite, un chip cu adevărat memorabil.

– Tipul ăsta îmi pare cunoscut și nu știu de ce.

Puller își scosese telefonul și deschise o imagine pe ecran.

– Am făcut poza asta la ecranul calculatorului de la Fortul Leavenworth.

Când Knox se uită la poza de pe ecran și apoi la fotografie, scoase un icnet.

– O, Doamne, el e.

– Ivo Mesic. „Croatul“ care l-a adus pe așa-zisul asasin al fratelui tău la CD în portbagajul mașinii.

– Deci crezi că e partenerul lui Reynolds? Dar de ce?

– Ea lucrează la Centrul ADM-urilor. Amândoi au fost controlori la START, care are legătură cu armele nucleare. Ea îl lingusea pe Aust, a cărui meserie este să vâneze ADM-uri.

– Deci plănuiesc ceva. Cu o armă nucleară?

– Nu știu. Oamenii nu lasă armele nucleare să stea, pur și simplu.

Când ieșiră din clădire și mergeau spre mașină, lui Knox îi vibră telefonul. Răspunse, ascultă, apoi spuse:

– OK, mersi că m-ai anunțat. Puse telefonul deoparte, palidă și șocată.

– Ce e? întrebă Puller.

– Malcolm Aust e mort.

– Poftim? exclamă Puller. Cum?

– Trebuia să intre într-o conferință telefonică în seara cu L.A. Nu a intrat. Au trimis pe cineva la el acasă să-l verifice când n-a răspuns la telefon sau la e-mail. L-au găsit mort. Împușcat în cap.

Puller spuse:

– Înseamnă că planul e pe cale de îndeplinire. Se ocupă de lucrurile neterminate.

Knox izbucni:

– Dar care *este* planul, Puller? Nu avem niciun indiciu. Și asta înseamnă că nu îl putem opri.

– Ba *avem* indicii. Doar că trebuie să le punem cap la cap. Și avem unul dintre cei mai inteligenți oameni din lume care să ne ajute.

Apăsă pe accelerație și îndreptă mașina înapoi spre locul din care veniseră. Înapoi spre Robert Puller.

Stăteau în camera din hotel, uitându-se unii la alții. Puller și Knox îl informaseră pe Robert despre ce aflaseră în biroul lui Reynolds. Și despre uciderea lui Malcolm Aust.

– La ce lucra? întrebă Robert. Trebuie să știm asta, John. Asta o să reducă posibilitățile considerabil.

Puller își scoase telefonul și-l sună pe generalul Aaron Rinehart. Generalul era într-o ședință târzie, dar îl sună

pe Puller după câteva minute. Puller îi făcu un scurt rezumat al lucrurilor pe care le aflaseră și ce bănuiau. Rinehart spuse:

– O să aflu, Puller. Între timp, o să mă asigur că toată lumea e în alertă. Și o să folosesc toate resursele noastre ca să o găsim pe Reynolds și pe acest Ivo Mesic.

În timp ce Puller vorbea la telefon, Robert scria frenetic la laptop. După ce Puller încheie convorbirea, frațele lui spuse:

– Numele lui adevărat e Anton Bok. Întoarse laptopul ca să vadă și ei o pagină cu ambele poze și textul. Echipa START de control din anii 1990. O relatare completă cu numele, istoricul și fotografiile lor. Le arată o poză. Bok e al treilea din stânga. Chiar lângă Reynolds.

– Ce scrie în istoricul lui? întrebă Knox.

– A fost în armată. A fost în KGB. Are echivalentul unei diplome de masterat în biochimie și un doctorat în biologie moleculară.

– Chimie și biologie, zise Puller.

– Biologie *moleculară*, îl corectă Robert.

– Dar avea și experiență în arme nucleare, altfel n-ar fi făcut parte din echipa de control, preciză Knox.

– Probabil era acolo mai mult ca să adune informații pentru Rusia decât să numere focoasele, spuse Robert. Și să o recruteze pe Susan Reynolds de partea lui.

– Deci biologia și chimia sunt specializările lui, spuse Puller. Ce aflăm din asta?

– Nu toate ADM-urile sunt arme nucleare, zise Robert. Armele nucleare sunt greu de obținut și imposibil de creat dacă nu ai o infrastructură mare și miliarde de dolari și ani la dispoziție. Dar ai destule posibilități de bioterorism mult mai ieftin și ușor de produs.

Contaminarea aerului, a apei și a lanțurilor trofice. Asta se potrivește mai mult cu pregătirea lui Bok.

– Mă mir că a lăsat fotografia asta în biroul ei, zise Knox.

Puller spuse:

– Ea nu știa că l-am identificat pe Ivo Mesic la Fortul Leavenworth. Și mai ții minte ce a spus fiul ei, Dan, despre tatăl lui? Că l-ar omorî pe tipul ăla dacă ar avea ocazia? Cred că Susan Reynolds și Anton Bok sunt mai mult decât parteneri de afaceri. Probabil îi plăcea să-l vadă la față în fiecare zi. Și cine ar putea s-o bănuiască? Are în birou o fotografie de pe vremea când era controlor START? Absolut normal.

– S-ar putea să ai dreptate, Junior, zise Robert.

Câteva ore mai târziu, lui Puller îi sună telefonul. Era Aaron Rinehart. Puller ascultă și dădu din cap. Se ridică în picioare.

– Rinehart are pe cineva cu care trebuie să stăm de vorbă.

– Pe cine? întrebă Knox.

– Adjunctul lui Donovan Carter.

– Ce poate el să ne spună?

– Se pare că ne poate spune la ce lucra Malcolm Aust.

Capitolul

67

Se întoarseră la DTRA înainte de ivirea zorilor. Warren Johnson, directorul interimar al DTRA, era la un sediu din D.C. Puller conduse repede și intrară în garajul subteran în timp-record. El și Knox fură verificați de pază și urcară cu liftul spre biroul lui. Johnson îi așteaptă în hol. Era un bărbat scund, cu început de chelie, cu nasul gros și ochii parțial ascunși de ochelari. Îi însoți înapoi în birou, unde se așezară în jurul unei măsuțe. Johnson trecu imediat la subiect.

– Generalul Rinehart mi-a explicat clar că trebuie să fiu deschis și să vorbesc liber cu voi despre toate astea.

– Ar fi de mare ajutor, spuse Puller. Am sentimentul că intrăm în criză de timp.

– Mi-a povestit despre suspiciunile voastre în privința lui Susan Reynolds. Nu mai adaug și părerea mea la toate astea acum, dar, cum Donovan și acum Malcolm Aust sunt morți, nu mai contează ce cred eu. Se aplecă în față. Cert este că Susan Reynolds era persoana de legătură a lui Malcolm pentru misiunea pe care o avea în parteneriat cu Centrul pentru Combaterea ADM-urilor.

– Și care era misiunea? întrebă Puller. Ceva cu armele chimice din Siria, poate?

– Nu. Ni s-au furnizat informații despre un depozit ascuns de virus Ebola-Zair folosit ca armă în Africa.

– Ebola-Zair? întrebă Knox.

Johnson dădu din cap.

– Sunt patru tipuri de virus Ebola. Ebola-Reston e unul. S-a vorbit mult despre el pentru că era vorba de maimuțe și era într-o zonă foarte populată, Reston, Virginia, de unde și numele. Dar Ebola-Reston este nepatogen pentru oameni. Ebola-Zair, pe de altă parte, e letal pentru oameni.

– Ai spus că e folosit ca armă, spuse Puller.

– Credem că a fost aerosolizat. Adică poate fi distribuit prin aer. Până în acest punct, am crezut mereu că toate tulpinile Ebola necesitau expunere directă, schimb de fluide, genul acesta de lucruri. Asta făcea virusul, deși extrem de periculos, controlabil în majoritatea circumstanțelor. S-a zvonit că rușii au aerosolizat Ebola-Zair acum câțiva ani, însă s-a pierdut pista asta. Am luat-o ca pe un zvon. Până când am primit cea mai recentă informație.

– Și Reynolds conducea partea voastră de misiune? Tot ea a fost și sursa informației?

– Asta nu e clar, zise Johnson cu o expresie foarte tulburată. Dar s-ar putea să fi fost ea. Ea și Aust se cunoșteau de mult. A fost ideea ei să-l rugăm să găsească depozitul ascuns. Și a reușit. Făcu o pauză. Cu un avertisment atașat.

– M-am gândit eu că s-ar putea să fie așa, zise Puller. Ce avertisment?

– Credea că nu a găsit tot. Cel puțin, asta i-a spus lui Donovan și Donovan mi-a povestit mie.

– De ce nu a găsit tot? întrebă Knox.

– Pentru că el credea că cineva a fost acolo înaintea lui și a luat o porție din rezervă.

Knox și Puller schimbă o privire. Ea spuse:

– Deci Reynolds s-a folosit de Aust ca să obțină ce avea nevoie? Probabil că el îi dădea raportul zilnic. El găsește locația rezervei și-i spune ei. Și ea pune echipa să se ducă primii acolo și să ia o parte din rezervă.

Johnson ridică o mână.

– Eu nu speculez în privința asta. Dar nu avem timp să ne facem griji pentru asta. Avem o problemă mare dacă se va folosi rezerva aceea.

– Nu mă îndoiesc că va fi folosită, spuse Puller. Și m-aș mira foarte tare dacă nu va fi folosită împotriva noastră.

– A noastră? întrebă Johnson. Adică, împotriva țării?

– Adică, a acestei zone.

– Pe ce te bazezi? întrebă Johnson.

– Pe faptul că Susan Reynolds e aici.

Knox spuse:

– Ebola-Zair aerosolizat. La ce număr de victime ne putem aștepta dacă au la dispoziție o cantitate atât de mare de virus?

– Catastrofal, într-o zonă atât de populată ca asta. Dacă o picătură de lichid infectat cu virus intră în corp, e suficient să te ucidă. Nu există antidot și niciun vaccin aprobat la scară largă pentru oameni. După cum probabil știți, a mai fost un focar în Africa de Vest. Au murit mulți oameni și încă nu au reușit să-l controleze.

– Deci oameni expuși acestui virus *vor fi* contagioși? întrebă Knox.

– Desigur. Dar singura parte bună la Ebola este că, spre deosebire de alte boli, abia *după* ce apar simptomele, adică ți-e rău și faci febră, devii contagios. Cu toate astea, este foarte greu să diagnostichezi Ebola pentru că simptomele seamănă cu multe alte boli. În mod ironic, cel mai bun instrument de diagnosticare este pașaportul. Dacă ai

fost în zone din Africa unde sunt focare de Ebola, ajută la reducerea posibilităților de diagnosticare.

– Dar dacă se întâmplă aici? spuse Puller. Oamenii ar crede că au gripă. Și trec zece zile sau două săptămâni și devin contagioși și o răspândesc la mulți alții fără să știe măcar că au Ebola.

– Este o posibilitate fără precedent, spuse Johnson abătut.

– Ce cantitate credea Aust că s-a luat înainte să ajungă el la depozit?

– Trei canistre de un metru și jumătate. Acum, s-ar putea să nu pară mult, dar, fiind vorba de Ebola aerosolizat, o cantitate mică ajunge departe. Și infecția prin plămâni, care sunt plini de vase de sânge care traversează tot corpul, e destul de rapidă.

– Ce s-a întâmplat cu canistrele pe care le-a recuperat? întrebă Puller.

– Au fost transportate într-un centru de mare siguranță echipat pentru gestionarea elementelor de bioterrorism. Urmează să fie examinate foarte atent și apoi vor fi distruse.

– Deci examinarea încă nu a început?

– Nu. Pentru astfel de lucruri, e nevoie de un timp de pregătire, ca să ne asigurăm că totul se face în siguranță. Examinarea ne-ar putea duce la cel care a produs arma. În acest caz, îmi imaginez ce consecințe severe ar urma.

– Ar putea fi rușii? întrebă Knox. Pari să crezi că de acolo au venit.

– Este foarte posibil. Și având în vedere situația mondială în acest moment, când Rusia pare să ridice din nou capul imperialist, lucrurile ar putea deveni puțin instabile.

– Cred că sunt destul de instabile și acum, interveni Puller.

– Așadar, cei infectați în acest mod ar putea să-i infecteze pe alții doar respirând înspre ei sau e nevoie de un transfer de lichide ori de a atinge pe altcineva? întrebă Knox.

– Nu pot să dau un răspuns categoric, pentru că nu ne-am confruntat niciodată cu așa ceva. Am oameni aici care lucrează la asta, dar nu vă așteptați la un răspuns rapid. Savanții nu sunt programați în acest fel. Însă, în cel mai rău caz, cred că putem presupune că cei infectați pe calea aerului pot la rândul lor să-i infecteze pe alții în același mod: tușind, strănutând. Ceea ce înseamnă un efect de multiplicare serios. Cu miile. Sutele de mii. Ar fi ca un film cu dezastre de la Hollywood.

– Deci e vorba de canistre cu virus care a fost aerosolizat, ca buteliile de oxigen? întrebă Puller.

Johnson dădu din cap.

– Da. Am văzut fotografii cu cele pe care le-a găsit Aust. Exact așa arată. Și credeți că ar putea fi trimise undeva în zona asta?

– D.C. e capitala. Dacă vrei să faci o impresie puternică, unde s-o faci în altă parte? zise Puller.

– Dar unde, Puller? întrebă Knox. Sunt prea multe ținte de asigurat.

Johnson interveni:

– Acum, multe ținte evidente au aparate de monitorizare a aerului, care detectează mulți patogeni aeropurtați și orice altă deviere de la alcătuirea tipică a aerului care trece printr-o clădire. Multe clădiri semnificative pentru armată au așa ceva. Casa Albă, sediile DHS – lista continuă. Dacă se depistează o deviere sau un patogen specific, sistemul de aer se închide automat și intervin o serie întreagă de proceduri, inclusiv posibila evacuare sau chiar carantina, în funcție de ce anume se află în aer.

– Ei bine, măcar asta ne mai liniștește, zise Knox.

– Pe de altă parte, nu sunt sigur că multe dintre aparatele folosite acum ar putea detecta Ebola aerosolizat, pentru că nu știam că există acest agent biologic.

– OK, factorul liniștitor tocmai a zburat pe fereastră, spuse Knox.

Telefonul lui Puller sună. Era fratele lui. Se duse într-un colț al camerei și-i spuse lui Robert ce le povestise Johnson.

– Răspândirea prin aer a Ebolei ca armă este o treabă foarte serioasă, John.

– Așa am înțeles și eu. Problema noastră este că știm că există. Doar că nu știm care e ținta. Și chiar dacă o limităm la zona asta – și m-aș putea înșela complet în privința asta – tot sunt multe opțiuni. Și nu cred că vor să facă public acest lucru ca să nu stârnească panica.

– Păi, nu pot să-i condamn pentru asta, răspunse Robert. Dar m-am gândit puțin la asta. Și am dat câteva telefoane.

– Ai dat telefoane? întrebă Puller mirat.

– Da. M-am prefăcut că eram în locul tău. Avem vocea asemănătoare, frate, în caz că n-ai observat. În orice caz, am găsit un tip la Leavenworth, comandant sergent-major Tim McCutcheon. A spus că a mai vorbit cu tine.

– Așa e. El e cel care ne-a spus despre Ivo Mesic că a plecat de aici în ziua în care ucraineanul a încercat să te omoare la CD. De ce ai vrut să vorbești cu el?

– Pentru că are dosare despre programul de Studii Militare Străine.

– Și de ce te interesează asta?

– Pentru că eu cred că-l interesa și pe Ivo Mesic. Sau mai bine zis pe Anton Bok.

– Nu pricep, Bobby, zise Puller cu evidentă frustrare. Și timpul se scurge aici, așa că spune-mi cât poți de direct.

– Cred că Bok se afla la Leavenworth pentru *mai mult* decât ca modalitate de a-l introduce pe presupusul meu asasin în bază. Mi se pare genul care are mai multe sarcini de îndeplinit și care n-ar pierde vremea stând în clasă o lună întreagă. Cred că era aici să învețe ce trebuia să învețe.

– Și ce anume era asta?

– Studiile lui includeau niște subiecte interesante în lumea militară americană. Dar unul anume mi-a atras atenția.

– Care?

– Un curs numit „Control și comandă americană: O istorie a Pentagonului“. Cursul a inclus și un studiu fascinant și aprofundat al organizației în sine. Foarte aprofundat. Cum funcționează tot, Junior. De la cantină la HVAC. De la cinci inele la programul BioWatch.

– Vorbești serios?

– Cred că pe viitor ar trebui să fim mai precauți cu informațiile, mai ales pentru cei care poartă altă uniformă decât noi.

– Mersi, Bobby.

Knox, care auzise o parte din discuție, se apropie de el.

– Ce s-a întâmplat?

Puller tasta deja numărul pe telefon.

– Sunt subofițer John Puller. Trebuie să vorbesc cu generalul Aaron Rinehart și trebuie s-o fac chiar acum.

Vocea îl întrebă despre ce era vorba.

– Sfârșitul lumii, zise Puller. Spune-i doar că e despre sfârșitul lumii.

Capitolul

68

Când ajunseră la Pentagon, era dis-de-diminează deja și valuri de oameni veneau la serviciu în clădire. Rinehart îi întâmpină pe Puller și Knox la una dintre intrări cu membrii Agenției de Protecție a Pentagonului și mai mulți bărbați în uniforme de protecție împotriva pericolelor biologice. Aveau două mașinuțe de golf cu ei. Puller avu nevoie de câteva minute ca să-i informeze pe toți cu privire la pericolul cu care riscau să se confrunte.

– Ebola folosit ca armă? întrebă șeful Agenției de Protecție, un bărbat pe nume Ted Pritchard. Aerosolizat? Introdus în felul ăsta în sistemul nostru HVAC?

– Da, zise Puller.

Pritchard spuse:

– Dar avem aparate de monitorizare a aerului peste tot aici. Captează din exterior, sunt amplasate în interior. Sistemul poate detecta devieri și particule străine. Inclusiv Ebola.

– Chiar dacă îl detectează, oamenii tot se pot infecta până să se închidă sistemul, zise Puller.

– Unde naiba crezi că este? se răsti Rinehart.

Când Puller nu răspunse, Pritchard spuse:

– Avem șapte etaje, inclusiv două la subsol, șase sute de mii de metri pătrați, unsprezece hectare și douăzeci și

opt de kilometri de coridoare. Și mii de oameni care lucrează aici. Nu e un ac în carul cu fân. E un ac în mijlocul unei ferme nenorocite.

Puller adăugă:

– Ultima dată când am fost aici, aproape m-a călcat cineva care căra un cărucior plin cu butelii de oxigen. Unde sunt duse?

Rinehart se uită la Pritchard.

– Ai un răspuns la întrebarea asta?

– Cercul E este acolo unde au birourile ofițerii superiori. Când s-au făcut renovări, a fost configurat pentru a fi izolat și apoi s-au instalat țevi pentru un sistem de rezervă pentru oxigen, în caz de urgență.

– Comandă și control, spuse Puller încet. Se întoarce spre Pritchard. Unde e stocul de oxigen pentru sistemul de rezervă?

– Să mergem.

Pentagonul consta în cinci cercuri concentrice pentagonale intersectate de zece coridoare radiale. Prețul original era de optzeci și trei de milioane de dolari și structura fusese construită în doar șaisprezece luni, când America era implicată în al Doilea Război Mondial. Deși enormă, era creată pentru ca un om să poată ajunge dintr-un colț al altuia al clădirii în șapte minute.

În mașinuțele de golf, Puller și compania ajunseră în patru minute. Pe drum, Puller îi spuse cu o voce joasă lui Rinehart:

– James Schindler e mort.

Rinehart dădu dovadă de o stăpânire de sine extraordinară la aflarea veștii.

– De unde știi? întrebă el încet.

Puller îi explică ce se întâmplase în blocul de apartamente.

– Am auzit la știri, spuse Rinehart, clătinând din cap. Dar nu știam că Jim era implicat.

– O să dureze o vreme ca să-l identifice, spuse Puller pe un ton grav. Dar am fost acolo și a fost cât pe ce să mor și eu.

– Reynolds?

– Era și ea acolo, dar a scăpat.

– Vreau să aflu tot, Puller. Dar nu acum.

– Exact.

Locul rezervei de oxigen era la subsol, aproape de Coridorul 3. Ușa camerei era încuiată. O descuiară și intrară toți.

– Acolo! spuse Pritchard arătând cu degetul. Era un grup de butelii cu oxigen în centrul camerei.

– Acum ce căutăm? întrebă Rinehart.

Puller examinează canistrele.

– Acestea par să fie aici de ceva vreme. Și au o culoare diferită de cele pe care le-am văzut eu. Verzi, nu argintii. Puteți verifica?

Pritchard se duse la un ecran de calculator încastrat în perete și tastă o parolă, apoi apăsă câteva taste. Citit de pe ecran și se întoarse spre Puller.

– Au fost înlocuite acum vreo două luni.

– Mai există un loc unde sunt păstrate canistrele?

– Nu, domnule.

– Dar nu e posibil. Am fost aici recent și am văzut un cărucior întreg cu canistre. Aproape au dat peste mine.

Rinehart îl apucă pe Puller de umăr.

– Crezi că ai interpretat situația greșit? S-ar putea să nu fie deloc aici, Puller. S-ar putea să pierdem timp prețios.

Knox se uită la el.

– Dar ai spus că ai văzut căruciorul cu canistre când ai fost aici?

El dădu din cap și arată spre Rinehart.

– Erați cu mine, domnule. Nu vă amintiți că le-ați văzut? V-am prins când v-ați împiedicat dându-vă la o parte.

Rinehart se gândi câteva secunde și apoi făcu ochii mari.

– *Ba îmi amintesc. Era un cărucior cu motor care căra ceva ce păreau a fi butelii cu oxigen.*

Puller se întoarse spre Pritchard.

– Unde se duceau cu ele?

– Nu sunt sigur.

– Păi, nu sunt aici, zise Knox.

Ieșiră în grabă din cameră. Puller mergea cu pas mare pe coridor în timp ce restul urcară în mașinuțe și merseră după el. Knox rămase pe jos și-l prinse din urmă.

– Unde te duci?

– Sper să văd ceva care să ducă la altceva.

– Dar cauți ceva anume?

– Da. Altă cale de a împrăști virusul.

– Dar care ar putea fi dacă nu prin conductele de aer?

Așa se lansează o armă biologică aerosolizată.

Însă Puller nu o asculta. Se oprise din mers și privea în gol. Rinehart sări dintr-o mașinuță și îl prinse de braț.

– Trebuie să evacuăm, Puller? E afurisitul de Pentagon. O să dureze.

Puller nu-l asculta nici pe el. Se duse la un perete și smulse o bucată de hârtie care fusese lipită acolo. Citi foaia și se uită la grupul de bărbați.

– Aveți un exercițiu de prevenire a incendiilor azi?

– Da, răspunse Pritchard. Se uită la ceas. Peste vreo opt minute. De ce?

– Și nu v-ați gândit să menționați treaba asta! se răsti Puller.

Pritchard se zbârli.

– Ai zis că Ebola ar fi transportată prin conductele de aer. Nimeni n-a spus ceva de sistemul de stingere a focului.

– Nu avem timp pentru o întrecere între masculi, se răsti Knox.

– Aveți sisteme de aspersoare în toată clădirea? întrebă Puller.

Pritchard arată spre tavan. Toți ridicară privirea și văzu un aspersor din metal deasupra.

– A făcut parte din renovarea care se făcea înainte de 11 septembrie. În mod ironic, partea lovită de avion a fost prima care fusese renovată. Este motivul principal pentru care clădirea nu s-a prăbușit imediat când a lovit-o avionul. Ne consolidaserăm exponențial structura. Dumnezeu a avut grijă de noi în ziua aceea, în ciuda celorlalte lucruri.

– Păi, să sperăm că e și azi de serviciu, spuse Puller.

– Dar, Puller, exclamă Knox. Nu poți să lansezi o armă aerosolizată printr-un sistem de aspersoare.

– Noi doar am *presupus* că e aerosolizată pentru că așa au spus toți. Johnson a zis că nici măcar n-au început să examineze canistrele găsite de Aust. Nu știu ce se află acolo. Dar poți să transporti și apă, nu doar aer, în canistre. Și nu aveți monitoare pentru sistemul de aspersoare, nu-i așa?

Pritchard clătină din cap.

– Apa e apă. Vine pe o conductă specială pentru sistemul de stingere a focului.

– Deci e separată de apa potabilă? întrebă Puller.

– Da. Intră doar în sistemul de aspersoare. Așa a fost concepută ca să nu avem probleme cu presiunea apei în cazul unui incendiu.

– Păi, poate că astăzi apa nu e doar apă. Și apa o să acopere pe toată lumea mai bine decât dacă l-ar trimite prin conductele de aer, remarcă Knox. Se uită la aspersor. Apa va ajunge peste tot, va contamina toate suprafețele. Va intra în fiecare deschizătură de pe pielea, ochii sau gura cuiva. Va fi un coșmar. Și dacă n-am fi aici, habar n-ar avea că sunt loviți cu Ebola, nu doar cu H₂O.

Rinehart spuse:

– Dar cum s-ar lega la conductă? Și cum ar porni sistemul?

– Al doilea răspuns e ușor, zise Puller. Și poate și primul. Când începe exercițiul de incendiu, pornește o alarmă, nu?

Pritchard dădu din cap.

– Corect. O să sune alarma.

– Și oamenii trebuie să evacueze?

– Ne putem grăbi puțin? izbucni Knox, însă Puller ridică mâna, așteptând răspunsul lui Pritchard.

– Nu. Ar fi prea perturbator pentru un simplu exercițiu. Oamenii trebuie să se prezinte în anumite zone în care ar merge pentru a se pregăti pentru evacuare. Pe urmă li se comunică tot ce trebuie să facă și pe unde să evacueze în cazul unei urgențe reale.

– OK, dar aspersoarele nu pornesc?

– Nu, sigur că nu, răspunse Pritchard.

Puller spuse:

– Păi, cred că de data asta o să pornească. Alarma se declanșează și apa pornește. Oamenii ar lua-o ca pe o eroare mecanică. Sau poate ca pe un incendiu adevărat

care a izbucnit din întâmplare. Sau poate un scurtcircuit la sistemul de alarmă de incendiu.

Knox adăugă:

– Și mulți dintre ei s-ar putea duce acasă ca să-și schimbe hainele.

– Și să contamineze mii de alți oameni, care ar contamina la rândul lor alte mii, zise Puller. Iar Pentagonul ar fi contaminat ani de zile. Ar fi imposibil de folosit. Nimeni n-ar vrea să se mai întoarcă aici. Trebuie să le recunosc meritul ticăloșilor... s-au gândit până departe.

Rinehart spuse:

– Avem mai puțin de șapte minute, Puller!

Puller îl prinse de braț pe Pritchard.

– Unde e conducta de alimentare?

– Pe aici! Ajungem în trei minute.

Urcară în mașinuțe și porniră. Oamenii care mergeau pe coridoare întorceau capul după ei, simțind evident că ceva nu era în regulă. În timp ce mergeau, Rinehart spuse neliniștit:

– Oamenii încep să se îngrijoreze, Puller.

– Pot să se îngrijoreze. Trebuie doar să nu-i lăsăm să moară.

– Dar ar trebui să evac...

– Domnule general, din câte știu eu, ei sunt cu ochii pe locul ăsta. Dacă începem un exod în masă, ar accelera ceea ce plănuiesc. Doar dacă nu cunoașteți cumva un mod de a scoate pe furiș mii de oameni din clădire...

Rinehart închise gura și se uită în față, cu fruntea asudată și ochii plini de teamă. Când Pritchard deschise ușa camerei principale de control a apei, Puller și ceilalți începură să cerceteze spațiul frenetic. Puller le găsi, ascunse cu atenție într-un cadru din metal construit în jurul conductei masive de apă care alimenta sistemul de

aspersoare. Trei canistre argintii erau atașate la conductă în așa fel încât să curgă direct în apa ce ajungea la aspersoare.

– Cât de des se verifică zona asta? întrebă Puller.

– Nu sunt sigur, răspunse Pritchard. Probabil nu prea des. Nici nu ar fi nevoie mai des de o dată pe lună.

– Chiar dacă azi e exercițiu de incendiu? întrebă Knox.

– E doar un exercițiu. Nimeni nu se așteaptă ca apa sau aspersoarele să pornească. Vor doar să testeze alarmele și să se asigure că oamenii respectă planul de evacuare. Centrul de control al alarmei se află în altă parte a clădirii.

– Ar trebui să scoatem canistrele? zise Rinehart.

Puller clătină din cap.

– O să dureze prea mult. Și s-ar putea să fie vreun explozibil. De fapt, m-aș mira dacă n-ar fi.

– Dacă anulăm exercițiul? sugeră Rinehart.

– Nu contează, domnule, spuse Puller. Sunt sigur că ceea ce plănuiesc ei să facă se va întâmpla chiar și așa.

– Dar dacă virusul Ebola a fost pus în apă, poate s-a diluat, zise Rinehart.

Knox spuse:

– Johnson a mai spus că o picătură de lichid care conține Ebola și-ți pătrunde în corp e suficient ca să te omoare.

– De unde se oprește apa? întrebă Puller.

– De acolo, zise Pritchard.

Alergară în colțul camerei. Knox o văzu prima.

– Au sabotat-o, spuse ea. Au rupt maneta.

– Putem suna la compania de apă și să vedem dacă o pot opri ei, zise Pritchard.

– Mult succes cu serviciul clienți, zise Puller. O să murim toți de Ebola și voi tot o să mai ascultați piesa aia a lui Bee Gees în așteptare.

– Trebuie să facem ceva, se răsti Rinehart. Mai avem doar câteva minute.

Puller se uită în jur.

– Virusul nu poate infecta oamenii atâta timp cât sistemul de aspersoare nu pornește.

– Dar trebuie să fi pregătit ei o cale ca să-l pornească, răbufni Rinehart. Altfel, totul e inutil.

Puller se întoarse spre el.

– Înțeleg, domnule. Dar dacă aflăm cum au de gând să pornească sistemul și să-l neutralizeze, putem să ne ocupăm în siguranță de canistre mai târziu. Se uită la Pritchard. Pot să-l activeze de la distanță, printr-un computer?

– Nu. Ar fi o greșeală de proiectare dacă cineva ar putea s-o facă de la distanță când s-a detectat un incendiu. Ar fi multe stricăciuni produse de apă.

Rinehart se gândi deodată la ceva.

– Dar se poate dezactiva sistemul de aspersoare de la distanță? Adică, folosind comenzile pe calculator?

Pritchard clătină din cap.

– Nu, domnule. Repet, este o problemă de siguranță. Nu vrem ca vreo persoană să ne spargă și să dezactiveze sistemul. Atunci ar putea izbucni un incendiu și noi n-am avea cu ce să-l stingem.

Puller se tot uita în jur.

– Cel mai bun mod de a activa sistemul de aspersoare este să stârnești un incendiu. Flăcările și fumul ar declanșa alarma și aspersoarele.

– E destul de evident, spuse Knox. Dar unde? Cum spunea Pritchard, e un loc foarte mare.

– Păi, ar trebui să fie un loc pe care oamenii nu-l frecventează. Altfel, cineva ar putea să-l descopere și să raporteze.

Pritchard întreabă:

– Dacă oamenii ăștia sunt acum în clădire? Și o să-l pornească direct?

– Mă îndoiesc că vor să fie aici dacă au de gând să folosească apa contaminată cu Ebola, spuse Puller.

– Exact. Ar vrea să stea cât mai departe posibil, zise Rinehart.

– La fel ca mine, murmură Knox.

Puller se uită la Pritchard.

– Dacă aspersoarele pornesc, o să fie apă peste tot în Pentagon? Chiar dacă sursa focului e mică sau izolată într-o zonă anume?

– Sistemul e pe zone, răspunse Pritchard. De exemplu, pentru că în camera asta se află conducta principală pentru sistemul de aspersoare, un foc aprins aici va declanșa utilizarea unei cantități mari de apă, teoria fiind că, dacă focul ar distruge sursa de apă pentru sistemul de aspersoare, vrei să uzi o porțiune cât mai mare posibil înainte să se întâmple așa ceva. El arată cu mâna în sus. Și chiar deasupra noastră este Cercul E. Mulți oameni importanți sunt acolo. În mod sigur, ar fi udați de apă.

Puller continua să se uite în jur.

– Au riscat aducând rahatul ăsta aici. Dar e mai ușor să ajungi într-un loc decât în al doilea loc. Riști să fii oprit și tot planul e descoperit. Dar camera asta e cheia. Un foc aici declanșează o tonă de apă, cum a spus Pritchard.

– Aici? spuse Rinehart.

– Da. Dacă s-ar putea duce într-o *singură* cameră să facă ceea ce trebuie, probabil ar opta pentru asta.

În timp ce Puller se plimba prin cameră, ridică ochii spre tavan.

– Acolo, strigă el. Arăta la tavan într-un colț întunecos, aflat la vreo doisprezece metri de conducta de apă. Cel

mai bun loc ca să amplasezi un declanșator este chiar aici, unde se află canistrele și alimentarea cu apă.

– Avem două minute, Puller, avertiză Rinehart.

– Pare să fie un pachet mare de aprindere, zise Puller când Knox veni lângă el. Probabil s-au gândit că nu au nevoie de mai mult. Nu va ajunge la conducta de apă și nu va perturba sistemul de aspersoare. Dar va avea un punct fierbinte de aprindere, mult fum și foc. Iar focul va arde în cele din urmă în camera asta suficient cât să dureze mult timp ca ei să identifice canistrele în plus. Până atunci, aproape toți oamenii și tot ce este în locul ăsta se vor contamina.

– Păi, scoate-l și hai să ieșim de aici, se răsti Rinehart.

– Domnule, când va detona, noi tot în clădirea asta vom fi, oricât de repede mergem cu mașinuțele acelea de golf. Și explozia va declanșa aspersoarele oriunde am fi. Trebuie să-l dezactivăm *aici*. Acum.

Scoase un briceag din buzunar și i-l întinse lui Knox.

– Urcă pe umerii mei.

– Ce?

El o întoarse, o apucă de șolduri, se aplecă și o ridică deasupra capului, așezând-o pe umeri cu picioarele de o parte și de alta a capului, cu fața în aceeași direcție ca el.

– Spune-mi ce vezi, zise Puller.

– O cutie neagră cu un cronometru cu leduri.

– Cât arată cronometrul?

– Douăzeci de secunde și scade.

Pritchard spuse:

– Scoate detonatorul din pachet.

Puller strigă:

– Nu sunt proști. Asta doar o să accelereze detonarea.

– Are dreptate, zise Rinehart cu vocea tensionată. La dracu', aproape am rămas fără timp.

- Câte fire? întrebă Puller.
- Două. Unul roșu, unul negru.
- Au amândouă un singur cablu?
- Roșul e dublu.
- Falsul, probabil. Dacă-l tai, reduce timpul la zero și bum.

– Probabil! se răsti Rinehart. Nu știi sigur? Nu avem timp pentru probabil, Puller.

Puller strigă:

- Taie-l pe cel roșu, Knox.
- Dar ai spus că e fals.
- Taie-l pe cel roșu. Acum!
- Ești...
- Puller, strigă Rinehart. Nu avem...
- Acum, Knox, strigă Puller. Fă-o!

Ea îl tăie pe cel roșu și închise ochii. Se auzi un pocnet, un sfârâit și toți își ținură respirația. Knox deschise ochii în cele din urmă și se uită la pachetul de aprindere care nu arsese. Expiră și spuse cu un icnet:

- Mulțumesc, Sfinte Iisuse!
 - Exact, zise Puller, după ce expiră și el.
- Ea se uită la el de unde stătea cocoțată.
- Am reușit. Misiune îndeplinită.

Puller clătină din cap.

– Nu. Nu atâta vreme cât Susan Reynolds și Anton Bok mai sunt pe pământ.

Capitolul

69

Puller sătea pe un scaun și se uita la fratele lui. Robert fusese informat despre ce se întâmplase la Pentagon. Knox stătea între ei pe marginea patului. Era întuneric afară. Ploua. Lui Knox îi tremurau mâinile ușor.

– Sunetul ploii afurisite mă face să mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla azi la Pentagon, zise ea.

– Echipa de risc biologic a reușit să desprindă canistrele de conducta de apă, spuse Puller. Curăță tot, verifică tot.

– Deci *chiar* au schimbat Ebola aerosolizată cu o armă biologică pe bază de apă? întrebă Robert.

– Nu știu, Bobby, spuse Puller obosit, frecându-și fața. Acum se lămuresc și ei. Amenințarea a fost eliminată, dar problema nu s-a rezolvat.

– Din cauza lui Reynolds și a lui Bok, răspunse Robert. Knox adăugă:

– Toți îi caută. Nu o să se poată ascunde multă vreme.

– Nu fi atât de sigură, spuse Puller ca un avertisment.

Au reușit să facă aproape tot ce au vrut până acum.

– În afară de a-i omorî pe toți de la Pentagon, replică ea.

– Unde crezi că ar putea fi? întrebă Robert.

– Păi, nu îmi par genul care să fugă de luptă, mai ales după ce le-am stricat planul, spuse Puller.

– Așa că rămân pe loc și încercă să facă altceva. Un Plan B?

Puller ridică din umeri.

– O bănuială e doar... o bănuială. Tăcu și îi aruncă o privire solemnă fratelui său. E timpul, Bobby.

– Timpul pentru ce? întrebă Knox imediat.

– Să mă predau, răspunse Robert încet.

Knox se uită la Robert, nevenindu-i să creadă.

– Poftim? Ai înnebunit?

– Nu există altă cale, Knox, răspunse Puller.

Ea se ridică.

– Ascultă ce spui. Nu avem încă dovada că e nevinovat. O să-l ducă imediat înapoi la CD. Și de data asta nu mai scapă.

– Fratele meu are dreptate, zise Robert.

– Așa că o să te duci pur și simplu să te predai?

– Nu chiar, spuse Puller. Mai întâi trebuie să pregătim terenul.

– Ce fel de pregătire? întrebă Knox.

– Pui prea multe întrebări, zise Puller.

– De obicei fac așa când nu primesc răspunsuri, i-o întoarse ea.

– Cum vrei s-o facem, Junior? întrebă Robert.

Puller se ridică în picioare.

– Am nevoie de puțin timp să pun totul cap la cap. Rămâi aici.

Knox se ridică.

– Vin cu tine.

– Nu e nevoie, zise el.

– Știu asta foarte bine. E alegerea mea să vin cu tine.

– Pot să pledez eu pentru cazul fratelui meu.

Ea zâmbi reținut.

– N-am spus niciodată că n-ai putea. Dar e întotdeauna mai bine să ai pe cineva care poate să-ți expună toate variantele diferite. Și e de la sine înțeles că eu pot.

– Adică să *minți*, zise Puller.

– Adică să prezint cel mai bun caz posibil cu orice date sau cu ce date aproximative am la îndemână. Ea luă cheile de la mașină. Să mergem.

După ce se întâmplase la Pentagon, Rinehart îi primi imediat. Puller vorbi vreo douăzeci de minute. Apoi Knox mai vorbi încă cinci. Când tăcu, Rinehart nu spuse nimic. Rămase pe scaun, cu mâinile mari împreunate, așezate pe birou. Knox se uită de mai multe ori la Puller, care-l urmărea din priviri pe Rinehart. În cele din urmă, generalul cu trei stele își dresе glasul și spuse:

– Nu pot să spun că aprob ce-ai făcut, nu aprob. Ți s-a cerut să-l arestezi pe Robert Puller, nu să lucrezi cu el. Nu ai ascultat ordinul.

– Așa este, domnule.

– Pentru asta, poți ajunge la curtea marțială. Dacă ascunzi un evadat, poți fi trimis la CD.

– Pot fi, domnule.

– Unde e?

– La un motel din Virginia.

– Și spui că v-a ajutat?

– El a fost cel care a sugerat Pentagonul ca țintă. Dacă nu era el...

Rinehart îi tăie vorba.

– Virusul ar fi fost împrăștiat. Mii de oameni ar fi murit. Conducerea militară a țării ar fi fost decimată.

– Foarte adevărat, zise Knox, uitându-se neliniștită la amândoi. Cred că și-a spălat păcatele îndeajuns.

– Nu e o chestiune de ispășire, se răsti Rinehart. E o chestiune de lege. Se uită la Puller. Trebuie să-l aduci. Chiar acum.

– Îl aduc cu o condiție.

Rinehart îi aruncă o privire fioroasă.

– Nu ești în situația în care să pui condiții, Puller.

– O condiție.

– Știu ce ai făcut, soldat. Ți-ai riscat viața ca să salvezi alte vieți. Dar ești periculos de aproape de margine.

– Trebuie să-i asigurați protecție fratelui meu.

– Protecție?

– Nu se poate întoarce la CD. Nu încă.

Knox spuse:

– Sunt încă liberi, domnule. Reynolds și Bok și Dumnezeu știe cine. Au pătruns în Pentagon. Au spioni, din câte se pare, peste tot. O să știe că Robert Puller le-a stricat planul.

– Păi, la fel ați făcut și voi. Dacă el are nevoie de protecție, și voi aveți.

Knox se uită la Puller.

– S-ar putea să nu fie o idee rea, cel puțin o vreme, spuse ea.

– Și cum rămâne cu Reynolds și Bok?

– O să-i prindem, Puller, răspunse Rinehart. Avem mii de agenți care-i caută. Am acoperit toate căile posibile de a intra și a ieși din țară. Nu o să scape. Făcu o pauză. O să pun și eu o condiție. Veți fi alături de fratele tău sub pază. În felul ăsta, sunteți în siguranță și avem timp să lămurim problema. Ați făcut destule.

– Nu-mi place treaba asta, spuse Puller. Le sunt dator acestor oameni, domnule. Le sunt dator să-i atac la rândul meu cu tot ce am.

– Înțeleg, soldat. Dar cele trei stele de pe umerii mei te întrec în grad de departe. Și te vei retrage. Pentru că îți ordon. Și nu am obiceiul de a mă repeta. Înțelegi?

Când Puller nu răspunse, Knox îl apucă de braț.

– Puller, e singura cale. Nu ai de ales. Nu poți să dai acum cu piciorul la tot. Ai luptat prea mult.

Puller întoarse privirea o clipă, apoi se uită din nou la Rinehart.

– Înțeleg, domnule.

Capitolul

70

Generalul Rinehart stătea față în față cu Robert Puller în casa de siguranță unde erau ținuți. Era o casă cu trei dormitoare la capătul unei străzi înfundate într-un cartier din Maryland care văzuse multiple executări silite în timpul crizei economice. Asta îl făcea un cartier izolat, dar mai sigur. Casa de siguranță avea perimetrul păzit și oameni în interior. Un elicopter trecea pe deasupra din două în două ore.

Rinehart era în uniformă; Robert Puller purta blugi și o bluză sport. Însă cei doi păreau să fie pe picior de egalitate. Rinehart îi spuse lui Robert:

– Vreau să cred că ești nevinovat de toate acuzațiile, Puller. Nu vreau să te întorci la CD. Dar asta nu depinde de mine.

– Înțeleg, domnule.

Puller și Knox stăteau retrași, ascultând cu atenție.

– O să fiu sincer cu tine, spuse Rinehart. În ciuda a ceea ce mi s-a spus că ai făcut să eviți dezastrul de la Pentagon, nu există dovezi solide ca să ți se anuleze condamnarea.

– Înțeleg și asta, domnule.

– Și totuși te-ai predat?

– Fratele meu a sugerat asta, iar eu am fost de acord. Intenția mea nu a fost niciodată să evadez și să dispar. Nu

am plănuit să evadez, însă a apărut o ocazie. După ce am ieșit, scopul meu a fost să-mi dovedesc nevinovăția și să încerc să repar răul pe care l-au făcut adevărații trădători.

– Adică Reynolds?

– Păi, e singura care mai trăiește. Daughtrey și Robinson au murit. Și au fost constrânși să-și trădeze țara. Ea a făcut-o de bunăvoie. Și mai e Anton Bok, dar el e agent rus care a recrutat-o pe Reynolds.

– E greu de crezut, totuși.

– Înțeleg că nu a apărut la serviciu la DTRA?

Rinehart clătină din cap.

– Nu, nu a apărut. La ea acasă nu e nimeni. Se pare că a fugit.

Puller spuse:

– După ce am oprit complotul de la Pentagon, ar fi logic.

– Dar asta tot nu demonstrează că ești nevinovat.

– Nu, nu demonstrează. Nu direct. Dar sper că e suficientă îndoiala acum ca să am parte măcar de un nou proces.

– Repet, nu depinde de mine, dar mă voi folosi de influența mea ca să mă asigur că așa se întâmplă.

– Apreciez, domnule, spuse Puller.

– E uluitor că avem un spion cu o funcție atât de importantă. Și că a reușit să-i omoare pe Daughtrey, Schindler și Carter.

Robert dădu din cap.

– În mod sigur, e capabilă. Și nu acționează singură. Și Bok e foarte capabil. A reușit să-și asigure o poziție în programul militar pentru străini de la Leavenworth. A reușit să introducă un asasin în bază. Cred că a fost esențial pentru complotul de la Pentagon.

– Deci Rusia e în spatele planului? întrebă Rinehart.

– S-ar putea ca Bok să fi acționat ca un terț, dar din ce ne-a spus Reynolds, cred că s-ar putea să lucreze pentru Mama Rusia, da.

– Asta s-ar potrivi cu ce au făcut în ultima vreme, spuse Rinehart.

– Par însetați de dominație regională. Și dacă Bok lucrează pentru ruși, asta înseamnă că și Reynolds lucrează pentru ei. Nu e genul care să creeze planuri complicate. Dar se pricepe să execute planurile altora. Am aflat asta când lucram cu ea la STRATCOM.

Knox spuse:

– Cred că un tribunal militar te-ar achita acum.

Robert se uită la ea.

– Evadarea nu o să mă ajute deloc, dar dacă le explic de ce am făcut-o, aș vrea să cred că ar înțelege.

Puller adăugă:

– Cred că grija mai mare în clipa asta este să ne asigurăm că rămâi în viață.

Rinehart părea puțin sceptic.

– Chiar crezi că o să încerce ceva? Eu cred că mai degrabă ar încerca să ajungă la Moscova.

– După ce am văzut-o de aproape pe Reynolds, aș zice că nu-i place deloc să piardă. Și când pierde, vrea să se răzbune. Și adevărul este că-l urăște pe fratele meu. Nu vreți să v-o faceți dușman. Întrebați-l pe soțul ei mort.

– Chiar crezi că a fost amestecată în asta? întrebă Rinehart puțin neîncrezător.

– Cred că a fost amestecată din cap până-n picioare, răspunse Puller categoric.

Rinehart se ridică.

– Ei bine, o să pun lucrurile în mișcare. Vor fi multe obstacole de trecut și nu există garanții.

– Nici nu mă așteptam să fie, spuse Robert.

După ce plecă Rinehart, Puller se așeză lângă fratele lui.

– O să se rezolve, Bobby.

– Nu mă duce cu zăhărelul, Junior. Știm amândoi cât de rea e situația. Totul e foarte bine când stăm aici și discutăm cu Rinehart. Dar judecătorii și avocații vor fapte. Vor dovezi incontestabile care să anuleze condamnarea. Și nu văd cum le putem obține.

– Păi, există o cale de a obține dovezi incontestabile, spuse Puller.

– Cum?

– O găsim pe Reynolds și o facem să spună adevărul.

– Păi, sunt mulți oameni care o caută, remarcă Robert.

– Nu cred că o vor găsi, zise Knox.

– Am putea s-o găsim noi, spuse Puller.

Se uitară amândoi la el.

Knox întrebă:

– Cum? Suntem blocați în casa asta de siguranță.

– Există o persoană cu care n-am discutat, spuse Puller.

– Cine? întrebă fratele lui.

– Fiica lui Susan Reynolds. S-ar putea să aibă idee unde e mama ei.

– Dar cum poți te duci să vorbești cu ea? întrebă Robert.

– Ieșind pe ușă și mergând să vorbesc cu ea.

Iar John Puller se ridică și făcu întocmai.

Capitolul

71

Puller intră în magazinul de haine pe la ora închiderii. Femeia tânără din spatele tejghelei ridică privirea.

– Vă ajut cu ceva? Urma să încui ușa.

– Am sunat înainte și v-am rugat să ne vedem? John Puller? Îi arată legitimația. Ești Audrey Reynolds?

– A, da, spuse femeia încruntându-se. Da, eu sunt Audrey. Așteaptă o secundă.

Se duse la ușa din față și agăță semnul de închidere în fereastră, apoi încuie ușa. Se uită la Puller.

– Nu prea sunt sigură ce-aș putea să-ți spun.

– Nimic prea complicat. Am vorbit cu mama ta. Acum aș vrea să vorbesc cu tine. Aruncă o privire prin magazin. Pentru el, hainele păreau create pentru femei foarte tinere care voiau să arate aproape ca niște stricate.

– Bine, spuse ea. Ascultă, chiar e necesar?

– E important, răspunse el.

Nu era la fel de înaltă ca mama ei și avea corpul mai plin, mai voinic. Probabil semăna cu tatăl ei, își spuse el. Părul castaniu și lung îi cădea pe umeri. Avea o figură drăguță, dar arăta obosită. Trebuie să fie, trase el concluzia, după o zi lungă de stat în picioare și executând dansul vânzărilor. Audrey oftă.

– OK. Să luăm loc. Am un birou mic în camera din spate.

Merseră acolo și se așezară la o masă mică și ovală.

– Vrei puțină cafea? întrebă ea.

– Nu, mersi.

Ea se ridică, își turnă o ceașcă cu cafea din ibricul de pe blat și se așeză în fața lui.

– OK, ce vrei să știi?

– Ai văzut-o recent pe mama ta?

Audrey luă o gură de cafea și spuse:

– Acum vreo săptămână. Am luat cina.

– Despre ce-ați vorbit?

– Diverse. Chestii de afaceri. Mă ajută cu locul ăsta. Ne întâlnim din timp în timp ca să verificăm starea de lucruri.

– Deci are resursele financiare ca să te ajute?

– Ascultă, sunt convinsă că ai verificat-o. Știi că a primit banii pe asigurare când a murit tata. A făcut investiții foarte bune. Nu e super-bogată, dar nu trebuie să-și facă griji pentru bani. Și e foarte generoasă cu mine.

– E un magazin drăguț.

– Mersi. Mereu mi-am dorit să am propria afacere. Și îmi place mult creația de modă. Mamei îi pasă de visurile mele.

– Înțeleg că mergea deseori în străinătate când erai mică?

– Așa e. Ajuta la dezafectarea armelor nucleare. Muncă foarte bună, nu?

– Da. Foarte importantă. Și despre moartea tatălui tău ce îți amintești?

Ea păru derutată de schimbarea direcției întrebărilor.

– De ce mă întrebi despre asta? A fost demult.

– Încerc să aflu cât mai multe informații posibil. Poate fi o corvoadă, dar face parte din procedură.

Ea dădu din cap și strânse în mâini ceașca de cafea.

– Nu prea mult, de fapt. Aveam piciorul rupt. Îmi amintesc că aveam dureri mari. Era foarte cald. El a ieșit și după aceea știu doar că era casa plină cu polițiști și agenți FBI. Mama s-a întors a doua zi și s-a ocupat de tot. Cum face întotdeauna.

– Ai vorbit cu ea de când ai văzut-o ultima dată?

– De vreo două ori.

– Ce ți-a spus?

Audrey păli.

– Păi, era ceva personal.

– OK, ți-a pomenit vreodată despre un bărbat pe nume Ivo Mesic sau Anton Bok?

– Nu.

– L-ai văzut vreodată pe omul acesta? El îi întinse o fotografie cu Bok.

Ea o privi în timp ce Puller o urmărea cu atenție, căutând orice semn că l-ar recunoaște. Ea îi dădu fotografia înapoi.

– Nu, nu l-am văzut niciodată pe tipul ăsta. Nu pare, adică nu arată ca un american. Și numele acelea nu sunt americane.

– E rus.

– Și zici că mama îl cunoaște?

– A lucrat cu el când verificau reducerea focoarelor nucleare.

– Adică atunci când ea își făcea *meseria*? întrebă ea disprețuitor.

– Știm că mama ta are o cabană în comitatul Rappahannock, Virginia.

Ea păru cu adevărat surprinsă.

– Nu știam despre asta.

– Știi dacă mai are și alte proprietăți?

– Are un apartament în Wintergreen, stațiunea de schi de lângă Charlottesville.

– Ai adresa?

Ea îi dădu adresa și Puller și-o notă.

– OK. Mai e vreun loc în afară de casa din Springfield?

– Din câte știu eu, nu.

– Ți-a spus vreodată că are planuri de a părăsi țara?

Audrey se ridică în picioare.

– Auzi, ce naiba se întâmplă?

Puller închise carnetul și se ridică.

– Îmi pare rău să-ți spun, dar mama ta e suspectă de spionaj.

– Ce prostii! Ce dovezi ai?

– Mă tem că nu pot să-ți spun.

– Pentru că *nu* există dovezi.

– Niciun copil nu vrea să creadă așa ceva despre un părinte. Dar o investigăm. Altfel, n-aș fi aici.

– Nu te cred!

Puller se uită la telefonul lui Audrey de pe masă.

– De ce nu încerci să o suni?

– De ce?

– Doar să vezi ce face. Să o saluți.

– De ce, ca să urmărești apelul? întrebă ea acuzator.

– Nu am la mine echipament de urmărire a apelurilor.

Și trebuie să vorbești o vreme la telefon ca să fie urmărit. Doar salut-o și spune-i că vrei să vă vedeți în curând. Nu e o problemă, nu-i așa, Audrey?

– Nu e o problemă, spuse ea nervoasă. Dar nu am chef s-o sun, OK?

– Audrey, e o chestiune foarte gravă. Nu vreau să cred că ești implicată cumva în toate astea. Cred că ești prinsă la mijloc în ceva în care n-ar trebui să fii implicată. Vreau să te ajut să treci prin chestia asta. Sun-o pe mama ta. Aici nu e vorba de tine. E vorba de ea.

Rămânând puțin cu ochii la Puller, ea ridică încet telefonul și formă un număr.

– Pe difuzor, dacă nu te superi, spuse Puller.

Ea apăsă butonul și puse telefonul pe masă. Puller auzi telefonul sunând și accesând căsuța vocală. Se auzi vocea lui Reynolds. Puller apăsă butonul de încheiere a apelului și spuse:

– Dacă primești vești de la ea, te rog să mă suni. Îi întinse o carte de vizită, pe care ea o luă fără tragere de inimă.

– Mama nu a făcut nimic rău!

– Atunci nu are de ce să-și facă griji, nu-i așa? zise Puller.

Pe obrazii lui Audrey începură să curgă lacrimi.

– Ești un mare rahat, să știi! Crezi că poți să intri aici și să-mi torni mizeriile astea? Părea gata să arunce cu cafea în el.

– Doar sună-mă, Audrey. Când vorbești cu ea.

Puller se întoarse și ieși din magazin, se urcă în mașină și se întoarse la casa de siguranță.

Capitolul

72

Susan Reynolds opri dispozitivul de urmărire care era conectat la microfonul pe care îl pusese în mașina lui John Puller în timp ce era parcată în fața magazinului fiicei ei. Urmărise semnalul electronic până la destinație. Cel puțin, aproape până la capăt. Se oprise la două străzi distanță de Puller, dar urmărise punctul de pe dispozitiv până la destinație. Merse mai departe și ajunse la motelul unde se cazase cu un nume fals. Își schimbase înfățișarea și folosea numerar pentru plata camerei. Trimise un e-mail securizat cu adresa străzii unde se afla casa de siguranță. Trecură câteva ore până să-i sune telefonul. Îl ridică. Era Anton Bok.

– Am fost în recunoaștere în zonă, zise el. În mod sigur e o casă de siguranță. Cinci paznici în exterior. Termoscanerul meu a reperat cinci persoane înăuntru. Probabil John Puller, Knox și Robert Puller, plus doi paznici în interior.

– Asta înseamnă *nouă* paznici cu tot cu John Puller și Knox, spuse ea.

– Formidabil, dar nu imposibil, zise Bok calm. Însă putem s-o lăsăm așa. Să ajungem să mai luptăm o zi.

Ea clătină din cap și zâmbi.

– Anton, zilele noastre de luptă s-au dus. Dar a fost bine cât a fost. Peste douăzeci de ani. Evident că n-a mers la Pentagon, dar aproape toate celelalte lucruri au mers. E un record cu care ne putem mândri. Ne-am slujit bine liderii. Am fost cei mai buni agenți pe care i-au avut vreodată. Idioții nu m-au bănuț niciodată în atâția ani. Până acum.

– Țara mea e mândră, Susan. Foarte mândră de mine. Și de tine. Și ne vor primi cu brațele deschise.

– Dar mai avem treburi neterminate, zise ea.

– Neterminate, încuviință el. Robert Puller.

– Am ajuns să-l detest și pe fratele lui aproape la fel de mult.

– Atunci, doi iepuri dintr-o lovitură, spuse Bok.

– Trei, cu tot cu Knox. Nu uit de ea. Avionul privat e în așteptare?

– În orice clipă. Măine putem fi în Rusia. Avem o medalie pentru tine.

– Aș prefera mai degrabă o seară cu tine.

– Vom avea multe. Este o dacha¹ foarte drăguță aproape de Sankt Petersburg care va fi a noastră. Are și grădină.

– Îmi plac grădinile. Dar recunoașterea?

– Casa e la capătul unei fundături. Ușa din față dă spre drum. Casele din lateral sunt goale. Cele patru direcții exterioare sunt libere. Este un garaj, așa că mașinile sunt încărcate și descărcate înăuntru.

– Și locul meu de tragere?

– E un loc minunat pentru tine. Este o colină care se ridică spre vest, la capătul străzii, în direcție opusă față de casa de siguranță. Au demolat casa care se afla acolo

¹ Căsuță la țară în Rusia, folosită de obicei pe timp de vară (n.tr.)

cândva, așa că ai vedere liberă. Aproximativ o mie două sute de metri, iar glonțul o să zboare frumos și înclinat direct spre țintă.

– Am tras la distanțe mai mari și în somn.

– După cum bine știu. Trebuie să te miști repede, însă.

O să fie cel mai greu să te scoatem de acolo.

– N-am de gând să zăbovesc. Nu e ca și cum trebuie să-i împușc unul câte unul.

– O să vin personal să te iau.

– Și pe urmă plecăm în Rusia?

– Și pe urmă plecăm spre noua noastră viață în pace.

La trei dimineața, Susan Reynolds își instalează spațiul de tragere pe colină după ce Anton Bok îi confirmase că era liber. Din cutie, scoase arma preferată. Era un Barrett M82, cunoscută în armata americană drept M107. Era un M107 special configurat, o pușcă cu scop aparte, care putea să tragă într-un fel unic. Folosind această armă, un membru al Armatei Statelor Unite împușcase și omorâse un adversar în 2008 de la o distanță de peste două mii de metri. Recordul mondial actual pentru împușcarea cuiva în luptă de la distanță era deținut de un britanic. Ucisese un afgan de la aproape două mii cinci sute de metri.

Focul de armă al lui Reynolds avea să fie de la o distanță mult mai mică, dar tot era nevoie de o îndemânare extraordinară. Și avea cea mai bună tehnologie ca să o ajute, inclusiv un telemetru cu laser, cea mai bună lentilă pentru distanțe mari, un dispozitiv meteorologic portabil și un software de predicție balistică de ultimă generație.

De fapt, nu avea nevoie decât de aparatul optic și de armă. Avea să fie, la propriu, cea mai ușoară tragere la

țintă. Avea un încărcător automat care să alimenteze pușca cu muniție. Scoase un glonț și-l examinează. Cartușul de calibrul cincizeci avea vârful verde și un cerc gri de jur împrejur. Era cunoscut în teren drept un cartuș de „efecte combinate“.

Înlocui glonțul, pregăti pușca, se întinse în spatele ei și așteaptă. Piedica detașabilă era la capătul țevii. Asta reducea din puterea reculului. Partea din spate de care apuca avea un soclu monopod. Crăcanele duble aveau țepi ca să se prindă mai bine în pământ.

Aprinse aparatul optic și luă ținta prin vizor. Întoarse arma în loc, uitându-se în stânga și în dreapta țintei înainte de a o întoarce drept și a o concentra pe casa de siguranță.

Ultima patrulă trecuse cu câteva minute înainte. În casă era întuneric. Probabil dormeau deja. Nu se vedeau siluete mișcându-se în interior. Ei bine, nici nu aveau să-și dea seama ce i-a lovit. Expiră prelung, își aduse bătaile inimii la un ritm acceptabil și statutul fiziologic la zero. De fapt, știa că nu avea cum să rateze de la distanța asta și cu această țintă. Nu cu muniția pe care o avea în pușcă.

Trase o dată și glonțul zbură drept, înainte de a nimeni lateralul casei. Cartușul era HEIAP, adică artilerie puternic explozivă incendiară sau care străpunge blindajul. Glonțul de calibrul cincizeci avea în interior o carcasă de perforare din tungsten de calibru treizeci. Putea să treacă prin armura unui tanc, prin ziduri de cărămidă și blocuri de beton. Prin urmare, pereții din lemn și rigips nu erau o provocare prea mare.

Explozibilul Comp A din cartuș detonă în momentul impactului, spulberând toată partea din față a casei. Sursa

de gaze naturale din casă se aprinse, aruncând în aer acoperișul și dând foc ambelor case goale din lateral.

Reynolds trase din nou și elimină duba de siguranță din fața casei. Toate cele patru roți se ridicară de la pământ în timp ce duba se dezintegra. Trase din nou în casă și o altă explozie zgudui noaptea. Alt perete din casă căzu spre interior. Interiorul ardea cu totul. O altă explozie zdruncină casa, făcând coșul din cărămidă de pe acoperiș să se prăbușească.

Reynolds așteptă cu răbdare să vadă dacă ieșea cineva în fugă din casă. Dacă da, avea să încaseze direct un glonț de calibru cincizeci. Avea să treacă prin el și să explodeze de cealaltă parte.

Mai trase de trei ori, distrugând toate celelalte mașini de siguranță. Una ateriză direct în mijlocul drumului, blocând accesul. Flăcările și fumul acoperiră pământul și se ridicară în aer, umplând cerul nopții ca un incendiu scăpat de sub control.

Cum Reynolds nu-și mai vedea țintele, decise că terminase pentru seara aceea. Oricine ar fi fost în casă sigur murise. Era un atac căruia nu îi putea nimeni supraviețui. Acum mai avea doar un drum cu mașina până la avion și noua ei viață în Rusia putea să înceapă.

Tocmai voia să se ridice din spatele armei când glonțul îi străpunse umărul stâng. La început, șocul fu atât de mare încât nu-și dădu seama că fusese împușcată. Glonțul trecuse prin ea și se izbise în pământ. Avea clavicula zdrobită și articulația umărului distrusă. Sângera, însă glonțul o lovise cu atât de multă forță încât rana era aproape cauterizat și sângerarea minimă.

Amețită de șocul împușcăturii, Reynolds se strădui să se ridice în picioare, ținându-se de brațul inutil. Se uită

disperat în jur să vadă de unde venise glonțul. Dar nu vedea decât întuneric. Lăsând arma în spate, începu să se poticnească pe drumul ce avea s-o ducă la mașina unde o aștepta Bok. În spatele ei, auzi pe cineva apropiindu-se. Încercă să fugă în direcția opusă, dar omul acela se mișca mult mai repede decât reușea ea. Reynolds se uită în urmă și se împiedică de o tufă, căzând la pământ și urlând de durere. Se întoarce și ridică privirea. John Puller se uita de sus la ea, cu pușca pe umăr și pistolul îndreptat spre ea. Când văzu cine era, ea strigă:

– Am fost împușcată!

– Știu. Eu te-am împușcat.

– Nemernicule. Nemernic mizerabil ce ești!

El o ignoră și vorbește în stație.

– Trimiteți o targă. În vârful colinei. Avem o plagă împușcată. Nu este în pericol de moarte. Nu-i nevoie să vă grăbiți.

– O să te omor. Jur pe Dumnezeu. Ea încercă să-l lovească cu piciorul, însă rată. Căzu pe spate gemând și ținându-se de braț.

El îngenunche lângă ea.

– Există o singură diferență între olimpiadă și luptă, Susan. S-ar putea s-o fi trecut cu vederea. El făcu o pauză. La olimpiadă, nimeni nu trage spre tine.

Capitolul

73

Cu armele scoase, Knox și Puller se apropiară de mașina parcată pe o stradă dosnică. Gardienii care îi păzeau se împrăștiară, căutându-l pe Anton Bok, însă Knox și Robert rămaseră împreună și o luaseră în direcția asta în timp ce restul plecaseră în alte părți. Knox ajunse prima la mașină și se uită înăuntru. Era goală.

– Ai grijă! strigă Robert. În spatele tău.

Knox sări peste capotă cu o secundă înainte ca focul de mitralieră să străpungă fața mașinii, făcând să explodeze un cauciuc din față distrugând farul de pe partea aceea.

Când Knox căzu la pământ cu putere de cealaltă parte a mașinii, arma îi sări din mână. Robert trase spre cel cu mitraliera, dar Bok se ascunsese deja după un copac. Ieși și încărcă din nou, trăgând din nou în locul de unde trăsesese Robert. Scoarța și frunzele zburau de pe copaci.

Dar asta fu tot, pentru că Robert nu mai era acolo. Bol se ascunse din nou și se mută în alt loc. Knox se târî pe burtă și își luă arma. Aruncă o privire scurtă pe deasupra mașinii și trase câteva gloanțe în direcția lui Bok. Niciun glonț nu nimeri ținta, pentru că Bok era din nou în mișcare. Făcea un ocol, cu gândul să se apropie de Knox din flancul ei expus. Ea își dădu seama și se târî repede în

spatele mașinii. Bok apăru dintre copaci o clipă mai târziu și umplu mașina de gloanțe. Cauciucurile de pe partea aceea se dezumflară și un glonț lovi rezervorul de combustibil. Benzina începu să se scurgă pe stradă. Bok așteptă un moment ca să-și încarce arma. Robert strigă:

– Fugi, Knox! Benzina!

Ea întoarse capul spre el, apoi spre benzină, apoi spre locul unde fusese Bok. Bărbații traseră în același timp. Bok încărcase arma cu gloanțe incendiare. Când glonțul nimeri rezervorul, Fordul sedan explodează.

O bucată mică, dar letală, din mașină zbură spre Robert. Încercă să se ferească, însă metalul i se înfipse în braț, sfâșiindu-l și făcându-l să scape arma. Clătinându-se, se prinse de brațul însângerat și se uită disperat în jur după Knox.

– Knox!

Nu răspunse nimeni. Se uită peste stradă când fumul începu să se ridice. Deși flăcările înghițeau mașina, îl văzu pe Bok stând acolo, cu arma îndreptată spre el.

– Susan a fost împușcată. E arestată, strigă Robert.

Bok nu spuse nimic. Mergea înainte. Trase un glonț spre picioarele lui Robert. Și încă unul. Robert dădu înapoi ținându-se de braț. Bok înainta.

– Atunci, nu mai am pentru ce trăi, nu-i așa?

– E alegerea ta, spuse Robert.

– Nu știu cum cineva ca tine poate să fie atât de... cum se spune... de norocos, zise Bok. Susan era mult mai talentată. Mult mai devotată. Îi păsa mult mai mult decât ți-ar păsa ție vreodată.

– Îi păsa de *ruși*.

– Eu am făcut-o să înțeleagă adevărul. Asta a fost misiunea mea.

– Iar misiunea *ei* era să nu devină trădătoare. Aș zice că a eșuat lamentabil la capitolul ăsta. Și, apropo, i-am tras-o bine de tot.

– Țara voastră și-a trăit vremea de glorie. E timpul pentru noii lideri mondiali. S-a terminat cu stelele și tresele voastre. Ea a înțeles bine treaba asta, chiar dacă cei ca voi n-au înțeles.

– Și crezi că Rusia o să umple golul? întrebă Robert cu scepticism. Aveți un lider fără cămașă, o economie bazată în întregime pe combustibili minerali și o armată care nu-și poate controla propriile arme nucleare. Nu e tocmai rețeta pentru dominație. Mai degrabă un declin rapid.

Bok se opri la câțiva metri de Robert și se uită într-o parte.

– Spune-i și ei treaba asta, zise el, arătând cu țeava puștii.

Robert se uită în direcția indicată de el. Knox zăcea în iarbă sub copaci, sângerând dintr-o parte a capului. Avea respirația neregulată și pieptul îi sălta. Lui Robert îi tremurau buzele.

– Nu scapi viu de aici, Bok.

Bok nu spuse nimic.

– Poți să mă omori și pe mine, zise Robert. Dar tocmai ți-ai dat foc la singurul mod de-a scăpa de aici.

– Așa cum am spus, nu mai contează pentru mine. Acum, când Susan nu mai e. Ne iubeam, să știi.

– Mă îndoiesc foarte tare că niște oameni atât de nebuni ca voi ar putea să iubească ceva.

Bok ridică arma și o îndreptă spre capul lui Robert.

– Asta e pentru Susan.

Cu colțul ochiului, Robert o văzu pe Knox ridicându-se încet, cu arma în mână. Trase. Glonțul îl lovi pe

Bok drept în cap. Se prăbuși pe loc. Robert privi peste umăr. Glonțul lui Knox trecuse departe de țintă. Celălalt nu ratase.

John Puller lăasă în jos pușca. De la distanță mică, era o armă devastatoare pentru carne, os și creier.

– Și asta a fost pentru fratele meu, îi spuse el mortului.

În spatele lui venea echipa de paramedici cu echipament medical și o targă. Trecură în fugă de locul unde zăcea Bok către Knox. Puller alergă spre fratele lui și-i examinează brațul însângerat.

– Cât de grav e? întrebă el.

– Nu e grav. Supraviețuiesc. Ai grijă de Knox. Ea nu e în regulă.

Puller chemă un paramedic. Acesta îl puse pe Robert să se așeze și începu să-i îngrijească rana. Puller alergă spre Knox care stătea întinsă în iarbă și îngenunche lângă ea. Doi paramedici începuseră deja să o examineze. Ea ridică ochii spre Puller și întrebă:

– L-am nimerit? L-am nimerit pe Bok?

– L-ai prins pe nemernic. E mort.

Ea zâmbi șters și-și duse mâna la cap.

– Mă doare al dracului de tare. Mai rău decât șoldul.

– Știu. Băieții ăștia o să se ocupe de rană.

– O să trăiesc?

– Fără îndoială că da.

– Mă minți?

– Nu te-am mințit niciodată, Knox.

Ea întinse mâna și o prinse pe a lui.

– Fratele tău e OK?

– Ca nou. Gândește-te la tine.

– Doare al naibii.

Puller se uită la un paramedic.

– Poți să faci ceva cu chestia asta? Chiar acum?

– Paramedicul răspunse:

– Încerc, domnule. E...

Puller se întoarse spre Knox.

– O chemăm pe mama ta să vină să stea cu tine cât te recuperezi.

– Nu vrei să stai cu mine? murmură ea.

– Mă refeream la noi toți. Mi-ar plăcea să o cunosc.

– Cred... cred că ți-ar plăcea mult de ea.

– Dacă seamănă vreun pic cu tine, sigur o să-mi placă.

– Am prins-o, Puller. De data asta, am prins-o.

– Da, am prins-o. I-am prins pe amândoi.

– Doar ca naiba, John.

El îi strânse mâna mai tare.

– O să fii bine, Veronica.

– Ești un om bun, John Puller. Un om al naibii de bun.

Knox închise încet ochii.

Capitolul

74

Puller deschise ușa, o închise după el și se așeză la masă, față în față cu ea. Puse pe masă dosarul pe care îl avea în mână. Susan Reynolds era în salopetă portocalie de închisoare și avea cătușe la mâini și picioare. Brațul stâng și umărul erau în ghips. Se uita impasibil la el peste suprafața din lemn.

– Cum e cazarea, Susan? întrebă el.

– Minunată. N-am mai stat de ani de zile atât de confortabil.

El se uită la ghips.

– Doctorii au lăsat instrucțiuni să o iei ușor cu analgezicele. Nu vor să devii dependentă.

– Eram sigură că ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta.

– Îmi pare rău de Anton. Din nefericire, și-a pierdut capul la casa de siguranță.

Reynolds doar îl fixă cu privirea. El deschise dosarul.

– Cum abia suport să respir același aer cu tine, hai să trecem la treabă. Îi întinse un document.

– O confesiune. O confesiune detaliată nu doar despre ce ai făcut recent, ci și ce ai făcut ca să-i înscenezi totul fratelui meu. Nu e nevoie decât să semnezi.

– Și tu nu trebuie decât să o bagi în tocătorul de hârtie după ce pleci, pentru că nu semnez nimic.

El se sprijini de scaun.

– Dacă semnezi documentul, se renunță la pedeapsa cu moartea.

– Injecția letală? N-aveți decât. L-ai ucis pe Anton. Ce-mi pasă mie dacă mai trăiesc o secundă în plus?

– Nu l-am omorât. L-am împușcat înainte să-i omoare el pe alții.

– Asta e versiunea ta despre adevăr. Eu rămân la a mea. Așa că avantajul tău e mai puțin de zero, Puller. Omoară-mă! Dă-i drumul! Și fratele tău n-are decât să putrezească în închisoare. Chiar și cu tot ce s-a întâmplat acum, nu există probe care să-i anuleze condamnarea. O să mă gândesc la asta când o să îmi bage acul în braț. Și sunt sigur că o să-mi aducă zâmbetul pe buze când o să-mi iau adio de la lumea asta nenorocită.

– Chiar dacă i-ai făcut o înscenare, ai fabricat totul? E nevinovat. Știi asta.

Ea părea plictisită.

– Câte dispozitive de supraveghere sunt aici, mă întreb? Trei? Zece? Spuse apoi cu voce tare: Oficial vorbind, Robert Puller e cât se poate de vinovat. A furat informații confidențiale. S-a întâlnit cu un spion iranian. Lucra cu mine ca să distrugem guvernul SUA. E un gunoi. O să depun mărturie pentru asta în schimbul unei înțelegeri care să mă lase să trăiesc în pace și liniște într-o închisoare de minimă siguranță cu posibilitatea de eliberare condiționată peste cinci ani. Se întoarse spre Puller și zâmbi batjocoritor: Trebuie întotdeauna să ai un plan de rezervă. Se opri, uitându-se la el. Te-ai gândit vreodată de unde a venit mesajul acela, să n-ai încredere în Knox?

Puller rămase tăcut, așteptând.

– Eu l-am trimis, continuă Reynolds.

– De ce, dacă tu credeai că lucrează pentru tine?

– Pentru că n-am crezut cu adevărat. Nu am încredere în nimeni. Nimeni. În afară de Anton. Și îmi place foarte mult să dezbin și să cuceresc. Dacă voi vă omorați unul pe altul, cu atât mai bine.

– Cum a fost să plănuiești moartea soțului tău?

Ea răspunse zeflemitor:

– Eram în Rusia, la mii de kilometri distanță.

– Da, Rusia, țara ta adoptivă. Dar mă întreb unde era iubitul tău Anton?

– Păi, nu vom afla niciodată, din moment ce l-ai omorât.

– Fiul tău știa că tu ai făcut-o. El mi-a spus-o. M-a sunat după ce ai fost arestată. Mi-a mulțumit că l-am ajutat să închidă capitolul.

– Bietul Danny a fost mereu greu de cap. Și petrecea prea mult timp în lumea fanteziilor. Și era mult prea atașat de tatăl lui. Nu are deloc tupeu.

– E avocat la FBI cu un dosar impresionant de condamnări.

– Chiar crezi că mă interesează?

– Vreau să spun că pe el nu l-ai păcălit.

– Și răspunsul meu ar fi exact același. Nu dau doi bani pe asta.

– Tu ai aranjat răpirea mea în Kansas?

Ea dădu din cap.

– Te-am fi omorât, chiar dacă ne-ai fi spus ce știai sau că o să te retragi. Ne jucam cu tine. Stilul e cel care contează. Eu și Anton aveam mult stil. Alți oameni te-ar fi împușcat pur și simplu.

– Păi, „stilul” vostru i-a dat fratelui meu ocazia să-mi salveze viața.

Ea se mișcă pe scaun și se frecă cu bărbia într-un loc de lângă umărul rănit.

– Aș *vrea* să știu cum ai reușit, spuse ea. Cum ți-ai dat seama că o să atacăm casa de siguranță?

– Dan mi-a spus că ești apropiată de fiica ta. Așa că m-am dus s-o văd pe Audrey. Știam că o să te sune după ce am sunat-o eu să aranjez întâlnirea. Și tu o să mă urmărești până la casa de siguranță.

– Dar am aruncat-o în aer. Gloanțe incendiare.

– Doar că noi nu eram înăuntru.

– Te-am văzut intrând. Și n-ai mai ieșit. Anton supra-veghea spatele casei. Te-ar fi văzut.

– Casa aceea de siguranță face parte din sistem de multă vreme și prin urmare a fost reamenajată. Există o trapă de scăpare în dormitorul din spate care duce la un tunel, acesta la rândul lui duce la patru case distanță. Ai tras în casa corectă, dar la momentul nepotrivit, pentru că nu era nimeni acolo. Paznicii din exterior au luat-o pe același drum. Nu voiam să punem pe cineva în pericol când ai deschis focul cu abilitățile tale de țințaș *olimpic*.

– Și cum m-ai împușcat?

– Mi-am dat seama că acea colină o să fie cea mai bună opțiune de tragere pentru tine. Așa că am așteptat la vreo sută de metri cu fața spre locul acela. Când am văzut țeava scăpărând, am așteptat să termini de tras și am apăsat pe trăgaci.

– Nu ești un țințaș atât de bun pe cât crezi. La o sută de metri, aș fi nimerit ținta de zece ori din zece. Ea îi arătă brațul și umărul în ghips. N-ai reușit decât să mă rănești.

– Am omorât oameni de la distanță mai mare decât cea de la care ai tras tu, Susan. Și ei *trăgeau* spre mine. Dar nu te-am omorât pentru că n-am *vrut* să te omor.

Am vrut doar să te rănesc. Și am reușit, lăsându-te nepu-
tincioasă totodată.

Ea pufni disprețuitoare.

– Nu te cred.

– Eu sunt soldat. Din asta trăiesc.

Ea se răsti:

– De ce naiba ai vrea să mă lași în viață? N-ai avut
nicio problemă să-l omori pe bietul Anton.

– Nu aveam nevoie de *bietul* Anton în viață. Dar de
tine, da.

– De ce?

El se uită la bucata de hârtie care încă stătea între ei.

– Pentru că am nevoie să semnezi asta. Scoase un pix
din buzunar și-l ridică. Am și avut grijă să te împușc în
brațul stâng, ca să poți semna cu cealaltă mână. Ești
dreptace.

– N-am niciun motiv să semnez. În mod sigur, nimic
care să-l ajute pe Robert Puller. Poate să zacă în închisoare.

Într-un colț pe tavan era fixat un televizor. Puller luă
telecomanda de pe masă și-l aprinse. Când apărură ima-
ginea, Reynolds se îndreptă pe scaun.

– Ce naiba e asta?

Puller se uită la ecran, unde Audrey Reynolds stătea
într-o celulă, îmbrăcată cu o salopetă portocalie, plân-
gând și arătând ca și cum nu-i venea să creadă ce se
întâmplase.

– A fost arestată și așteaptă audierea, zise Puller.

– De ce? se răsti Reynolds uimită. Ce motiv ar putea...

– Complice la complotul terorist împotriva Statelor
Unite, o întrerupse Puller.

– Nu a avut nimic de-a face cu asta!

El o privi disprețuitor.

– Haide, Susan. Chiar vrei să credem că fiica ta, de care ești atât de apropiată, nu știa nimic? Chiar și un procuror începător ar obține o condamnare cu asta. Te-a sunat imediat după ce am sunat-o eu să ne întâlnim.

– M-a sunat, da, dar nu...

Puller izbi cu pumnul în masă atât de tare încât o bucată de lemn se crăpă.

– Taci naibii din gură! Și ascultă!

Reynolds încremeni. Puller se aplecă spre ea.

– Uite cum o să se desfășoare lucrurile, *Susan*. Dacă nu semnezi confesiunea și nu dai orice declarație corroborantă de care e nevoie ca fratele meu să fie exonerat, o să fii judecată, condamnată și trimisă la moarte. Arată spre ecranul din spatele lui. În același timp, fiica ta o să fie judecată, condamnată și trimisă la închisoare pentru tot restul vieții *fără* posibilitatea eliberării condiționate. Nu pentru că a făcut ceva. Ci din cauza ta. Ești pe punctul de a-i distruge viața fiicei tale, Susan.

– Nu știa nimic despre toate astea! O să depun mărturie.

– Crezi că celor de sus le pasă de asta? întrebă el. Ai făcut o mare greșală.

– Te referi la telefon? N-a fost nimic.

– Noi *ascultăm* telefoanele. Da, *telefoanele*. Pentru că a vorbit din nou cu tine *după* ce am plecat de la magazin. După ce ți-am spus că ești suspectată de spionaj. Nu doar că te-a ajutat să mă urmărești până la casa de siguranță, dar s-a înțeles din convorbire că știa că ești implicată în ceva ilegal. Și faptul că-i finanțezi afacerea visurilor ei? Un juriu ar crede cu ușurință că a fost plata pentru ajutorul pe care ți l-a dat să spionezi țara. Și poate a fost și spălare de bani. Bani din terorism. Pentru că planul de la

Pentagon nu a fost un act de război, a fost un act de terorism. Și asta înseamnă că toți cei implicați, cetățeni americani sau nu, sunt teroriști. Și că multe drepturile legale relevante zboară pe geam.

Reynolds încleștă fălcile și arăta ca și cum era cât pe ce să vomite.

Puller continuă:

– Poate nu a știut exact ce făceați tu și Bok, dar e suficient, în mod clar, ca să fie complice la un act terorist. Viața ei s-a terminat, Susan. Dacă nu faci ce trebuie pentru fetița ta.

– Nu... nu pot...

Puller izbi din nou în masă cu palma.

– Lasă-mă să-ți spun pe șleau, Reynolds. Am venit aici în primul rând ca să-l exonerez pe fratele meu. Dar am venit aici și ca să-ți dau o ultimă șansă să o salvezi pe Audrey. Eu cred că e nevinovată. Și oamenii nevinovați n-ar trebui să meargă la închisoare. Ca fratele meu! Dar cazul ăsta este de siguranță națională și oamenii sunt însetați de sânge. Aproape ai distrus conducerea militară a țării! Așa că vor să pună mâna pe oricine s-a apropiat cât de cât de complot. Și asta o include pe fiica ta. Avocații de la guvern sunt chiar în fața ușii și așteaptă răspunsul tău. Dacă nu semnezi confesiunea, înțelegerea dispare pentru totdeauna. Și fetița ta o să-și petreacă următorii șaiszeci de ani din viață într-o închisoare federală de maximă siguranță. Și o să fie numai vina ta. Poți să iei *asta* cu tine în camera de execuție.

Puller puse pixul pe confesiunea scrisă și se lăsă pe spate, privind-o. Reynolds se mai uită o clipă la el înainte de a întoarce privirea spre fiica ei pe ecran.

– Deci o să mă constrângi, o să mă ameninți ca să mărturisesc? zise ea sec.

– Nu, te încurajez cât de bine pot să spui adevărul. Informațiile pe care le vei oferi ca să coroboreze afirmațiile din confesiune vor demonstra fără îndoială vinovăția ta. Și dacă declarația ta duce la prinderea altor spioni și trădători, cu atât mai bine.

– Și crezi că rușii nu vor încerca să mă omoare dacă accept să cooperez? răspunse ea.

– La izolator într-o închisoare federală, Susan. Suntem cei mai buni prieteni pe care îi ai acum. E singurul loc unde nu vor putea ajunge la tine.

Încet, foarte încet, ea întinse mâna dreaptă și luă pixul. După ce semnă documentul, se uită la el.

– Chiar ești un ticălos fără inimă.

– Probabil de asta ne înțelegem atât de bine, răspunse el. Pentru că la fel ești și tu.

El luă hârtia și pixul, se ridică și ieși din cameră fără să privească în urmă.

Capitolul

75

Puller își aranjă cravata și îmbracă sacoul. Îl încheie la nasturi, se asigură că toate decorațiile erau la locul potrivit, apoi își luă șapca și o puse sub braț. Fratele său îl aștepta în bucătărie, tot în uniformă de gală, cu șapca tot sub braț. Celălalt braț era încă în bandulieră din cauza răni.

– Ești gata, colonel Puller?

– Practic, sunt încă maior, Junior. Statutul de locotenent-colonel nu a ajuns încă.

– E doar o chestiune de timp. Dar ești unul dintre cei mai tineri oameni care au primit o stea din istoria Forțelor Aeriene.

Robert culese o ață de pe sacoul fratelui său.

– Mai vedem. Am de recuperat doi ani.

– Ești gata să mergem? întrebă Puller.

– Să mai stăm un minut, spuse fratele lui.

Puller părea surprins.

– Nu te-ai răzgândit, nu?

Robert se așeză.

– Nu, nu e vorba de asta.

– Atunci?

– Knox mi-a spus că ai vorbit cu ea despre mama.

Puller se așeză, cu o expresie mânioasă pe față.

– I-am spus asta în secret.

– Poți să dai vina pe mine, Junior. După discuția dintre voi înainte de a se preface că mă omoară, am întrebat-o ce s-a întâmplat între voi.

– Nu s-a întâmplat nimic, izbucni Puller.

– Dar înțeleg că s-ar fi *putut* întâmpla ceva?

Puller nu răspunse imediat.

– Da, s-ar fi putut. Dar ce legătură are asta cu mama?

– Knox mi-a spus că cel mai memorabil moment din seara aceea a fost faptul că ai vorbit despre mama. Nu mai văzuse latura asta a ta. Mi-a spus că a fost uimită cât de sensibil și iubitor păreai când vorbeai despre mama.

Puller nu răspunse. Se uita fix în podea. Robert spuse:

– Și mie îmi e dor de ea, Junior. Mă gândesc la ea în fiecare zi. Mă întreb dacă mai trăiește. Și...

Puller îl întrerupse, vorbind apăsător:

– Și dacă a fost alegerea ei să ne părăsească?

– Tu ce crezi? întrebă Robert.

– Cred, începu Puller, că e un mister pe care nu o să-l rezolv niciodată.

Robert îi puse mâna pe umăr.

– Ei bine, acum mă ai pe mine din nou cu care să stai de vorbă. Să vorbești despre multe lucruri. Și nu e nevoie să zbori la Leavenworth pentru asta.

– Un vis devenit realitate, Bobby. Să-l am din nou pe fratele meu mai mare.

Robert se ridică.

– Mă gândeam la același lucru, frățioare. Acum, hai să facem treaba asta.

Merseră cu mașina spre nord. Puller opri în parcare și cei doi frați intrară în clădire împreună, scoțându-și

șepcile în același timp. Merșeră pe coridor. Când se apropiară de destinație, Robert încetini pasul.

– Chiar crezi că e o idee bună? întrebă el.

– Da. Și asta credeai și tu, se pare, până acum vreo două secunde.

– Cred că sunt puțin emoționat.

– Stai la rând. Și eu sunt emoționat de câte ori vin aici.

Aș prefera să înfrunt un convoi de talibani afurisiți.

Puller îi dădu un ghiont și merșeră mai departe. Apoi, dădu din cap spre asistenta pe care o cunoștea. Ea spuse:

– E pe scaunul lui.

– Știe că venim?

– I-am spus. Nu știu dacă a înțeles sau nu.

Ea ridică privirea spre Robert.

– Mă bucur că ați putut veni, domnule.

– *În sfârșit*, am putut, zise Robert.

Frații traseră adânc aer în piept și Puller deschise ușa și intră. Robert intră după el. Ușa se închise în urma lor și cei doi rămaseră unul lângă altul în uniforme impecabile de gală. În partea opusă a camerei, pe scaun, stătea tatăl lor.

John Puller Sr. era îmbrăcat diferit azi. De obicei, ținuta lui era compusă dintr-un tricou și pantaloni albaștri de spital, cu papuci în picioare. Părul alb era vâlvoi, obrazul nebărbierit. În dimineața aceea, se bărbierise, avea părul pieptănat și purta pantaloni și o cămașă cu guler. Purta pantofi în picioare. Robert se uită la Puller, care se uita uluit la tatăl său.

– E ceva diferit azi? șopti Robert.

– Cu siguranță, răspunse Puller.

– Domnule general, zise Puller. Am venit să raportăm, domnule. Îl împinse pe Robert în față. Am adus un om nou azi. De acum, el va da raportul în mod regulat.

Puller Sr. se întoarce cu fața spre ei, deși nu se ridică de pe scaun. Îi măsoară din priviri pe bărbații în uniforme înainte de a se opri la fața lui Robert.

– Numele tău? întrebă Puller Sr.

Robert se uită la fratele lui și primește un semn încurajator înainte de a răspunde:

– Maior Robert W. Puller, USAF.

Puller Sr. se uită atent la el câteva clipe înainte de a se uita la celălalt fiu. În privirea aceea, pentru prima dată de multă vreme, Puller observă că-l recunoștea. Nu doar vedea ceva. Recunoaștere. Pași în față și întrebă încet:

– Tată?

Robert se uită brusc la Puller. Fratele lui îi povestise despre subterfugiul pe care îl folosea de obicei cu tatăl său. Juca rolul de ajutor de comandant față de cele trei stele ale tatălui său și șeful unui corp militar. Puller mai făcuse un pas șovăielnic spre tatăl său.

– Tată?

Puller Sr. se ridică încet de pe scaun. Picioarele îi tremurau puțin, genunchii scârțâiră, dar în cele din urmă se îndreptă și rămase drept și ferm. Întoarce privirea de la fiul mai mic înapoi spre băiatul cel mare. Făcuse câțiva pași nesiguri spre Robert. Bătrânul împreună sprâncenele, cu ochi ageri și pătrunzători. Dar la colțul lor Robert văzu ceva ce nu mai văzuse până atunci, nici măcar când mama lui dispăruse: lacrimi.

– B... Bob?

Când auzi numele, Puller întinse mâna și atinse perețele ca să-și mențină echilibrul. Robert spuse cu vocea tremurând:

– Sunt... eu... tată.

Bătrânul traversează camera cu o iuțeală surprinzătoare și se opri în fața fiului său. Îl privi din nou din cap până

în picioare, analizând toate aspectele uniformei și oprindu-se asupra șirului de decorații. Întinse mâna și atinse una. Pe urmă, duse mâna la fața fiului său. Părul încă nu-i crescuse la loc, însă Robert scăpase de toate celelalte elemente care îi schimbau înfățișarea.

– Sunt eu, tată, zise el hotărât. Port din nou uniformă.

Puller se ținea în continuare de perete urmărind ce se petrecea. Puller Sr. lăsă mâna să coboare spre brațul sănătos al fiului său și-i strânse mâna.

– Bine, fiule. Bine.

Apoi tatăl său îi dădu drumul, se duse înapoi la scaunul lui și se așează încet. Întoarse fața spre perete. Robert se uită la fratele lui cu o expresie nedumerită. Puller înclină capul, arătând că Robert trebuia să se ducă după tatăl lui. Robert se apropie de el, își trase alt scaun și se așează lângă tatăl lui. Acesta se uita în continuare la perete, dar Puller îl auzi pe fratele său vorbind încet. Îi urmări câteva clipe încă, după care ieși din cameră, se sprijini de perete, închise ochii, expiră prelung și încercă să-și alunge lacrimile.

Când se lăsă la podea, pierdu bătălia.

Capitolul

76

Puller păși printre mormintele de la Fortul Leavenworth până îl găsi pe cel căutat. Purta din nou uniforma de gală cu șapca pe cap. Soarele era cald și cerul senin. Marele Noroios era umflat de la ploile recente. Fortul Leavenworth revenise la normal. CD revenise la normal, deși încă lipsea un deținut care nu avea să se mai întoarcă.

„Păcat, se gândi Puller, că Reynolds nu fusese trimisă la CD ca să-și ispășească pedeapsa.” Nu avea sexul potrivit și nu făcea parte din armată. Acum se afla într-o închisoare de maximă siguranță pentru civili în Texas. Nu avea să mai iasă niciodată. Și el știa că pedeapsa era prea bună pentru ea.

Se dusesse să o vadă pe AWOL la adăpost și urma să o ia acasă. Felina părea bucuroasă să-l vadă, deși era posibil să fi fost doar din cauza gustării pe care i-o adusese.

Se uită la cer, apoi coborî privirea spre piatra de mormânt. Îngenunche în fața ei. Atunci apăru cineva lângă el. Îi văzu bine picioarele lungi din poziția lui ghemuită. Ridică privirea și o văzu pe Knox. Avea o fustă neagră și scurtă, picioarele goale și bluza albă, decoltată. Își ținea pantofii cu toc înalt în mână. Nu mai avea bandaje și părul aproape îi crescuse la loc după operație, deși era mult mai țepos acum. Lui Puller îi plăcea acest lucru. I se

părea că i se potrivea mai bine. Mai boem. Da, femeia asta chiar făcea doar ce voia ea.

Se ridică în picioare. Ea îl privi și-și legănă pantofii în fața lui.

– Evident, tocurile cui nu sunt menite pentru cimitire noroioase.

– Observ, zise el zâmbind.

– OK, m-ai chemat aici. Ai spus să ne întâlnim la mormântul lui Thomas Custer azi, la ora asta. Și iată-mă aici.

– Apreciez că ai venit. Nu știam dacă o să vii.

– Cum aș fi putut să refuz?

– Putem face o plimbare?

Se întoarseră și merseă alături de-a lungul șirului de morminte spre parcare.

– L-am dus pe fratele meu ca să-l vadă pe tata acum ceva vreme.

– Și cum a fost?

– L-a recunoscut pe Bobby.

– E ceva neobișnuit?

– Păi, având în vedere că mie mi-a spus că sunt ajutor de comandant de un an și ceva, da, aș zice că e neobișnuit.

Ea îl lovi ușor în umăr.

– Pari puțin gelos.

– Sunt. Poate mai mult chiar.

– Dar e un lucru bun, nu? Faptul că tatăl tău l-a recunoscut?

– Doctorii spun că probabil a fost doar temporar. Șocul revederii.

– Ce știi doctorii? Eu zic să crezi în continuare că tatăl tău e tot acolo, Puller. Și s-ar putea să mai iasă la suprafață din când în când. Și când o face, bucură-te că-l ai înapoi. Și nu o lua niciodată de bună.

El se opri și se întoarse spre ea.

– Am început să mă aștept la sfaturi bune din partea ta.

– Păi, nu mi se oferă prea des ocazia să le ofer. E plăcut într-o viață care se învâрте de obicei în jurul minciunii.

– Pot să înțeleg chestia asta.

Urmă un moment stânjenitor de tăcere, până când ea spuse veselă:

– Deci fratele tău e restabilit. Are cazierul curat. Cariera lui militară poate să-și ia zborul ca racheta acum.

– Da. E încântat și speriat.

– Și eu aș fi. Oricine ar fi. Dar asta mi-ai fi putut spune la telefon. Nu era nevoie să zburăm până în Kansas. Ea adăugă apoi cu o privire sfioasă: Să nu mă înțelegi greșit. Îmi plac cimitirele, la fel ca oricărei alte fete.

– Am crezut că te-am pierdut, zise el deodată, cu vocea puțin gătită.

Ea își duse încet mâna la cap.

– Vezi, m-ai mințit totuși. Ai spus că ești *sigur* că o să supraviețuiesc. Dar nu-ți port pică. Se opri și adăugă în glumă: Și creierul meu e încă întreg. M-au asigurat doctorii. Nu s-a scurs nimic. Nu e ca și cum aveam de prisos.

Însă privirea ei dezvăluia cât de înduioșată era de vorbele lui. El se apropie.

– Să spun asemenea lucruri... e greu pentru mine.

Ea îi atinse obrazul, cu o expresie serioasă.

– Știu asta, John. Crede-mă. Îl măsură cu privirea din cap până în picioare. Arăți tare chipeș în uniforma de gală. Te duci undeva?

– Poate.

– Poate? Nu știi?

– De fapt, depinde de altcineva.

– Altcineva? Cine? Comandantul tău?

– Nu. De fapt, depinde de tine.

Ea părea surprinsă, dar se apropie mai tare de el.

– Cum vine asta?

Drept răspuns, el scoase două bilete din haină și le ridică. Ea se uită la bilete.

– Bilete de avion? Ridică privirea spre el și spuse cu o voce panicată: Stai puțin. Nu la Vegas?

– Nu, la Roma.

– Roma? întrebă ea încet.

– Ai fost vreodată?

– De două ori. Probabil cel mai romantic oraș din lume.

– Am concediu o săptămână. Vreau să-l petrec cu tine. Și doar cu tine. Vreau să fim cât mai departe de locurile crimelor și operațiunile clandestine. Vreau doar să fim... normali. Doar o săptămână, Knox. Și să vedem ce se întâmplă. Împreună.

Knox părea copleșită de toate astea. Cu răsuflarea tăiată, spuse:

– Puller, nu ne cunoaștem prea bine unul pe altul.

– Eu știu destul.

– Nu știi nimic. Știi doar ce ți-am spus eu. Și după cum ai spus destul de direct, sunt o mincinoasă.

– Knox, eu...

Ea îl prinse de braț.

– Nu pot să-ți spun ce flatată sunt.

Puller făcu un pas înapoi și tot corpul păru că i se dezumflă în timp ce se uita în jos.

– Flatată? Nu asta spun femeile când răspunsul e nu?

Ea îi ridică bărbia cu degetul ca să se uite la ea.

– Cum am spus mai devreme, tu ești un tip foarte vertical. Onorabil din cale afară. Și viața mea... nu e deloc așa.

– Dar doar partea profesională. Și numai din necesitate.

– Nu sunt sigură că sunt linii distincte aici, Puller. Nu pentru mine. Nu mai sunt.

– Nu te cred.

– Nu are importanță dacă mă crezi sau nu. Un fapt e un fapt.

Puller se uită la biletele de avion.

Ea spuse:

– Sper că sunt rambursabile.

El zâmbi o secundă, dar zâmbetul nu era deloc vesel.

– Dar s-ar putea să ai nevoie de ele într-o zi, continuă ea.

El ridică ochii spre ea.

– De ce?

Ea se ridică pe vârfuri și-l sărută.

– Pentru că nu se știe niciodată, nu?

– Și acum unde te duci? întrebă el sec.

– Unde-mi spun ei. La fel ca tine.

– Poți să-mi răspunzi la o întrebare?

– Ce e?

– De ce plângeai în ziua aceea în Charlotte? Pentru că am vorbit despre tatăl tău?

Ea privi în jos la picioarele goale, cu degetele apăsate în iarba udă.

– Nu. Așa cum am zis, am uitat de el cu mult timp în urmă.

– Atunci, de ce?

Ea expiră repede.

– Pentru că știam că trebuia să te mint în continuare. Că trebuia să te folosesc în continuare.

– Și?

– Și înainte asta nu conta pentru mine. Brusc, a început să conteze și m-a lovit ca un tren în dimineața aceea.

– Ce s-a schimbat?

Ea îl mângâie pe obraz.

– Cred că știi ce s-a schimbat.

El rămase tăcut.

– Sunt și eu om, Puller. Orice ai fi crezut. Îmi... pasă.

Ea îi atinse obrazul. El o prinse de mână, ținând-o strâns câteva secunde, apoi îi dădu drumul.

– Rămâne pe altă dată? întrebă ea. Pe data viitoare?

El dădu din cap.

– Da, OK.

Ea îl privi de sus până jos și se înfioră ușor.

– Și pot să-ți mai spun o dată cât de bine arăți în uniformă? Spunând asta, se întoarse și plecă, legănând pantofii într-o mână. Privi o dată în urmă, îi zâmbi într-un fel care-l făcu să se cutremure, după care urcă în mașină și plecă.

Puller se uită după ea până dispăru din vedere. Se mai uită o dată la biletele de avion. Nu făcuse niciodată ceva spontan în viața personală. Întreaga lui existență fusese rigidă, structurată, premeditată. Capriciile nu îi stăteau în fire. Însă azi totul se bazase pe spontaneitate, ceva ce credea că nu mai are. Își asuma riscuri mereu în viața profesională. Nu riscase niciodată în cea personală.

Din nou... până azi.

Însă Knox avea dreptate cu multe lucruri pe care le spusese. Într-adevăr, nu se cunoșteau prea bine. Și poate că viața ei era foarte diferită de a lui. Și poate că aceste lucruri nu se puteau împăca unele cu altele.

Însă nu regreta ce făcuse. Pentru că în acel moment în viața lui fusese ceea ce-și dorise mai presus de orice.

Ea fusese *persoana* pe care o dorise mai mult decât pe oricine altcineva. Niciodată nu mai simțise așa ceva pentru un om. O dorea atât de mult încât era insuportabil.

Puse biletele de avion înapoi în haină și o luă spre mașină. Îl avea pe fratele lui înapoi. Și o pierduse pe femeia pe care credea că o putea iubi. Ar fi trebuit să fie egal cu zero. Dar viața nu mergea așa, nu?

Își scoase șapca și urcă în mașină. Rămase acolo, uitându-se în direcția Marelui Noroios, iar gândurile lui oglindeau adâncimile de nepătruns ale râului. Knox avea de rezolvat probleme de siguranță națională. Puller avea criminali de prins. Poate într-o zi, drumurile lor aveau să se încrucișeze din nou.

Băgă mașina în viteză.

Până atunci, John Puller avea să facă ce știa cel mai bine.

Mulțumiri

Pentru Michelle, pentru că a fost mereu alături de mine în călătorie.

Pentru Mitch Hoffman, pentru că a atins mereu notele potrivite.

Pentru Michael Pietsch, Jamie Raab, Lindsey Rose, Sonya Cheuse, Emi Battaglia, Tom Maciag, Martha Otis, Karen Torres, Anthony Goff, Bob Castillo, Michelle McGonigle, Andrew Duncan, Rick Cobban, Brian McLendon și toți cei de la Grand Central Publishing, pentru tot ceea ce faceți.

Pentru Aaron și Arleen Priest, Lucy Childs Baker, Lisa Erbach Vance, Frances Jalet-Miller, John Richmond și Melissa Edwards pentru o muncă strălucită pe toată linia.

Pentru Anthony Forbes Watson, Jeremy Trevathan, Maria Rejt, Trisha Jackson, Katie James, Natasha Harding, Sara Lloyd, Lee Dibble, Stuart Dwyer, Geoff Duffield, Jonathan Atkins, Stacey Hamilton, James Long, Anna Bond, Sarah Willcox, Leanne Williams, Sarah McLean, Charlotte Williams și Neil Lang de la Pan Macmillan, pentru că ați continuat să mă urcați la noi înălțimi în toată lumea.

Pentru Praveen Naidoo și echipa lui de la Pan Macmillan în Australia, pentru că ați făcut o treabă spectaculoasă.

Pentru Sandy Violette și Caspian Dennis, pentru că ați avut atâta grijă de mine.

Pentru Arabella Stein, pentru că ai fost o prietenă și o agentă bună. Mult succes în noua carieră.

Pentru Ron McLarty și Orlach Cassidy, pentru prestațiile audio excepționale. Felicitări pentru Audie! Bine meritat.

Pentru Steven Maat, Joop Boezeman și echipa Bruna pentru că m-ați menținut în vârf în Olanda.

Pentru Bob Schule, pentru că ai făcut o treabă absolut superbă la cartea asta.

Pentru Chuck Betack, pentru că m-ai făcut corect în privința aspectelor militare.

Pentru Steve Jennings, nu mă voi mai uita niciodată la fel la DTRA. Ajutorul tău a fost neprețuit. Dar tot nu te pot lăsa să câștigi la tenis (scuze).

Pentru câștigătoarele licitației, Shireen Kirk, Lenora Macri și Susan Reynolds, sper că v-au plăcut personajele.

Pentru Roland Ottewell, pentru o redactare grozavă.

Pentru Kristen și Natasha, pentru că m-ați menținut relativ sănătos la cap!

Pentru Lynette și Art, mulțumesc pentru tot și numai bine în Florida.

Și pentru Spencer, pentru că ai dus tot greul.